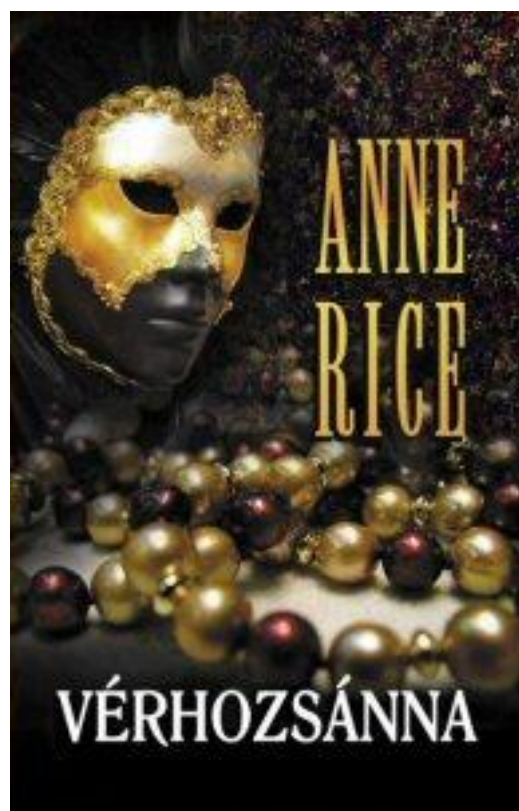

ANNE RICE

VÉRHOZSANNA

VÁMPÍRKRÓNIKÁK X.

Dáin kiadó
Szeged, 2008

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Anne Rice: Blood Canticle

Copyright © 2003 by Anne O'Brien Rice
All rights reserved.

Fordította: Sóvágó Katalin Borítót

készítette: Koha Kolett

ISBN 978 963 86583 8 8

Hungarian translation © Sóvágó Katalin, 2008
Hungarian edition © Dáin 2000 Kft., 2008

Kiadja a Dáin 2000 Kft.
Levélcím: 6726 Szeged, Déryné u. 41.
Tel.: 20/3374501
E-mail: dain@freemail.hu
<http://www.dain.hu>
Felelős kiadó: Csukonyi Zoltán

Nyelvi lektor: Vágó József, Győri Anita
Szaklektor: Dr. Torkos Attila Tördelés:
Szekretár Attila

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 280907
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

*Egyetlen szerelmemnek,
Stan Rice-nak
1942-2002*

Bevezetés

Ismét egy *Vámpírkronikát* tartasz a kezvedben, Kedves Olvasó. Anne Rice az *Interjú a vámpírral* 1976-os megjelenése óta sokszor ragadott tollat, hogy a halhatatlan vérvók történetét egy-egy újabb regényben élénk tárja. A jelenlegi könyv a tizedik – és ez idáig egyben az utolsó – a *Vámpírkronikák* sorában.

Mielőtt hozzáfogsz tehát a *Vérhozsánnához*, érdemes áttekinteni, hogy mely könyvek előzték meg az író nő jelen művét. A helyzet azonban bonyolultabb mint hinnénk. Anne Rice ugyanis különböző, természetfeletti¹ képességekkel megáldott hősöket szerepeltet az általa kitalált világban, és e különböző hősök sorsát több, egymásba fonódó kötet és sorozat formájában bontotta ki az elmúlt évtizedek alatt. Írt halhatatlan, vérvó vámpírokról, akiknek eredetét, őstörténetét és közelmúltbeli cselekedeteit a *Vámpírkronikák* és az *Új vámpírtörténetek* című sorozatokban mutatta be. Írt a szellemeknek és kísérteteknek parancsolni képes boszorkányokról, akiknek képességei családok számtalan nemzedékén adódtak át a mitikus múltból modernkorunkba, és akiknek tettei a *Mayfair-boszorkányok élete* című sorozat lapjain elevenedtek meg. Írt az évezredekig élő, intelligens, békés táltosok fájáról, melyet az erőszakos emberiség néhány túlélőtől eltekintve kiirtott, és melynek utolsó képviselői tovább bonyolították a Mayfair-család borzalmakkal és tragédiákkal övezett történetét. Írt a halhatatlanná vált Ramszesz fáraóról, a csontjaihoz láncolt Ázriéről és más furcsa lényekről.

Értsd: a tudomány jelen állása szerint megmagyarázatlan

Rice hősei – bár ugyanazon fiktív világban élnek – ez idáig többnyire saját útjukat járták, és legtöbbször a róluk szóló, „saját” regényeik illetve könyvsorozataik lapjain bukkantak fel, csupán alkalmanként, rövid időre találkozva a párhuzamos regénysorozatok szereplőivel. Voltak ugyan néhol finom áthallások vagy összefonódások a kötetek közt (pl. a Talamasca nevű szervezet, mely a vámpírok, boszorkányok és táltosok természetfeletti létét egyaránt vizsgálja), ezek azonban inkább csak színesítették az adott regény cselekményének történelmi és paranormális hátterét. Még a boszorkány Merrick Mayfair életének a vámpírokéval való összefonódása is inkább csupán új szint hozott a *Vámpírkronikákba*, de nem igényelte Anne Rice egyéb regényeinek feltétlen ismeretét. A most kezdedben tartott könyvet megelőző regény, a *Blackwood Farm* azonban mindent megváltoztatott.

A *Blackwood Farmmal* az írnő nekikezdett annak a régóta várt, nagy kihívásnak tűnő feladatnak, hogy természetfeletti életművének két fő vonulatát, a vámpírok és a Mayfair-boszorkányok történetét közös szálra fűzze. Miközben a regény cselekménye lepergett előttünk, néhány vámpír és a Mayfair család számos tagjának élete elválaszthatatlanul összefonódott. Most pedig a *Vérhozsanna* végre fellebbenti a fátylat a harmadik Mayfair-regény, a *Táltos* végén megoldatlanul maradt rejtélyről, a táltosok sorsáról. A *Vérhozsanna* tehát sokkal több, mint csupán *Vámpírkronika*. Legalább annyira Mayfair-regény is!

Olvasó Barátom! Ahhoz, hogy a *Vérhozsanna* eseményeit, és azok mozgatórugóit megértsd, szükséged lesz Anne Rice néhány korábbi munkájának ismeretére. Ha már ismered az író ez idáig magyarul megjelent műveit, akkor elegendő, ha visszaidézed őket. Amennyiben a korábbi kötetek eseményeinek emléke kissé megkopott már, esetleg lapozd fel a kilencedik *Vámpírkronika*, a *Blackwood Farm* utolsó oldalain található kronológiát (semmiképp ne a mostani kötet végén közreadottat, hiszen ebben már a *Vérhozsanna* cselekménye is szerepel)! Ha viszont nem olvastad még Rice korábbi műveit, akkor alább nyújtunk egy kis segítséget a megismerésükhöz.

Anne Rice természetfeletti világa jelenleg 18 összefüggő történetből ismerhető meg. Ha rendszert szeretnénk találni ebben az életműben, akkor ehhez kétféle módon foghatunk hozzá.

Az egyik a kézenfekvő módszer: a műveket témájuk szerint vesszük

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

szemügyre, és elolvassuk először az egyik (mondjuk a *Vámpírkrónikák* című) sorozatot, majd a másik (A *Mayfair-boszorkányok élete* címre hallgató) regényfolyamot, végül pedig a sorozatba nem illeszthető további könyveket.

A másik, a kevésbé kézenfekvő módszer Anne Rice világának megismerésére az, ha a műveket megírásuk sorrendjében olvassuk végig. Ez a módszer látszólag megtöri ugyan a *Vámpírkrónikák* egységét, valójában azonban nem ezt teszi, hanem a *Vámpírkrónikák* sorában itt-ott logikus szünetet tartva egyetlen, egységes, grandiózus sorozattá fűzi össze a 18 alkotást. Alább ezen olvasási sorrend értelmében soroljuk fel Anne Rice „természetfeletti” műveit.

A *Vérhozsanna* megértéséhez és élvezetéhez nem muszáj az összes alábbi művet elolvasnod. A *Boszorkányok órája*, a *Lasher*, a *Táltos* és a *Blackwood Farm* ismeretére azonban feltétlenül szükség lesz.

Cím	Sorozat neve
<i>Interjú a vámpírral</i>	(Vámpírkrónikák 1.)
<i>Rampling Gate ura</i> (novella)	–
<i>Lestat, a vámpír</i>	(Vámpírkrónikák 2.)
<i>A kárhozottak királynője</i>	(Vámpírkrónikák 3.)
<i>A múmia, avagy Ramszesz, a kárhozott</i>	–
<i>Boszorkányok órája</i>	(A <i>Mayfair-boszorkányok élete</i>)
<i>A testtolvaj meséje</i>	(Vámpírkrónikák 4.) (A
<i>Lasher</i>	<i>Mayfair-boszorkányok élete</i>) (A
<i>Táltos</i>	<i>Mayfair-boszorkányok élete</i>)
<i>Memnoch, a Sátán</i>	(Vámpírkrónikák 5.) –
<i>A Csontok Szolgáloja</i>	(<i>Új vámpírtörténetek</i>)
<i>Pandora</i>	(Vámpírkrónikák 6.) (<i>Új</i>
<i>Armand, a vámpír</i>	<i>vámpírtörténetek</i>)
<i>Vittorio, a vámpír</i>	(Vámpírkrónikák 7.)
<i>Merrick</i>	(Vámpírkrónikák 8.)
<i>Vér és arany</i>	

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

Blackwood Farm
Vérzsozsanna

(Vámpírkrónikák 9.)
(Vámpírkrónikák 10.)

Jó szórakozást! Dr. Torkos

Attila Szeged, 2008. június

22.

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

Örvendezz a te ifjúságodban, és vidámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek útjaiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy mindezekért az Isten tégedet ítéletre von!²
PRÉDIKÁTOR KÖNYVE 12:1

² Károli Gáspár fordítása

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

VÉRHOZSANNA

1

Szent akarok lenni! Lelkeket akarok menteni millió szám! Jót akarok tenni mennyen és földön! Harcolni akarok a gonosz ellen! Ott legyen a szobrom minden templomban! Tudják: öles termet, szőke haj, kék szem – Ácsi!

Tudja, ki vagyok?

Szerintem ön lehet egy új olvasó is, akkor pedig sose hallott rólam.

Nos, ha ez a helyzet, engedje meg bemutatkoznom, amit irtóra szeretek megcsinálni minden könyvemnek az elején.

Lestat vagyok, a vámpír, a leghatalmasabb és legaranyosabb vámpír, akit teremtettek valaha, hullajó fej, kétszáz éves, de örökre belemerevedett egy húszéves ifjú alakjába, olyan arc és alak, hogy bele kell halni – bele is halhatna, megjegyzem. Kifogyhatatlanul leleményes vagyok és vitathatatlanul bűbájos. Halál, kórság, idő, nehézkedés nem árthat nekem.

Csak két ellenségem van: a napvilág, mert élettelené zsibbaszt és kiszolgáltat az égető napsugárnak, és a lelkiismeret. Más szavakkal: arra ítélték, hogy örök sötétségben éljek, ahol örökké szenvednem kell a vérszomjamtól.

Hát nem vagyok egy bűbáj?

Mielőtt tovább csapongnék, engedje biztosítanom önt, miszerint:

Marhára értem, hogy kell komplett poszt-reneszánsz, poszt-tizenkilencedik századi, posztmodern, posztpopuláris írónak lenni. Nem áztatom szét a regényt. Vagyis ez itt egy hiánytalan sztori: bevezetés, tárgyalás, befejezés. Van cselekmény, szereplők, izgalom, megvan az egész cugehőr.

Majd én vigyázok magára, úgyhogy helyezkedjék kényelembe, és

olvasson tovább. Nem fogja megbánni. Mit képzelsz, nem akarok új olvasókat? Én örökké szomjazom, babám! Meg kell kapnom önt!

Ha már felfüggesztettük egy kis időre megszentülési mániámat, hadd szóljak pár szót rajongóim táboráról. Maguk, újak, jöjjenek csak utánunk.

Nem lesz nehéz. Miért csinálnék olyat, amit nehéznek találnak? Magam ellen dolgozzak?

Most pedig önökhöz fordulok, akik imádnak! Mármost a milliókhoz, tudják.

Azt mondják, hallani akarnak rólam! New Orleans-i házam kapujában sárga rózsákat és kézzel írott levélkéket hagynak: „Lestat, szólj hozzánk megint! Adj nekünk egy új könyvet! Lestat, úgy szeretjük a *Vámpírkrónikákat*! Lestat, miért nem hallunk rólad? Lestat, gyere vissza, kérlek!”

De hát kérdelem én önöket, imádott követőim! (Hasra ne essenek egymásban, amikor mindenki egyszerre akar válaszolni!) Mi az ördög történt kegyedéssel, amikor megkapták a *Memnochot*, a *sátánt*, hm? Az volt az utolsó vámpírkrónika, amelyet a saját szavaimmal írtam.

Ó, megvásárolták a könyvet, arra nem is panaszkodom, édes drága Olvasóim. Eladott példányszámban Memnoch verte az előző vámpírkrónikákat; na, mit szólnak ehhez a triviális részlethez? De magukba fogadták-e? Megértették-e? Elolvasták-e kétszer? Elhitték-e?

Fiaim és lányaim, én megjárta a Mindenható Úristen udvarát és a kárhozat vonító bugyrait, meg is gyóntam önöknek az utolsó zűrzavaros, boldogtalan rángásomig mindent, mert azt akartam, értsék meg, miért rohantam el a rettenetes lehetőségtől, amikor valóban szent lehettem volna! Erre mit tettek maguk? Sopánkodtak!

„Hol van Lestat, a vámpír?” Ezt akarták tudni. Hol van Lestat az elegáns fekete szalonkabátjában, hol villogtatja mosolygó szájából a pici szemfogait, merre viszi angol csizmás lába mindnyájunk sötét és stílusos városának szivárványló alvilágában, vonagló áldozatok között, akiknek a többsége megérdemli a vámpírcsókot? Ilyenekről beszéltek.

Merre jár Lestat, a telhetetlen vérivó és lélekropogtató, Lestat, a bosszúálló, Lestat, a sunyi, Lestat, a... igen, na szóval... Lestat, a Fenséges.

Ja, ez tetszik! Lestat, a Fenséges! Ez jó név ehhez a könyvhöz. Mert végeredményben csakugyan fenséges vagyok. Valakinek ki kellett

mondania. Na, térjünk vissza ehhez a balhéhoz, amit maguk csaptak Memnoch miatt.

Nekünk nem kell ez a ronggyá vert sámán! Ezt mondták. A hősünket akarjuk! Hol a klasszis Harleyje? Miért nem rúgja be, miért nem mennydörög vele a Francia Negyed sikátoraiban és utcáin át? Miért nem énekel a parányi fülhallgatókból lüktető zenére, orrán lila napszemüvegével, miért nem lobogtatja szőke haját?

Hát igen, ez zsír. Tetszik a kép. Frankón. Még mindig megvan a motorkerékpár. Továbbá imádom a szalonkabátokat, méretre csináltatva. Ebben nincs köztünk vita. És a csizmát is, mindig. Akarják tudni, mi van rajtam most?

Úgyse árurom el!

Jó, egyelőre nem.

Önök viszont alaposan gondolják át, mit próbálok elmondani.

Kapnak tőlem egy metafizikai látomást a Teremtésről és az örökkévalóságról, megkapják a kereszténységnek nagyjából az egész történetét, egy rahedli elmélkedést a kozmikus időről – és mi a hála? „Ez meg miféle regény?” Ezt kérdezték. „Mi nem mondtuk, hogy menj a mennybe és a pokolba! Legyél te csak a luxuslidérc!”

Mon Dieu! Úgy elszomorítottak! De komolyan. Ezt tudniuk kell. Akármennyire szeretem önöket, akármennyire szükségem van önökre, akármennyire nem létezhetek önök nélkül, most mégis szomorú vagyok önök miatt!

Na, vágják sarokba ezt a könyvet! Köpjenek le! Pocskondiázzanak! Halljam! Vessenek ki intellektuális köreikből! Dobjanak ki a hátizsákjából! Hajítsanak a reptéri szemetesbe! Hagyjanak egy padon a Central Parkban!

Érdekel az engem?

Nem, nem, nem akarom! Ne csináljanak ilyet!

NE CSINÁLJÁK!

Olvassanak el minden egyes oldalt, amit írok! Be akarom bugyolálni önöket a prózámba. Ha tehetném, innék a vérükből, és odaláncolnám önöket minden emlékembe, minden szívfájdalmamba, hivatkozásomba, múltó diadalaim, kicsinyes vereségeim, misztikus megadásaim pillanataiba. Jól van, na, már öltözöm is ki az alkalomra! Mikor nem öltöztem én ki az alkalomra? Ki szebb rongyokban nálam?

Sóhaj.

De utálok a szókincsemet!

Miért van az, hogy akármennyit olvasok, a végén mégis mindig úgy beszélek, mint egy nemzetközi csatornatöltelék?

Többek között az a mániám az oka, hogy olyan beszámolót akarok készíteni a halandók világának, amelyet kábé mindenki el tud olvasni. Azt akarom, hogy a könyveim egyformán otthon legyenek a lakókocsi-parkokban és az egyetemi könyvtárakban. Tudják, hogy értem? Minden kulturális és művészi éhem ellenére sem vagyok exkluzív. Még nem találták ki?

Újabb sóhaj.

Kétségbe vagyok esve. Örökké túlpörgő psziché, ez a gondolkodó vámpír sorsa. Most egy gonosz embert kellene gyilkolnom valahol, a vérét kellene lefetyelnem, mint a limonádét. Ehelyett könyvet írok.

Ezért nincs az a pénz és hatalom, amely huzamosabb ideig befoghatná a számat. A kétségbeesésből buzog a forrás. És akkor mi van, ha értelmetlen az egész? És akkor mi van, ha a nagyobb összefüggésekben tényleg nem számít az intarziás, tükörfényes francia bútor és az aranyozott bőrkárpit? Palotában ugyanúgy lehet dideregni a kétségbeeséstől, mint egy koszfészekben. A koporsóról már nem is szólva. De felejtjük el a koporsót, én már nem vagyok koporsós vámpír. Badarság. Nem mintha nem szerettem volna a koporsókat, amikor még bennük háltam, bizonyos értelemben páratlanok, illetve – hol is tartottam?

Hát persze, tovább megyünk, de –

Mielőtt tovább mennénk, hadd nyavalyogjam el, mit tett az elmémmel az összezapás a Sátánnal.

Úgyhogy figyelem, régi olvasók és újak!

Rám ugrott az isteni és a szent! Az emberek a hit ajándékát emlegetik, nohát én mondom maguknak, hogy jobban hasonlított karambolra. Simán megerőszakolta a lelkemet. Én mondom, nehéz munka telivér vámpírnak lenni, miután az ember végigment a menny és a pokol utcáin. Úgyhogy hagyjanak egy kis metafizikai mozgásteret, haverok.

Időnként úgy rám jönnek ezek a kis révülések: NEM AKAROK GONOSZ LENNI TÖBBÉ!

Most nehogy azt válaszolják egyhangúlag: „De legyél te csak a rossz

fiú, megígérted!”

Talált. Viszont akkor is meg kell érteniük, mit szenvedek. Így tisztességes.

Meg persze én olyan jó vagyok rossznak. A régi nóta. Ha eddig nem szitáztattam rá egy pólóra, most majd megteszem. Tulajdonképpen nem is akarok olyat írni, amit nem lehet rászitáztatni egy pólóra. Tulajdonképpen csak pólókra szeretnék írni. Tulajdonképpen komplett regényeket szeretnék írni pólókra, hogy kegyedék elmondhassák: „Én Lestat új könyvének nyolcadik fejezetét viselem, az a kedvencem; ó, látom, te a hatodikat viseled”

Időnként én is viselek – jaj, elég!

HÁT EBBŐL NINCS KIUT?

Feszt itt sutyorog a fülemben, he?

Csoszogok a Kalóz-közben, mint egy csöves, erkölcsileg kötelező porral lepve, hát nem odaoson hozzám, hogy azt mondja: „Lestat, ébresztő!”, én pedig hipp-hopp, megpördülök a sarkamon, olyan sebesen, mint mikor Superman bevágódik az amerikai telefonfülkébe, és voilá! Ott állok talpig démoni díszben, megint bársonyban, és már el is kaptam a torkát. A székesegyház előterében állunk (mit képzelt, hova fogom vonszolni? Nem akar szentelt földön meghalni?), kegyed egész úton *azért* könyörgött; hoppá, ez egy kicsit messze ment, én csak a Kis Kortyot akartam, ne mondja, hogy nem figyelmeztettem! Illetve várjunk csak. *Figyelmeztettem?*

Jó, jó, jó! Felejsék el, túl van tárgyalva, ne tördeljék már a kezüket, huzat van, ugorjunk, jó?

Megadom magamat. Hát persze hogy dagonyázni fogunk itt a vegytiszta gonoszságban!

Különben is ki vagyok én, hogy megtagadja római katolikus mesemondói hivatásomat? A *Vámpírkronikák* az ÉN találmányom, tudják, és NEM vagyok szörnyeteg, amikor önökhöz szólok, ezért írom ezt, mert szükségem van önökre, lélegezni se bírok önök nélkül, tehetetlen vagyok önök nélkül –

Szóval visszajöttem. Sóhaj, borzongás, kacaj, dzsigg – úgyszólván készen is volnék, hogy fogjam ennek a könyvnek a hagyományos keretét, és rögzítsem a négy oldalát a bombabiztos mesemondás csálhatatlan szuperragasztójával. Össze fog ez jönni, esküszöm halott apám szellemére,

az én világomban technikailag nincs olyan, hogy elkalandozás! Minden út hozzám vezet!

Csönd!

Egy pillanatra.

De mielőtt átváltanánk jelen időbe, hadd fantáziáljak egy kicsit! Szükségem van rá. Nem vagyok én csupa flitter és villogás, nem látják? Nem bírom megállni.

Mellesleg, ha csakugyan nem bírják végigolvasni, lapozzanak nyugodtan a második fejezetre. Indíts!

Viszont azokat, akik igazán szeretnek, akik meg akarják érteni a most következő mese minden árnyalatát, ezennel felkérem, hogy tartsanak velem. Kérem, olvassák tovább!

Szent akarok lenni. Lelkeket akarok menteni millió szám. Jót akarok tenni mindenfelé. Legyen ott életnagyságú szobrom a világ összes templomában! Gipsz legyen, és hat láb magas. Hosszú bíborbársony köntös lesz rajtam, szelíden széttárom a kezemet, és kék üvegszemmel nézek le a jámborokra, akik megérintik a lábamat, és így imádkoznak:

„Lestat, gyógyíts ki a rákból, találd meg a szemüvegemet, segíts a fiamnak, hogy lejjön a szerről, tedd, hogy a férjem szeressen!”

Mexikóvárosban apró szobromat szorongatva járulnak a papi szeminárium ajtajához az ifjak, és anyák sírnak előttem a székesegyházban: „Lestat, mentsd meg a kicsimet, Lestat, vedd el a fájdalmat! Lestat, tudok járni! Nézzétek, mozog a szobor, látom a könnyét!”

Drogdíretek teszik le élém a fegyverüket a kolumbiai Bogotában. Gyilkosok borulnak térdre a nevemet suttogva.

Moszkvában a pátriárka hajol meg képmásom előtt, karján egy nyomorék gyerekekkel, és a fiú meggyógyul. Közbenjárásomnak köszönhetően Franciaországban ezrek térnek vissza az egyházhoz. Állnak előttem az emberek, és így suttoznak: „Lestat, kibékültem a tolvaj nővéremmel. Lestat, lemondtam a gonosz szeretőmről. Lestat, lelepleztem a bankban a korrupciót, évek óta ez az első alkalom, hogy elmentek a misére. Lestat, kolostorba vonulok, semmi sem tarthat vissza!”

Nápolyban, ahol kitör a Vezúv, szobromat hordozzák körmenetben, és megtorpan a láva, mielőtt elpusztíthatná a tengerparti kisvárosokat. Kansas Cityben diákok ezrei vonulnak el képem előtt, és imádkoznak biztonságos

szexért vagy semmilyenért. Európában és Amerikában az én közbenjárásomért fohászkodnak a misén.

New Yorkban egy kutatócsoport bejelenti, hogy hála közbenjárásomnak, sikerült feltalálniuk egy szagtalan, íztelen, ártalmatlan drogot, amely jobban feldob, mint a crack, a kokain és a heroin együttléve, bagóért kapható akárhol, és tökéletesen legális. A kábítószer-kereskedelemnek vége!

Szenátorok és képviselők ölelkeznek össze zokogva a hír hallatán. Szobromat azonnal elhelyezik a fővárosi székesegyházban.

Himnuszokat írnak hozzám az egész világon. Az egyházi költészet tárgya vagyok. Több milliárd példányban nyomtatják ki szent életem történetét, tizenkét szemléletesen illusztrált oldalon. Zsúfolásig megtelik New Yorkban a Szent Patrik-székesegyház, hogy az emberek betehessék kézzel írott kéréseiket a képem elé helyezett kosárba.

Világszerte az én szobrocskáim állnak a tükörszobákban, a pultokon, az íróasztalokon, a számítógépes asztalokon. „Maga még nem hallott róla? Imádkozzon hozzá, a férje olyan lesz, mint a szopósbarány, az anyja nem nyaggatja többé, a gyerekek hazajárnak látogatóba minden vasárnap; utána majd küldjön pénzt hálából a templomnak.”

Hol vannak a maradványaim? Nincsenek. Egész testemből relikvia lett, szétszóratott a világban, ereklyetartó aranszelencékbe, keresztek kivájt hátába, nyakban viselhető medaillonokba került a haj, a szikkadt hús, a csontszilánk. Egyszerre érzem az összes klenódiumot, szendergek hatalmuk árjában. „Lestat, segíts, hogy leszokhassak a dohányzásról! Lestat, pokolra kerül a homokos fiam? (Abszolúte ki van zárva.) Lestat, haldoklom. Lestat, semmi sem hozhatja vissza az apámat. Lestat, ennek a kinnak sose lesz vége. Lestat, csakugyan van Isten?” (Van!)

Felelek mindenkinek. Béke, a mennyei bizonyossága, a hit ellenállhatatlan öröme, minden fájdalom elmúlása, az értelmetlenség végső eltörése.

Főbenjáró vagyok. Világhírű csoda vagyok. Megkerülhetetlen vagyok! Megtörtém a történelem árját! Rólam ír a New York Times.

És közben fent vagyok az égben Istennél. A Fény Urával, a Teremtővel, minden dolgok isteni forrásával vagyok. Kezemben a minden titkok kulcsa. Miért ne? Gyakorlatilag minden kérdésre tudom a választ.

Isten mondja: Meg kellene jelenned az embereknek. Nagy szenthez így illik. Ezt várják tőled odalent az emberek.

Így hát elhagyom a Fényt, és lassan hullani kezdek a zöld bolygó felé. Óvatosságból levetek valamicskét a teljes tudásból, amikor belecsusszanok a földi légkörbe. Nincs az a szent, aki levihetné a világba a tudás teljességét, mert a világ nem értené.

Felékesítem magamat régi emberi személyiséggel, de továbbra is a nagy szent vagyok, aki mindenben felkészült a megjelenésre. És hogy hova megyek? Na, mit gondolkak?

Halálos csend van a Vatikánban, a föld legkisebb királyságában.

A pápa hálószobájában vagyok. Olyan mint egy szerzetes cellája: egyetlen keskeny ágy, egyetlen merev támlájú szék. Nagyon egyszerű.

A nyolcvankét éves II. János Pál szenved. Túlságosan fájnak a csontjai, túlságosan reszket a Parkinson-kórtól, túlságosan égeti az ízületeit a gyulladás, hogy igazán alhasson. Könnyörtelenül megbélyegezte az öregség rombolása.

Lassan kinyitja a szemét. Angolul üdvözl.

– Szent Lestat! – mondja. – Miért te jöttél hozzám? Miért nem Pio atya? Hát nem egy nekem járó fogadtatás.

De! A pápa nem akar lekicsinyelni. Ez a kérdés tökéletesen érthető. A pápa szereti Pio atyát. Százakat avatott szentté. Valószínűleg szeretne mindnyájukat, főleg Pio atyát. Ami engem illet, nem tudom, szeretett-e, amikor kanonizált, mert azt a részét még nem írtam meg a sztorinak, amelyben szentté avatnak. Pio atyát az előtt egy héttel avatták szentté, hogy ezeket a szavakat írom.

(Megnéztem a tévében. A vámpírok szeretik a tévét.)

Vissza a jelenbe.

A pápai lakosztály rideg csendje. Milyen szigorú, a fejedelmi méretei ellenére is. Gyertyák izzanak a pápa magánkápolnájában. A pápa felnyög a fájdalomtól.

Ráteszem gyógyító kezemet, és elűzöm a szenvedését. Csend ülepszik a tagjaira. Fél szemmel rám néz, a másikkal hunyorít, gyakori szokása szerint, és hirtelen megértés támad közöttünk, vagy inkább érzékelek valamit, amit az egész világnak tudnia kellene a pápáról.

Mérhetetlen önzetlensége, átszellemültsége nem csak Krisztus feltétlen

szeretetéből, de a kommunizmusban leélt évekből is fakad. Az emberek felejtenek. A kommunizmus, minden förtelmes aljassága és kegyetlensége ellenére is erkölcsi világnézetnek hirdette magát. És mielőtt az a szemforgatóan puritán rezsim beárnyékolta volna János Pál fiatalságát, a második világháború észbontó, véres ellentmondásai és képtelenségei nevelték önfeláldozó bátorságra. Ez az ember egy pillanatra sem élt másutt, csak a lélek világában. Az önmegtagadás és a lemondás úgy beépült a sejtjeibe, mint a kettős spirál.

Nem csoda, ha mélységes gyanakvással hallgatja a virágzó tőkés országok zajongását. Egyszerűen nem értheti, hogy a gazdagság is szülhet irgalmat, a gondtalan bőség nemcsak túlzásokra ragad, de megnyitja a szemet másokra is, és az is adakozhat két kézzel, aki semmiben sem szenved ínséget.

Szóba hozhatom ezt most neki, ebben a csendes pillanatban? Vagy csak nyugtassam meg, hogy nem kell aggódnia a nyugati világ „kapzsisága” miatt?

Halkan megszólítom. Ezeknek a kérdéseknek a tisztázásával kezdem. (Ja, tudom, ő a pápa, én meg egy vámpír vagyok, aki ezt a mesét írja; de ebben a mesében én egy híres szent vagyok. Nem ijedhetek meg a saját munkám kockázataitól!)

Emlékeztetem, hogy a görög filozófia nagyszerű elvei ugyancsak a gazdagságból születtek, ő pedig lassan, beleegyezően bólogat. Nagyon képzett a filozófiában. Sokan ezt sem tudják róla. De most valami sokkal fontosabbat kell megértetnem vele.

Olyan szép tisztán látom. Látok mindent.

Az egész világnak az a legsúlyosabb hibája, hogy makacsul valamilyen csúcspontot vagy beteljesedést akarunk látni minden új fejleményben. A nagy „végre”, a nagy „csakhogy!” Alkati fatalizmusunk folyamatosan alkalmazkodik az örökké változó jelenhez. Örökös pánik fogad minden lépést. Kétezer év alatt teljesen „elszabadultunk”.

Persze ez abból fakad, hogy hajlamosak vagyunk végidőknek látni a jelen pillanatot. Azóta van bennünk ez az apokaliptikus megszállottság, hogy Jézus fölment a mennyekbe. Fel kell hagynunk ezzel! Meg kellene már értenünk, hogy a csodák idejének hajnala közeledik! Az ellenséget ezen túl nem győzzük le, hanem felfaljuk, és átváltoztatjuk.

Most érkeztem a tulajdonképpeni mondanivalóhoz: a modernség és az anyagelvűség, ez a két elem, amelyektől az egyház oly régóta fél, egyelőre filozófiai és gyakorlati gyermekkorát éli. Szakramentális jellegük még csak most kezd megnyilatkozni.

Ne féljünk a kisded ügyetlenkedésétől! A huszadik század elektronikai forradalma a felismerhetetlenségig megváltoztatta az ipari társadalmakat. Még mindig a vajúdas fájdalmait szenvedjük. Engedjük át magunkat neki, dolgozzunk vele, játsszuk ki magunkból!

A fejlett országok embermillióinak élete nemcsak hogy kényelmes, de tele van a hihetőség határát súroló csodákkal. Éppen ezért a lélek sokkal bátrabban tervezget, mint valaha, az első missziós célkitűzések idején.

Azt láthatjuk, hogy a politikai ateizmus végképp becsődölt. Gondolja csak el! Szemétre került az egész. Kivéve talán Kuba szigetét. De mit bizonyít Castro? Amerikában még a legvilágiasabb közszereplőkből is úgy csorog az erény, mint az izzadság. Innen vannak azok a vállalati botrányok. Ezért borulnak ki tőlük annyira. Ahol nincs erkölcs, nincs botrány. Tulajdonképpen felül kellene vizsgálnunk mindazokat a területeket, amelyeket nagyvonalúan kikiáltottunk „világinak”. Tulajdonképpen létezik olyan, aki ne hinne feltétlenül az önzetlenségben?

Akárhány millió ember állítsa az ellenkezőjét, a szekuláris Nyugat vallása a zsidó-kereszténység. Tétélei mélyen beépültek a leghidegebb agnosztikusokba. Elvárásai érvényesülnek a Wall Streeten, a népes kaliforniai tengerparton váltott udvarias szavakban, vagy az orosz és az amerikai államfő megbeszélésén.

El fognak jönni a techno-szentek – ha ugyan el nem jöttek már –, hogy az okosan elosztott javakkal és szolgáltatásokkal számolják fel a milliók nyomorát. A kommunikáció úgy szünteti meg a gyűlölködést és a meghasonlást, ahogy Ázsia és a Távol-Kelet nyomornegyedeiben szaporodnak a netes kávézók. A kábeltelevíziók kifogyhatatlan programokkal árasztják el a hatalmas arab világot. Be fognak hatolni még Észak-Koreába is.

Európa és Amerika kisebbségeit alaposan és sikeresen asszimilálja a számítógépes írástudás. Mint már mondtam, az orvostudomány olcsó és ártalmatlan pótlékot talál a kokainra és a heroinra, így küszöböli ki a gonosz narkókereskedelmet. Az erőszak hamarosan átadja a helyét a

refinált vitáknak és a tudás cseréjének. A sikeres terrorcselekmények ugyanolyan vérlázítóan ocsmányak maradnak, éppen a ritkaságuk miatt, majd egy idő után megszűnnek.

Ami a nemiséget illeti, forradalma olyan hatalmas, hogy egyelőre fel sem foghatjuk minden vetületét. Rövid szoknya, bubifrizura, autós randevúk, dolgozó nők, szerelmes homoszexuálisok – szédítő már a kezdet is! A fogamzás tudományos ismerete és szabályozása olyan hatalommal ruház fel, amelyről nem is álmodhattak az előző századok, és jelenlegi következménye árnyéka csupán az eljövendő dolgoknak. Tisztelnünk kell a spermium és a petesejt hatalmas misztériumát, a nemek kémiájának, szelekciójának, vonzásának misztériumát. Isten minden gyermeke kivirul a gazdagodó tudástól, holott ismétlem, ez csupán a kezdet. Bátorságra lesz szükségünk, hogy az Úr nevében magunkhoz ölelhessük a tudomány szépségét.

A pápa figyel. Mosolyog.

Én folytatom.

A harmadik évezredben győzni fog a tulajdon teremtése fölötti elragadtatásban megtestesült Isten képe, az isteni áldozat és az olthatatlan szeretet szimbóluma.

Évezredek kellenek a megfeszített Krisztus megértéséhez, mondom. Például miért jött le éppen harminchárom évre? Miért nem húszra? Miért nem huszonötre? Az ember öröklétig elragódhat ezeken a dolgokon. Miért kellett Krisztusnak csecsemőként kezdenie? Ki akar csecsemő lenni? Hozzá tartozott ez a csecsemői állapot is a megváltásunkhoz? És miért éppen azt a történelmi időt választotta? És miért egy ilyen helyet?

Piszok, szúrós homok, sziklák, ameddig a szem ellát – még sehol se láttam annyi követ, mint a Szentföldön – csupasz lábak, szandálok, tevék. Képzeljék csak el abban az időben! Nem csoda, ha szokásuk volt megkövezni az embereket! Volt-e köze a ruhák és a hajviseletek végletes egyszerűségének ahhoz, hogy Krisztus épp abba a korba jött el? Szerintem igen. Lapozzanak át egy könyvet az öltözködés történetéről, de egy olyan igazi jó enciklopédiát az ókori Sumertól Ralph Laurenig, és majd meglátják, hogy sehol se találunk olyan egyszerű ruhákat és hajzatokat, mint az első századi Galileában.

Komolyan beszélek, bizonygatom a szentatyának. Krisztus figyelembe

vette ezt. Figyelembe kellett vennie. Hogy ne vette volna figyelembe? Csak kellett tudnia, miféle ábrázolásai burjánzanak majd el mértani haladvány szerint.

Továbbá azt hiszem, Krisztus azért választotta a keresztre feszítést, mert attól fogva minden képén úgy ábrázolták, amint szerető ölelésre tárja karjait. Ha egyszer ölelésnek látjuk a megfeszítést, minden megváltozik. Azt látjuk, hogy magához akarja ölelni az egész világot. Ő tudta, hogy a képnek tartósnak kell lennie. Tudta, hogy a valóságtól elvonatkoztathatónak kell lennie. Tudta, hogy másolhatónak kell lennie. Nem véletlen, hogy nemcsak elfogadni vagyunk képesek ezt a szörnyhalált, de még a nyakunkban is hordjuk a kicsinyített képét. Isten gondol mindezekkel a dolgokkal, ugye?

A pápa még mindig mosolyog.

– Ha nem lennél szent, kinevetnélek – mondja. – Mellesleg pontosan mikorra várod ezeket a techno-szenteket?

Boldog vagyok, mert olyannak látszik, mint a régi Wojtyla – az a pápa, aki még hetvenhárom évesen is sielt. Megérte idelátogatnom.

Végül is nem lehet mindenki Pio atya vagy Teréz anya. Én Szent Lestat vagyok.

– Majd köszöntöm helyetted Pio atyát – súgom.

De a pápa már szunyókál. Kuncogott egyet, aztán elbólintott. Ennyit a misztikus horderőmről. Elaltattam. De hát mit vártam, főleg a pápától? Olyan keményen dolgozik. Szenved. Gondolkozik. Az idén megjárta Ázsiát és Kelet-Európát; hamarosan indul Torontóba és Guatemalába és Mexikóba. Nem tudom, hogy bír ennyit.

A homlokára teszem a kezemet.

Aztán eljövök.

Lemegyek a lépcsőn Sixtus kápolnájába. Természetesen üres és sötét. Dermesztően hideg is. De sose féljenek, szent szemem van olyan jó, mint vámpírszemem, látom a kápolna viharzó nagyszerűségét.

Magamban állok ott, elszakítva a világtól és minden dologtól. Arcra akarok borulni a padlón, mint a pap a felszenteléskor. Pap akarok lenni! Át akarom lényegíteni az ostyát! Annyira akarom, hogy megfájdul a szívem. NEM AKAROK GONOSZSÁGOT MŰVELNI!

De akkor is az a helyzet, hogy álmod Szent Lestatról oszladozik.

Tudom, micsoda, és nem bírom egyben tartani.

Tudom, hogy nem vagyok szent: sose voltam, sose leszek. Szent Péter napsugaras terén sose bomlott ki az én lobogóm. Kanonizálásomat sose éljenezték százezrek. Nem sorjáztak be a szertartásra a bíborosok, mert sose volt szertartás. Nincs képletem a szagtalan, íztelen, ártalmatlan anyagra, amely tökéletesen mímeli a kokainnal és a heroinnal kombinált cracket, ezért nem menthetem meg a világot.

Nem is állok Sixtus kápolnájában. Távol vagyok tőle, egy olyan helyen, amely meleg, de attól még ugyanolyan magányos.

Vámpír vagyok. Több mint kétszáz évig szerettem, hogy az vagyok. Szemig úszók a mások vérében. Vérszennyes vagyok. Ugyanolyan átkozott vagyok, mint a kapernaumi vérfolyásos asszony, mielőtt megérintette Krisztus köntösének szegélyét. Vérből élek. Rituálisan tisztátalan vagyok.

És csak egyféle csodára vagyok képes. Mi Sötét Fortélynak hívjuk, és most mindjárt megteszem.

Gondolják, hogy ez a büntudat majd visszatart? *Nada*, soha, *mais non*, törökök húsvétján, négy királyok napján, hagyjanak már lógva, kérem, olyan nincs, olyan nincs, olyan nincs a sifonérban!

Megmondtam, hogy visszajöttem, vagy nem?

Vagyok az eleven ördög, a javíthatatlan, megállíthatatlan, szégyentelen, tapintatlan, reménytelen, szívtelen, zabolátlan, rettenthetetlen, az üdvözülésről lemaradt vad kölyök.

És micsoda egy mesém van hozzá, babám!

Engem szólít a Pokol Harangja. Essünk neki!

TEHÁT AKKOR CSAPÓ!

2

BLACKWOOD FARM: KÜLSŐ; ESTE

Falusi kis temető egy ciprusmocsár szélén, tíz-egynéhány ódon cement síremlék, amelyekről régen lekopott a nevek többsége, az egyiket friss tűz kormozta feketére, a temetőt alacsony vaskerítés övezi, sarkaiban négy roppant tölgyfa, az a fajta, amelyet mintha a saját csüngő ágai húznának le a földre, az ég olyan tökéletes színű, mint a lila orgona, és édesen simogat a nyár melege, és –

Azt lefogadhatják, hogy visszavettem a fekete bársony szalonkabátomat (közeli: derékban karcsúsítva, rézgombokkal) és a motoros csizmámat, hozzá vadonatúj lenvászon inget, gallérján és kézelőjén habos csipkével (jaj a szegény pancsernak, aki ezért kiröhög!) és ma este nem vágtam le vállig érő szőke hajamat, amit néha megteszek a változatosság kedvéért, és ejtettem a lila szemüveget, mert kit érdekel, ha feltűnést kelt a szemem, és bőromet drámaian leburnította tavalyi öngyilkos kísérletem a Góbi-sivatag égető napsütésében, és éppen azt gondolom –

Sötét Fortély, igen, tegyél csodát, szükségük van rád ott fent a nagy házban, te kópé királyfi, te vámpírok sejkje, hagyd abba a búsulást és a gyászolást, malőr van odafent a nagy házban – és

IDEJE ELMEÉLNEM ÖNÖKNEK, MI TÖRTÉNT, TEHÁT MEG IS TESZEM:

Épp hogy előjöttem titkos rejtekemből, és most éppen járkáltam fel-alá, fájó szívvel gyászolva egy másik vérivót, aki itt pusztult el ugyanebben a

temetőben, a már említett kormos kövön rakott hatalmas máglya lángjaiban. A saját akaratából, mindennemű figyelmeztetést mellőzve hagyott itt minket az előző éjszakán.

Ő pedig Merrick Mayfair volt, aki mindössze hét esztendőt vagy még annyit sem töltött el az élőholtak között, és én hívtam ide Blackwood Farmra, segíteni kiűzni egy gonosz kísértetet, amely gyermekkorától kísérti Quinn Blackwoodot. Quinn nagyon új volt a Vérben, ezért hozzám jött, segítségemet kérni e kísértet ellen, aki egyáltalán nem hagyta ott, midőn Quinn átváltozott halandóból vámpírrá, sőt megerősödött, és olyan gonosszá lett, hogy ő okozta a Quinn számára legdrágább halandó, a bámulatos Queen néni vesztét, mert úgy elbuktatta, hogy a nyolcvanöt esztendő, gyönyörű nagyasszony belehalt. Merrick Mayfairre volt szükségem, hogy kiűzze a gonosz kísértetet örökre.

Lidércnek hívták ezt a kísértetet, és mivel Merrick Mayfair egyszerre volt tudós és boszorkány, mielőtt megszerezte magának a Sötét Vért, úgy gondoltam, lesz annyi ereje, hogy megszabadítson Lidérctől.

Nohát, Merrick eljött, és megfejtette Lidérc titkát. Máglyát rakott szénből-fából, és nemcsak a gonosz lélek hulláját égette el rajta, de vele együtt lépett a tűzbe. A kísértet eltávozott, Merrick Mayfair szintúgy.

Persze megpróbáltam kicibálni a tűzből, de a lelke már elmenekült. Nem volt annyi vérem, ami feltámaszthatta volna üszkös maradványait.

Úgy rémlett, miközben járkáltam, és rugdostam a temető porát, hogy azok a halhatatlanok, akik azt képzelik, kívánják a Sötét Vért, összehasonlíthatatlanul könnyebben halnak meg nálunk, akik sose kértük. Talán az erőszak fölött érzett dühünk miatt bírjuk századokon át.

Nos, mint mondtam: valami történt fent a nagy házban.

A Sötét Fortélyra gondoltam járkálás közben. Igen, a Sötét Fortélyra. Hogy alkotok egy másik vámpírt.

De hát hogyhogy egyáltalán megfordult a fejemben? Nekem, aki titokban szent akarok lenni? Merrick Mayfair vére bizonyosan nem kiáltott fel az égre egy másik újszülöttért, ezt az ötletet mellőzhetik. Ez egy olyan éjszaka volt, amikor minden lélegzet felért egy kisebb metafizikai csapással.

Felnéztem az udvarházra, ahogy itt hívják, a rezidenciára a dombtetőn, két emelet magas, fehér oszlopaira, kivilágított ablakainak sokaságára, az

épületre, amely szenvedésem és szerencsém színhelye volt az utóbbi néhány éjszakán, és megpróbáltam kigondolni, miként játszom ezt úgy, hogy minden érintett jól járjon.

Első szempont: Blackwood Manorban hemzsegték a gyanútlan halandók, akiknek többsége ily rövid ismeretség után is drága volt nekem. A gyanútlanyságot pedig így értsék: nem is sejtették, hogy vámpír bizony az ő szeretett Quinn Blackwoodjuk, a ház ura, vámpír a titokzatos új barátja, Lestat is. Quinn akarta így, teljes szívvel és lélekkel, nehogy valami csúnya gonoszság történjék, mert ez az ő otthona volt, és vámpír létére sem állt még készen, hogy eltépje a szálakat.

E halandók között volt Jasmine, a sokoldalú tehetséggel megáldott fekete házvezetőnő, külsejére nézve bombázó (erről, remélem, még írhatok, mert ennek nem tudok ellenállni), Quinn egykori szeretője; a kisfiúk, akit Quinn természetesen még az előtt nemzett, hogy vámpírrá tették, a négyéves Jerome, aki boldogan futkos fel-alá a csigalépcsőn a lábához képest kissé túlméretezett fehér tornacipőjében; Nagy Ramona, Jasmine öreganyja, fejedelmi fekete hölgy, aki kerek kontyban viseli fehér haját, a fejét rázogatva főz a konyhán az ég tudja, kinek, és nem szól senkihez; unokája, a macskaszerű Clem, akinek szíjas testén feszül a fekete bőr: fekete öltönyben-nyakkendősen ácsorog a főbejáratnál, onnan nézeget föl a lépcsőre. Clem a sofőrje Queen néninek, Blackwood Manor most elvesztett úrnőjének, akit még mindig siratnak, és igencsak gyanakodnak (egyébként okkal) arra, ami Quinn szobájában történik.

Hátul az emeleti folyosón, Quinn régi nevelőjének, Nash Penfieldnek a hálósobájában ült maga Nash és a tizenhárom éves Tommy Blackwood, aki vér szerint a nagybátyja, valójában inkább fogadott fia Quinn-nek; beszélgettek a nyáriasan hideg kandalló előtt, és Tommy, ez a minden tekintetben kivételes ifjú, halkan siratta az általam imént említett nagyasszonyt, akinek társaságában három évig járta Európát „jellemformáló” utakon, ahogy Dickens mondhatná.

A birtok lábában lappanganak a Csürlakók, Allen és Joel: a csür egyik nyitott, megvilágított részén ülnek, olvassák a *Weekly World Newst*, bömbölve nevetnek, miközben a televízióból futballmeccs üvölt. Egy óriási limuzin parkolt a ház előtt, és egy mögötte.

Ami a nagy házat illeti, hadd részletezzem. Imádtam. Tökéletesen

arányos volt, ami nem általánosan jellemző az amerikai klasszicista épületekre, ám ez, ahogy ott trónolt a teraszos földön, elbűvölő és hívogató volt a hosszú pekándióalléval és a falain körbefutó, fenséges ablakokkal. Belül? Az, amit az amerikaiaknál *monstre szobáknak* hívnak. Sehol egy porszem, patyolat tisztaság. Rengeteg tükör, portré, perzsaszőnyeg, a kandallók párkányán órák, és a kötelező egyveleg: a tizenkilencedik századból maradt mahagóni garnitúrák, amelyeket a klasszikus Hepplewhite és Louis quatorze stílusok modern másolataival kevernek, így érve el az úgynevezett hagyományos vagy antik hatást. Na? Természetesen mindent betölt a hatalmas légkondicionálók dongása, amelyek varázslatosan hűvös hangfüggönyökkel változtatták át az amerikai Délt.

Tudom, tudom! A helyszínt kellett volna bemutatnom elsőnek, nem a szereplőket. Na és akkor mi van? Nem logikusan gondolkoztam, hanem lázasan töprenkedtem. Nem tudtam túltenni magamat Merrick Mayfair sorsán. Quinn persze kijelentette, hogy látta, amikor a mennyei fényesség befogadja nemszeretem kísértetét és Merricket, neki tehát teofánia volt a temetői jelenet, egész más, mint nekem. Én csak Merricket láttam, amint felajánlja magát égő áldozatul, és zokogtam, üvöltöttem, átkozódtam.

Oké, elég Merrickből. Ettől függetlenül tartsák őt észben, mert később még utalok rá. Ki tudja? Még szerepeltethetem is, ha nekem úgy tetszik. Hát ki parancsol ebben a könyvben? Ne, ezt ne vegyék komolyan. Sztorit ígértem, meg fogják kapni.

Lényeg a lényeg, hogy annak okából, ami jelenleg is folyik a nagy házban, nincs időm erre a picsogásra. Merricket elveszítettük. A tündöklő és felejthetetlen Queen nénit elveszítettük. Gyász előttem, gyász utánam. Ám ekkor beköszöntött egy óriási nagy meglepetés, amitől az én drága Quinnemnek haladéktalanul szüksége lett rám.

Persze senki sem *kényszerített*, hogy folyjak bele Blackwood Farm ügyeibe. Simán eltűzhettem volna.

Quinn, a főoka, meglátogatta Lestatot, a Fenségest (ja, tetszik ez a cím), hogy szabadítsa meg Lidércről, és mivel Merrick magával vitte a kísértetet, technikai értelemben végeztem itt, és ellovagolhattam volna a nyári alkonyatban, miközben az itteni statisztéria azt kérdezzeti: „Ki volt ez a csodás csávó egyáltalán?” – de nem hagyhattam magára Quinnt. Quinn rendesen benne volt a varsában ezekkel a halandókkal. Én pedig rendesen

beleestem az öntudatlanul bájos Quinnbe, aki huszonegy évesen részesült a vérkeresztségben, és olyan rendíthetetlenül emberséges, hogy csakis az elkárhozottak véréből él. Látomások látója, álmok álmodója, az éjszaka szenvedő vadásza, aki oda szegődik, ahol szerető és ihlető szívet remél.

(Szerető és ihlető szívet??? Mint amilyen az enyém például??? Jó, hát hibázik a kölyök. Különben is annyira beleszerettem, hogy marha jó műsort rendeztem neki. Vagy azért hibáztatnak, hogy szeretem azokat, akik kihozzák belőlem a szeretetet? Olyan rémes ez egy főfoglalkozású rémtől? Hamarosan meg fogják érteni, hogy én mindig a saját erkölcsi fejlődésemről beszélek. De térjünk vissza a cselekményhez.)

Képes vagyok „beleszeretni” akárkibe: férfiba, nőbe, gyerekbe, vámpírba, a pápába, mindegy. Én vagyok a keresztények netovábbja. Mindenkiben meglátom Isten ajándékát. Bár Quinn úgyszólván mindenki szeretné. Az olyanokat, mint Quinn, könnyű szeretni.

Mielőtt felkeltünk volna ma este – éjszakára magammal vittem egyik titkos rejtekembe a hat láb négy hüvelyk magas, fekete hajú, kék szemű fiút –, egy halandó lány érkezett az udvarházba, és halálra rémített mindenkit. Clem ezért nézegetett fölfelé a lépcsőn, Nagy Ramona ezért motyogott, Jasmine ezért idegeskedte betegre magát, míg a kezét tördelve futkosott ide-oda túsarkain. Izgalomba hozta még a kicsi Jerome-ot is, aki rendíthetetlenül száguldozott fel-alá a csigalépcsőn. Még Tommy és Nash is abbahagyta a panaszolkodást, hogy megnézzék ezt a halandó lányt, és felajánlják segítségüket nagy sanyarúságában.

Simán leolvastam az elméjükből, amit kellett, hogy képet alkothassak e fantasztikus és furcsa eseményről; utána Quiunnét is végigpásztáztam, hogy lássam az eredményt.

Aztán végrehajtottam valami razziafélét a halandó lány elméjében is, ahogy ült Quinn ágyán, egy hatalmas, rendetlen szíromszőnyeg, egy mesebeli kaotikus virághalom kellős közepén, és beszélt Quinnhez.

Mindent megtudtam az elmék hangzavarából, és egy kis pánik borzolta végig hatalmas, bátor lelkemet. Hajtsam végre a Sötét Fortélyt? Csináljak még egy magunkfajtát? Bú és bánat! Szégyen és gyalázat! Segítség, rendőrség, gyilkos!

Igazán ki akarok lopni még egy lelket az emberi végzet sodrából? Én, aki szent akarok lenni? Aki személyesen angyalokkal paroláztam? Aki azt

állítottam, hogy láttam a megtestesült Istent? Hozzak át még egyet ide – legyenek erősek! –, az élőhalottak birodalmába?

Megjegyzés: szerelmem Quinn iránt többek között azért volt klassz, mert nem én teremtettem. A fiú visszteher nélkül jött hozzám. Kissé úgy éreztem magamat, mint Szókratész, amikor azok az isteni görög epheboszok járultak hozzá tanácsért, mármint amíg be nem kopogtatott valaki a bürökpohárral.

Vissza a jelenhez: ha létezett ebben a világban valaki, akivel versengenem kellett Quinn szívéért, akkor ez a halandó lány volt az, akinek Quinn éppen kínálgatta lázas suttogással vérünket, halhatatlanságunk tört ajándékát. Igen, Quinn tette ezt az egyértelmű ajánlatot. Jóságos Ég, gyerek, legyen már benned egy kis gerinc! A mennyek fényét láttad az éjszaka!

Mona Mayfair volt a lány neve, de ő sose ismerte Merrick Mayfairt, úgyhogy ezt a kapcsolatot elfelejthetik. Merrick negyedvér volt, a „színes” Mayfairek között élt a külvárosban, Mona a kertvárosi fehér Mayfair-famíliához tartozott, és valószínűleg sose hallott se Merrickről, se a színes atyafiságról. Merricket pedig nem érdekelte a híres fehér család. Ő a maga útját járta.

Csakhogy Mona virtigli boszorkány volt, ugyanolyan mint Merrick. Már most mi az a boszorkány? Nos, boszorkánynak nevezzük azt a sokoldalú okkult tehetséggel megáldott gondolatolvasót, aki mágnesként vonzza a szellemeket és a kísérteteket. Az utóbbi napokban épp eleget hallottam Quinntól a nevezetes klánról, hogy tudjam, miszerint a Mayfair-unokatestvérek, akik, ha jól értettem, mind egy szálig boszorkányok, máris loholnak a kislány iránti kétségbeesett aggodalmukban Mona nyomán.

Mi több, láttam is egy villanásra az illusztris törzs három tagját (akiknek egyike katolikus pap! Ezt kapják ki, boszorkány-pap! Nem is akarok erre gondolni!) Quinn néni gyászmiséjén, és nem értettem, miért tart ilyen sokáig, hogy üldözőbe vegyék Monát, hacsak nem szándékosan halogatnak, olyan okokból, amelyek hamarosan tisztázódni fognak.

Mi, vámpírok, nem szeretjük a boszorkányokat. Kitalálják, miért? Magára valamit adó vámpír képes lóvá tenni a halandókat, még akkor is, ha háromezer éves, legalábbis egy darabig. A Quinnhez hasonló ifjoncok végképp simán becsapják őket. Jasmine, Nash, Nagy Ramona mind

elfogadták Quintt embernek. Csodabogár? Klinikai eset? Igen, ezt elhítték róla, de embernek tartották. Quinn egész rendes ideig eléledgélhetett volna közöttük. Sőt mint már kifejtettem, engem is embernek gondoltak, habár én valószínűleg nem tarthattam volna fent huzamosabb ideig az emberség illúzióját.

Viszont a boszorkányok más tésza. A boszorkányok mindenféle apróságot megismernek másokról. Ez azért van, mert ráérősen és folyamatosan túráztatják az erejüket. Megéreztem a temetésen, holott csak belélegeztem ugyanazt a levegőt, mint Rowan Mayfair doktornő, Michael Curry, a férje, és Kevin Mayfair atya. Szerencsére olyan irdatlan mennyiségű inger vonta el a figyelmüket, hogy nem kellett megpattannom.

Oké, hol tartottam? Jó, témánál vagyunk. Mona Mayfair boszorkány volt, méghozzá fölényesen tehetséges. Amikor Quinn jó egy éve megkapta a Sötét Vért, esküt tett, hogy soha többé nem találkozik a haldokló Monával, mert attól félt, a boszorkány azonnal rájönne, hogy szerelmének életét elorozták gonosz hatalmak, márpedig megfertőzni nem akarta a lányt.

Csak hogy általános elképedésre és a tulajdon akaratából:

Kábé egy órája beállított Mona a család hosszú limuzinjával, amelyet ő maga vezetett. Elkötötte a Mayfair Gyógyintézet elől, ahol két éve halódott. (A sofőr éppen kiszállt egy cigarettára, amikor Mona elhúzott, azt az utolsó képet hozta magával a szegény balekről, ahogy rohan utána).

Aztán végigjárta az összes virágüzletet, ahol hiteleznek a Mayfair névre, és nyalábszám vásárolta a csokrokat, vitt, amit ért, aztán végighajtott a duplán, ahogy a Pontchartrain-tó hosszú ikerhídját hívják, és meg sem állt a Blackwoodok rezidenciájáig. Kilépett az autóból, mezítláb, lötytyeg kórházi hálóingben a dülöngélő rémalak – maga volt az iszonyat, csontjairól lógó, megereszkedett bőrének szederjes véraláfutásaival, torzonborz, hosszú, vörös hajával – és ráparancsolt Jasmine-ra, Clemre, Allenre és Nashre, hogy vigyék fel a virágokat Quinn szobájába, mert Quinn, úgymond, megengedte ezt neki, tehát terítsék be velük a mennyezetes ágyat. Ezt ők már megbeszélték, úgyhogy nem kell majrézni.

A háznép pedig minden elszörnyedése ellenére szót fogadott.

Végül is tudták, hogy Quinn halálosan szerelmes volt Mona Mayfairbe, mielőtt szeretett Queen néniének sürgetésére el nem kísérte az „utolsó európai útra” a mesemondó és világcsavargó nagyasszonyt. Valamilyen

módon ez az utazás három teljes évig elhúzódott, és mire Quinn hazatért, Monát hozzáférhetetlenül elsáncolták a Mayfair Gyógyintézetben.

Aztán Quinnre ráerőszakolta a Sötét Vért a rosszindulatú gonoszság. Eltelt még egy év; Mona raboskodott a kórház üvegfala mögött, ahhoz is gyengén, hogy lefirkantson egy levelet, vagy akár egy pillantást vessen a virágokra, amelyeket Quinn naponta küldözgetett, és –

Na, vissza az aggodalmas háznéphez, akik sietve felcipelték a virágokat a szobába.

Mivel a csonttá aszott kislány (25 éves volt, mégis kislánynak nevezem) valószínűleg nem bírt volna felkapaszkodni a csigalépcsőn, a gáláns Nash Penfield, Quinn egykori nevelője, akit az Isten is úriembernek teremtett (nagyreszt az ő érdeme, hogy Quinn megkapta a végső csiszolatot) ölben vitte fel az emeletre, és lefektette a „virágok lugasába”, ahogyan Mona nevezte a nyoszolyát, miután a kislány megnyugtatta Penfieldet, hogy nem tüskések a rózsák. Majd imígyen szólott, Shakespeare-ből és saját kútfejből merített szavakkal:

– Könyörgöm, tegyetek le nászágyamba, s gyom-ékszerimmel síromat hintsétek azután!

Ekkor megjelent a hálószoa ajtajában Tommy, akinek tizenhárom éves szívét annyira felmarta az elhunyt Queen néniért érzett gyász, hogy egész testében reszketni kezdett, és a megrendült Nashnek ki kellett vinnie. Nagy Ramona maradt, hogy az avoni hatyúhoz méltó színpadi suttogással közölje:

– Ez a lány haldoklik!

Mire a kis vörös Ophelia felkacagott. Mi mást tehetett volna? És kért egy hideg diétás kólát.

Jasmine azt hitte, a kislány ott helyben kiadja a lelkét, ami könnyen megtörténhetett volna, de a gyermek azt mondta, nem, ő megvárja Quinnt, és távozásra szólított fel mindenkit. Mire Jasmine felrohant a lépcsőn a pohárban gyöngyöző kólával, amelyben meghajlított szalmaszál ágaskodott, a kislány már nem bírta meginni.

Az ember leélheti az egész életét Amerikában úgy, hogy egyszer is látnia kelljen ilyen állapotban egy halandót.

Ám a tizennyolcadik században, amikor én születtem, eléggé megszokott dolog volt. Akkoriban Párizs utcáin fordultak fel éhen az emberek. Úgy hullottak, akár a legyek. Ugyanezt tapasztaltam a

tizenkilencedik századi New Orleansban, amikor érkezni kezdtek az éhezõ ír bevándorlók. Rengeteg volt a csont-bõr koldus. Most a „külföldi missziókba” vagy bizonyos kórházi osztályokra kell mennünk, hogy olyan szenvedést lássunk, amely Mona Mayfairéhez volt fogható.

Nagy Ramona újabb kijelentést tett, hogy ez ugyanaz az ágy, amelyben az õ tulajdon lánya (Kicsi Ida) meghalt, tehát ez nem egy beteg gyermeknek való. Ám Jasmine, az unokája lepisszegte, Mona pedig úgy hahotázott, hogy fuldokolni kezdett, aztán mégsem fulladt meg.

Ahogy álltam a temetőben, pásztázva a közelmúlt e csodatükeire, megállapítottam, hogy Mona öt láb és egy hüvelyk magas lehet, eredetileg filigrán alkat volt és feltűnő szépség, ám a betegség – egy, még az én hatalmammal is tisztázhatatlan, traumatikus szülés következménye – olyan alapos munkát végzett rajta, hogy hetven fontot se nyom. Haja megmaradt vörös erdőnek, és ettől még borzalmasabb lett romlásának látványa. Olyan veszedelmesen közel állt a halálhoz, hogy már csak az akaratereje tartotta.

Akarat és ördöngösség – a boszorkányok szuggesztivitása – segítette, hogy beszerezhesse a virágokat, és érkezésekor megnyerje segítőinek a háznépet.

Most, hogy megjött Quinn, mellette volt Quinn, és valóra válthatta utolsó óráira tartogatott, vakmerő tervét, legyűrte zsigereinek és ízületeinek fájdalma. Nem volt bőrén egy körömnyi hely, amely ne fájt volna iszonyatosan. Fájt még az ülés is a drága virágok között.

Bevallom, nem csodálkoztam, amikor a drága Quinn, feledve önsorsára szórt átkait, megkínálta Monát a Sötét Vérrrel, de jobb szerettem volna, ha nem teszi.

Nehéz halódását nézni valakinek, ha tudjuk, hogy megvan bennünk e gonosz és paradox hatalom. Quinn még mindig szerette Monát, természetes és természetellenes szerelemmel, így nem tűrhette, hogy szenvedjen. Ki tűrhette volna?

De mint már kifejtettem, Quinn-nek csak tegnap éjszaka volt része a teofániában, amikor látta, hogy Merrick és az õ doppelgängere miként mennek föl a Fénybe.

Az Isten szerelmére, akkor miért nem érte be annyival, hogy fogja Mona kezét, és átsegítse szerelmét a halálon? Mona legfeljebb éjfélig élhetett már.

Az a helyzet, hogy nem volt ereje elengedni Monát. Ő természetesen sose ment el a lányhoz, hozzátennem, hősiesen oltalmazta a titkától; Mona jött ide, ő esdekelt, hogy a fiú ágyában halhasson meg. Quinn végül is hím vámpír volt, ez itt az ő birodalma, barlangja, hogy úgy mondjam; vámpírság ide vagy oda, még mindig pezsgett benne egyfajta férfiasság, és most, hogy a karjaiban tarthatta Monát, megrohanta és legyűrte a birtoklás fajtalan vágya és a megmentő szerepének délibábos ábrándja.

Márpedig halálos biztonsággal tudtam, hogy nem lenne képes végrehajtani a Sötét Fortélyt. Még sose próbálta, és Mona túl törekeny. Belehalna. Az pedig nem lehet. A kislány, mivel a Sötét Vérré szavazott, mehetne egyenest a pokolba. Fel kell jutnom oda! Jön Lestat, a megmentő!

Tudom, mire gondolnak. Azt gondolják: „Lestat, ez most komédia? Nem komédiát akarunk!” Nem, nem az!

Nem értik? Csak az van, hogy sorra hullnak le rólam a megalázó kifogások. Nem, a bűbájam, az megmarad! Csupán azokat az elemeket rostáljuk ki, amelyek hajlamosak voltak lerontani a beszédemet, és akadállyá növelték a többé-kevésbé mesterkélt eredetiséget.

Oké, előre! Az emberi úton mentem, a főbejáraton. Behízelve babsalyogtam Clemre, akit megriasztott cipősarkam kopogása: „Lestat vagyok, Quinn barátja, az bizony, figyeljen, Clem, álljon már ki azzal az autóval, utána New Orleansba megyünk, oké, pajtás?”, azzal nekivágtam a csigalépcsőnek, napsugaras mosollyal árasztottam el a kicsi Jerome-ot, mikor elsiettem mellette, futtában megölelgettem a folyosón ácsorgó Jasmine-t, végül telepátikusan kinyitottam Quinn ajtaját, és bevonultam a szobájába. Bevonultam? Miért nem bementem? Ez az a mesterkélt eredetiség, ameltől meg kell szabadulni. Értik az álláspontomat? Egészen pontosan, ha mindenképpen tudni akarják, becsörtettem a szobába.

Most elárulok egy kis titkot. A látomás tizedannyira sem éles, mint az, amit a saját szemével lát a vámpír. A telepátia klassz, kétség nem fér hozzá, de a mi látásunk szinte elviselhetetlenül éles. Azért nem jut nagy szerep ebben a könyvben a telepátiának. A közvetlen érzékelés híve vagyok.

Mona szívszakasztó látványt nyújtott, ahogy ült ott a hatalmas, komor mennyezet ágy lábánál. Quinn fel sem foghatta, mennyire szenved. Fájdalmat okozott neki még szeretőjének ölelő karja is. Akaratlanul kiszámítottam, hogy Monának két órája meg kellett volna halnia. A

veseműködése leállt, a szívverése akadozott, a tüdejét nem tudta megtölteni annyi levegővel, hogy tisztességesen lélegezhessen.

Ám nagy zöld szeme kristálytisztán tekintett rám, és félelmetes esze valamilyen szavakba nem foglalható, misztikus szinten tökéletesen megértette, mit próbál elmondani Quinn: hogy meg lehet fordítani benne a halált, hogy csatlakozhat hozzánk, hogy örökre a miénk lehet: élőhalott vámpír, halhatatlan gyilkos, kívülálló az idők végezetéig.

Ismerlek, kis boszorkány. Mi örökké élünk. Majdnem mosolygott.

Jóváteszi-e a Sötét Fortély a szánandó testben esett károkat? Azt lefogadhatják.

Kétszáz éve Szent Lajos szigetén egy szobában én is végignézttem, miként hullik le anyám elapadt alakjáról az öregség és a mellbetegség a Sötét Vér mágiájától. Azokon az éjszakákon magam is novícius voltam, akit a szeretet és a félelem üzött az átváltoztatásba. Akkor csináltam először. Még csak nem is tudtam, minek hívják.

– Quinn, én hadd hajtsam végre a Sötét Fortélyt! – mondtam azonnal.

Hullámként öntötte el a megkönnyebbülés. Olyan ártatlan volt, olyan zavarodott. Természetesen nem nagyon tetszett, hogy négy hüvelykkel magasabb nálam, de igazából nem számított. Én komolyan gondoltam, amikor Testvérkének mondtam. Nagyjából akármit megtettem volna a kedvéért. És ott volt maga Mona. Boszorkánygyermek, szépség, szilaj kísértet, szinte már csak szellem, amelyet a test reménytelenül próbált visszatartani.

Közelebb bújtak egymáshoz. Láttam, ahogy Mona keze megmarkolja Quinnét. Érzi vajon a természetfölötti húst? A szeme rám szegeződött.

Fel-alá járkáltam. Átvettem az irányítást. Elsőprően lendületes modorban tájékoztattam Monát. Igen, vámpírok vagyunk, de te választhatsz, gyönyörű drágaság. Miért nem mesélt Quinn a Fényről? Quinn a tulajdon szemével látta a Fényt. Jobban ismeri nálam a mennyei megbocsátás mértékét.

– Még mindig választhatod a Fényt valamelyik éjszakán, *chérie!* – mondtam. Nevettem. Nem bírtam megállni, annyira csodálatos volt.

Olyan régóta volt beteg, olyan régóta szenvedett! Szörnyűséges volt az a szülés, az a gyermek, akit a világra hozott, és akit elvettek tőle. Itt nem láthattam a lényeket, ám ezt felejsük el. Mona elképzelése az volt az

örökkévalóságról, hogy egyetlen mennyei órára épnek érezhesse magát, vagy egyetlen mennyei óráig lélegezhessen fájdalom nélkül. Miként dönthetett volna? Nem, ez a lány nem dönthetett. Láttam a hosszú folyosót, amely könyörtelen útja volt Monának sok-sok éven át, a tüket, amelyek felvérezték a karját, az egész testét elrútító véraláfutásokat, a gyógyszereket, amelyekről felfordult a gyomra, a szendergéseket a kínok között, a lázakat, a töprenkedő, nyugtalan álmokat, a figyelemösszpontosítás drága képességének elvesztését, amikor félre kellett tenni könyvet, filmet, leveleket, és még a sűrű sötétség is eltűnt a lámpák ridegen vakító fényében, a kórház irgalmatlan csörömpölésében és zajában.

Felém nyújtotta a kezét. Bölintott. Kiszáradt, felhasadozott szája. Vörös pász mákba csapzott haj.

– Igen! – felelte. – Akarom!

Quinn hozzátette, amit hozzá kellett tenni:

– Mentsd meg!

Mentsem meg? Hát nem kell az Égnek?

– Jönnek érted – mondtam. – A családod. – Nem is akartam kibökní. Mona babonázott volna meg a szemével? Pedig én is tisztán hallottam a gyorsan közeledő Mayfaireket. Mentőautó fordult be szirénázás nélkül a pekándióalléba, hosszú limuzin követte.

– Nem, ne engedd, hogy elvigyenek! – kiáltotta Mona. – Veletek akarok lenni!

– Cicamica, ez örökre szól! – figyelmeztettem.

– Akkor is!

Örök sötétség. Akkor is. Átok, gyász, magány. Akkor is.

Ó, Lestat, te ördög! Már megint a régi nóta? Te is akarod, de mennyire hogy akarod, látni akarod, te kapzsi dög, dehogy adod oda az angyaloknak, pedig tudod, hogy várják. Tudod, hogy megtisztította az Isten, aki megszentelte szenvedését, és meg fogja bocsátani ezeket az utolsó kiáltásokat.

Odaültem mellé, gyengéden arrébb tolva Quintt.

– Engedd el, testvére! – mondtam. Főlemeltem a kezemet, felharaptam a csuklóm belső oldalát, Mona szájához tartottam a vért. – Így kell csinálni. Előbb adnom kell neki a véremből. – Mona lecsókolta a vért. Szorosan behunyta a szemét. Remegés. Sokk. – Különben nem hozhatom át. Ígyál,

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

szép leány. Isten veled, szép leány, Isten veled, Mona.

3

Úgy szívta belőlem a vért, mintha megcsapolta volna a vezetéket, amely életben tart, mintha meg akarna ölni. A boszorkány rabul ejtett a véremnél fogva. Zihálva kaptam a mennyezetes ágy oszlopa után, de mellényúltam, és Monával együtt hanyatlottam a virágos fészekbe. Haja fennakadt a rózsákon. Az enyém is.

Harsogó hullámokban zúdult belé az életem, a vidéki dohos várkastély, Párizs, a bulvárszínház, az elrablásom, a torony, ahol megteremtett Magnus, a máglya, a magány, az árva könnyei, a kincsek. Most nevetett? Láttam, ahogy a fogai a szívembe, a tulajdon szívembe harapnak. Szédelegve elrántottam magamat, az ágyoszlopba kapaszkodtam, úgy néztem le rá.

Boszorkány!

Üveges szemmel bámult rám. Egy csepp vér ült az ajkán, és minden fájdalma elröppent, és eljött a pillanat, a béke pillanata, amelyben megszabadult a szenvedéstől, a küzdelemtől, a félelemtől.

Nem bírta elhinni.

Lassú kortyokban nyelte a levegőt az ember- és a vámpírlét szürkületi mezsgyéjén, éhes hibrid, kárhozatra ítélt hibrid, bőre gyönyörűen kisimult az édesen duzzadó húson, formát öltött az orca, az ajak, szeme körül megszilárdultak az izmok, aztán a pamut hálóing lett egyre szorosabb a mellén, és kigömbölyödött a karja, ó, ennivaló gömbölyűség, hogy micsoda pokolfajzat vagyok, és megint sóhajtott, mintegy eksztázisban, és engem nézett, ja, így van, isteni vagyok, tudom, és most már ki fogja bírni a Sötét Fortélyt.

Fölkaptam a virágokról. Véremnek edénye! Hulló szirmok. Szájából versek hullnak suttozva: „Vagy oly teremtmény, ki a víz-elem szülötte s lakója.”³ Magamhoz öleltem. A véremet akartam belőle. Őt akartam.

– Kis boszorkány! – sziszegtem a fülébe. – Azt gondolod, mindent tudsz, amit én tudok? – Magamhoz szoritottam. Hallottam halk, dallamos nevetését.

– Na lássam, mutasd! – mondta. *Nem halok meg!* Quinn félt. Átölelte Monát, megérintette a karomat. Egyszerre próbált fogni kettőnket. Olyan jó meleg volt. Szerettem Quinnt. Na és? Mona az enyém.

Megkarcoltam a nyakát a fogammal.

– Kislány, most elkaplak! – sügtam. – Kislány, most vérre megy a játék! – Mona szíve vágatott. Még mindig a küszöbön egyensúlyoz. Beleharaptam, megmerevedett. Kéjes bénulás. Lassan szívtam a sós vért, amely az enyémmel elegyedett. Ismertem őt: gyermekszépség, koraérett nimfácska, lángésznek kikiáltott, iskolás csibész, aki két nagykanállal eszi a tudást, és ápolja alkoholista szüleit, szeplők és mosoly, örökös vadulás, örökös álmodozás, nyughatatlan kopácsolás a számítógépes billentyűzeten, a Mayfair-milliárdok örökösnoje, apa-anya a föld alatt, ezt a gondot is letudtuk, annyi szerető, hogy a számukat se tudja, terhesség – most láttam! – horrorisztikus szülés, szörnyszülött gyermek, *Azt nézd! Asszonybaba! Morrigan! Járó baba*”, mondta Dolly Jean. *Kik ezek az emberek? Mit mutatsz te nekem? „Gondolod, hogy ti vagytok az egyetlen szörnyetegek, akiket ismerek? Elment örökre Morrigan, a szörnyszülött. Mi lesz, ha ez a mutáns, amely kifejlett nőként jön a világra, a tejedet akarja szopni? Táltos! Elment, elvitték. Ő betegítette meg Monát, ő indította el a halál jelé, meg kell találni Morrigan, smaragd Mona nyakán, nézd azt a smaragdot! Mona öleli Quinnt, úgy szereti Quinnt, Ophelia versével erősíti a lelkét, a szívét, elakadó lélegzetét a hosszú haldoklásban, Nem érted, mi ez? De én igen, én igen! Ne hagyd abba! Ne engedj el! Ki akar eltépni tőled? Ismertem azt a kísértetet! Julien bácsi!*

Rám rontott. Dühös fantom! A látomás kellős közepén! A szobában van ez a fehér hajú, magas ember, aki el akarja tépni tőlem Monát? Te meg ki

az ördög vagy? Ellöktem, és ő olyan sebesen szállt, hogy hamarosan ponttá zsugorodott. Menj a pokolba, engedd el Monát!

Egymás karjaiban hevertünk a virágos lugasban, nem volt idő, odanézz, már megint Julien bácsi. Vak voltam. Visszahúzódtam, ismét felhasítottam a csuklómat, Mona szájához szorítottam, lustán csöpögő vér, nem látok, éreztem, ahogy rávetődik, megrándul, *Julien bácsi, ki vagy rúgva!* Mona ivott és ivott. Julien bácsi dühös arca. Fakul. Elenyészik.

– Elment – suttogtam. – Julien bácsi elment. – Hallotta Quinn? – Küldd el, Quinn!

Ájult bódulatban nyújtottam oda Monának az életemet, nézd csak, nézz meg mindent, lásd a tönkre tett magot, emelkedj felül a megbánáson, gyerünk, teste erősödött, tagjai, akár a vas, ujjai a karomba vájtak, miközben ivott a csuklómból, folytasd, vedd el, vágd a lelkembe a fogad, csináld, most én vagyok a bénult, nem menekülhetek, vérszomjas kislány, folytasd, hol is tartottam, hagytam, hogy igyék, én nem bírom, a nyakába fűrtam az arcomat, kinyitottam a szájamat, nincs erőm –

Lelkünk bezárult egymás előtt, alkotó és fióka között leereszkedett a fekete függöny, vagyis Mona megszületett. Már nem olvashattuk egymás gondolatait. Szívjál szárazra, gyönyörűm, az elememben vagy!

Szemem becsukódott Álmodtam. Julien bácsi könnyezett. Ugye, milyen szomorú? Áltt az árnyak birodalmában, a tenyerébe hajtotta az arcát és sírt. Mi ez? A lelkiismeret jelképe? Ne nevetess!

A kísértet szertefoszlik. Mona iszik és iszik, és magányosan álmodom, csorgó csuklójú öngyilkos egy fürdőkádban, álmodom:

Egy tökéletes vámpírról, egy bátorságra szoktatott, hasonlíthatatlan lélekről, aki sose néz hátra, és miután megszabadult a szenvedéstől, igyekszik rosszindulat vagy sopánkodás nélkül nézni minden dolgot. Láttam a szenvedés iskolájának diplomását. Láttam Monát.

A kísértet visszajött.

Magas, mérges Julien bácsi! Te leszel az én Mennyei Kopóm?⁴ Keresztbe font karokkal. Mit akarsz itt? Felfogod, mit támadsz? Az én

⁴ A szerző itt azt az általános indoeurópai hiedelmet fordítja át a saját használatára, hogy az Alvilág bejáratát kutya őrzi, illetve az ördög a kutyáival kergetteti meg a bűnösöket. (A fordító)

tökéletes vámpírom nem lát téged. Menj innen, álom! Távozz, kísértet! Nincs időm rád. Bocs, Julien bácsi, de már megszületett. Veszítettél.

Mona elengedett. Kénytelen volt. Lebegtem.

Mire kinyitottam a szememet, Mona ott állt Quinn mellett, és engem néztek.

Feküdtem a virágok között, és nem volt tuskés a rózsza. Az idő megállt. Valami felbolydulás támadt a házban, de engem nem érdekelt.

Mona beteljesült. Ő volt álmaim vámpírja. Ő volt a tökéletes. Ophelia régi poézise lehullott róla. A csodától elnémulva kémlelt, és csak az érdekelt, mi történt velem, mint valaha egy régi fiókámat, akin ugyanilyen vadul, ugyanilyen alaposan és ugyanilyen önveszélyesen hajtottam végre a Sötét Fortélyt. Bár ne felejtsek, hogy Lestat számára csakis átmeneti veszélyek létezhetnek. Nem úgy. Nézzék inkább Monát!

Szóval ez az a tündöklő teremtmény, akibe Quinn végzetesen beleszeretett. Mona, a Mayfairek királykisasszonya. Hosszú vörös hajszálainak gyökeréig átítatta a Vér. A haja dúsan fénylett, tojásdad, mosolygó arca kigömbölyödött, szemének feneketlen zöld kútjából eltűnt a láz salakja.

Ő, persze elkápráztatta a Vér látomása, főleg pedig a vámpírok ereje, amely megszállta testének sejtjeit az elsőtől az utolsóig.

Ettől függetlenül elszántan és éberén figyelt. Olyan harsogóan egészséges volt, mint nyilvánvalóan egész életében; megújult, ennivalóan zamatos húsa majd szétvetette a kórházi szűk hálóinget.

Lesöpörtem a rám tapadt virágszirmokat. Feltápaszkodtam. Még szédültem, de gyorsan gyógyultam. Elmém elködösült, és ez majdnem kellemes volt, amely kéjessé tompította a szoba meleg fényét. Hirtelen betöltött a mélységből felfakadó érzés, hogy mennyire szeretem Monát és Quinnt, és a bizonyosság, hogy sokáig együtt leszünk, csak mi hárman. Mi hárman.

Quinn fénylő állandóságot jelentett lázas látomásomban. Ismeretségünk kezdete óta ez vonzott benne, ez a nyíltság és magabiztosság. Quinnt mindig meg fogja menteni a szeretet. Amikor elveszítette Queen nénit, az iránta érzett szeretet óvta meg az összeomlástól. Az egyetlen, akit gyűlölt, megölte.

– Adhatok neki a véremből? – kérdezte.

Kinyújtotta a karját, megszorította a vállamat, aztán bátortalanul előrehajolt, és megcsókolt.

Nem értettem, hogy bírja levenni a szemét Monáról.

Mosolyogtam. Kezdtém összeszedni magamat. Julien bácsit nem láttam sehol.

– Sehol – visszhangozta Quinn.

– Mit mondasz? – kérdezte a tündökletes újszülött.

– Julien bácsi. Láttam. – Ezt nem kellett volna mondanom.

Mona arca hirtelen elborult.

– Julien bácsit?

– De hát nem kellett volna... – szólalt meg Quinn. – Láttam Queen néni temetésén, és akkor mintha figyelmeztetett volna. Ez volt a feladata, de mit számít már most?

– Ne adj Monának a véredből – figyelmeztettem Quinnt. – Tartsátok nyitva az elméteket egymás számára. Természetesen használtok majd szavakat, függetlenül attól, mennyit olvastok egymásban, de nem cseréljétek vért! Ha túlzásba estek, el fogjátok veszíteni a kölcsönös telepátiát.

Mona felém nyújtotta a karját. Átöleltem, magamhoz szorítottam, megcsodáltam, hogy máris milyen erős. Nem voltam büszke a zabolátlanságra, amellyel teremtettem, inkább alázatra intett a vér. Kurta kis nevetéssel jeleztem a jóváhagyásomat, aztán megcsókoltam, amit ő mintegy révületben viszonzott.

Ha rabszolgájává tett valamelyik tulajdonságával, akkor a zöld szeme volt az. Eddig nem is tudatosodott bennem, hogy mennyire megtörte fényét a betegség. Ahogy eltoltam magamtól, láttam, hogy szeplők vannak az arcán, és mosolygó szájából előfehérlett gyönyörű fogsora.

Olyan csepp kis teremtés volt, hogy minden mágikus egészsége, újjászületése dacára kihozta belőlem a gyengédséget, amire pedig nagyon kevesen képesek.

De most már, akár mennyire nem volt ínyemre, abba kellett hagyni a rapszodiázást. A gyakorlati dolgok közénk tolakodtak.

– Oké, szerelmem – mondtam. – El kell viselned még egy utolsó fájdalmat. Quinn majd átsegít rajta. Állítsd a zuhany alá, Quinn! De előbb keress neki valami ruhát. Illetve bízd ezt rám. Szólok Jasmine-nak, hogy

kell egy blúz és egy farmer.

Mona csaknem hisztérikusan kacagott.

– A mi életünk a banális és a bűbáj keveréke – válaszoltam. – Szokd meg!

Quinn komoly és aggodalmas volt. Az asztalához ment, hívta a házi telefonon a konyhát, és megkérte Nagy Ramónát, hogy hozza fel a ruhákat, és hagyja őket az ajtóban. Oké, ez jó. Blackwood Manorban mindenki tudja a szerepét.

Akkor a réveteg és álmatag Mona megkérdezte, hogy nem kaphatna-e fehér ruhát, vagy nincs-e egy fehér ruha odalent, Queen néni szobájában?

– Fehér ruha – mondta, mintha fennakadt volna egy poétikus hálóban, amely ugyanolyan erős, mint a vízbe fúló Opheliáról szőtt képzelmei. – Quinn, és ha lenne valamilyen csipke, olyan csipke, amit felvehetek, mert senki sem haragszik meg érte...

Quinn visszatért a telefonhoz, és rendelkezett: igen, Queen néni selymeit, hozd fel mindet.

– Minden fehérret – mondta Nagy Ramónának szelíden és türelmesen. – Tudod, hogy Jasmine nem akarja hordani a fehér ruhákat. Igen, Monának. Ha nem használjuk, a végén úgyis csak elraktároznánk mindet. A padláson. Queen néni szerette Monát. Ne sírj! Tudom, tudom. De Mona nem járkaálhat ebben az utálatos kórházi ingben. Majd ötven év múlva Tommy és Jerome kicsomagolja a ruhákat, és eldöntik, mihez kezdjenek velük, és... Csak hozzád fel valamit.

Ahogy visszafordult, a tekintete rátapadt Monára, és megtorpant, mint aki nem hisz a szemének. Arcát elöntötte a rettegés, mintha most döbbsent volna rá, mi történt, mit tettünk. Fehér csipkéről motyogott valamit. Nem akartam olvasni az agyában. Aztán Monához lépett, és átölelte.

– Ez halandó halál, Ophelia, nem nagy dolog – mondta. – Bemegyek veled a zuhany alá. Majd foglak. Együtt szavaljuk a verset. És utána nem lesz fájdalom. Szomjúság, az lesz, de nincs több szenvedés.

– És mindig úgy foglak látni, ahogy most? – kérdezte Mona. Amit a halálról mondtak, lepergett róla.

– Igen – felelte Quinn.

– Akkor nem félek – mondta Mona. Nem hazudott.

De még mindig nem fogta fel igazán, ami vele történt. Azt is tudtam a

szívem mélyén, amelyet elzártam Quinntól, és amelyben Mona nem olvashatott, hogy igazából nem egyezett bele. Nem volt képes rá.

Mit számított ez nekem? Miért csinállok ekkora ügyet belőle?

Azért, mert meggyilkoltam Mona lelkét.

Idekötöttem a földhöz, úgy, ahogy mi vagyunk idekötve, és most mindent el kell követnem, hogy az a vámpír lehessen, akinek lázálomban láttam. Ha egyszer ráébred, lehet, hogy beleőrül. Mit mondtam Merrick-ről? Azok, akik kapnak rajta, hamarabb megőrülnek, mint azok, akiket elraboltak, mint engem.

De most nem volt idő ezekre a gondolatokra.

– Itt vannak – mondta Mona. – A földszinten vannak. Halljátok őket? – rémüldözött. Újoncokra jellemző módon nagyon szertelenek voltak az érzelmi reakciói.

– Sose félj, szép leány – mondtam. – Rajtuk vagyok.

A zajról beszéltünk, ami a földszinti szalonból jött. Mayfairek a birtokon! Jasmine idegesen járkált, a kis Jerome le akart csúszni a csigavonalú lépcsőkorláton. Quinn ezt is hallotta.

Rowan Mayfair volt és Kevin Mayfair atya, a Jóisten papja. Mentőautóval és egy ápolónővel jöttek, hogy felkutassák Monát, és visszavigyék a kórházba, vagy legalább arról meggyőződjenek, él-e vagy meghalt.

Ez az! Rájöttem. Azért nem siettek. Azt hitték, hogy már meghalt.

Igazuk is volt, mert csakugyan meghalt.

4

Kinyitottam az ajtót. Nagy Ramona állt ott egy nyaláb fehér ruhával.

Quinn és Mona eltűnt a fürdőszobában.

– Ezt akarják ráadni arra a szegény gyermekre? – kérdezte Nagy Ramona. Madárcsontú asszony, fehér haj, szelíd arc. Keményített fehér kötény. (Jasmine öreganyja.) Nagyon felindult állapotban. – Ne kapkodjon már! Összehajtogattam!

Félreálltam, hogy bevonulhasson a szobába, és letehesse a kupacot a virágos ágyra.

– Van alsónemű és kombiné is – közölte Nagy Ramona. Megcsóválta a fejét. A fürdőszobában sustorgott a zuhany. Nagy Ramona kifelé indult, és morgott.

– Ezt nem hiszem, hogy ez a lány még mindig lélegzik – mondta. – Ez valami csoda. Odalent a családjá az utolsó kenetet is kihozta Kevin atyával. Már most én tudom, hogy Quinn szereti azt a lányt, de hol van az megírva a bibliában, hogy a házadban hagyjál meghalni valakit, és betegnek itt van Quinn anyja, ezt ugye, tudja, és azt tudja, hogy Quinn anyja megszökött, Patsy csak úgy fogta magát, és elment –

(Az emlék villanófényes felvétele Patsyról, Quinn anyjáról: tupírozott hajú, lakkozott körmű country-énekesnő, AIDS-ben haldokolt a szemközti szobában, de már nem vette fel a rojtos bőr szerkót, a magas szárú csizmát, nem festette magát vastagon; mikor utoljára láttam, egy szál szép fehér hálóingben ült a pamlagon. Eszelős, mindent fölemészítő gyűlöletté torzult testvérféltékenység fűtötte Quinn iránt, akit tizenhat évesen szült. Most eltűnt.)

– ... és itt hagyta az összes gyógyszerét, pedig milyen beteg. Ó, Patsy, Patsy! Queen nénit épp hogy letettük a sírba, és akkor ide jön ez a vörös hajú gyermek, most mit mondjak!

– Hát lehet, hogy Mona meghalt – véltem –, és Quinn a holttestét mosdatja a fürdőkádban.

Nagy Ramona a szájához kapta a kezét, mert kipukkadt belőle a nevetés.

– Ó, maga ördög! – mondta. – Maga rosszabb mint Quinn! – folytatta, rám villantva halvány szemét. – Gondolja, nem tudom, mit művelnek együtt a zuhanyban? És ha Mona ott hal meg, akkor mit csinálunk? Szárazra törölgetjük, és kinyújtóztatjuk, mintha nem történt volna meg, és –

– Nohát, legalább igazán tiszta lesz – mondtam, és vállat vontam.

Nagy Ramona a fejét rázta, és igyekezett nem túl hangosan kacagni, aztán érzelmi sebességet váltott, kiment a folyosóra, egyszerre nevetgélve és beszélgetve csak úgy önmagával:

– ... most még az anyja is megszökött, holott hálni jár belé a lélek, és senki se tudja, hova ment, ott lent meg ezek a Mayfairek, csoda, hogy nem hozták a seriffet. – E szavakkal vonult el a hátsó hálósobába a Forró Kávé Angyala, ahol Nash és Tommy beszélgetett halkan, és Tommy siratta Queen néni elvesztését.

Szokatlan erővel hasított belém a gondolat, hogy túlságosan megszerettem ezeket az embereket, megértem, miért akart Quinn minden áron itt maradni, addig játszva a halandót, ameddig lehet, miért nem szabadulhat Blackwood Farmról.

De most itt az idő, hogy varázsló legyek, itt az idő, hogy időt szerezzek Monának, valahogy elfogadhatóvá tegyem a hiányzását a lenti boszorkányoknak.

Mellesleg kíváncsi is voltam ezekre a lényekre odalent a kettős szalonban, ezekre a rettenthetetlen boszorkányokra, akik a vámpírokéhoz hasonlóan fölényes biztonsággal tették lóvá halandó környezetüket, elhitelve velük, hogy egészséges, szabályszerű emberek, holott titkok sokaságát rejtették.

Lesiettem a csigalépcsőn, épp idejében kaptam le a pici Jerome-t a nagy tornacsukájában a korlátról, mielőtt zuhant volna tízlábnnyit, és szörnyet halt volna a márványpadlón, belenyomtam a fölöttébb ideges Jasmine ölelő karjaiba, egy intéssel mutattam, hogy nem lesz semmi baj, aztán beléptem

az első szoba hűvösébe.

Dr. Rowan Mayfair, a Mayfair Gyógyintézet alapítója és vezetője, aki az egyik mahagóni széken ült (tizenkilencedik századi rokokót képzeljenek: fekete lakk, bársony), olyan hirtelen fordította felém a fejét, amikor beléptem, mintha zsinórral rántották volna meg.

Mint mondtam, már láttuk egymást Queen néni gyászmiséjén a Mária Mennybemenetele templomban; sőt veszélyesen közel ültem hozzá, az előttük levő sorban. De akkor jobban álcáztam magamat egyszerű ruhával és napszemüveggel. Most a Kópé Királyfit láthatta szalonkabátban, varrott csipkéekkel, és ostobaságomban elfelejtettem föltenni a napszemüvegemet.

Eddig nem néztem meg alaposan. Most azonnal megigézett, ami nem jött jól, mert nekem kellett volna megigézni beszélgetés közben.

Finoman faragott, keskeny, tojásdad arca olyan tiszta volt, akár egy kislányé. Nagy szürke szemét, hideg, makulátlan száját szemernyi festékkal sem kellett hangsúlyosabbá tenni. Szigorú, szürke gypjú nadrágkosztűmöt viselt, nyakára piros sálát csavart, amelynek csücskeit elrejtette a blézer kihajtója alá. Rövid, hamvasszőke haja természetes hullámban göndörödött befelé az áll vonalában.

Feszült komolysággal nézett, és rögtön éreztem, ahogy pásztázna az elmémben, amelyet szorosra zártam. Hideg futkosott a hátamon. Ezt Rowan csinálta.

Azt várta, hogy olvasni tud a gondolataimban. Nem tudott, és nem tudhatta, mi történik az emeleten, mert el volt zárva az út. Ez nem tetszett neki.

Ha már egyszer ki volt rekesztve, a külsőmet próbálta értelmezni, nem a szalonkabát és a kócos haj felszínes különcködését, hanem a tiszta vámpírtulajdonságokat, bőrömnek derengő fényét, pillantásom elektromos kékségét.

Gyorsan bele kellett vágnom a beszédbe, de előbb hadd mondjam el, mi volt a benyomásom a másik Mayfairről – Kevin atyáról – aki a túlsó kandallónál állt. Rajtuk kívül nem volt ember a szalonban.

A természet ugyanazokat a lapokat osztotta neki, mint Monának: sötétzöld szemet, vörös haját. Annyira közel álltak a génjeik, hogy Kevin atya lehetett volna Mona bátyja is. Termetre olyan volt, mint én: hat láb magas atléta. A római katolikus papok fekete öltönyt, fehér gallérját

viselte. Nem olyan boszorkány volt, mint Rowan, de azért bőven jutott neki okkult adottságokból. Könnyen kiolvastam az agyából, hogy furának tart, és azt reméli, hogy Mona már meghalt.

Felvillantottam magamban az emlékét, ahogy áll a gyászmisén abban a gótikus köntösben, és két kézre fogja a kelyhet. *Ez az én vérem.* Valamilyen megmagyarázhatatlan okból visszarepültem gyerekkorom francia falujába, amikor a falusi plébános ugyanezekkel a szavakkal fogta a kezében a kelyhet, és egy pillanatra összemosódtak bennem a dolgok. Hiánytalanul színes és fényes halandó emlékek torlódtak körülöttem. Láttam a kolostort, hol olyan örömmel tanultam, amikor barát akartam lenni. Rosszul leszek! Ismét végigborzongatott a hideg, és rádöbbsentem, hogy dr. Mayfair kikapta ezeket a képeket az elméből, mielőtt ismét becsukhattam volna. Leráztam a borzongást, és egy pillanatig haragudtam, amiért olyan sok a kettős szalonban az árnyék. Aztán a szemem rátalált a túlsó sarokban Julien bácsi nem ide való, kérlelhetetlen alakjára. Háromdimenziós és elképesztően valószerű volt szürke öltönyében. Keresztbe font karokkal állt, és rideg daccal kémlelt. Szemfájdítóan élethű volt és szemfájdítóan fényes.

– Mi baja? – kérdezte Rowan Mayfair. Mély, fátyolos és érzéki hangja volt. A tekintete még mindig engem szedett darabokra.

– Ugye, maguk nem látnak itt kísértetet? – bökte ki gondolkodás nélkül, a kísértet pedig csak állt, és én rájöttem, hogy persze, egyikük sem láthatja. Ez a fegyelmezett és ragyogó fenyegetés nekem szól.

– Nem, nem látok semmit – felelte azonnal Rowan. – Van ebben a szobában egy kísértet, amelyet látnom kellene?

A nők, akiknek ilyen fátyolos a hangjuk, fantasztikus előnnyel indulnak.

– Itt valóban járnak kísértetek – szólta Kevin atya. Északi akcentus. Boston. – Azt hittem volna, hogy maga, mint Quinn barátja, ugyancsak tisztában van vele.

– De mennyire! – mondtam. – Csak sose szoktam meg őket. A kísértetek megijesztenek. Az angyalok is.

– Nem maga tartott ördögűzést, hogy megszabaduljanak Lidérctől? – kérdezte váratlanul a pap.

– Igen, és sikerült – mondtam, hálásan, amiért másra terelte a szót. – Lidérc távozott ebből a házból, Quinn, életében először, megszabadult tőle. Kíváncsi lennék, mit jelent majd ez neki.

Julien bácsi meg se moccan.

– Hol van? – kérdezte Rowan. Monára értette, kire másra?

– Itt akar maradni – mondtam. – Nézze, ez teljesen egyszerű dolog. – Keresztülvágтам előtte, és leültem egy székbe, háttal az állólámpának, hogy jobban árnyékban legyek, és láthassak mindenkit, még a bosszúálló kísértetet is. – Nem akar meghalni a Mayfair Gyógyintézetben. Sikerült idáig elhozni a limuzint. Ismeri Monát. Most az emeleten van, Quinn társaságában. Kérem, bízzanak meg bennünk. Hagyják itt velünk Monát. Mi vigyázunk rá. Idehívhatjuk Queen néni régi ápolónőjét, hogy segítsen.

Rowan úgy meredt rám, mintha elment volna az eszem.

– Tisztában van vele, mennyire nehéz lesz? – kérdezte. Söhajtott, és mérhetetlen fáradtság ült ki a vonásra, de csak egy pillanatig tartott. – Tisztában van vele, mennyire nehéz lehet?

– Hoztak oxigént és morfiumot, nem? – Hátrapillantottam a ház előtt álló mentőautóra. – Hagyják itt. Cindy, az ápolónő, tudni fogja, hogyan kell használni őket.

Rowan felvonta a szemöldökét. Megint az a fáradtság, de az ereje nagyobb volt. Engem próbált megfejtetni. Abszolúte semmi sem volt bennem, ami megijesztette vagy taszította volna. Részemről gyönyörűnek találtam. Határtalan értelem rejtőzött a szeme mögött.

– Quinn bizonyára nem érti, miről beszél – mondta szelíden. – Nem akarom, hogy szenvedjen. Nem akarom, hogy Mona kínok között haljon meg. Tud követni?

– Természetesen – mondtam. – Bízzon bennem, értesíteni fogjuk, amikor eljön az idő.

Lehajtotta a fejét, de csak egy pillanatra.

– Nem, nem érti! – Az a fátyolos hang nagyon alkalmas volt, hogy kifejezze az aggodalmat. – Nincs rá ésszerű magyarázat, hogy Mona még mindig él.

– Az akarata az – ellenkeztem. *Az igazat mondom, nincs okod aggódni érte.* – Most pihen, szabadon a kintől.

– Az lehetetlen! – suttogta Rowan. Valami átvillant az arcán.

– Ki maga? – kérdezte. Attól a mély hangtól még komorabb lett a kérdés.

Itt engem babonáztak meg. Nem szabadulhattam. Újból végigfutott

rajtam a hideg. Túl homályos volt a szoba. Meg akartam mondani Jasmine-nak, hogy kapcsolja fel a csillárt.

– A nevem nem fontos – feleltem, ám nehéz volt szavakat mondanom.

Mi ez ebben a nőben? Miért ilyen kihívó és fenyegető ez az eszköztelen szépség? Bele akartam nézni a lelkébe, de sokkal ügyesebb volt, hogy hagyja. Mégis megéreztem benne titkokat, egy légiót, és áramütésként nyilallt belém a kapcsolat a szörnyszülött gyermekkel, akit Mona tárt föl előttem, amikor teremtettem, meg még más dolgokkal.

Hirtelen tudtam, hogy ez a nő titkol valamit, ami eves seb a lelkiismeretén, és egész jellemét meghatározza ez a titkolózás, ez a lelkiismeret, és a nagy harc, amelyre briliáns esze és büntudata ösztökéli. Akartam ezt az akármit, amit titkol, ha csak egy pillanatra is, meg akartam ismerni. Megadtam volna mindent –

Lesütötte a szemét, mert nem állhatta a nézésemet, és én elveszítettem. Némán kereste a szavakat. Már-már láttam: *hatalom élet és halál fölött*.

Megszólalt Kevin atya:

– Látnom kell Monát, mielőtt elmegyünk – mondta. – Beszélnem kell Quinn-nel az ördögűzésről. Szoktam látni Lidércet, ugye megérti. Aggódok mindkettőjükért. Meg kell mondania Monának, hogy itt vagyunk

–

Észre se vettem, hogy leült velem átellenben a székre.

– Talán mindkettőnknek meg kellene néznünk Monát – mondta Rowan-nak. – Akkor eldönthetnénk, mit tegyünk. – Szelíd hangja tökéletesen illett egy paphoz. Szerény volt, de mentes minden affektálástól.

Farkasszemet néztem vele, és egy pillanatra láttam a közös titkokat, amelyeket ez az összes Mayfair ismer, dolgokat, amelyeket nem mondhatnak el, dolgokat, amelyek úgy összenőttek a gazdagságukkal és a gyökereikkel, hogy sose lehet kinőni, kipurgálni vagy legyőzni őket. Kevin atyának kétszeresen nehéz dolga volt, ő lévén a család gyóntatója, akit nemcsak szent esküje kötött, de oly dolgokat hallott, amelyeket alig hihetett, és ez mindenestül megváltoztatta.

De azt ő is értette, hogy kell elzárni az elmét. Szondázásom annyi eredménnyel járt, hogy ismét visszajött gyermekkori iskoláztatásom fájó emléke. Hogy szerettem volna jó lenni! Hallottam lelkem szavának visszhangját, és utáltam. Ki veled! Keményen és élesen közölte, mennyi

esélyt kaptam lelkemnek megmentésére: annyi esélyt, hogy egész életem rájuk épült. Ilyen volt a természetem – csapongtam kísértéstől kísértésig, nem a bűnért, hanem a megváltásért.

Soha többé nem fogom ilyennek látni az életemet.

Ha Lestat, az a régi fiú, elég keményen küzd, lehetett volna szerzetes.

– Átkozott! – sűgta a kísértet.

– Az nem lehetséges – mondtam.

– Nem lehetséges látnunk? – kérdezte Rowan. – Ezt nem mondhatja komolyan!

Halk nevetést hallottam. Megfordultam a székbén. Tőlem jobbra ott volt a kísértet, és nevetett.

– Nos, Lestat, most mit fog tenni? – kérdezte.

– Mi az? – kérdezte Rowan. – Mit lát?

– Semmit! – makacskodtam. – Nem láthatják. Megígértem neki. Senki sem jöhet fel az emeletre! Az Istenért, hagyják őt békén! – Beleadtam minden meggyőző erőmet. Hirtelen kétségbe estem. – Hadd haljon meg úgy, ahogy akar, az Ég szerelmére! Engedjék el!

Rowan metsző pillantással nézte nyilvánvaló felindulásomat. Váratlanul kiült az arcára mérhetetlen szenvedése, mintha nem bírná tovább rejtegetni, vagy mintha az én kitörésem, lett légyen bármilyen mérsékelt, felszította volna a benne pislákoló lángot.

– Igaza van – mondta Kevin atya. – De nézze, nekünk itt kell maradnunk.

– Nem tart sokáig – mondta Rowan. – Majd csendesen várunk. Ha nem akarják, hogy itt legyünk a házban...

– Nem, nem, dehogy, szívesen látjuk önöket! – mondtam. – *Mon Dieu!*

Ismét hallatszott a kísértet nevetése.

– Szép kis házigazda maga! – szólt Julien bácsi. – Jasmine egy szem keksszel, egy pohár vízzel sem kínálta őket! Meg vagyok botránkozva!

Ez egyszerre mulattatott és nyugtalanított. Kétségbe vontam az igazát, aztán meg méregbe gurultam. Ugyanakkor hallottam valamit, amit a szobában senki sem hallhatott, kivéve talán a kacagó kísértetet. Mona sírásának, nem is, a zokogásának a hangja volt. Vissza kell mennem Monához.

Na jó, Lestat, légy szörnyeteg. Dobd ki a házból a legérdekesebb nőt,

akivel találkoztaál életedben.

– Figyeljenek rám mindketten! – Befoglaltam Rowant a szemem sugarába, aztán Kevin atyára villantottam a tekintetemet. – Most menjenek haza. Mona ugyanolyan médium, mint maguk. Borzasztóan kétségbe ejti, hogy itt vannak. Átérti, megérzi, és ettől még jobban szenved. (Ez idáig igaz is, vagy nem?) Most fel kell mennem, és meg kell vigasztalnom. Kérem, távozzanak! Mona ezt akarja. Ez adott erőt neki, hogy idáig jöjjön autóval. Ígérem, megkeresem magukat, mihelyt mindennek vége. Menjenek, kérem!

Felálltam, megfogtam Rowan karját, és valósággal kirántottam a székből.

– Maga egy ripók! – mondta undorral a kísértet.

Kevin atya magától felállt.

Rowan mereven bámult rám. Kitereltem a hallba, majd a bejárathoz. A pap jött utánunk. *Bízzál bennem! Hidd el, hogy Mona ezt akarja!*

Most hallják Mona zokogását?

Egyfolytában Rowant nézve kinyitottam az ajtót. Mint a kohólég, úgy csapott meg a nyári hőség, a virágillat.

– Menjenek! – mondtam.

– De az oxigén, a morfium! – ellenkezett Rowan. Füstös hang, így hívják ezt. Nagyon csábító. És az a konfliktus, az a be nem vallott, bűnös hatalom a fürkészően összevont, finom szemöldöke mögött! Mi volt az?

Álltunk a tornácon, eltörpülve az oszlopok mellett. Hirtelen megnyugtató lett a lila fény, és a perc elveszítette arányait. Mintha itt, vidéken, örökös lenne a szürkület. Éjszakai madarak kiáltoztak, a távolban a mocsár kortyogott.

Kevin atya utasította a mentőöket. Bevitték a felszerelést.

Nem bírtam eltépni magamat ettől a nőtől. Mit is mondtam neki? A kísértet kacagott. Kezdttem összezavarodni.

Mi a titkod?

Éreztem a lökést, mintha a mellemnek támasztotta volna a két tenyerét, és úgy próbált volna arrébb tolni magától. Láttam mögötte a kísértetet. Rowan lökött meg. Neki kellett lennie.

Gyönyörű vonásait mélyebbre véste a rosszindulat.

Hanyagul dobott egyet a haján, amely végigsimogatta az arcát. A szeme elkeskenyedett.

– Vigyázzon Monára helyettem – mondta. – Teljes szívemből szeretem. Nem tudhatja, mit jelent nekem, hogy kudarcot vallottam nála – hogy minden adottságom, minden lehetőségem –

– Hát persze, tudom én, mennyire szereti! – mondtam. – Én is szeretem, holott alig ismerem. – Rizsa! Ez a nő szenved. Hát én vajon szenvedek? A kísértet engem vádolt. Magas férfialak Rowan mögött, aki nem érzékelte.

Mi ez, ami a tudatából csúszik át hozzám? Valami olyan iszonyú, hogy ez határozta meg egész létét. Ebben a pillanatban fájó élességgel érzékelte.

Öltem.

Megborzongtam. A szeme nem bocsátott el.

Nem is egyszer öltem.

A mentősök elsiettek mellettünk az újabb felszerelésekkel. Hűvös levegő áramlott ki az ajtón. Jasmine volt ott. A kísértet nem hátrált. Úgy rémlett, hogy jelent valamit a pekándiók ágainak íve a kavicsos felhajtó mellett. Titkos üzenet a Mindenség Urától, de mi lehet az?

– Jöjjön ide – mondtam Rowannak. Egy élet, amely a szenvedésre, a jóvátételre épül. Nem bírtam, meg kell érintenem, magamba kell zárnom, meg kell mentenem.

Átöleltem. Istenem, bocsáss meg! Csókoltam az arcát, aztán a száját. *Ne féltsd Monát!*

– Maga nem érti – súgta. Egy perzselő pillanatra láttam a kórtermet, a gépek, lüktető számok, himbálózó csövekbe csepegő, fényes plasztiktasakok kízókamráját, Mona zokog, úgy zokog, mint most, és Rowan áll az ajtóban. *Kis híján használtam a hatalmat, kis híján megöltem* –

– Látom, értem! – mondtam. – Nem a megfelelő perc volt, és ő el akart jönni Quinnhez – súgtam a fülébe a szavakat.

– Igen – felelte. Neki is könnybe lábadt a szeme. – Látja, hogy ráijesztettem. Tudta, mit akarok tenni, tudta, hogy megvan bennem a hatalom, boncolásnál olyan lett volna, mint egy agyvérzés, közönséges agyvérzés, de ő tudta! Majdnem... halálra rémítettem, és...

Szorítottam magamhoz, és visszafojtottam a lélegzetemet.

Lecsókoltam a könnyeit. Szerettem volna szent lenni. Szerettem volna, ha én lennék a pap, aki az autó mellett áll, őt várja, és úgy tesz, mintha nem látná a csókolózásunkat. Mi a csókolózás? Mit jelent csókolni a halandókat? Halandó szerelmet, ugyanakkor irtóztató vágyakozást a vér

kötélékére, nem Rowan halálára, nem, attól ments meg, édes Istenem, csak a vér kötélékére, a tudásra. Ki volt ez a Rowan Mayfair? Zúgott a fejem.

Mögüle a kísértet úgy meredt rám, mint aki képes a poklokat uszítani ellenem.

– Honnan tudhatná, mi a megfelelő perc? – kérdeztem. – Abba a ténybe kapaszkodjon, hogy nem tette meg. Most remekül érzi magát odafent Quinnnel. – Ó, micsoda sunyi szépelgés olyasvalakitől, aki okkal utál mindenféle szépelgést! Mohón, keményen megcsókoltam. Teste elernyed, egyetlen drága pillanatra hozzám tapadt, aztán egy jéghideg villanással elhúzódott.

Lesietett a lépcsőn, cipőjének sarka alig adott hangot. Kevin atya kinyitotta előtte a limuzin ajtaját. A mentőautó már tolatott. Rowan megfordult, felnézett rám, aztán intett.

Micsoda szelíd, váratlan mozdulat! Szívem kitágult, és úgy dübörgött, hogy alig bírtam elviselni.

Nem, szegény drágám! Nem te ölted meg. Én öltem meg. Én vagyok a bűnös. Már megint zokog! És a kísértet tudja.

5

A házban a halandók közül senki sem hallhatta Mona zokogását. Nagyön vastagok voltak a falak.

Közben az ebédlőben megterítették a vacsorához, és Jasmine tudni óhajtott, hogy Quinn és én csatlakozunk-e Tommyhoz és Nash Penfieldhez; mondtam, hogy nem, nem hagyhatjuk magára Monát, amit egyébként Jasmine is tudott.

Megkértem, hogy legyen szíves telefonálni Cindynek, az ápolónőnek, habár vélhetőleg nem lesz már szükség rá, aztán takarítsa el az útból az oxigénpalackokat és a gyógyszereket. (Mivel ez a szeretetre méltó hölgy Cindynek írja a nevét, mostantól én is így írom.)

Bementem a szalonba. Próbáltam kitisztítani a fejemet. Rowan parfümjének egyszerű illata a kezemen maradt, és ez megbénított. Gatyába kellett ráznom magamat.

Állj át a háziak iránti gyöngéd szeretetre! Menj Monához!

Mi ez, hogy megadom magamat egy halandó boszorkánynak! Az egész Mayfair család tele van bajcsinálókka. Mayfairek ármánykodásától, Mayfairek akarától gyorsult fel a szívverésem. Úgy rémlík, még átkoztam is Merricket, amiért az éjszaka elégette magát azon az oltáron, amiért megtalálta a módját, hogy megmentse a halhatatlan lelkét, engem meg itt hagyott a szokott kárhozatban.

Aztán itt volt a kísértet. A Mayfair-kísértet visszatért a sarokba. Ott állt, és annyi rosszindulattal nézett, amennyit még nem láttam se vámpírnál, se embernél.

Megnéztem magamnak: férfi, körülbelül hatvanéves, rövid, göndör,

hófehér haj; szeme szürke vagy fekete; remekül strukturált arc, fejedelmi tartás, habár hogy miért nézem hatvanévesnek, azt meg nem magyarázhatom, kivéve, hogy különösen erősnek éreztem életének ebben a szakaszában, mert biztosan tudtam, hogy jóval Mona előtt halálozott el, ennél fogva ő választja meg, milyen alakban kísért.

Nem ámitottam el a gondolataimmal. Mozdulatlansága olyan zsigeri fenyegetést árasztott, amit nem bírtam elviselni.

– Oké, akkor maradj csendben! – parancsoltam. Utáltam, hogy remeg a hangom. – Mi az ördögnek kísértesz engem? Azt hiszed, meg nem történtté tehetem, amit megtettem? Nem tehetem! Senki sem teheti! Te akartad, hogy meghaljon, kísértsd őt, ne engem!

Meg se rezzent.

Én pedig semmivel sem fumigálhattam és alacsonyíthattam le a nőt, aki most intett búcsút, mielőtt beült az autóba. Könnyeinek sóját az ajkamon hagyta, hogy lenyalhassam. Akkor meg mit erőlködöm? Mi történt velem?

Történetesen akkor nézett be a hallból Nagy Ramona, aki a kezét törülgette a kötényébe.

– Na, van még egy bolondunk, aki magában beszél, ráadásul pont az asztal mellett, amihez William nagyapó mászkál minden ok nélkül! Ez pedig egy hazajáró lélek, akit Quinn látott, és én és Jasmine is.

– Miféle íróasztal? – makogtam. – Ki az a William nagyapó? – Holott ismertem a mesét. És láttam az íróasztalt. Quinn többször látta a kísértetet, amint az asztalra mutogat. Az évek során többször átkutatták töviről-hegyire, de nem találtak semmi.

Vissza, te ló!

Az emeleten Quinn reménytelenül és gyengéden próbálta vigasztalni Monát.

Tommy és az örökké elegáns Nash lejött vacsorázni. Úgy ballagtak be a szemközti ebédlőbe, hogy engem észre se vettek, egy pillanatra sem szakítva félbe halk beszélgetésüket, majd elfoglalták helyüket az asztalnál.

Odamentem a kámeás vitrinhez a zongora mellett. Ehhez el kellett távolodnom a jobbomon posztoló kísértettől, de nem számított, mert a szeme úgysem engedett el.

Ebben a soha le nem lakatolt vitrinben állították ki Queen néni kámeáit. Fölemeltem az üvegtetőt – kapoccsal zárult, mint egyes könyvek borítója –

és kiemeltem egy tojásdad kámeát, amelyen, oldalán hölgyével, parányi Poszeidón állt csikóhalak vontatta szekerén, és egy isten vezette őket a tajtékos hullámokon. Klassz!

Zsebre vágtam a kámeát, és fölmentem az emeletre. Mona a virágokon hasalt, és szívet tépően sírt. Quinn kétségbeesetten ácsorgott az ágy mellett, a lány fölé hajolt, vigasztalni próbálta. Még sose láttam ilyen rémültnek. Mutattam neki, hogy minden rendben.

A kísértet nem volt a szobában. Nem éreztem, és nem láttam. Ravasz. Ezek szerint nem akarja, hogy Mona meglássa?

Mona pucér volt, mint Lady Godiva. Zilált hajjal zokogott sápadtan derengő meztelenségében a költői virágkelyhekbe. Queen néni takarosán összehajtogatott fehér ruháit szétszórták a padlón.

Egy pillanatra belém szúrt az iszonyat, a megérdemelt iszonyat, amelytől nem menekülhettem, és amelyet addig nem óhajtottam megosztani se Quinn-nel, se Monával, ameddig élünk, jelentsen ez akár mennyi évet vagy évtizedet. Attól iszonyodtam, hogy mire képes és mit művelhet az önkény és a szeszély. De szokás szerint most se volt időm erre a döbbenetes morális felismerésre.

Néztem Quinnt, aki testvérkém és tanítványom.

Szörnyetegek csinálták, akiket gyűlölt. Sose jutott volna eszébe, hogy sírjon előttük. Amit Mona művelt, arra számítani lehetett.

Mellé dőltem az ágyra. Mikor hátrasimítottam a haját, és a szemébe néztem, azonnal elhallgatott.

– Mi a fene bajod van? – kérdeztem.

Egy pillanatig hallgatott. Ebben a pillanatban megállapíthattam, hogy szépsége olyan frenetikus erővel hat rám, mint egy tolópofon.

– Hát ha így fogalmazol, akkor semmi – mondta.

– Lestat, az Isten szerelmére! – kérlelt Quinn. – Ne légy kegyetlen hozzá! Tudod, min ment keresztül!

– Nem vagyok kegyetlen – tiltakoztam. (Ki? Én? Kegyetlen?) Csak Monára figyeltem. – Félsz tőlem? – kérdeztem.

– Nem – válaszolta. Összeráncolta a szemöldökét. Arcát vékony nyek mocskolták. – Csak az van, hogy nagyon jól tudom, hogy meg kellett volna halnom.

– Akkor dalolj gyászéneket – javasoltam. – Hadd adjak hozzá szöveget!

„Ó, szídd fel agyvelőm, nap! sós könnyű, marj ki szememből minden láterőt!”⁵

Mona kacagott.

– Jól van, cicamica, hadd halljam. Én vagyok a Teremtő. Lökjed.

– Olyan régen tudtam, hogy meg kell halnom! Istenem, ha belegondolok, ezen kívül nem is tudok szinte semmit! Meg kellett volna halnom! – Szájából nyugodtan peregtek a szavak. – A környezetem elfogadta. El-elszólták magukat. Ilyeneket mondtak: „Olyan gyönyörű voltál, ezt sose fogjuk elfelejteni.” A meghalás lett a legfontosabb kötelességem. Csak feküdtem ott, és azon filóztam, hogyan könnyíthetném meg nekik. Olyan boldogtalanok voltak! És ez így vánszorgott éveken át.

– Beszélj! – biztattam. Szerettem, hogy ilyen könnyen bízik bennem, hogy azonnal megnyílik.

– Volt egy időszak, amikor még tudtam örülni a zenének és a csokoládénak, meg az ilyen spéci dolgoknak, tudod, mint a csipkés ágykabát. És tudtam álmodni, a gyermekemről, az én elveszett gyermekemről. Aztán már semmit se bírtam enni. És idegsokkos lettem a muzsikától. Örökké embereket láttam, akik igazából nem voltak ott. Ilyeneket gondoltam, hogy bár sose lett volna az a gyerekem. Milyen gyorsan elment Morrigan. De ha nem lett volna Morrigan, most nem haldokolnék. Kísérteteket láttam...

– Julien bácsit? – kérdeztem.

– Nem – válaszolta rövid tétovázás után. – Julien bácsi csak valamikor régen jött el hozzám, amikor azt akarta, hogy csináljak meg valamit, és ő mindig álomban érkezik. Julien bácsi a Fényben van. Akkor száll csak le a Földre, ha igazán nyomós oka van rá.

(Gondosan leplezett borzongás, valahol mélyen.)

Mona folytatta. Halk szavain kezdett átütni a vámpírdallam éles pengése:

– Ezek, akiket láttam, igazából hazajáró lelkek voltak, például apám és anyám, akik rám vártak – ismered azokat, akik azért jönnek, hogy átvigyenek – de nem akartak szólni hozzám. Még nem volt itt az idő, ahogy Kevin atya mondta. Kevin atya hatalmas boszorkány. Addig nem tudta,

⁵ Arany János fordítása 56

míg haza nem jött Délre. Bejár éjnek évadján a Mária Mennybemenetele templomba, amikor csak a gyertyák világítanak a sötétségben, és tudod, így arcra borul a márványon –

(Titkos fájdalom. Tudom.)

– ... kitárja a karjait, és elmélkedik a megfeszített Krisztusról. Elképzei, amint megcsókolja Krisztus vérző sebeit.

– És te, amikor szenvedtél? Imádkoztál?

– Nem valami sokat – felelte. – Olyan volt, mintha az ima igényelne egyfajta összeszedettséget. Ebben az utolsó évben képtelen voltam erre az összeszedettségre.

– Aha, értem – mondtam. – Folytasd.

– És dolgok történtek. Az emberek azt akarták, hogy haljak meg. Valami történt. Valaki... Az emberek azt akarták, hogy essek túl rajta...

– Te túl akartál esni rajta?

Egy pillanatig hallgatott, majd azt mondta:

– Én meg akartam szökni. De mikor valaki... valaki... A gondolataim lebutultak...

– Hogy butultak le?

– Praktikusak lettek.

– De csak nem?

– Hogyan jussak ki a szobából, hogyan jussak le a lépcsőn, hogyan vetődjek rá a limuzin kormányára, hogyan szerezzem be a virágokat, hogyan jussak el Quinnhez.

– Értem. Ez költői. Különleges. Nem buta.

– Költőileg szentesített célállomás, talán – mondta. – „Ahhoz vivé ő eszelős füzérit”.⁶ Tehát én is vittem!

– Kétségen kívül – helyesletem. – De mielőtt megtetted – mondani akartál valamit, beszélni akartál valakiről...

Csönd.

– Aztán jött Rowan – mondta. – Te nem ismered Rowan kuzinomat.

(Nem?)

Fájdalom nyíla a ragyogó, tiszta szempárban.

⁶ Arany János fordítása 57

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

– Igen, jött Rowan – mondta. – Rowannak van ez a hatalma...

– A te érdekedben vagy a saját érdekében akart megölni?

Mona mosolygott.

– Nem tudom. Nem gondolnám, hogy ő maga tudta.

– De rájött, hogy tudod, és nem használta a hatalmát.

– Megmondtam neki, azt mondtam: „Rowan, megrémítesz! Hagyd ezt abba, megrémítesz!” És könnyekben tört ki. Vagy én voltam? Azt hiszem, én törtem ki könnyekben. Valamelyikünk. Úgy félttem!

– Tehát megszöktél.

– Meg. Azt tettem.

– „Miközben régi nótákból danolt.”⁷

Ismét mosolygott. Fog-e beszélni az Asszonybabáról? Nagyon mozdulatlanul feküdt.

Éreztem Quinn szorongását, mérhetetlen szerelmét.

Egész idő alatt meg se mozdult a keze, amely Mona vállán pihent.

– Nem haldoklom. – Mona vállat vont. – Itt vagyok.

– Nem, nem vagy – mondtam. – Annak vége.

– Emlékezmem kell, vissza kell nyúlnom odáig, amikor még akartam dolgokat.

– Nem, nem kell – mondtam. – Ez halandó beszéd. Te most már Mona vagy, aki megszületett a Sötétségre. – Igyekeztem minél lassabban magamba szívni jövő-menő mosolyát, arcának halvány szeplőit, bőrének csillogását.

– Ez az! – mondtam. – Hadd igyon magába a szemed! Olyan színeket látsz, mint még soha. Olyan érzeteket élsz át, amelyekről nem is álmodtál. A Sötét Vér nagyszerű tanító! Reszketsz, mert azt hiszed, hogy a fájdalom visszatér, holott akkor se tudnál visszatérni ahhoz a fájdalomhoz, ha akarnál. Hagyd abba a reszketést! Komolyan mondom! Állítsd meg!

– Mire kérsz te engem? Neked adjam meg magamat, vagy a Vérnek?

Hangtalanul nevettem.

– Nem is értem, miért lepnek meg a nők – mondtam. – A férfiak nem. Szerintem általában alábecsülöm a nőket. Megzavarnak. Mindig olyan

⁷ Arany János fordítása 58

idegenszerűnek látom a szépségüket.

Mona felkacagott.

– Hogyhogy idegenszerűnek?

– Te vagy a Nagy Ismeretlen, szívi.

– Fejtsd ki bővebben – parancsolta.

– Nohát, gondolj a bibliai Ádámra, erre a Minden Idők Spenóthuszárjára, ahogy mondja a Mindenható Atyaúristennek, a Teremtőnek, Jahvé-nak, a csillagok Alkotójának: „Az asszony ada nékem, úgy evém!”⁸ Azt akarom mondani, hogy reménytelen, savóvérű nyamvadék a szerencsétlen marhája – és ez az eredendő bűn! Az Őskatasztrófa! Ó, tudom, tudom – de kéééérem! MINDAZONÁLTAL! Ha az ember lát egy ilyen felséges nőt, amilyen te vagy, a két zöld szemeddel, amelyek pontosan a megfelelő távolságra ülnek egymástól, ezüstösen elcsilingelt, okos szavaiddal, és ahogy figyelsz, mohó, csalhatatlan értelemmel, akkor rájössz, hogy Ádámnak csakis leeshetett az álla a minden osztályozással dacoló Évától, és ezért hozakodhatott elő ezzel a röhejes kifogással! „Ez a totál faramuci, fura, idegen, talányos, kifürkészhetetlen, csábító lény, akit a bordámból csináltál, az ada nékem, úgy evém!” Vetted?

Quinn akaratlanul felnevetett, holott forrtak benne a tulajdonosi indulatok. Én és Mona az ágyon! De a nevetése, az kedves volt.

Ismét Monára összpontosítottam. Elég volt az édenkertből. (És elég volt abból, ami most történt a földszinti főbejáratnál, köztem és valaki között, aki toronymagasan fölötte áll minden vágyképemnek.)

A fenébe! Ezek az átkozott virágok teszik, itt, az ágyon! Mona türelmesen várakozott, csupasz melle hozzám tapadt, vörös haja fennakadt a rózsákon, zöld szeme, puha szája valóban édes volt. Természetfölöttien az. Én ismertem a legcsodálatosabbakat az élőhalottak népében. Mi ütött belém? Folytassa, legyen szíves, mintha mi sem történt volna! *Mintha nem cselekedted volna meg ismét a gonoszságot, te ördög!*

– Add meg magad mindkettőnknek, nekem és a Vérnek – mondtam. – Azt akarom, hogy te és Quinn tökéletesek legyetek, abban az értelemben, amelyben én nem vagyok. Kifogástalan oktatásban óhajtalak részesíteni

benneteket. Hallod? Quinn kétszer született, kétszer nyomorították meg a rossz anyák. Ki akarom törölni ezt a szívéből.

Quinn gyöngéden, beleegyezően megszorította a karomat, miközben én, mondhatni, ráfeküdtem gusztusos kis szerelmére, immár halhatatlan társára.

– A Vér mondott nekem dolgokat – szölt Mona. Cseppet sem volt neki sietős. Könnyei felszáradtak, piros pernyeként ültek az arcán. – Összefüggő fogalmazásban. Akkor jöttem csak rá, amikor véget ért. Ugyanis túl jó volt. Aztán jöttek a gondolatok. Tudom, hogy túlélte századokat. Túlélte még magadat is. Elmentél egy olyan sivatagba, mint Krisztus. Nem haltál meg, mert nagyon erős a véred. Félsz, hogy nem tudsz meghalni. Minden hited széttört. Azt mondod magadnak, hogy nincsenek illúzióid, de ez nem igaz.

Megint borzongott. Túl gyors volt a transzmutáció. Talán nekem is. Hol az a kísértet? Szóljak Monának a kísértetről? Nem. Azért megkönnyebbülés, hogy már nem olvashat az elmémbe.

– Nincsen teológiám magunkról – mondtam Monának, de ugyanúgy Quinn-nek is címeztem a szavaimat. – Isten eltűr minket, de mit jelent ez?

Mona már-már epésen mosolygott.

– Kinek van ma teológiája? – kérdezte.

– Sok embernek. Úgy tűnik, a ti Kevin atyátnak is – válaszoltam.

– Az krisztológia – vitatkozott Mona. – Az más.

– Nekem marhára jól hangzik – jegyeztem meg.

– Ugyan, menj már, akkor se tudna megtéríteni, ha rendelkezésére állna a következő száz év.

Keserűen gondoltam Memnochra, a Sátánra. A megtestesült Istenre gondoltam, akivel beszéltem. A valódiságukat firtató kételyeimre gondoltam, a gyanakvásomra, hogy talán kísértetgyalog voltam csupán valami körmönfont játszmában, és hogy miként menekültem fel a Pokolból, a lelkifurdalástól versenyt vonító hologramok miriádjai közül New York havas, hideg utcáira, örökre az anyagot, az érzékit, a kézzel foghatót választva az illúziók helyett. Valóban nem hittem, amit láttam? Vagy csak túlságosan elviselhetetlennek találtam azt a mindenséget?

Nem tudtam. Szent akartam lenni! Rettegtem. Űrt éreztem. Mitől szörnyszülött Mona gyermeke? Nem akartam tudni. De igen, akartam.

Rászögeztem a szememet Monára, Quinnre gondoltam, és ekkor

megképzett előttem füstfátylas villódzásban az összefüggések rendszere.

– Igenis vannak mítoszaink – mondtam. – Volt egy istennőnk. De ez most nem azokra való kor. Nektek nem muszáj elhinnetek mindent, amit láttam. Amit adhatok nektek, az látomás. Szerintem a látomás erősebb az illúziónál. A látomás pedig az, hogy létezhetünk, lehetünk hatalmas lények anélkül, hogy a jókat és a szelídeket bántanánk.

– Öld a gonosztevőt! – mondta az ártatlan Mona.

– Ámen! – feleltem. – Öld a gonosztevőt. Akkor aztán a mienk a világ, az a világ, amelyet féktelen kölyökfejjel akartál, amelyről álmodoztál, míg hosszú, nyughatatlan sétákon bebarangoltad New Orleanst a bolygó ribanc-korszakodban, amikor a Szent Szív iskola kis növendéke elcsábította az összes kuzénját, ismerlek ám, neked még a gyorséttermi moslék sem ártott, és a számítógép, láttam ám azt is, végre letehetted részeges szüleid gondját, be van írva a nevük a Halottak Könyvébe, és mindez az előtt történt, hogy megtörték volna a szívedet.

– Hú! – Halkan felnevetett. – Szóval a vámpírok úgy tudják elmondani ezt a sok szót, hogy levegőt se vesznek közben! Jól összefoglaltad. És éppen te mondtad, hogy ne nézzek vissza. Szeretsz parancsolgatni.

– Szóval leraboltuk egymás lelkét a Sötét Fortély közben – állapítottam meg. – Ennek kell történnie. Bár most kóstolhatnám meg a lelkedet! Zavarba hoztál. Álmodok álmodója. Kezdem felejteni a dolgokat, például, hogy azok, akiket megteremtek a Vérben, általában meggyűlölnék, vagy egyszerűbb okokból hagynak el.

– Én nem akarlak elhagyni! – mondta. Majd ismét összevonta rőt szemöldökét. Apró redők jelentek meg a sima bőrön, de azonnal el is tűntek. – Szomjazom – mondta. – Ezt így kell? Vért látok. Érzem a szagát. Kérek!

Sóhajtottam. A sajátommal szerettem volna megitatni, de a dolgok elintézésének nem ez a módja. Szüksége van az étvágyára a vadászathoz. Mi van, megzavarodtam?

Még Quinn is, akinek az agya sistergett a kamasz halandó kéjsóvárságától, jobban viselte szereleme újjászületését nálam. Szedjük össze magunkat. Elhúzódtam a virágos lugasból. Ébredjünk fel a szoba valóságára. Quinn türelmesen ácsorgott. Annyira bízott bennem, hogy féken tartotta a féltékenységet. Tüzet gyújtottam kék szemében.

Mona ronggyá gyűrte a virágokat az ágyon, és megint verseket motyogott. Kézen fogtam, és felállítottam az ágyról. Kirázta hajából a szirmokat. Megpróbáltam nem bámulni. Olyan gömbölyű és ragyogó volt, mint akármelyik álombirodalom áldozati szüze. Sóhajtvá nézte a szétdobált ruhákat. Quinn összeszedte őket, hajladozott, és olyan óvatosan kerülgette Monát, mintha nem merné megérinteni.

Mona felém fordult. Makulátlan volt. Úgy eltűntek róla a túsúrások szederjes faltjai, mint ahogy vártam. Bár be kell vallanom (önöknek), hogy némileg bizonytalan voltam. Olyan gyöngé volt, olyan megtört, lestrapált. Ám a sejtek megvoltak, rejtekben várták a megújulást. A Vér pedig megtalálta őket, és újjáteremtette Monát.

Kissé remegő szájjal súgta:

– Mit gondolsz, mikor mehetek el Rowanhoz? Nem akarok halált mímelni, hazudni és a többi, eltűnni, üresen hagyva a helyemet, mert én... Vannak dolgok, amelyeket meg akarok tudni tőlük. A gyerekem, mint tudod, elment. Elvesztettük a nyomát. De talán most... – Végigjártatta tekintetét a legközönségesebb tárgyakon, az ágy támláján, a bársony ágytakaró szegélyén, a szőnyegen a csupasz lábujjai alatt. Megfeszítette a lábujjait. – Talán most...

– Nem kell meghalnod – mondtam. – Nem Quinn rá az ékesen szóló bizonyíték? Quinn egy éve lakik itt Blackwood Farmon. A ti világotok függőben maradt. Később, de még ma éjszaka felhívhatod Rowant. Megmondhatod neki, hogy jól vagy, megérkezett az ápolónő...

– Igen...

– Drága, aranyos ápolónő, akit simán el tudok kápráztatni, csináltam már, tudom. Rizses kreol csirkével fogják traktálni a konyhában. Megvakítasz, gyönyörűségem. Öltözz fel.

– Igenis, főnök – súgta.

Mosoly suhant át az arcán, de láttam rajta, hogy nem hagyják nyugton a gondolatai. Az egyik percben úgy nézte a virágokat, mintha meg akarnák támadni, a következő percben belefeledkezett a töprengésbe.

– De mi lesz az emberekkel itt a házban? – kérdezte. – Mind láttak, mikor bejöttem. Tudom, hogy néztem ki. Azt mondjuk majd nekik, hogy csoda történt?

Kipukkadt belőlem a nevetés.

– Quinn, van esőkabát a szekrényedben?
– Ennél elegánsabbat is ki tudnék találni – felelte.
– Klassz. És le tudod vinni a lépcsőn? Már szóltam Clemnek, hogy New Orleansba megyünk.

– Igenis, főnök – ismételte Mona, és elmosolyodott. – Mit fogunk csinálni New Orleansban?

– Vadászunk – feleltem. – Vadászunk és iszunk a gonosztevőből. Használd telepatikus adottságaidat, hogy kipécézd őket. Majd segítek. Vezetlek a vadászatba. Ott leszek veled.

Bólintott.

– Szó szerint ki vagyok tikkadva – mondta. Aztán hatalmasra nyílt a szeme. A nyelve hozzáért parányi szemfogához. – Jóságos Isten! – suttopta.

– Ő az égben van – szóltam halkan. – Ne hagyd, hogy meghalljon.

Elvette Quinn kezéből a bugyit, és belebújt, ráhúzta vörös fanszörzetének kicsi fészkére. Ez tízszer rosszabb volt a meztelenségnél. Átdobta a fején a vékony vállpántos csipkekombinét, ami kissé hosszú volt neki, a széles csipkeszegély majdnem a bokájáig ért, mert Queen néni sokkal magasabb volt nála, de egyébként megfelelt minden tekintetben, feszült a mellén és a csípőjén.

Quinn kivette a zsebkendőjét, ledörgölte Mona arcáról a száraz vért, és megcsókolta. Mona nyakába borult, egy percre belefeledkeztek egymásba. Úgy csókolóztak, mint mikor két kecses, karsú macska nyalogatja egymást.

Quinn ölbe kapta, és egyfolytában csókolt. Doromboltak. Quinn majd meghalt, úgy szeretett volna csak egy kis kóstolót a véreből.

Belerogytam a székbe Quinn íróasztalánál.

Hallgattam a házat. Edény koccan a mosogatóban, Jasmine beszél. Cyndy, az ápolónő elsírta magát, mikor meglátta Queen néni szobáját. Mellesleg hol van Quinn anyja, Patsy? Clem a ház előtt vár ránk a nagy autóval. Így helyes, ne ijesszük meg Monát azzal, hogy a levegőben visszük. Vigyük autóval.

Praktikus apróságokat hömpölygető kábulatban figyeltem, ahogy Mona felveszi a selyemruhát. Láthatólag kézzel varrták, hímzett kézelője volt, hátul záródó, szoros, hímzett gallérja, amelyet Quinn kapcsolt össze. A ruha Mona bokáját verte. Istenien festett rajta – inkább estélyi volt, mint

ruha a mezítlábas királykisasszonyon. Ja, ez közhely, na és? Kit érdekel?

Felhúzta azt a minden vegyesboltban kapható, kissé megviselt fehér papucsát, amelyben nyilvánvalóan érkezett, utána hátraszegte a fejét, és megrázta a haját, amely már vámpírhaj volt, nem szorult kefére, minden pászma rúgta el magától a szomszédjait a fénylő, hatalmas erdőben, a magas, arányos homlok fölött, amelyet alulról az isteni rajzú szemöldök zárt le. Aztán rám villantotta a szemét: még mindig itt vagyok ám, fiúk!

– Ügyes – mondta szelíden, mintha nem szeretne megsérteni. – Quinn tudja, hogy van a zsebedben egy kámea, és én is tudom, mert olvasok a gondolataiban.

– Ó, hát nem elfelejtettem a kámeát? – Nevetve odaadtam Quinn-nek. Előre láttam, micsoda lidércnyomásnak ígérkezik ez a háromoldalú telepátia.

Igen, de én akartam, hogy olvashassanak egymás gondolataiban, akkor meg mi az ördögnek vagyok féltékeny?

Quinn, aki toronyként magasodott a lány fölé, feltűzte a kámeát a hímzett fehér gallér közepére. Finom, régi ékszer volt.

Aztán aggodalmas susogással feltette Monának a kérdést:

– Nem akarnád felvenni Queen néni valamelyik túsarkú cipőjét?

Mona gyöngyöző kacagásra fakadt. Én is nevettem.

Queen néni a holtá napjáig bokapántos, kivágott orrú, nyaktörően magas sarkú cipőket hordott. Némelyik cipőjét hamis gyémántokkal rakták ki, bár lehettek éppen igaziak is. Akkor is ilyen csodacipőt viselt, amikor megismertem.

A sors gúnykacaja, hogy egy szál harisnya volt rajta, amikor elszenvedte a végzetes esést. Ezt a gonoszságot Lidérc művelte, aki szándékosan megijesztette, majd még meg is lökte a nénit.

A cipő tehát ártatlan volt a dologban. Valószínűleg hegyekben állhat a földszinti faliszekrényekben.

No de párosítsuk csak össze Monát, a csavargó félcipős kölyköt Queen néni túsarkaival! Nem egy röhej? Miért tenne ilyet Mona? Ha pedig tudjuk, mennyire imádta Quinn a női lábakat – nevezetesen Jasmine-ét és Queen néniét – magas sarkakon, akkor még kétszer röhejesebb.

Mona úgy nézte Quinn lelkesen komoly arcát, mint aki megragadt valahol a vámpírok révülete és a halálos szerelem között.

– Jól van, Quinn, megpróbálom, ha te akarsz. – Ez már tiszta asszonybeszéd volt.

Quinn azon nyomban rávetődött a telefonra, és hívta Jasmine-t. Hozza fel Queen néni legszebb fehér szatén keppjét, egy olyat, ami a földet söpri, és fehér strucc toll szegélye van és hozzá egy pár új túsarkút, nagyon villogókat, de gyorsan!

Nem kellett hozzá vámpírfül, hogy halljam Jasmine válaszát:

– Atyám az égben! Ilyeneket akarsz adni arra a beteg lányra? Elment az eszed, Kisfőnök? Máris megyek fel! Itt van Cyndy, az ápolónő, és ugyanúgy meg van botránkozva, mint én, és ő is jön fel velem, te meg hagyd békén azt a gyermeket! Atyám az égben! Mondom, Atyám az égben! Nem öltöztetheted ki úgy, mint egy bábut, Tarquin Blackwood, te félkegyelmű! Meghalt már az a gyermek? Válaszolj, Tarquin Blackwood, Jasmine beszél hozzád! Tudod egyáltalán, hogy Patsy lelépett, és itt hagyta az összes gyógyszert, és senki se tudja, hova a pokolba ment? Azért nem hibáztatlak, hogy nem törödsz Patsyvel, de valakinek gondolni kell Patsyre, és Cyndy kisírja a két szemét idelent Patsy miatt –

– Nyugodj már le, Jasmine! – kérte Quinn, majd a legudvariasabb és leghiggadtabb hangon folytatta: – Patsy meghalt. Én öltem meg tegnapelőtt éjszaka. Kitörtem a nyakát, bedobtam a mocsárba, és az alligátorok megették. Patsy miatt nem kell aggódnod többé. Dobd a gyógyszereit a szemétkébe. Szólj Cyndynek, az ápolónőnek, hogy vacsorázzon valamit. Magam megyek le Queen néni cipőjéért és keppjéért. Mona sokkal jobban van. – Letette a kagylót, és indult egyenesen az ajtóhoz. – Zárjátok be utánam!

Szót fogadtam.

Mona fürkészőn nézett.

– Ugye, az igazat mondta Patsyról? – kérdezte. – De hát Patsy az *anya*???

Bólintottam. Vállat vontam.

– Ez volt a legokosabb, amit tehetett – mondtam. – Ítéletnapig hajtogathatja a vallomását, akkor se hiszik el neki. Ha majd többet tudsz Patsyról, meg fogod érteni.

A Vér még jobban kihangsúlyozta Mona iszonyódását.

– Mi volt a legokosabb? – kérdezte. – Az, hogy megölte Patsyt, vagy

hogy megmondta nekik?

– Én arra értettem, hogy megmondta – feleltem. – Azt, hogy megölte, egyedül Quinn magyarázhatja meg. Patsy gyűlölte Quinnt, ezt tanúsíthatom, és rideg, szívtelen asszony volt. AIDS-ben haldokolt. Nem volt már hátra sok ideje. A többire Quinn adhat választ.

Mona szörnyülködött. Szűz vámpír, akit az ájulás kerülget az erkölcsi sokktól.

– Amióta ismerem, egyszer sem említette Patsyt, és sose válaszolt, ha e-mailben kérdeztem az anyjáról.

Ismét válaszoltam.

– Neki ugyanúgy megvannak a titkai, mint neked. Én tudom, hogy a gyereket Morrigannak hívják, de ő nem tudja.

Mona megrándult.

A padlón át felhallatszott a földszinten dübörgő vita. Még a vacsoraasztaltól frissen felállt Nash és Tornmy is ringbe szállt Jasmine oldalán, és Nagy Ramona kijelentette, hogy Quinn halottgyalázó. Cyndy ápolónő zokogott.

– De akkor is! – mondta Mona. – Megölni a tulajdon anyádat!

Engedélyeztem magamnak egy kurta technicolor másodpercig, hogy anyámra, Gabrielle-re gondoljak, akit én hoztam át a Vérrel. Merre járhat széles e világban az a hideg, hallgatag, szenvtelen lény, akinek magányát el nem képzelhetem? Nem is volt olyan rég, hogy láttam. Előbb-utóbb látni fogom megint. Ott nincsen számomra melegség, vigasz, megértés, de mit számít ma már?

Quinn kopogtatott, beengedtem. Hallottam, ahogy odakint beindul a limuzin motorja. Clem készült a jöttünkre, járatta a léghűtést, mert forró volt az éjszaka. Finom utunk lesz New Orleansba.

Quinn az ajtónak dőlt, miután bezártuk és bereteseltük. Mély lélegzetet vett.

– Könnyebb lett volna kirabolni az angol állami bankot!

Beletette Mona kezébe a szikrázó túsarkút.

Mona megnézte a cipőt, felhúzta. Jó négy hüvelykkel lett magasabb, és a lábán úgy feszültek az izmok, ami még ruhán át is maga volt a könyörtelen kísértés. Csak egy hajszállal volt rövidebb a kelleténél a cipő, de ezt alig lehetett észrevenni. A strasszpitykés pánt ésbontóan keresztzte

Mona lábujjait. Quinn az egyik bokapántot csatolta be, Mona a másikat.

Elvette Quinn-től a hosszú fehér keppet, magára csavarta és kacagott, amikor a borzongó strucc-tollak megcsiklandozták. Csillámló, csicsás és mennyei látvány volt.

Körberohanta kis és nagy körökben a szobát. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amelyekre a hapsik nem képesek. Tökéletes volt az egyensúlya. Még csak rügyezett az ereje, de valamilyen léhaság arra ösztökélte, hogy ezt a lábat gyötrő cipőt válassza. Körözött, körözött, aztán megtorpant a túlsó ablakán.

– Mi a csudának ölted meg az anyádat? – kérdezte.

Quinn rámeredt. Szóhoz sem tudott jutni. Majd egy hosszú, gördülékeny mozdulattal odasuhant hozzá, átölelte, magához szorította, és nem szólt. Pillanatnyi félelem. Patsy említése – vagy talán Queen néni pompája – elborította sötétséggel.

Kopogtattak. Jasmine kiáltott:

– Nyiss ajtót, Kisfőnök, hadd lássam azt a gyermeket, különben Isten az atyám, hívom a seriffet!

Aztán Cyndy édes hangja, kedvesen, ésszerűen:

– Quinn? Kérlek, Quinn, hadd nézzem meg Monát!

– Kapd fel – parancsoltam. – Vidd át közöttük, vidd le mellettük a lépcsőn, ki az ajtón, be az autóba. Követlek.

6

Három percünkbe telt, talán annyiba sem, hogy kikerüljünk a házból az útra. Halandó tempóban mozogtunk, nehogy még több aggodalomra adjunk okot a rivalgó kórusnak. Monának volt annyi esze, hogy az arcába húzza keppjének borzongó strucctollait, így semmi sem látszott belőle a rengeteg vörös haján és a kalimpáló ragyogványos lábain kívül. Választékosan udvarias, megnyugtató szavakkal nyitottunk utat magunknak a zsinatoló nyájban, majd utasítottuk a rendíthetetlenül flegma sofőrt, hogy „haladéktalanul” induljon New Orleansba.

Clem vállat vont, és gúnyos fintort vágott villámló mosollyal kísért útmutatásom hallatán, de beindította a behemót limuzint, amelynek hátsó ülésén Quinn és én közrefogtuk Monát. Megvártam, hogy a kavicsos bekötőútra érjünk, csakis akkor kezdtem pásztázni New Orleans városát, lehetséges áldozatokat keresve.

– Hallom már a hangokat, mintha a pokol ricsajozna – jeleztem. – Acélozd meg magad, bébi! Az örök salakot keresem, nevezd bár alkotóelemeit a megtiportakon élősködő lelketlen, aljas halandóknak, vagy a megtiportakon élősködő megtiportaknak. Mindig találgatom, de sose tudom, megállnak-e egyetlenegyszer az igazi nagy gazemberek, hogy felnézzenek a violaszín esti égre, vagy egy tölgyfa ágaira. Drogkereskedők, gyerekgyilkosok, kamasz gengszterek egy végzetes negyedórára – városunkban sose ürül ki a hullaház, örökké rotyog a szándékos gonoszság és az erkölcsi tudatlanság kotyvaléka.

Mona álmatagon bámult ki az ablakon, megigézte a táj minden változása. Quinn hallotta a távoli hangokat. Quinn a távolból is rá tudott

állni a hullámhosszra. Quinn rettenetesen szerelmes volt Monába, de távolról sem volt boldog.

Az autó rákanyarodott a sztrádára, és felgyorsult.

Mona levegő után kapott. A bal karomba fűzte ujjait. Egy fiókaról sose lehet tudni, mi lesz a következő lépése. Részegítő élmény.

– Figyelj – mondtam. – Úgy, ahogy Quinn és én figyelünk.

– Hallom őket – mondta. – Nem tudok kifejtetni egy szálát a gubancból, azt nem. De nézzétek csak a fákat! Ezek az ablakok színezetlenek. A Mayfairek mindig színezett ablakokat használtak a limuzinjaikhoz.

– Queen néninek más volt az ízlése – mondta Quinn. Mereven maga elé bámult, fürdött a hangokban. – Színtelen üveget akart, hogy tisztán láthasson. Nem érdekelte, ha bebámultak az emberek.

– Egyfolytában azt várom, hogy leülepedjen – suttopta Mona.

– Az sose fog – mondta Quinn. – Csak egyre jobb lesz.

– Akkor bízzál bennem – kérte Mona. Szorosabban fogta a karomat. – Ne félts annyira! Kérdéseim vannak.

– Halljam őket – biztattam.

– El akarok menni a házam előtt, mármint a Mayfair-ház előtt az Első és a Gesztenyefa utca sarkán. Két évig voltam kórházban, azóta nem láttam.

– Nem – válaszoltam. – Rowan megérzi a jelenlétedet. Hogy mi vagy, azt ugyanúgy nem fogja tudni, mint Blackwood Manorban. De azt tudni fogja, hogy a közelében tartózkodsz. Ennek is el fog jönni az ideje, de ez most még nem az. Foglalkozz a szomszúsággal.

Bólintott. Nem ellenkezett. Tulajdonképpen eddig semmiben sem ellenkezett velem.

De azt tudom, hogy nyomasztó gondolatokkal küszködik. Súlyosabb láncok kötötték halandó múltjához, mint más fiókákat. Valami nem engedte el, és ennek a valaminek azokhoz az eltorzult képekhez volt köze, amelyeket a Vérben mutatott nekem a szörnyszülöttről, az asszonybabáról. Miféle kreatúra lehetett?

Nem hagytam, hogy Quinn kiolvassa belőlem. Korai lett volna feltárni. Habár kiolvashatta a szobában, mialatt áthoztam Monát. Azokban a percekben feltétlenül és veszélyesen egy voltam a lánnyal. Quinn tudhatja, mit láttam. Most is olvashat Monából, holott ő még nem készült fel a kitérülésre.

A limuzin a tó hídján száguldott. A tó olyanak rémlett, mintha nem élő víz lenne, hanem valami hatalmas, halott dolog. Ám a felhők isteni habokban bodorodtak a felkelő hold alatt. Ha az ember vámpír, olyanak érzékelheti a felhőket, mint rajta kívül senki. Ha a hit összetört, meg lehet élni ilyen dolgokból: a felhők kiszámíthatatlan alakváltásaiból, a hold látszólagos elevenségéből.

– Nem, nekem oda kell mennem! – mondta váratlanul Mona. – Látnom kell a házat! Muszáj!

– Mi a fene ez? Lázadás? – kérdeztem. – Gondolatban épp most gratuláltam neked, amiért nem szállsz szembe velem.

– Mi van? No és kapok érte érdemérmet? – vágott vissza. – Nem kell közel mennünk a házhoz – folytatta sírósan elcsukló hangon. – Csak a kertvárosi utcákat hadd lássam!

– Ja, igen – dűnnyögtem. – Nem akarod kicsődíteni őket a házból, nehogy már megzavarjuk a lelki békéjüket? Ennyiben hajlandó vagy engedelmeskedni? Természetesen nem azt mondom, hogy engedelmeskedned kell, ugye, érted. Én csak igyekszem megfelelni az olyan csendes-rendes népek igényeinek, mint amilyenek ti vagytok Mr. Quinn Blackwooddal. Hogy én? Én himpellér vagyok.

– Szeretett főnök – mondta Mona nyílt arccal –, csak annyira hadd menjek közel, amennyire tehetjük számításod szerint. Nem, nem akarom cukkolni őket. A gondolatot is utálok. De én két évig voltam magánzárkában.

– Hova megyünk, Lestat? – kérdezte Quinn. – Az alsóvárosban fogunk vadászni?

– Szívesebben mondok perifériát – igazítottam ki. – Magamfajta kreol nem nevezi alsóvárosnak azokat a helyeket. Tudod, ahol kivirágzik a téglákon a szenny. Figyeld csak a várost, Mona!

– Hallom – felelte. – Olyan, mintha most nyitnának ki egy zsilipkaput. Most pedig a különálló hangok! Sok-sok különálló hang. Civakodás, fenyegetőzés, még pisztolyok fojtott pukkanása is...

– A város a forróság ellenére is tele van ma éjszaka – mondtam. – Az emberek kint vannak az utcákon, a gondolatok émelyítő hullámokban söpörnek át rajtam. Ha szent lennék, ezt kellene hallgatnom folyton-folyvást.

– Ja, mint az imáknál – mondta Mona. – Az az örökös kérvényezés.
– A szenteknek dolgozniuk kell – mondtam, mintha bizony tudnám.
Aztán egy jól célzott ütéssel eltalált a jelenlétük.
Ugyanabban a pillanatban Quinnt is eltalálta.
– Uramisten – motyogta elhűlve.
– Közelítsünk rájuk – rendelkeztem.
– Mi az? – kérdezte Mona. – Én nem hallom. – Belefúrta pillantását Quinn szemébe.

Hiszen ez a Gondviselés ajándéka! Egyszerre fortyogtam a dühtől, és ujjongtam lázas örömemben. Állítottam a kép élességén.

Aha, ez az, ötletszerűen öldöklő vámpírpár, egy hím és egy nőstény, alkatilag kegyetlenek és elegánsak, inkább stílus, mint jellem, ragyogó arany és márkás bőr, a hatalomtól részegen hörpölték a várost, így akarták kiugratni a bokorból a „nagy Lestatot”, akiben igazából nem hittek (ki hisz?), vértől kicsattanva riszáltak hazafelé az én Francia Negyedem utcain fényűző barlangjukba egy drága hotelbe, kulcs a zárban, visszhangzó kacaj, tévé bekapcs, ma éjszakára végeztünk, ártatlan áldozatok a sikátorokban, most pedig jöhet a buli halandó zene vagy színes képek mellett, homályos tervek a nappalra, hogy majd átálusszák a Szent Lajos-temető valamelyik régi, mocskos, meszelt kriptájában, nagyon vakmerő! Öntudatlanul meg akartak halni.

Hátradőltem, és hangtalanul nevettem.

– Hát ez óriási! Olyan romlott, hogy az maga a gyönyör! Mona benne van. Ne is töprengjünk rajta. Az ellenséges vér narkotikuma! Ez kell Monának. Mellesleg jó, ha minél előbb megtanulja, hogyan harcoljon a saját fajtája ellen. Ez rád is érvényes, Quinn. Még sose kellett küzdened a kozmikus szeméttel.

– De nála tökéletesnek kell lennie! – figyelmeztetett Quinn. – Tudod, Lestat, mi volt nálam az első éjszakán, mennyire melléfogtam! Nem engedhetem, hogy ilyen rút és rossz dolog történjék vele –

– Összetöröd szegény kicsi szívemet! – mondtam. – Komolyan azt hiszed, hogy nem tudok elbánni ezzel a két hobóval? Quinn, én túlságosan kezes lettem a kedvéért. Megfeledkezel róla, ki vagyok, sőt talán én is elfelejtettem.

– De mi lesz a vége? – makacskodott.

– Milyen őszintén ártatlan vagy – jegyeztem meg.

– Mostanra megtanulhattad volna! – Majd azonnal: – Elnézést, bocsáss meg, csak az van –

– Figyeljetek rám mind a ketten! – mondtam. – A Pokol degeneráltjairól beszélünk. Legfeljebb tíz éve tetszelegnek a halhatatlanságban; ehhez képes roppantul fent hordják az orrukat. Persze le fogom olvasni a lelküket, mielőtt elpaterolom őket. De már most is tudom, hogy kirekesztettek. És nem tetszenek. Azon kívül a vámpírvér mindig forró. A harc pedig jó lesz. Kapzsi mocskok. Megtörik utcáimon a békét. Azzal pedig a halálos ítéletet vonják magukra, legalábbis amikor van időm. Most van időm. Ti szomjaztok. Engem ennyi érdekel. A kérdéseket lezártuk.

Mona kuncogott.

– Kíváncsi lennék, milyen ízű a vérük, de nem merek kérdezőgetni. Maradjunk annyiban, hogy én benne vagyok, ha te mondd.

– Te kis csúfolódó! – mondtam. – Szeretsz harcolni? Halandókkal harcolni érdektelen, mert nem tisztességes. Egyetlen magára valamit adó halhatatlan sem csinálja hosszabban mint amennyi okvetlenül szükséges. Ám ezekkel a gonosz lelkekkel prima élmény! Sose tudhatjátok előre, milyen erősek lesznek. És hogy micsoda képeket hoz a vérük! Tüzesebbek, delejesebbek mint az emberi prédáé.

Mona megszorította a karomat.

Quinn el volt keseredve. Arra az éjszakára gondolt, amelyen először vadászott egy nápolyi esküvőn. Az új asszony bevonszolta a hálósobába egy kis hetyegésre, hogy felszarvazza a férjét, Quinn pedig szárazra szívta, és az első kortynál összevérezte a ruháját. Újra és újra átélte azt a bűnbeesést, az átoknak azt a rettenetes pillanatát.

– Testvérke! – mondtam. – Azok emberek voltak. Nézz rám!

Felém fordult. A szemébe fúrtam a pillantásomat, miközben körülöttünk fények villogtak a sztrádán.

– Tudom, hogy eddig elegánsan játszottam veled – mondtam. – Játszottam a bölcs európaít, most pedig meglátod az érdes oldalamat. Észben kell tartanom, hogy a poklokon mentél át csak azzal, amikor elmesélted a történetedet, Queen néni halála pedig kinszenvedés volt számodra, tehát bőségesen megérdemelsz minden jót, amit felidézhetek vagy adhatok. De ettől a két vérvadásztól meg kell szabadítanom a földet.

Neked és Monának nem szabad kihagynotok ezt az alkalmat.

– És ha erősek? Ha valaki nagyon erős alkotta őket, úgy mint engem? – kérdezte.

Sóhajtottam.

– Quinn, adtam neked a véremből, amellyel Monát alkottam. Az én vérem, Quinn. Ezek sehol sincsenek hozzád. Sehol sincsenek Monához.

– Én akarom! – jelentkezett Mona azonnal. – Ha azt mondd, szabad a vásár, akkor szabad. Nekem ennyi elég, szeretett főnök. Ki nem tudom mondani, mit érzek most, mennyire éhezek erre a kis csatára. Annyira nyers, annyira egybe van növe velem, hogy nem talállok szavakat rá. Ugye, ez visszanyúlik abba az emberi részembe, amely nem hal meg?

– Igen – feleltem – Pontosan.

– Bravó! – mondta Mona. – Már veszem őket. De valami, valami megzavar...

– Tedd el későbbre, mindjárt ott vagyunk – mondtam.

Láttam az elsuhanó kocsik fényeinel, hogy csendes szomorúság tölti be Quinn arcát.

– És ha kegyelemért könyörögnek? – kérdezte.

– Azt biztosra veheted – mondtam vállat vonva.

– És ha tudnak verseket? – kérdezte.

– Az nagyon jó lenne – mondtam. – Nem gondolod? Jóvátétel az ártatlan áldozatokért.

Quinn nem engedett. Nem volt képes rá.

– És ha szeretnek téged?

7

Most időt szakítunk egy rövid elmélkedésre a szentek témájában, mivel tudják, mennyire akarnék szent lenni, de nem lehetek.

Tehát mikor elváltunk a pápától, ő ott maradt lakosztályának biztonságában, de az alatt az idő alatt, ami ahhoz kellett, hogy híven lejegyezzem ezeket az eseményeket – ne aggódjanak, öt perc múlva visszatérünk a fősodorba! – a pápa megjárta Torontót, Guatemalát, Mexikót, és Mexikóban kanonizált egy szentet.

Miért említtem éppen ezt, amikor II. János oly sok minden mást cselekedett még ezen a kis utazáson, többek között boldoggá avatott két főszert és kanonizált egy szentet Guatemalában is?

Mert ennél a mexikói szentnél különösen meghatódom a körülményektől, vagyis hogy volt egyszer egy Juan Diego, egy alázatos indián („öslakos”, ahogyan egyes újságcímek nevezik), akinek Guadalupei Miasszonyunk megjelent 1531-ben. Erről az alázatos indiánról természetesen nem vett tudomást a felsőbbtség, midőn bejelentette a helyi spanyol püspöknek a Szűzanya megjelenését, amíg Miasszonyunk nem tett kettős csodát. Gyönyörű piros rózsákat mutatott Juan Diegónak, hogy vigye el őket a püspöknek, olyan rózsákat, amelyek hihetetlen módon Juan Diego szülőföldjének havas hegyein nőttek, és ahogy a kis ember boldogan kitéarta *tilmáját* (poncsóját) a püspök előtt, nemcsak a szép virágok omlottak ki belőle, de ott volt a *tilma* belsején Miasszonyunk színes képe, a Boldogságos Szűz jellegzetes alakjában, csak sötét indián bőrrrel.

Ez a kaktuszrostokból szőtt *tilma*, és rajta a Szent Szűz dicső képe, ma is romlatlan épségben függ a mexikóvárosi székesegyházban, ahol naponta

ezrek járulnak eléje. Guadalupei Miasszonyunk a neve, és nincs olyan keresztény, aki valamikor élete folyamán ne nézte volna meg Krisztus anyjának ezt az ábrázolását.

Oké, mármost én szeretem ezt a történetet, mindig szerettem. Szerintem ez klassz, ami Juan Diegóval történt. Mikor először baktatott a hegyen, az Áldott Anya megszólította: „Juanito!” Megható az is, hogy indiánok ezrei keresztelkedtek meg a csoda után, az pedig kész csoda, hogy II. János Pál betegen, nyolcvankét esztendősen is elutazott Mexikóba, hogy szentté avassa Juan Diegót.

Ám a pápa bírálói nem örülnek. Vannak kifogások, mondja a sajtó. A zúgolódók azt állítják, nincs bizonyíték rá, hogy Juan Diego egyáltalán létezett.

Hát ez már tényleg otrombaság!

Ráadásul megmutatja, mennyire nem értik a katolicizmus mérhetetlen szellemi gazdagságát.

Ha senki sem bizonyíthatja, hogy Juan Diego létezett, akkor nyilvánvalóan az sem bizonyítható, hogy nem létezett.

Jó, feltételezzük egy pillanatra, hogy Juan Diego nem létezik, vagy nem létezett. A pápa akkor is csalhatatlan, igaz? „A mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve leszén”, mondta Krisztus Péternek.⁹ Oké?

Még a pápaság legmegveszekedettebb kritikusai is elismerik, hogy ez egy modern csoda, vagy nem?

Ennél fogva kétségtelen és megkérdőjelezhetetlen, hogy abban a pillanatban, amikor János Pál kijelentette Juan Diegóról, hogy szent, a kis indián létezni kezdett a mennyekben! Próbálják elképzelni, mi járhatott Juan Diego fejében. Azt se feledjék, hogy ő, az Amerikák „öslakosa”, hirtelen ott találja magát az Égben, amely számos leíróinak tanúságtétele szerint egyszerűen leírhatatlan.

Ha a misztikusok utolsó évjáratának van igaza, és a Mennysországot, ahova jutunk, miután beléptünk a Fénybe, főleg a saját prekonceptióink formálják, akkor Juan Diego a római Kúria érveinek és határozatainak értelmében valószínűleg a kaktuszrostból szőtt *tilmájában* ögyeleg, és

rózsákat szed. Szeretném tudni, van-e cipője.

Magányos lesz? Ugyan már! Csak egy ateista képzelne ilyet! A leírhatatlan mennyország a nagyszerűség leírhatatlan hurrikánja, nekem elhihetik.

De vegyük lejjebb a mi szintünkre, akik csak Szináj hegyének lábánál állhatunk. Juan Diegónak, ha akarja, tucatszám van társasága az örökké virágzó kertben olyan szentekből, akik ugyancsak nem időztek a földön. Ilyenek a Boldogságos Szűz hírneves szülei, Jójákim és Hanna, vagy Szent Veronika, akivel személyesen találkoztam.

Ám sokkal valószínűbb, hogy Juan Diegót meg fogják rohanni imádságos esengésekkel. A földi „öslakosainak” és a gyarmatosítók leszármazottjainak hangjaiból egyformán megtudhatja, mennyi nyomorúság és szenvedés van a bolygón, ahonnan elmenekült.

Hogy miről beszélek?

Hát csak erről. Juan Diego, akár létezett a földön, akár nem, most valószínűleg keményen dolgozik: emberforma lelke sűrűn alámerül a csillagvilágok rétegeiben, hogy jobban hallja a hívőket, és továbbítsa a kéréseiket a Mindentudónak. Kétség nem fér hozzá, hogy Guadalupei Miasszonyunk is jóságosan tekint le Mexikóvárosra, a turisták és hódolók új hullámára.

És a pápa úgy mehetett haza a Vatikánba, hogy összesen 463 szentet kanonizált életében.

Bárcsak én is közöttük lehettem volna. Talán ezért kellett írnom ezt a fejezetet. Irigykedem Juan Diegóra. Hmmm.

De én nem vagyok szent. És öt percbe sem került, úgyhogy ne panaszkodjanak. Csak sehogy se szabadulhatok attól a mániámtól, hogy hivatalos szentnek szeretném tudni magamat.

Ó, jaj. Pardon! *Alors. Mais oui. Eh bien.* Ugrás a nyolcadik fejezetbe.

8

Engem senki se vádolt azzal, hogy földi kétszáz évem során igazi bölcsességre tettem volna szert. Egyetlen eljárást ismerek.

Clem kitett minket a szálloda előtt. Új volt, meglehetősen fényűző, méregdrága, és a dolgok sűrűjében állt, hogy úgy mondjam: a főbejárata a Csatorna utcára, New Orleans lehasznált nagy vízvásztójára nyílt, a hátsó ajtaja a Francia Negyedre, a kis világra, amelyet jobban szerettem.

Mona olyan révületbe esett, hogy nekünk kellett odarepítenünk a lifthez. Én vittem balról, Quinn jobbról. Természetesen az előcsarnokban senki sem figyelt fel ránk – nem azért, mert vérivó halhatatlanok voltunk, akik a saját fajtánk két példányát akartuk elpusztítani a tizenötödik emeleten, hanem mert szerfölött és módfelett isteniek voltunk, főleg a tollakba és fénylő selymekbe burkolt, nyaktörő túsarkakra felpolcolt Mona.

Quinn most már ugyanolyan szomjas volt, mint Mona. Ez átsegíti azon, amit meg kell tennünk.

De én se voltam immúnis a kérdésekre, amelyeket az autóban tett föl. Szeretet, költészet. És én titokban szentségre törtem! Az az igazi örök élet! Emlékezzetek, tiszteletbeli gyermekei az Éjszakának, mit mondtam a telepátiáról. Nem az az igazi, legyen akármilyen jó.

Ahogy a lakosztályhoz értünk, belöktem az ajtót viszonylag finoman, nem törtem le a sarokvasairól, mert ismét be akartam csukni. Olyan látvány fogadott a szobában, ahova bársonytalpakon beosontam, hogy szememszám elállt.

Ó, Sötétlő Erdeje ennek a földnek, aki ily kreatúrákat kínálsz!

A hobók a szűrt fényben táncoltak a legintenzívebb zenére. Maximumra

állított hangerővel bögött a szobában egy Bartók-concerto, hegedűre és nagyzenekarra. Megsemmisítően szomorú és nagyszerű muzsika volt, ellentmondást nem tűrő, fenséges parancs, hogy vessünk félre minden csiricsaré olcsóságot.

Bár a hobók még annál is döbbenetesebbek voltak, mint vártam, mégsem került el a figyelmemet a mögöttük levő hosszú, bordó pamlagon a véraláfutásoktól szederjes, ájult halandó gyermekeknek a fürtje, akiket nyilvánvalóan borozgatás céljából hoztak haza.

Mind a hárman bent voltunk a szobában. Az ajtó becsukódott. A zendülők csak táncoltak, nem vettek tudomást rólunk. Minden érzékszervük a ragyogó dallammal és ritmussal töltekezett.

Hihetetlenül dekoratívak voltak: barna bőr, derékig érő, göndör, hollófekete haj – eredetileg szemitának kellett lenniük –, sudár termet, genetikailag kódolt kecsesség, markáns vonások, isteni szájl. Behunyt szemmel, tojásdad arcukon álmatag derűvel táncoltak, csukott szájjal zümmögve a zenére, és a hím, akit külsőre alig lehetett megkülönböztetni a nőténytől, gyakran megrázta a fejét, és ilyenkor tányérként forgott körülötte hatalmas hajsátora.

Csillogó fekete bőrruhát viseltek, uniszex fazonút. Testhez tapadó nadrág, ujjatlan, kivágott felső. Csupasz felkarjukon és alkarjukon köszöntyük aranylottak. Időnként összeölelkeztek, majd elengedték egymást. A nőtény hirtelen odahajolt a halandó gyerekekhez, a szájához emelt egy ernyedtestű kisfiút, és ivott belőle.

Mona felsikoltott a látványra. A két vámpír nyomban kövé dermedt, és ránk bámult. Olyan egyforma volt a mozgásuk, hogy az ember azt hitte volna, nagy automaták, amelyeket egy központi gépezet mozgat. Az ájult kisfiú a pamlagra hullott.

Szívem kavicsá zsugorodott. Alig kaptam levegőt. A zene, a szomorú, parancsoló hegedűszó elöntötte az agyamat.

– Zárd el, Quinn! – mondtam. Alighogy szájam kiejtette ezeket a szavakat, a zene elhallgatott. A szobában pengett és vibrált a csend.

A hobók összebújtak szoborcsoporttá. Lélegzetelállítóan ívelő, sötét szemöldökük, súlyos szemhéjuk, sűrű pillájuk volt. Igen, arabok, New York utcáiról. Fivér és nővér, kiskereskedő család, kemény munka, tizenhat évesen születtek. Ez mind belőlük folyt elő, az imádat habzó árával együtt.

Ujjongtak a boldogságtól, hogy „megjelentem”. Istenem, irgalmazz! Juan Diego, segíts!

– Álmodni se mertük, hogy egyszer még meglátunk, hogy láthatunk! – mondta a nőstény erősen idegenes kiejtéssel, mély, csábító, hódolatos hangon. – Reméltünk és imádkoztunk, te pedig itt vagy! Valóban itt vagy! – Felém nyújtotta gyönyörű kezét.

– Miért öldököltetek ártatlanokat az én városomban? – suttoztam. – Honnan vettétek ezeket az ártatlan gyermekeket?

– De hiszen magad is ittál gyermekekből! Megírtad a krónikádban! – mondta a hím, ugyanazzal a kiejtéssel, udvarias, gyöngéd hangon. – Csak téged utánoztunk! Semmi olyat nem csináltunk, amit ne cselekedtél volna meg!

Szívemen szorosabb lett a marok. Azok a kárhozott tettek, azok a kárhozott vallomások! Istenem, bocsáss meg nekem!

– Tudhattok az intésemről – mondtam. – Mindenek ismerik. Közelébe ne gyertek New Orleansnak! New Orleans az enyém. Ki az, aki nem hallott a figyelmeztetésemről?

– De hát mi azért jöttünk, hogy imádjunk téged! – tiltakozott a hím. – Voltunk itt máskor is. Ügyet se vetettél ránk. Olyan volt, mintha csak legenda volnál!

Most eszméltek rá, mennyire melléfogtak. A hím az ajtóhoz rohant, ám Quinn elkapta a karját, és játszva megpördítette.

A nőstény megkövülten állt a szoba közepén, és mereven bámult rám koromfekete szemével, aztán halkán elindult Mona felé.

– Nem! – mondta. – Nem pusztíthatsz el így, ezt nem fogod megtenni! Nem oltod ki halhatatlan lelkünket, nem csinálsz ilyet! Te vagy az álmunk, te vagy a mintaképünk minden dolgokban! Ezt nem teheted velünk! Ó, könyörgök neked, tégy szolgáliddá, taníts meg minden dologra! Mindig engedelmesek leszünk! Mindent megtanulunk tőled!

– Ismertétek a törvényt – mondtam. – Úgy döntöttetek, hogy megszegitek. Azt gondoltátok, nyugodtan járkálhattok ki-be, magatok mögött hagyva a bűneiteket. Gyerekeket gyilkoltok az én nevemben? Teszitek mindezt az én városomban? Nem tanultatok ti semmit abból, amit írtam, úgyhogy ne olvassátok a fejemre! – Kezdtém remegni. – Azt hiszitek, azért gyóntam meg a tetteimet, hogy ti kövessétek a példámat?

Vétkeim nem szolgáltak példaként ily fertelmekhez!

– De mi imádunk téged! – mondta a hím. – Úgy járultunk elébed, mint zarándokok! Kössél magadhoz minket, és mi eltelünk kegyelmeddel, tökéletesedünk általad!

– Nálam nincsen számotokra feloldozás – mondtam. – Elítéltettetek. Vége.

Hallottam Mona halk nyögését. Láttam Quinn arcán a vívódást. A hím megfeszítette izmait, hogy kitépje magát. Quinn fél kézzel tartotta vissza.

– Engedj el! – mondta a hím. – Elhagyjuk a városodat! Figyelmeztetjük a többieket, hogy sose jöjjenek ide! Tanúságot teszünk! Tanúságot teszünk szent voltodról! Ahova csak megyünk, elmondjuk, hogy láttunk, a tulajdon szádból hallottuk a figyelmeztetést!

– Így! – utasítottam Quinnt. – Addig igyál, míg van mit. Úgy igyál, mint még soha!

– Nem haragszom semmiért! – súgta a hím, és behunyta a szemét. Nem vergődött tovább. – Akkor is a te kutad vagyok a szeretetben!

Quinn habozás nélkül belemarkolt jobbájával a hatalmas, göndör hajerdőbe, a megfelelő állásba hajlította, aztán behunyta a szemét, és belemélyesztette fogát a csupasz nyakba.

Mona megigézve bámulta, majd hirtelen a nőstényhez fordult. A szomjúság átalakította az arcát. Olyan volt, mintha félig aludna.

– Vedd el! – parancsoltam. A kóbor nőstény félelem nélkül nézte Monát.

– Neked pedig, szépségem, gyönyörűségem, aki véretem venni jöttél, íme átadom neked. Vedd a vért, csak engem kímélj meg az örökkévalóságra! – Kitérta aranypántos karját, hívogatón begömbölyöztette hosszú ujjait.

Mona réveteg átölelte bal karjával a karcsú derekat, félretolta a nőstény arcának jobb oldaláról a hajfürtöket, meghajlította a rugalmas testet, és ivott.

Bámultam Monát. Az mindig megnézni való látvány, ha vámpír eszik vámpírt, az emberforma lény a maga fajtájába vágja a fogát, csukott szemmel, mintha mélyen aludna, hangtalanul. Csak az áldozat reszketett és vonaglott, Monának még az ujjá se mozdult, míg nagy kortyokban nyelte a vér kábítószerét.

Ezzel a fajtalan sákramentummal kapott repülőstartot az Ördög útján. Nem kellett noszogatni, repítette magával a szomjúsága.

A hím lerogyott Quinn lábához. Quinn hátratántorodott.

– Milyen régi – mormolta. – Egy ősi vén, Jerikóból! Hinnétek? Az alkotta, és semmire sem tanította őket. Mit kezdjek a képeknek ezzel a kincsesbányájával? Mit kezdjek ezzel a furcsa meghittséggel?

– Tartsd meg magadnak – mondtam. – Raktározd el ott, ahol a jobb dolgokat tárolod, addig, amíg szükséged lesz rá.

Lassan odamentem hozzá, felnyaláboltam a padlóról a puha, ernyedő áldozatot, bevittem a lakosztály csempékkel burkolt, fejedelmi fürdőszobájába, ahol zöld márványlépcsők keretezték a hatalmas fürdőkádat. A kádba dobtam a szerencsétlent. Úgy hullott bele, mint egy zsinórjáról lemetezett báb, és csendesen elnyugodott. Szeme fennakadt, és az anyanyelvén mormolt valamit. Szép volt aranyosan csillámló, bronzsín bőrével, feje alatt sűrű hajának párnájával.

Mona és áldozata térdre roskadt a szalonban. Hajuk összevegyült. Mona elhúzódott, és egy pillanatig úgy tűnt, ő is elájul, de aztán felállt, és felkapta a nöstényt.

Intettem.

Úgy hozta ki a nöstényt, mint egy férfi egy nőt. Egyik karját a nöstény térdhajlatába akasztotta, a másikkal átfogta az áldozat vállát, akinek sűrű haja a földet septe.

– Ide a kádba, a társához – rendelkeztem.

Mona egyetlen biztos mozdulattal bedobta a hím mellé.

A nöstény hallgatott, aléltnál álmodott.

– Vén alkotójuk volt – súgta Mona, mintha nem szeretné felébreszteni őket. – Már csak bukdácsolt az örökkévalóságban. Hol tudta, kicsoda-micsoda, hol nem. Kifutónak alkotta ezt a kettőt. Mindenre maguktól jöttek rá. Nagyon kegyetlenek voltak. Élvezetből voltak kegyetlenek. Meg akarták ölni a gyerekeket. Itt akarták hagyni őket.

– Akarsz búcsúcsókot adni nekik? – kérdeztem.

– Utálom őket – felelte álomittasan. – De miért ilyen szépek? Miért ilyen csodálatos a hajuk? Nem az ő bűnök volt. A lelkük lehetett volna gyönyörű.

– Gondolod? Valóban ezt gondolod? Nem kóstitad a szabad

akaratukat, amikor ittál közben? Nem ízlelted a modern tudás hatalmas hullámát, amikor ittál? Továbbá megkérdezhetem, mi volt életük koronája, azt nem számítva, hogy ártatlan lelkeket tapostak szét? Táncolni, jó zenét hallgatni?

Quinn, aki mohón figyelt szavaimra, odajött hozzánk, és hátulról átölelte Monát. Ő felhúzta a szemöldökét, és bólintott.

– Figyeljétek, mit csinálok – mondtam. – Jegyezzétek meg.

Minden pusztító erőmet összeszedve szabadjára engedtem a Tüzet. Irgalmasan csináld, Szent Lestat. Egy pillanatig láttam csontjaik fekete rajzát a lángokban, a hőség az arcomba csapott, és abban a másodpercben, abban az egyetlen másodpercben a csontok megmozdultak.

A tűz a plafonig csapott, megperzselte, aztán semmivé omlott. A csontok rajza eltűnt. Csak a fekete zsír maradt a nagy fürdőkádban.

Mona levegő után kapott. Arca pulzált a megivott vértől. Előrelépett, lebámult a buborékokat vető, fekete zsírra. Quinn megnémult az iszonyattól.

– Tehát velem is meg tudod tenni, ha el akarok menni, ugye? – kérdezte Mona rekedten.

Meghökkenem.

– Nem, babucikám! – mondtam. – Nem bírnám. Akkor se, ha az életem múlna rajta.

Ismét szabadjára engedtem a Tüzet, bele az üledékbe, amíg nem maradt nyoma.

Hát nem járják többé a táncot a magas, kecses, hosszú hajú táncosok.

Szédültem egy kicsit. Visszasüppedtem önmagamba. Émelyegtem. Elhúzódtam tulajdon hatalmamtól. Begyűjtöttem minden erőmet emberforma énembe.

A szalonban emberies gyengédséggel megvizsgáltam a gyerekeket. Négyen voltak; nemcsak megvérezték, de meg is verték őket. Kupacban heverték egymáson. Mind ájult volt, de nem észleltem ütéseket a fejen, vérzéseket a koponya belsejében, maradandó károsodást. Fiúk, sortban, vacak pólóban, tornacipőben. Hogy sírhatnak a szüleik! Megmarad mind. Egészen biztos.

Bűneim felkeltek, hogy a szemembe vigyorogjanak. Minden vétkem engem gúnyolt.

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

Telefonáltam, elmondtam a megdöbbent recepciónak, mit fedeztem fel. Legyen gondjuk a gyerekekre.

Mona sírt a folyosón. Quinn átölelte.

– Gyertek, most megyünk a lakásomra. Igazad volt, Quinn, nem lett tökéletes. De most már vége.

– Lestat – mondta a villogó szemű Quinn, miközben behurcoltuk a síró Monát a liftbe –, szerintem fenséges volt.

9

Monát úgy kellett magunk után vonszolnunk a Francia Negyedben. Szerelmes lett a pocsolyákban szivárványló gázolajba, az egzotikus bútorokba a Hurwitz Mintz kirakatában, a régiségkereskedések nyílt aranyozású székeibe, lakkozott hangversenyzongoráiba, az égnek álló kipufogóikból fehér füstöt böfögő, üresjáratban morgó teherautókba, a nevető halandókba, akik elsiettek mellettünk a keskeny járdán, karjukon bűbajos babákkal, akik a nyakacsájukat nyújtogatták, hogy jobban lássanak minket –

...és egy fekete öregemberbe, aki tenorszaxofonon játszott pénzért, amivel bőkezűen elhalmoztuk, és egy kalapos hot dog-árusba, akitől Mona most már csak azért vásárolhatott, hogy bámulja, szagolgassa, majd szemébe dobja a hot dogot, amitől hűdöten elhallgatott –

...és természetesen feltűnést keltettünk mindenütt, ami nagyon nem helyes a vámpíroknál, mert Quinn magasabb és legalább négyszerte szemrevalóbb volt mindenkinél porcelánarcával meg a többi tulajdonságával, amelyeket ismernek, és mert Mona mindegyre otthagyt minket, lobogó hajjal száguldott az estében, a lomhán hömpölygő sokaság utat adott neki, hála Istennek, mintha mennyei küldetésben járna –

...táncolt, toppantott, az ujjáival csettintett, mint egy flamencotáncos, lengette, elejtette, fölkapta a tollas keppet, sikongatott, ha meglátta magát a kirakatok üvegében, folyton berohant a mellékutákba, addig, míg le nem fűlettük, és akkor már nem is engedték el többé.

Házamnál kétszáz dollárt adtam kellemesen meglepődött halandó testőreimnek, és mikor indultunk a nyitott kapuhoz, Mona meglepett

tőlünk.

Már csak a kertben vettük észre. Éppen felkiáltottam volna örömben a régi angyalok szökőkút és a kedves téglafalaim tövében virágzó trópusi csodák láttán, amikor rájöttem, hogy Mona faképnél hagyott.

Ez nem volt könnyű. Lehet, hogy nem olvashatok a kislány agyában, de olyan érzékszerveim vannak, mint egy istennek, vagy nem?

– Meg kell találnunk! – erősködött Quinn, akiben azonnal felágaskodott az oltalmazó ösztön.

– Szamárság – mondtam. – Tudja, hol vagyunk. Egyedül akar lenni. Hagyd, és gyere be! Menjünk fel. Kimerült vagyok. Ennem kellett volna, most meg már nincs kedvem hozzá. Pokoli helyzet. Pihennem kell.

– Komolyan? – kérdezte, míg követett felfelé a vaslépcsőn. – És mi lesz, ha valamilyen bajba kerül?

– Nem kerül. Tudja, mit csinál. Megmondtam. Le kell rogynom. Ez nem önző titok, testvére. Ma este végrehajtottam a Sötét Fortélyt, és elfelejtettem enni. Fáradt vagyok.

– Komolyan hiszed, hogy nincs semmi baja? – kérdezte. – Nem is vettem észre, hogy fáradt vagy. Pedig észre kellett volna vennem. Indulok, megkeresem Monát.

– Nem keresed. Velem jössz.

A lakás üres volt. Nem leselkedtek benne másvilágiak. Kísértetek sem. A hátsó szalont kitakarították, port töröltek benne. Éreztem a takarítónő parfümjének gyöngye illatát. Vérének itt marasztalt szagát is éreztem. Persze sose láttam, ezt az asszonyt. Fényes nappal jött, de olyan jól végezte a munkáját, hogy kövér bankókat hagytam elől neki. Szeretem osztogatni a pénzt. Csak ezért tartottam. Odadobtam az íróasztalra egy százast. Ez a lakás tele van íróasztalokkal. Túl sok benne az íróasztal. Még a hálószobákba is jut. Miért van ennyi?

Quinn csak egyszer járt is, akkor is a legsiralmasabb körülmények között. Hirtelen megigézték a valóban isteni impresszionista festmények. Az én tekintetem az új és kissé komor Gauguinen akadt meg. Ezt én vásároltam, és csak néhány napja hozták meg. Quinn ezt is megbámulta.

Mentem egyenesen szokásom szerint az utcára nyíló első szalonba. Üt közben bekukkantottam a hálószobákba, mintha bizony e nélkül nem állapíthattam volna meg, hogy senki sincs itthon. A lakásban túl sok a

bútor. Nem elég a festmény. Túl sok a könyv. A folyosóra Emile Nolde kellene. Honnan szerezhetnék német expresszionistákat?

– Azt hiszem, mégis utána kéne mennem – szólalt meg Quinn, aki utánam jött. Tisztelettel megnézett mindent, de közben is Monánál járt az esze, bizonyára nyomon követte minden lépését.

Első szalon. Zongora. Most nem volt zongora. Szólnom kell nekik, hogy szerezzenek be egy zongorát. Volt egy antik, amit az ablakon emeltettünk be. Hirtelen szerettem volna zongorázni, hogy ujjaim vámpírügyességgel futkossanak a billentyűkön. Még mindig ostromolta az agyamat az a Bartók-concerto, és hozzá a kép, a két alak, ahogy járják a zenére a haláltáncot.

Valami emberit, könyörgöm!

– Azt hiszem, vissza kellene hoznom – mondta Quinn.

– Nézd, én nem csinálok ügyet a nemekből. – Ledobtam magamat a bársonnyal kárpitozott, kedvenc füles fotelembe, felpolcoltam egyik lábamat az íróasztal melletti székre. – Ezzel együtt tudnod kell, hogy Mona most kiélvezi azt a szabadságot, amely nekem és neked, mint férfiagnak, sokkal kevesebbet jelent. Sétál a sötétségben, nem fél semmitől, és imádja. Esetleg, de csak esetleg szeretne egy kis halandóvért kóstolni, és boldogan vállalja a kockázatot.

– Mágnes ő – suttogetta Quinn. Az ablaknál állt, a csipkét húzogatta. – Nem tudja, hogy nyomon követem. Nincs messze. Kivár. Hallom lusta gondolatait. Túl gyorsan megy. Valakinek fel fog tűnni –

– Miért szenvedsz, testvére? – kérdeztem. – Gyűlölsz, mert áthoztam? Jobb szeretnéd, ha nem történt volna meg?

Sarkon fordult, és úgy meredt rám, mintha megragadtam volna a karját.

– Nem! – mondta. Eljött az ablaktól, és valósággal belerogyott a túlsó sarokban a fotelbe, amely átlósan szembe volt velem, úgy nyújtva maga elé hosszú lábát, mint aki nem tudja, mit kezdjen vele. – Megpróbáltam volna, ha nem jössz – vallotta be. – Nem bírtam volna nézni, ahogy meghal. Legalábbis nem hiszem. De abban igazad van, hogy szenvedek. Lestat, nem hagyhat sz el minket! Lestat, miért vannak azok az örök a ház előtt?

– Mondtam, hogy elhagylak? – ingerkedtem. – Az öröket az után fogadtam fel, hogy Stirling itt járt. Ó, nem mintha azt hinném, hogy még egyszer ide merészkedne egy talamascás! Csak azért, mert ha Stirling

besétálhatott, más is megteheti.

(Pillanattfelvétel a Talamascáról: az okkult nyomozók rendje. Nem ismerik a tulajdon eredetüket. A rend legalább ezeréves, de lehet, hogy sokkal régibb. Nyilvántartanak mindenféle paranormális jelenséget. Befogadják a magányos telepátákat. Tudnak rólunk.)

Quinn és én meglátogattuk Stirlinget Tölgyes Rejtekekben, a Talamasca menedékházában, közvetlenül Lidérc kiűzése és Merrick Mayfair tűzáldozata után. Merrick Mayfair a Talamascánál nevelkedett. Stirlingnek joga volt tudni, hogy már nem tartozik (sóhaj) az élőhalottak közé. Az anyaház hatalmas, ültetvényes rezidencia a Folyó úton, közvetlenül város mellett.

Stirling Oliver nemcsak Quinn barátja volt a fiú halandóságának éveiben, de barátja volt Monának is. A Talamasca sokkal többet tudott a Mayfair családról, mint rólam.

Most nem volt öröm Stirlingre gondolnom, akármennyire csodáltam és kedveltem. Stirling hatvanöt körül jár, és tántoríthatatlanul ragaszkodik rendjének legmagasztosabb elveihez, amely minden fennen hangoztatott világi jellegének dacára lehetne katolikus is, amilyen szigorúan tiltja a beavatkozást a világi ügyekbe vagy a természetfölötti képességek és erők öns célra történő használatát. Ha a rend nem lett volna olyan mesésen, rejtélyesen és vitathatatlanul gazdag, valószínűleg elszegődöm hozzájuk patrónusnak.

(Én is mesésen, rejtélyesen és vitathatatlanul gazdag vagyok, de kit érdekel?)

Kedvem támadt elmenni Stirlinghez az anyaházba, hogy beszámolhassak Monáról. De miért?

Stirling, az ég szerelmére, nem Nagy Szent Gergely pápa, én pedig nem vagyok Szent Lestat. Nem kell gyónásra járulnom azért, amit Monával tettem. Mégis elfogott valami rettenetes bűntudat, mert kínzón tudatosult bennem, hogy nekem minden hatalmam sötét hatalom, minden tehetségem gonosz tehetség, és akármit tegyek, tőlem úgysem származhat más, csakis gonoszság.

Mellesleg nem Stirling mondta meg Quinn-nek tegnap este, hogy Mona haldoklik? Mi volt a célja ezzel? Nem folyt-e bele ő is a történetekbe valamilyen értelemben? Nem. Nem folyt. Quinn nem hagyta ott tegnap

este, hogy megkeresse Monát. Mona magától jött ki Blackwood Manorba.

– Előbb-utóbb elmagyarázom Stirlingnek – mormoltam. – Mintha bizony Stirling feloldozhatna, holott ez nem igaz. – Quinnre néztem. – Még mindig hallod?

Bólintott.

– Csak járkál, nézeget – mondta. Zaklatott volt, szembogara lassan pulzált. – Miért meséled el Stirlingnek? – kérdezte. – Stirling nem mondhatja el a Mayfaireknek. Miért terhelné a titokkal? – Előredőlt. – A Jackson téren bókászik. Egy férfi követi. Mona családja maga után. A férfi érzi, hogy nincsen rendjén valami. Mona olvas benne. Tudja, mit akar. Édesgeti. Rettentő jól érzi magát, hogy Queen néni cipőjét hordhatja.

– Ne figyelj – szóltam rá. – Komolyan mondom. Hadd mondok neked a kislányról valamit! Hamarosan megismerteti magát a Mayfairekkel. Senki se tarthatja vissza. Vannak dolgok, amelyeket meg akar tudni a Mayfairektől. Érzem, amikor –

A szoba üres volt. Quinn sehol. A bútoroknak beszéltem.

A hátsó ajtó nyílt, aztán csukódott.

Nyújtózkodtam, aztán hátrahajtottam a fejemet, behunytam a szememet, és sodródtam a félálomban.

Mi az ördögnek nem ettem? Persze nem kell naponta ennem, akár egy hónapot is kihagyhatok, de a Sötét Fortély után enni kell, hiszen az éltető fluidumból adunk. Hiúságok hiúsága! Minden hiábavalóság a nap alatt és a hold alatt.

Legyöngült állapotban mentem le, hogy tárgyaljak Rowan Mayfairrel. Az volt az én bajom, azért lettem a megszállottja annak a teremtménynek. Na, nem baj.

Valaki lelökte a lábamat az asztalról. Hallottam, hogy egy nő vijjogva nevet; hallottam, hogy sokan nevetnek. Vastag szivarfüst. Üvegcsörömpölés. Kinyitottam a szememet. A lakás tele volt emberekkel! Társa-nyitva a balkonra vezető két ablak, és az erkély ugyancsak zsúfolásig megtelt. A nők mélyen kivágott, földet seprő, csillámló estélyit viseltek, a férfiak elegáns fekete szmokingot, fényes atlaszhajtókával, fülüketítő volt a kacagással elegy fecsegés, de kinek bántotta a fülét, és arra jött magasba emelt tálcával egy fehér kabátos pincér, aki majdnem hasra esett a lábamban, és ott ült az asztalon egy gyermek, egy rózsás arcú gyermek, aki

engem bámult, villogó fekete szemű, gyönyörűen ondolált fekete hajú, hétnyolc éves, kecses kislány, elbűvölő, igézetes.

– Sajnálom, drágám – mondta –, de most a mi világunkban vagy, bármennyire rosszul essék ezt közölnöm veled! Elkaptunk! – utánozta gunyorosan az angol kiejtést. Matrózruhát viselt, fehérét, kék szegéllyel, fehér térdzoknit, pici fekete keresztpántos cipőt. Felhúzta a térdét. – Lestat! – kacagott, és rám mutatott.

Az íróasztali székbe leült az összejövetelhez öltözött Julien bácsi: fehér csokornyakkendő, fehér kezelő, fehér haj. A tömeg körülhabzotta. Valaki bekiabált az erkélyről.

– Igazat beszél, Lestat – mondta Julien bácsi makulátlan francia nyelven. – Most ideát van a mi világunkban. Meg kell mondanom, isteni lakása van, csodálatosak ezek a festmények, amelyeket most hozatott Párizsból, ön és a barátai igazán szellemesek, bár a bútor több a kelleténél, úgy látom, telezsúfolt minden zugot, de ki kívánhatna elegánsabb berendezést.

– De Julien bácsi, én azt hittem, hogy haragszunk rá! – mondta a kislány angolul.

– Haragszunk is, Stella – mondta franciául Julien –, de ez Lestat háza, és akár haragszunk, akár nem, mi elsősorban Mayfairek vagyunk, és egy Mayfair mindig udvarias.

Ettől a kis Stella szó szerint valóságos nevetőgörcsöt kapott. Fogta magát, és hopp!, csak úgy átugrott az asztalról az ölembe a bársonyos arcú, matrózruhás, térdzoknis, lakkcipős lényecske.

– Úgy örülök – mondta –, mert te olyan abszolút arszlán vagy, nem gondolod, Julien bácsi? Túl szép, hogy férfi lehessen, ó, tudom, Lestat, te nem csinálsz ügyet a nemekből –

– Hagyd abba! – üvöltöttem. Kivágódott belőlem egy hatalmas, megtisztító villám, és a falnak csapódott.

Halálos csend.

Mona állt ott, fénylő selyemben, kepp nélkül, tágra nyitott szemmel. Az aggodalmas arcú Quinn toronyként magasodott mellette.

– Mi a baj, Lestat? – kérdezte.

Feltápászkodtam. Kitántorogtam a folyosóra. Miért járok így? Visszanéztem a szobába. Minden bútor elmozdult – csak egy kicsit.

Elferdültek a dolgok! Az erkélyajtók nyitva!

– Nézzétek a füstöt! – súgtam.

– Szivarfüst? – mondta Quinn bizonytalanul.

– Mi az, főnök? – kérdezte Mona. Odajött hozzám, átölelt, megcsókolta az arcomat. Megcsókoltam a homlokát, hátrasimítottam a haját.

Nem feleltem.

Nem mondtam meg nekik. Miért nem mondtam meg nekik? Áttereltem őket a hálósobába a festett vakablakhoz. Megmutattam az acéllemezzel burkolt ajtót és a zárat. Megmondtam, hogy az emberi örök huszonnégy órás szolgálatban vannak. Húzzák össze az ágyfüggönyöket, és aludjanak egymás karjaiban. Nincs napsugár, halandó vagy halhatatlan betolakodó, aki megzavarhatná őket. Persze sok idő van még hajnalig. Beszélgessenek nyugodtan. Csavaroghatnak is. De ne leselkedjenek a Mayfairekre, az kizárt. Ne kutassanak titkok után, az kizárt. Ne keressenek egy elveszett lányt, az egyelőre kizárt. Ne menjenek haza Blackwood Manorbá, az kizárt. Holnap szürkületkor találkozunk. Most nekem is el kellett mennem.

Ki kellett jutnom innen. Ki kellett jutnom innen. Ki kellett jutnom mindenünnen.

A szabadba.

A Talamasca anyaházának közelébe.

Kamionok távoli robaja a Folyó úton. A folyó szaga. A füvek szava. Séta a harmatos fűben.

Ritkásan álldogáló tölgyek a mezőn. Dűledező fehér deszkaburkolatú ház. Ahogy Louisianában dőlnek össze a házak: az indák tartják a megtántorodott falakat és a beszakadt tetőt. Megpördültem a sarkamon.

Ott volt a kísértet, technicolor színekben, fekete frakkban. Sétált, akárcsak én, jött a fűvön át, félredobta a pezsgős poharat. Megállt. Rávettem magamat, megragadtam, mielőtt eltűnhetett volna, torkon ragadtam, ujjaim belemélyedtek valamibe, holott a semmit kellett volna markolniuk, nem engedtem el, fájdalmat okoztam az elvileg anyagtalan valaminek. Megvagy! Nézz rám, arcátlan fantom!

– Mit képzelsz, kísérthetsz engem? – mordultam rá. – Mit képzelsz, megteheted ezt velem?

– Tudom, hogy meg! – felelte maró gúnnyal, angolul. – Te elvetted az én gyermekemet, az én Monámat! – Erőlködött, hogy elenyészessen. –

Tudtad, hogy várom őt! Át kellett volna engedned hozzám!

– Te meg miféle hőbörödött szürkületi zónából jöttél? – kérdeztem. – Miféle misztikus sületlenségeket ígérsz? Igen, halljam, miféle másvilágról dumálsz, igen, lökjed csak a rizsát, halljuk, hogy néz ki a Julien-féle Nyár Királysága, igen, tégy tanúbizonyságot, hány ekto plazma-angyal van nálatok, mutassad famózus, fabulózus, öngerjesztett, önfenntartó fos asztrál-síkod superkóser képeit! Hova a pokolba akartad vinni? Azt akarod mondani, hogy a világmindenség ura ilyen magadfajta mumusokkal viteti az égbe a kislányokat!

A semmit markoláztam.

Egyedül voltam.

Simogató meleg volt, zsongító nyugalmat hozott a távoli kamionok vibrálása, hunyorgó szépség volt az elsuhanó fényszórókban.

Kinek hiányzik az elszállt századok mély csendje? Kinek hiányzik a villany előtti éjszakák mély sötétsége? Nekem ugyan nem!

Mikor a Talamasca anyaházához értem, Stirling a teraszon állt, pamutpizsamában, övvel átfogott háziköntösben, mezítláb. Szürke haja kócosan ágaskodott. Halandó nem vette volna észre, hogy az árnyékban várakozik. Együttérző arc, az agglegény türelmes ébersége.

– Áthoztam – mondtam.

– Tudom – felelte.

– Megcsókoltam Rowan Mayfairt.

– Mit csinált? – kérdezte.

– Üldöznek a Mayfair-kísértetek.

Erre nem válaszolt, csak elfintorodott.

Végigpásztáztam az anyaházat. Üres. A házvezetőnő valamelyik hátsó konyhóban. Ugyanott egy novícia jegyzetel egy hattyúnyakú lámpa fényénél. Láttam, milyennek látja magát. Éheztem rá. Nem óhajtottam enni belőle. Nevetséges ötlet. A legnagyobb mértékben tilos.

– Kérem, adjon egy hálószerűt! – mondtam. – Csak egy szobát, ahol összehúzzható, vastag függönyök vannak.

– Természetesen – mondta.

– Ó, a Talamasca ismét számít a becsületemre!

– Számíthatok rá, nemde?

Követtem a hallba, felmentem utána a széles lépcsőn. Milyen különös,

hogy a vendége vagyok, hogy úgy mehetek ezen a gyapjúszőnyegen, mint egy halandó. Olyan fedél alatt alszom, amely nem az enyém. Legközelebb Blackwood Farmon fogom megismételni. Ez nagyon elfajulhat. Jaj, hadd fájuljon el!

Itt az illatos, kényelmes hálószoba, az elengedhetetlen részletekkel. Faragott ananászok a mennyezetes ágy négy oszlopán, horgolt csipkemennyezet, amelyen átlátszanak a mennyezet elmosódó beázásai, körök, karikák, bukfencező színek a szerető gonddal készített, foltvarrott takarón, pergamen lámpaernyők, foltokban átütő foncsorozás az ódon tükrokon, pipiskedő hímzett székek.

– Miféle Mayfair-kisértetek üldözik? – kérdezte Stirling halkán, tiszteletteljesen. – Mit látott? – Majd mikor nem válaszoltam: – Mit műveltek?

– Mona szült valamikor régen egy lányt – suttoztam. Igen, erről mindent tud Stirling. – De ugye, nem mondhatja meg nekem, amit tud?

– Valóban nem – válaszolta.

– Meg akarja találni azt a gyermeket – mondtam.

– Valóban? – kérdezte Stirling udvariasan és ijedten.

– Szép álmokat – mondtam, és az ágy felé fordultam.

Stirling kiment. Tudta, hogy hívják a gyermeket. Legalább ennyit kilophattam belőle. Ismerte a nevét, és a természetét, de nem mondhatta el.

10

Ahogy kinyitottam a szemem, rögtön tudtam, hogy itt van az anyaházban Rowan Mayfair. Vele jött valaki, aki szereti, és mindent tud is róla. Fajsúlyos. Stirling pedig szorong.

A jobb oldali ablakhoz mentem, és félrehúztam a bársonyfüggönyt. Az ég skarlátszínű volt a távoli töltés felett. Tölgyfaágak szőtték be látósíkom felső sávját. Semmiség lett volna kinyitni ezt az ablakot, kisurranni a tornácra, és hangtalanul eltűnni erről a helyről.

De nem ezt akartam. Miért mondanék le a lehetőségről, hogy viszontlássam Rowant? Kinek ártok vele, ha látom? Talán megfejthetném, milyen forrásból fakad a fölöttem való hatalma. Talán lenullázhatnám. Vagy legalább mondhatnék néhány közhelyet Monáról.

Megálltam a pipereasztal ódon tükre előtt, hogy megfésülködjek. Fekete szalonkabátom megfelelt a célnak. Csipkés gallérom-kézelőm is. Tudom, hogy ez nem csekély hiúságra vall. Na és? Mondtam valaha, hogy nem vagyok hiú? Költői szintre emeltem a hiúságot, vagy nem? Átnemesítettem a hiúságot lelkiséggé, vagy nem?

Testem tökéletesen kiheverte a Sötét Ajándokot, de nagyon szomjaztam. Inkább lelki, mint testi szomjúság volt. Rowanra? Azt már nem! Most lemegyek a földszintre, rá fogok jönni, hogy ez csak egy átlagos teremtés, minek utána észhez fogok térti. Na, megállják nevetés nélkül? Időt szakítottam, hogy ráközelítsek New Orleansra, pásztáztam, kerestem a szerelmespárt. Most ébredtek, éppen kikászálódtak a bársony párnák közül. A langaléta Quinn még mindig szédelgett, a szilaj Mona máris portyázott. Tisztán láttam Quinn féltő elméjében a képét. Nem zokogott. Ugyanazt a

tollas keppet viselte ízléses ráncokba szedve, és éppen a festményeket vette számba. Ez igen sok jót ígér a következő száz évre. Hirtelen egyszerre kezdtek beszélni, hol az életük történetével, hol szerelmi vallomásokkal bombázva egymást. Most vadásszanak és egyenek, vagy később? Kis Korty legyen, vagy valami komolyabb? Hol a főnök? Gyors, csendes üzenetet küldtem Quinn-nek:

Szia, testvérke! Mostantól te vagy a tanár. A Kis Korty a lecke. Hamarosan nálatok leszek.

Kimentem az anyaház folyosójára. Ott már felkapcsolták a falikarokat, és édesen illatozó, sárga és vörös virágok ékesítették a sarokasztalokat. Leballagtam a fölépcsőn. Szent Juan Diego, kérlek, őrizd meg a Mayfaireket tőlem!

Ideges halandó hangok zsongása. Halandó vér tömény szaga. A halandó Mona féltése. Stirling kutyaszorítóban, takargatná meghasonlott szívét. Egy pap és egy jogász tehetsége kell ahhoz, hogy valaki jó tagja lehessen a Talamascának.

Mindez a ház hátuljában található üvegházból jött, amely jobb oldali szomszédja az ebédlőnek.

Odamentem. Valódi Rembrandtok a falakon. Egy Vermeer. Nem siettem. Halántékom lüktetett. Mayfairek, igen, már megint boszorkányok. Egyáltalán mit keresek ott? Semmi sem tarthatott vissza.

Az ebédlőt fejedelmi nagystílúséggel bútorozták be. Nemrég vacsorázhattak, mert a damasztal és nehéz, régi ezüsttel megterített, hosszú, fekete gránitasztalról még nem vitték el a finom étek maradványait. Megálltam, hogy megsejleljem az ezüstöt.

Felvillant a hétköznapi szürke öltönyt viselő, fekete szemű Julien alakja. Nem szürke volt a szeme korábban?

– Élvezte a pihenést? – érdeklődött. Aztán eltűnt. *Visszafojtottam a lélegzetemet. Szerintem te meg gyáva kísértet vagy. Képtelen lennél egy hosszabb vitára. Részemről megvetlek.*

Stirling a nevemen szólított.

Elindultam a hátsó kétszárnyú ajtó felé.

Három lépcső vezetett le a süllyesztett kis viktoriánus üvegházba. Nyolcszögletű alaprajza volt, szerkezetét fehérre festették, a nádbútor is fehér volt, csak a padlót burkolták rózsaszín csempével.

A három halandó egy üveglapos, kerek, fonott asztal mellett ült. Ez a hely sokkal barátságosabb volt az ebédlőnél: égő gyertyák bújtak meg a rengeteg virágcserep között, az ég már sötétedett az üvegfalakon és az üvegtetőn túl.

Kellemes hely volt. Vérszag és virágszag. Égő gyertyák szaga. A halandók, akik kényelmes nádszékekben ültek a fenséges trópusi növények gyűrűjében, mind a hárman tudták, hogy jövök. A beszélgetés félbeszakadt. Mind a három engem figyelt gyanakvó udvariassággal.

Aztán a két férfi úgy pattant fel, mintha én lennék az angol trónörökös. Stirling úgy mutatott be Rowan Mayfairnek, mintha még nem találkoztam volna vele, aztán Michael Currynek, Rowan férjének, majd intett, hogy foglaljak helyet az üres nádszékekben. Helyet foglaltam.

Rowan mesterkéletlenül szép és elegáns volt egyszerű szürke selyemkosztümjében, bőr körömcipőjében. Most is borzongtam és elgyengültem a látványától. Tudja vajon, hogy ez a ruha épp olyan színű, mint a szeme, és a szürke szálak a hajában? Szinte lángolt a benne sűrűsödő hatalomtól.

Stirling régi, fehér lenvászon kabátban, fakókék farmerben, kihajtott nyakú, halványsárga ingben volt. A vászonkabát egy villanásban közölte velem, hogy a déli tengereken viselték, és miután gazdája hajlott korában elhalálozott, évekre elcsomagolták. Stirling felfedezte és megszerette.

Tekintetem megállapodott Michael Curryn. Az egyik legvonzóbb halandó him volt mindazok között, akiknek leírására fáradtságos próbát tettem valaha.

Először is tudtán kívül nagyon erőteljesen reagált a külsőmre, engem pedig mindig zavarba és izgalomba hoz a férfiaknak ez a dimenziója; másodsor, pontosan olyan fürtös fekete haja, átható kék szeme volt, mint Quinn-nek, csak súlyosabb, markánsabb, testileg magabiztosabb változatban. Persze jóval idősebb volt Quinn-nél, sőt Rowannál is, de nekem semmit sem jelent a kor. Ellenállhatatlannak találtam. Quinn arcán finomak a vonások, ennek a férfinak az arcán erőteljesek, majdnem olyanok, mint az antik szobrokon. Deres halántéka egyszerűen elvette az eszemet. Napbarnított bőre csodálatos volt. És az a kedves mosoly!

Úgy rémlik, ő is viselt valamit. Mit is? Ja persze, a kötelező New Orleans-i háromrészes öltönyt, fehér lenvászonból.

Gyanakvás. Egyformán érzékelttem Michaelét és Rowanét. Tudtam, hogy Michael ugyanolyan hatalmas boszorkány, mint a felesége, csak egészen más értelemben. Azt is tudtam, hogy ő is ölt. Csak míg az asszony az elméje, addig a férfi az ökle erejével. Már-már úgy tetszett, más féltve őrzött titkok is kihullnak a szeme sugarából, amikor szakértő ügyességgel, ugyanakkor természetes fesztelenséggel elzárta magát előlem, és beszélni kezdett:

– Magát már láttam Miss McQueen temetésén – mondta New Orleans-i ír kiejtéssel. – Quinn-nel és Merrick Mayfairrel jött. Maga Quinn barátja. Gyönyörű neve van. Szép volt a gyászmise, ugye?

– Igen – mondtam. – Én pedig tegnap találkoztam Rowannal Blackwood Manorbán. Híreket hozok mindkettejüknek. Mona jól van, de nem akar hazamenni.

– Az nem lehet – csúszott ki Rowan száján. – Egyszerűen lehetetlen!

Túl volt a kimerültségen. Agyonsírta magát Monáért. Nem mertem magamhoz húzni, mint tegnap, ez előtt az ember előtt nem. Ismét megborzonek. Eszelős vízióban láttam magamat, amint felkapom és elrabolom innen, fogamat gyöngéd nyakába vágom, vére az enyém lesz, lelkének pinceboltja feltárja magát nekem. Kivertem a fejemből. Michael Curry figyelt, de az esze Monánál járt.

– Örömmel hallok – mondta, és megfogta Rowan kezét, amely a fonott karfán nyugodott. – Mona ott van, ahol lenni akar. Quinn erős, mindig az volt. Annak a gyerekek már tizennyolc évesen olyan tartása volt, mint egy felnőtt férfinak. – Halkan elnevette magát. – Mikor először látta Monát, rögtön feleségül akarta venni!

– Mona jobban van! – makacskodtam. – Esküszöm, szólnék, ha szüksége lenne önökre. – Higgadtan néztem Rowanra. – Szólni fogok. Monát boldoggá teszi, hogy Quinn-nel lehet.

– Ezt tudtam – mondta Rowan –, de nem maradhat életben dialízis nélkül.

Nem feleltem. Nem tudtam, mi az a dialízis. Ó, már hallottam a szót, de nem tudtam eleget róla, hogy blöffölhessek.

Rowan mögött, pontosabban a vállá fölötti virágfürt mögött állt Julien alakja. Sötéten mosolygott, láthatólag élvezte a zavaromat.

Míntha enyhe áramütés ért volna, amikor találkozott a tekintetünk.

Michael Curry váratlanul megfordult, és abba az irányba nézett, de az alak addigra eltűnt. Hmmm. Szóval ez a halandó látja a kísérteteket. Rowan meg se rezzent. Engem kémlelt feszült figyelemmel.

– Kicsoda Stella? – kérdeztem, ismét az asszony szemébe nézve. Az volt az egyetlen reményem, hogy beszéltetem. A kezemre szögezte a pillantását. Nem örültem neki.

– Stella? Stella Mayfairre gondol? – kérdezte füledt mély hangján. Láz perzselte. Alvásra lett volna szüksége egy hűvös szobában. Bánat öntudatlan villáma, rejtelmek szövevénye. – Mit akar tudni Stella Mayfairről?

Stirling kényelmetlenül fészkelődött. Kétkulacsosnak érezte magát, de ebben nem segíthettem. Hát persze, ő a család bizalmasa.

– Kislány, aki drágámnak szólítja az embereket, és hullámos fekete haja van – mondtam. – Képzeld el kék paszpólos fehér matróruhában, térdzoknival, keresztpántos lakkcipőben. Ismerős?

Michael Curry jóízűen nevetett. Ránéztem.

– Szóról szóra leírta Stella Mayfair! Julientől hallottam egyszer ezt a történetet. – Julien volt a Mayfair család egyik patrónusa – ami teljes egészében arról szólt, hogy vitte le magával a kicsi Stellát az alsóvárosba, Stellát, és a bátyját, Lionel Mayfairt – azt, aki később agyonlőtte Stellát –, de ebben a mesében Stella sötétkék matróruhát viselt a lakkcipőjéhez. Julien bácsi leírta. Legalábbis nekem így rémlik. Nem. Mégsem írta le. De én ilyennek láttam Stellát. Igen, ilyennek láttam. Mi a manónak kérdez ilyet? Természetesen nem az élő Julienről beszélek, de ez már egy másik történet.

– Ő, tudom, hogy nem arról beszél, hanem a kísértetéről – válaszoltam.

– Nézze, kérdeznék valamit, kizárólag kíváncsiságból, nem akarok tiszteletlen lenni. Miféle kísértet volt Julien? Tudta értelmezni? Jó volt, vagy rossz?

– Istenem, ez aztán a furcsa kérdés! – mondta Michael. – Julien bácsit mindenki bálványozza. Mindenki elfogadja.

– Tudom, hogy Quinn látta egyszer – folytattam. – Mindent elmesélt róla. Látogatóba ment magához, Rowanhoz, Monához; Julien bácsi engedte be az Első utcai birtokra, vagy minek nevezik, és Quinn hosszasan beszélgetett Julien bácsival. Együtt ittak forró csokoládét. Egy hátsó

kertben ültek. Quinn természetesen élőnek hitte Julien bácsit; aztán maguk felfedezték hátul. Egyes-egyedül volt, forró csokoládénak semmi nyoma. Nem mintha a forró csokoládé hiánya bármit is jelentene metafizikailag.

Michael nevetett.

– Ja, Julien bácsi nagyon jó a hosszú beszélgetésekben! A forró csokoládéval pedig tényleg felülmúlta önmagát. Ám egy kísértet nem tehet ilyet, ha csak nem adunk neki erőt a magunkéból. Quinn született médium. Julien bácsi erre játszott. – Elkomorodott. – Ha majd elérkezik az idő, mármint Mona ideje, Julien bácsi eljön, és átviszi a másik oldalra.

– Maga hisz ebben? – kérdeztem. – Hisz a másik oldalon?

– Azt akarja mondani, hogy maga nem hisz? – kérdezett vissza Michael. – Mit gondol, honnan jön Julien bácsi? Nézze, túl sok kísértetet láttam, hogy ne higgyek bennük. Valahonnan jönniük kell, nem?

– Nem tudom – feleltem. – Valami nem stimmel a kísértetek viselkedésében. Ugyanez érvényes az angyalokra. Nem állítom, hogy ne lenne élet a halál után. Csak azt akartam mondani, hogy azok az entitások, amelyek alászállnak, hogy pusztá jóindulatból belekotnyeleskedjenek az életünkbe, eléggé tökéletlennek tűnnek. – Kezdttem felhevülni. – Maga sem egészen biztos bennük, ugye?

– Maga látott angyalokat? – kérdezte Michael.

– Fogalmazzunk úgy, hogy angyalnak állították magukat – feleltem.

Rowan ráérősen és tapintatlanul jártatta rajtam a tekintetét. Nem törődött vele, miket beszélünk Julien bácsiról. Visszazökkent abba a szörnyű pillanatba, amikor belépett a kórházi szobába, a halálszobába, hogy halált hozzon a rettegő Monának. Egyszerre volt ott, és itt, ahol engem kémlelt. Miért nem ölelhetem magamhoz egy pillanatra, hogy megvigasztalhassam, hogy eltűnhessek vele egy emeleti hálószobában, miért nem verhetem szét ezt a házat, miért nem repülhetek el Rowannal a föld túlsó oldalára, miért nem építhetek neki palotát az amazóniai őserdőben?

– Miért nem próbálja meg? – kérdezte Julien bácsi. Újból ott állt Rowan mögött, keresztbe font karokkal, és gúnyosan vigyorgott rám, de csak annyira, hogy ne rontsa le a varázsát. – Magának nincs nagyobb vágya, mint hogy a keze közé kaphassa. Ez ám a trófea!

– Legyen olyan szíves, takarodjon a pokolba! – mondtam. Magamnak

pedig: ugorj ki ebből!

– Kihez beszél? – kérdezte Michael, és elfordult a székében, úgy mint az előbb. – Mit lát?

Julien elment.

– Miért érdekli Stella? – dünnyögte Rowan, de az esze nem azon járt, amit mondott. Monára gondolt és rám, meg arra a vérfagyasztó pillanatra. Felfigyelt a hajamra, arra, ahogyan göndörödik, és ahogy a gyertyafény játszik rajta. Majd megint a bánat Monáért: *kevés híján megöltem!*

Michael magába zárkózott, mintha itt sem lennénk. Volt benne valami védtelenség. Stirling engem figyelt, komor, dühös arccal. Füttyölök rád!

Michael sokkal egyenesebb természet volt Rowannál. Sokkal ártatlanabb is volt, a szó hagyományos értelmében. Egy ilyen nőnek, mint Rowan, ilyen férjre van szüksége, mint Michael. Sebet ütne rajta, ha tudná, milyen mohón csókoltam tegnap a feleségét. Rowan nem mondta meg neki. Még Michaelt is leterítené egy ekkora ütés. Ha egy érett nő hagyja csókolni magát, az egészen mást jelent, mint egy fiatal lánynál. Ennyit még én is tudtam, holott nem vagyok ember.

– Juliennél sose lehet tudni. – Michael váratlanul fölmerült a töprengésből. – Elkövet hibákat – néha egészen hajmeresztőeket.

– Hogy érti ezt?

– Egyszer megjelent nekem, azt hiszem, segíteni próbált, igen, annak kellett lennie – mondta. – De nem jött be. Katasztrófa lett belőle. Totális összeomlás. De ő ezt nem tudhatta. Fogalma sem volt róla. Szóval azt próbálom kifejtetni, hogy a kísértetek nem mindentudók. Mona erre természetesen a régi mondással felelne, vagyis hogy egy kísértet tudja, mi a dolga, ami szerintem így is van, de ez nem minden. Ne beszéljen erről Monának! Semmiképpen se tegye föl neki ezeket a kérdéseket! Nem bírnám... Azt akarom mondani, hogy Julien borzasztóan melléfogott.

Hiszen ez elragadó! Tehát ez a sikkes arszlán se tudja mindig, hogy mit csinál? Vagyis az én elméletem a helyes! Most miért nem jelensz meg, hogy kinevethesselek, te impotens balfácán?

Kétségségetten próbáltam olvasni a Michael szavai mögött lapuló gondolatokban, de nem tudtam. Ezek a Mayfairek olyan észbontóan tehetségesek! Michael talán nem is védtelen, csak olyan erős, hogy nem fárasztja magát a védekezéssel.

Rowanra pillantottam. Megint a kezemet bámulta. Hogy is ne vette volna észre a körmöm csillogását? Minden vámpírnak fénylik a körme. Az enyém olyan, akár az üveg. Kinyújtotta a kezét, aztán visszahúzta.

Már csak perceim voltak itt.

– Elmondhatják, miben tévedett Julien? – kérdeztem.

– Úgy rémlík, van valahol egy fénykép a matróruhas kicsi Stelláról – mondta Michael, majd visszamerült a tünődésbe. Neki semmi sem tűnt fel bennem, csak ide-oda váltott: hol minden erejével gondolkodott, hol őszintén nézett a szemembe. – Ja, egész biztosan.

– Azt mondta, Stellát a bátyja lötte agyon? – kérdeztem.

– Ó, addigra kész nő volt – felelte Michael révetegen. – Már megszülte Anthát. Antha hat éves volt. Stella kis híján megszökött a Talamasca egyik tagjával. El akart menekülni a családtól, és a családi kísértettől. Stirling mindent tud róla, természetesen. – Hirtelen felocsúdott. – De ne kérdezze Monát. Erről semmit se mondjon Monának.

– Egy szót sem szólok róla Monának – feleltem.

Rowan dolgokat érzett velem kapcsolatban, érezte, hogy a szívverésem üteme túl lassú egy halandóhoz. Dolgokat érzett meg abban, ahogyan arcom visszaverte a gyertyafényt.

– Elmondom én, hogy szerintem mi történik – szólta Michael. – Ha eljönnek valamilyen feladattal, maguk mögött hagyják a megváltás teljességét.

– Mármint a kísértetek – mondtam.

– Mi volt az? – kérdezte Stirling.

– Ó, igen, a megváltás teljessége! – súgtam. Elmosolyodtam. Ez tetszett. – Természetesen ezt kell tenniük, nemde? Különben minden kísértésből teofánia lenne, ugye? – Mikor tegnap éjszaka torkon ragadtam Julient, úgy záporoztak rá a kérdéseim, mint a dühös vádak. Holott ő semmit sem tud a megváltás teljességéről. Hogy ez miért nem jutott eszembe eddig? Pedig mikor alálebegtem Szent Lestat alakjában a földre, nekem is ott kellett hagynom egy adag mennyei tudást.

– Én nem bíznék semmiféle kísértetben – mondta Michael. – Úgy vélem, ebben igaza van. De Julien igyekszik jót cselekedni. Mindig a család érdekét tartja szem előtt, ha megjelenik. Bárcsak...

– Bárcsak mi? – noszogattam.

– Miért kérdezett Stelláról? – kérdezte Rowan. Hangja bársonyos volt, ugyanakkor éles. – Mikor látta Stellát? – Felcsattant. – Mit tud maga Stelláról?

– De ugye nem azt akarja mondani, hogy a kísértetek máris eljöttek Monáért? – kérdezte Michael. – Mert természetesen tudja, hogy ez mit jelent. Nem kellene oda mennünk? Nem kellene a közelében lennünk?

– Nem, nem jöttek el érte – válaszoltam. – Szólni fog, ha ez történik, tudom, hogy azt teszi! – Éreztem, ahogy megakad bennem a hazugság horga. Monáért jöttek-e a kísértetek valamilyen sötét játékban, vagy az én lelkem kellett nekik?

Felálltam.

– Tudatni fogom, ha Monának szüksége van önökre – mondtam. – Ezt megígérem.

– Ne menjen el! – szólt Rowan fojtott ingerültséggel.

– Miért? Hogy tovább vizsgálgathasson? – kérdeztem. Váratlanul remegni kezdtem megint, és nem tudtam, mit akarok közölni vele. – Szeretné, ha adnék mintát a véreből? Azért bámul így?

– Lestat, vigyázzon! – figyelmeztetett Stirling.

– Mit kezdenék én a maga vérmintájával? – kérdezte Rowan. A szeme fel-alá járkált rajtam. – Akarja, hogy tanulmányozzam? – kérdezte hidegen. – Akarja, hogy kérdéseket tegyek föl magáról? Hogy kicsoda, és honnan jött? Az az érzésem, hogy akarja. Az az érzésem, hogy semminek sem örülne jobban, mintha adhatna mintát a bőréből, a hajából, a véreből, mindenéből, amit adhat. Itt látom! – Megkocogtatta a homlokát.

– Valóban? – kérdeztem. – És elemezné is mindezt a Mayfair Gyógyintézet valamelyik titkos laboratóriumában. – A szívem dübörgött, az agyam maximális sebességre kapcsol. – Maga zseniális orvos, ugye? Az rejlik a szürke szeme, a hatalmas szürke szeme mögött. Nem átlagos sebész vagy onkológus, maga nem... – Elhallgattam. Mi van velem?

– Hát nem egy csoda? – nevetett Julien. – Itt egyedül az ő malmára hajthatod a vizet! – Az üvegház ajtajánál, a sötét árnyékból nevetett: – Nem érsz föl vele, pimasz ördög! Csináldat majd neked egy üvegkalitkát. Mesébe illő anyagokra képes ez az új század! Még egy magadfajta egzotikum is –

– Pofa be, te nyomorult fattyú! – súgtam franciául. – Úgy veszem észre, sokkal gyarlóbb vagy, mint mutatod. Mi is volt az a fatális tévedésed,

lennél olyan szíves elmondani?

– Julienhez beszél? – kérdezte Michael, és pontosan oda nézett, ahol a kísértet állt, de ott addigra nem volt semmi.

– Undorító poltron! – mondtam. – Elment. Senki másnak nem engedi, hogy lássák.

– Jöjjön, Lestat! – nógatott Stirling. – Most már ideje távoznia. Mona várja.

Rowan egy pillantást sem vesztegetett a kísértetre. Dühös volt. Felállt. Ismét éreztem azt a taszítást, mintha meglökött volna a mellemnek támasztott tenyerével. Ám az arca olyan bánatot sugárzott, amelyet még a harag sem álcázhatott.

– Hol van Mona? – kérdezte. Fátyolos hangja még sose volt erőteljesebb. – Azt hiszi, nem tudom, hogy elvitte Blackwood Manorból? Ma reggel első dolgom volt odamenni, mielőtt elszabadulhattam a gyógyintézetből. Clem tegnap este bevitte hármukat a Ritz hotelbe. Elmentem a Ritz hotelbe. Nem volt ott Mona. Sem Quinn. Se Lestat de Lioncourt. Ezt a nevet írta a vendégeknyvbe Queen néni temetésén, ugye? Ellenőriztem a helyesírást, és a maga pávás betűit. Szeret aláírni, ugye?

És milyen kellemes franciás kiejtése van, valóban! Hol van most Mona, Monsieur Lioncourt? Mi az ég folyik itt? Miért kérdezget Stelláról? Azt képzelem, nem tudom, hogy maga áll minden mögött, ami most történik? Jasmine és Nagy Ramona azt hiszik, hogy valamiféle idegen princ, a dallamos francia hangsúlyaival, a gondolatolvasó, szellemeket űző képességeivel. Maga szabadította meg a házat a hazajáró lelkektől és a kísértetektől. Ó igen, Queen néni egyszerűen imádta! De én úgy látom, maga inkább Raszputyin! Nem lophatja el tőlem Monát! Nem teheti!

Fullánkos fájdalom rohant végig rajtam, az arcomon, a bőrömön. Még sose éreztem hasonlót.

Julien visszatért, kegyetlenül hahotázott az árnyékban. Egyetlen cérnavékony fényszál rajzolta ki az arcát és az alakját.

Michael és Stirling felugrott.

– Rowan, kérlek, kedves! – nyugtatgatta volna Michael a feleségét. Mintha nem merte volna megérinteni, nem merte volna átölelni, holott Rowan talán örült volna neki.

– Elmondtam mindent, amit tudok – hebegtem.

– Hadd kísérjem ki – mondta Stirling, és megérintette a karomat.

– Majd mondja meg Monának, hogy szeretjük – kért Michael.

– Fél tőlünk Mona? – súgta Rowan. Titkolt bánata legyőzte a dühét. – Most fél tőlünk? – Ő és Mona, az iszonyat közössége. Igen, törhetetlen kapocs. Gyermek. *Asszonygyermek*. Morrigan. Se beismerés, se magyarázat. Csak egy kép. Ugyanaz a kép, mint amit a Vérben láttam. *Asszonygyermek*. – Követelem, hogy mondja meg! Fél Mona?

– Nem – mondtam. Átnyúltam a hatalom auráján, amely körülfogta. Rátettem a kezemet a karjára. Mintha villany rázott volna meg. Vigye el az ördög Michaelt! Ám a férj nem tartott vissza. – Már nem. – Belefűrtam a pillantásomat Rowan szemébe. – Mona már nem fél semmitől. Ó, hogy miért nem nyugtathatom meg! Bár megtehetném! Kérem, nagyon kérem, várja meg, hogy ő keresse magát, és ne is gondoljon rá többé!

Éreztem, ahogy az ereje visszahúzódik. Tekintete elpárasodott. Kialudt a lobogó máglya, én oltottam ki, és az üszökre ráborult a soha nem múltó gyász. Gejzirként fakadt fel bennem az oltalmazás vágya, ismét hatalmukba kerítették az eszelős ábrándképek, mintha senki más nem lenne itt.

Elengedtem.

Megfordultam, otthagytam őket.

Mögöttem megvetően dűnnyögött a kísértet:

– Ön nem úriember, sose volt az!

Odasziszegtem az összes francia és angol trágárságot, amit ismertem.

Kissé gyorsan mentem, de a bejáratnál megvártam Stirlinget.

Édes, langyos levegő csapott meg. Leveli békák és kabócák muzsikáltak az éjszakában. Hol az a kísértet, aki el merészel téríteni ettől? Az ég rózsás volt, és egész éjszaka ilyen marad. Behunytam a szemem, átengedtem magamat a meleg levegő gyengéd ölelésének.

A meleg levegőt nem érdekelte, úriember vagyok-e. Nem vagyok.

– Mit művel maga Rowannal? – kérdezte Stirling.

– Maga talán a bátyja? – kérdeztem vissza.

Keresztülvágtunk a kikövezett tornácon, átmentünk a felhajtóra. Fűillat. A Folyó út forgalmának harsogása ugyanolyan megnyugtató volt, mint a víz harsogása.

– Lehet, hogy az vagyok – felelte kurtán. – Komolyan kérdezem. Mit művel?

– Jóságos ég, öregem! Tegnapelőtt este maga mondta Quinn-nek, hogy Mona haldoklik. Mi volt az indoka? Nem arra csábította Quintt, hogy menjen a lányhoz? Végül nem ment, de maga akkor is megkísértette; arra ösztökélte, hogy használja a hatalmát, hozza át Monát. Ne tagadja! Maga provokálta Quintt! Maga meg a feljegyzéseik! A főlíániak! A tanulmányaik! Quinn ivott magából, majdnem megölte, én mentettem meg az életét. A magáét! Most pedig felelősségre von ezért a kis szópárbajért egy halandóval, aki gyűlöl?

– Na jó – mondta. – Valahol a tudat alatt iszonyodtam a ténytől, hogy Mona haldoklik, hogy Mona reménytelen helyzetben van. Ilyen fiatalon! Hittem a sötét tündérmesékben, és a bűvös vérben. De az a nő nem haldoklik! Ő a család fejedelemszonya! Azonkívül tudja, hogy magával nagyon nincsen rendben valami. Maga pedig játszadozik vele!

– Szó sincs róla! Hagyjon engem békén!

– Nem hagyom. Őt nem édesgetheti –

– Nem édesgetem!

– Láttá Stellát? – kérdezte. – Ő kísérti?

– Velem ne udvariaskodjék – mordultam rá. – Igen, láttam Stellát. Azt hitte, ez is a játékhoz tartozik? Láttam a kis matrózruháiban, és az ölembe huppan. A Royale utcai házamban voltak, Julien és Stella, meg egy egész vendégsereg. Itt volt Julien a maguk bűbájos kis üvegházában is, ott heccelt engem. De a lakásomon fenyegetések is elhangzottak azon az éjszakán. Fenyegetések! Ó, nem is tudom, miért mesélem ezt magának!

– Dehogynem tudja – mondta.

– Vissza kell térnem a vakmerő vándorokhoz – mondtam. Mély lélegzetet vettem.

– Fenyegetések? – kérdezte Stirling. – Mivel fenyegették magát?

– Ó, egek ura! – mondtam. – Bár Juan Diego lehetnék!

– Ki az a Juan Diego? – kérdezte.

– Talán senki – mondtam szomorúan. – Bár lehet, hogy mégis valaki, valaki nagyon fontos! – Azzal elmentem.

11

Felszálltam a magasba. Gyorsan utaztam, gyorsabban minden kísértetnél, vagy csak ezt képzeltem. Lebegtem New Orleans városa felett, elzsongítottak fényei, hangjai. Mona vajon hogy kezeli ezt az erőt, ha ismét előveszi a sírás? Elhitettem magammal, hogy ha bevetem összes félelmetes hatalmamat, nincs kísértet, aki hozzám férhetne itt vagy akárhol, nincs kísértet, aki rám ijeszthetne.

Nem, mondtam az éhségnek. Kushadj, mondtam a szomjúságnak.

Némán alásiklottam fajtársaim birodalmába.

Megláttam Quintt a Royale utcán. Böröndök piramisát vonszolta maga után, amely egy prima kis kerekeken guruló, éktelen nagy ládán egyensúlyozott. Ruganyos léptekkel járt, és egy Chopin-dallamot füttyörészett. Melléje szegődtem.

– Te vagy a legszédületesebb férfi az utcában, testvérke – mondtam. – Mi van ebben a sok böröndben?

– Megengeded, szeretett főnök, hogy nálad lakjunk? – kérdezte. Szeme ragyogott a szerelemtől. Rövid ismeretségünk alatt még egyszer se láttam ilyen boldognak. Pontosabban sose láttam még boldognak. – Mi a véleményed? – kérdezte. – Láb alatt lennének? Költözzünk ki?

– Szó sincs róla! – tiltakoztam. – Lakjatok csak nálam! Már mondanom kellett volna. – Mentünk egymás mellett, próbáltam lépést tartani hosszú lábával. – Én vagyok a legvacakabb házigazda és bokorgazda, hogy a régi kifejezéssel éljek. Nem vagyok úriember, csak egy virtigli Raszputyin. Költözzetek be! Vitettél Clemmel ruhákat a Ritzbe? (Igen.) Okosan. Hol van most Mona királykisasszony?

– A hálósobában, a számítógépen dolgozik, amit alkonyatkor vásároltunk. Az volt az első, ami kellett neki. – Hanyagul legyintett. – Följegyez minden tapasztalatot, minden élményt, minden légiés különbséget, minden kinyilatkoztatást –

– Értem – mondtam. – Hmmm. Látom, ettetek.

Bólintott.

– Méghozzá mohón, undok férgeket, bár itt-ott bele kellett szólnom a műveletbe. Mona időnként megbénul. Lehet, hogy nem bénulna meg, ha nem lennék ott. Testben erősebb nálam, szerintem ez megzavarja. Két külvárosi részeg csavargó volt, semmi különös.

– De Monának ez volt az első emberi áldozata – mondtam. – Részleteket kérlek.

– Eszméletlenek voltak, Mona simán megcsinálta őket. A küzdő, harcos típus még hátra van.

– Jól van, az várhat. Ami azt illeti, hogy erősebb nálad, tudod, hogy kiegyensúlyozhatom a libikókát! – mondtam halkan. – Nem sokakkal osztom meg véremnek ajándékát. De veled megosztom ismét. – Van-e olyan dolog, amit nem tennék meg érte?

– Tudom – felelte. – Istenem, de szeretem Monát! Annyira szeretem, hogy teljesen betölt. Még arra sem gondolok, hogy Lidérc elment. Mikor eltávozott, azt hittem, le fogok nyomorodni az ürességtől. Bizonyosra vettem. Elkerülhetetlennek rémlett. De Mona az én lelkemnek a társa, az, akinek megálmodtam az első találkozáskor, amikor még gyerekek voltunk, mielőtt a Vér közénk állt.

– Így kell lennie, Quinn – mondtam. – Hát Blackwood Farmon mi újság?

Mulatságos volt az utcán járni megint, lábbal érinteni a nyári kövezetet, amelyből még mindig süttött a nap melege.

– Csupa jó – mondta Quinn. – Tommy marad még ezen a héten, úgyhogy láthatom, mielőtt visszautazik Angliába. Bár ne kellene elmennie! Persze körbetelefonálnak mindenkit, akinek köze volt Patsyhez. Az a rohadt gyógyszer! Azt is utána kellett volna dobnom a mocsárba! Akkor azt hinnék róla, hogy meglépett. Ismételtlen közöltem velük, hogy meggyilkoltam, de Jasmine csak nevetett. Azt mondta, bár ő gyilkolhatná meg Patsyt. Azt hiszem, egy ember van, aki szereti, igazán szereti,

mégpedig Cyndy, az ápolónő.

Fontolóra vettem a témát, talán először azóta, hogy Quinn elkövette a dolgot, pár éjszakával hamarabb. Olyan holttest nem maradhat meg, amelyet az Ördögmocsárba dobnak. Túl sok az alligátor. Epésen elmosolyodtam az emlékre, hogy hajdanában tőlem is így próbáltak megszabadulni mások. Ám szegény halott Patsy nélkülözte az én erőforrásaimat, amikor alábucskázott a sötétségbe. Lelke persze fölrepült a megváltás teljességébe.

Átvágtunk a vitéz turisták hadán. A város csöpögött a forráságtól.

Egy hete ugyanebben az időben reménytelenül magányos vándor voltam, amikor betoppant az életembe Quinn, zsebében levéllel, segítségemet kérve, beosont a lakásomba Stirling, direkt provokálva, hogy leplezzem le, hipp-hopp, máris Blackwood Manorban találtam magamat, Stirling az életem szereplője lett, a drága Queen nénit elveszítettem rögtön a megismerkedésünk éjszakáján, aztán szeretett Merrickünk távozott tőlünk, most a Mayfair-mocsár húz magába, és mi is az, amit érzek? Rémület?

Ugyan már, Lestat! Nekem megmondhatod az igazat. A te éned vagyok, emlékszel? Sötét, lázas izgalomba hozott, ami történt, és újra megborzonek, ha csak eszembe jutott az indulatos támadás, amelyet alig egy órája Rowan intézett ellenem.

Meg ott volt Julien, aki most bezzeg nem jelent meg, nem kockáztatta, hogy Quinn is meglássa. Kutattam a kora esti sokaságban. Hol vagy, te nyomorult gyáva, te olcsó, másodrangú fantom, te kétbalkezes kárhozott?

Quinn kissé felém fordult, de úgy, hogy egy pillanatra sem esett ki a ritmusból.

– Mi volt az? Julienre gondoltál?

– Ezt majd később mesélem el – mondtam. – Kérdeznék valamit arról az alkalomról, amikor te láttad Julien bácsi kísértetét.

– Na?

– Milyennek érezted a szíved mélyén? Jó kísértetnek? Gonosz léleknek?

– Hm, hát természetesen jónak! Azt próbálta megértetni velem, hogy Mayfair-génjeim vannak. Monát próbálta óvni tőlem, nehogy olyan *szörnyeteg mutáns* gyerekeink legyenek, mint amelyek időnként becsúsznak a Mayfair-családban. Jóakarátú kísértet volt. De hiszen

elmeséltem az egész történetet.

– Igen, természetesen! – mondtam. – Jóakarátú kísértet és szörnyeteg mutáns. Említette Mona a mutáns szörnyet? Az elveszett gyermeket?

– Mi bánt, szeretett főnök?

– *Nada* – feleltem.

Ez most nem a megfelelő perc volt, hogy elmondhassam...

Megérkeztünk a házhoz. Az örök barátságosan bölintottak. Gavalléros borraivalót adtam nekik. Végül is elviselhetetlenül melegük lehetett hosszú ujjú ingben.

Ahogy mentünk fel a vaslépcsőn, már hallottuk a tasztatúra kattogását, aztán a nyomtató mélyebb zúgását.

Mona a tegnapi fehérben, papírt lobogtatva rontott ki a szobából.

– Ezt hallgassátok! „Noha ez az élmény vitathatatlanul gonosz, mert elválaszthatatlanul hozzátartozik az embervadászat, kétséget kizáróan misztikus tapasztalat.” Na, mit szóltok?

– Ez minden, amit írtál? – kérdeztem. – Egyetlen bekezdést? Írjál többet!

– Oké. – Visszafutott a szobába. Kattogtak a billentyűk. Quinn követte a poggyásszal. Rám kacintott, mosolygott.

Bementem a saját szobámba, amely az övékkel átellenben volt, becsuktam az ajtót, felkapcsoltam a mennyezetvilágítást, aztán az undortól borzongva lehámoztam magamról minden ruhát, bevágtam a szekrény aljába, barna garbó nyakú pamutpulóvert, fekete nadrágot, légiesen könnyű, fekete selyemblézert, eddig még sose viselt, tökéletesen sima, fekete cipőt vettem. Olyan lettem, mint egy modern szobor. Addig fésültem a hajamat, amíg egy porszem se maradt benne, aztán megálltam mozdulatlanul, és mosattam magamat a csenddel.

Majd elnyúltam ágyam atlasztakaróján, a bojtos atlaszmennyezet árnyékában. Beletemettem arcomat a pehelypárnákba, amelyekből mindig egy hegyre valót halmozok fel az ágyamon, összegömbölyödtem a modern világ ellen.

Nem valami férfias dolog, nem egy macsó tartás, nem egy erődemonstráció a másvilági entitásoknak, egyáltalán nem támadó magatartás.

Megnyugtatót Mona stukázása, Quinn fojtott hangja, a lépések a

deszkákon.

De semmi sem vehette el Rowan dühös szavainak élet. Olyan a szeme, akár a vérkő. Egész teste reszketett az indulattól, míg engem ostorozott. Hogy bír megmaradni Michael Curry ennek a máglyának a közelében úgy, hogy meg se pörkölődik?

Olyan váratlan vihar támadt bennem, hogy csak ebben a sündisznópozícióban találtam vigasztalást. Aludni, aludni! Nem bírtam. Quinn és Mona nem elég gonosz nekem. Senki sem az. *Magam* se voltam elég gonosz magamnak!

Különben is látnom kell, hogy jönnek-e a kísértetek.

Valahol óra ütött. Festett számlapos, kacsaringós mutatójú óra. Nem egy hatalmas óra, csak egy olyan, amelyik annyit tud, hogy kell ketyegni, és el is ketyeghet századokig, olyan óra, amelyet az emberek megnéznek, leporolnak, felhúznak kulccsal, meg is szerethetnek; egy óra valahol a lakásban, talán a hátsó szalonban, az egyetlen a bútoraim között, amely beszélni tud. Hallottam. Tudtam, mit mond. Tetszett a kódja.

Kopogtattak. Vicces. Úgy hangzott, mintha a fülem mellett kopognának.

– Tessék! – mondtam. Amilyen ló vagyok. De nem tettek lóvá a hangok. Nem az ajtó nyílt. Nem az ajtó csukódott egy kattanással.

Julien megállt az ágy lábánál, aztán végigjött mellette. Julien fekete frakkban, fehér nyakkendővel. Haja vakító fehér volt a csillár fényében. A szeme fekete. Én azt hittem, szürke.

– Miért kopogtatott? – kérdeztem. – Miért nem rúgja szét inkább a világomat?

– Nem akartam, hogy ismét megfélemezze a jó modorról – felelte hibátlan francia nyelven. – Ön égbe kiáltó tud lenni, amikor neveletlen.

– Mit akar? Meggyötörni? Álljon be a sorba. Kínóztak már magánál jóval erősebb lények.

– Önnek sejtelve sincs róla, hogy én mire vagyok képes – mondta.

– Maga elkövetett egy „katasztrofális tévedést”. Mi volt az? – kérdeztem. – Tudatában van egyáltalán?

Elsápadt. Nyugodt arcát feldúlta a harag.

– Ki küldi ide, hogy játszadozzék az élőkkel?

– Maga nem élő! – mondta.

– Csak nyugalom! – intettem gunyorosan.

Szólni se bírt dühében. Ettől még elevenebbnek látszott, akármennyire kifakította a harag. Vagy a bánat? A bánatnak a gondolatát se bírtam elviselni. Volt nekem éppen elég bánatom.

– Őt akarja? – kérdeztem. – Akkor mondja meg neki maga!

Nem felelt.

Vállat vontam, amennyire az ágytámlához bújva tehettem.

– Én nem közölhetem vele – magyaráztam. – Ki vagyok én, hogy azt mondjam: „Julien azt üzeni, állj ki a napra, és lépj be a megváltás teljességébe!” Vagy lehet, hogy esti kérdéseim nagyon is az elevenén találták, és valóban nem tudja, honnan jön? Talán nem is létezik a megváltás teljessége. Nincsen Szent Juan Diego. Talán csak azt akarja, hogy ő is átkerüljön a szellemvilágba, amelyben maga bolyong, arra várva, hátha jön valaki, aki meglátja, például Quinn, vagy Mona vagy én. Erről van szó? Monának kívánnia kellene a szellemlétet? A legszebb modoromat mutatom a kedvéért. Ez a legudvariasabb hangom. Apám és anyám elégedettek lennének velem.

Most igazából kopogtattak.

Julien eltűnt. Mintha láttam volna valamit a szemem sarkából. Csak nem ült ott Stella egész idő alatt a bal kezem felől? *Mon Dieu!* Tényleg meg fogok bolondulni.

– Gyáva! – súgtam.

Felültem, keresztbe tettem a lábaimat, mint a hinduk.

– Gyere be! – mondtam.

Beviharzott Mona, ezúttal hosszú ujjú, rózsaszín selyemruhában, rózsaszín túsarkúban, és újfent egy papírt lobogtatott.

– Ne kímélj! – biztattam.

– „Végcélom, hogy átlényegítsem ezt az élményt olyan participációs szintté, amely méltó a Lestat által rám testált hatalmas erőhöz, olyan élettapasztalattá, amely erkölcsileg nem hőköl vissza a legnyilvánvalóbb és mégis kínzó teológiai kérdésektől, amelyeket átlényegített állapotomban meg nem kerülhetek, kezdve rögtön és nyilvánvalóan az elsőn: kinek néz engem az Isten? Ember vagyok, vagy vámpír? Vagy csak vámpír? Vagyis hogy a kárhozat – és most nem az irodalmi tüzes pokolról beszélek, hanem az Isten hiányával meghatározott állapotról – értelemszerű és elidegeníthetetlen-e az én mivoltomban, vagy még mindig egy

relativisztikus világegyetemben létezem, amelyben a halandókéhoz hasonló feltételekkel nyerhetek kegyelmet azzal, hogy részesülök Krisztus megtestesüléséből, e történelmi eseményből, amelyben feltétlenül hiszek, noha ez filozófiailag nem divatos, habár hogy mely divatkérdések férnek most hozzám e transzcendens és gyakran luminózus állapotban, az vitatható.” – Rám nézett. – Szerinted milyen?

– Szerintem elnagyoltad azt a „divatos kérdést”. Szerintem ki kellene húznod ezt az egész divatost, és valami szolidabb befejezésre kellene törekedned, például annak tömör összefoglalására, milyen szinten hiszel Krisztus megtestesülésében. Más mondatban még mindig használhatod a „transzcendens” és „luminózus” jelzőket. Továbbá ide nem való a „testálni” ige.

– Klassz! – Kirohant a szobából.

Természetesen nyitva hagyta az ajtót.

Utána mentem.

A számítógép az egyik rokokó asztalomon zümmögött. Mona javában stukázott a billentyűkön, rőt szemöldökét összeráncolva bámulta zöld szemével a monitort. Megálltam mellette, keresztbe fontam a karomat, úgy néztem.

– Mi van, szeretett főnök? – kérdezte, közben sem hagyva abba az írást.

Quinn kényelmesen elnyúlt az ágyon, és a baldachint bámulta. Az egész lakás tele volt mennyezetes ágyakkal. Jó, volt hat a hálószobákban. Három-három a folyosó két oldalán.

– Hívd fel Rowan Mayfairt, és szólj neki, hogy jól vagy. Gondolod, hogy meg tudod csinálni? Szenved.

– Szar ügy! – Katt-katt-katt.

– Mona, ha meg tudnád tenni – az ő érdekükben, természetesen. Michael szenved.

Szúrósan nézett rám. Megkövült. Aztán, egyfolytában engem nézve maga elé húzta az asztal jobb oldaláról a telefont, és olyan sebesen ütögette be a számokat a hüvelykujjával, hogy nem tudtam szemmel követni. Mona mobilos nemzedéke! Nagy ügy! Én meg lúdtollal kanyarítok olyan kacskaringókat, hogy szemük-szájuk eláll tőle! Azt csinálja utánam Mona! És pacát sem ejtek át a pergamenen!

– Szia, Rowan, itt Mona! – Hisztérikus sírás a vonal túlsó végén. Mona

túlhadarja: – Jól vagyok, itt héderelek Quinn-nél, ti csak ne izguljatok, tök jobban vagyok mindenben. – Kérdések áradata, Mona túlhadarja: – Figyelj, Rowan, klasszul érzem magamat. Ja, egyfajta csoda. Majd hívlak. Nem, nem, nem (ismét túlhadar), Queen néni ruháit viselem, ja, tökéletesen illenek rám, és a cipőit, marha jók, egymillió ilyenje van, ja, és én sose viseltem túsarkút, ja, jó, nem, nem, nem, hagyd abba, Rowan, és Quinn is azt akarja, hogy viseljem, vádi újak, és marha jók! Szeretlek, puszi Michaelnek és mindenkinek. Szia! – Lecsapta, félbeszakítva Rowan kiáltását.

– Ez is megvolna – mondtam. – Őszintén hálás vagyok érte. – Vállat vontam.

Mona mészfehéren bámult a semmibe. Minden csepp vér elszivárgott az arcából.

Erőszakos baromnak éreztem magamat. Erőszakos barom is voltam. Világéletemben erőszakos barom voltam. Az összes ismerősöm erőszakos baromnak tart. Kivéve talán Quinnt.

Quinn felült az ágyon.

– Mi baj, Ophelia? – kérdezte.

– Tudod, hogy el kell mennem hozzájuk – felelte Mona, és összevonta a szemöldökét. – Nincs választásom.

– Hogyhogy? – kérdeztem. – Családod leghőbb vágya, hogy leakaszthassa a nyakáról a hurkot!

– Nem, nem, nem! – tiltakozott. – Az én érdekem! – Hirtelen könyörtelenül kihűlt a tekintete és a hangja. – Ki kell derítenem valamit – mondta fagyosan, és megborzongott, mintha jeges szél söpört volna végig a szobán. – Tudom, hogy hazudott nekem. Évek óta hazudik. Félek elképzelni, mennyit hazudhatott. Kényszeríteni fogom, hogy elmondja.

– Rosszul tettem, hogy addig szuttyongattalak, míg beszéltél vele? – kérdeztem.

– Ne kapkodj, Ophelia – kérte Quinn. – A világ összes ideje a rendelkezésedre áll.

– Nem, nem, igazad volt, meg kellett lennie – válaszolt nekem Mona, de közben reszketett, és könnyek ültek a szemében.

– Az asszonygyermek miatt – mondtam halkan. Szabad vajon feltárnom Quinn előtt, mit láttam: a felnőttnek született szörnyeteget? – Cicababa,

érdemes nekünk még titkolózni egymás előtt? – kérleltem Monát.

– Elmondhatsz neki mindent – mondta a könnyeit nyeldekelve. – Istenem, én... én... meg fogom keresni őket! Ha Rowan tudja, hol vannak, ha ezt elhallgatta előlem...

Quinn figyelt, nem szólt. Mona évekkal korábban elmesélte neki, hogy volt egy gyereke, akiről le kellett mondania. Azt mondta, hogy a gyerek mutáns volt, de sose magyarázta meg, milyen jellegű volt ez a mutáció.

Ismétlem, a Vérben láttam egy kifejtett nőt, aki határozottan nem volt emberi. Határozottan szörnyeteg volt, akárcsak mi.

– Nem akarsz elmondani nekünk mindent? – kérdeztem szelíden.

– Most nem, még nincs elég erőm, még nem. – Szípgott. – Gyűlölöm az egészet!

– Nemrég láttam Rowan Mayfairt – mondtam. – A Talamasca anyaházában láttam. Valami nagy baja van.

– Hát persze, hogy az van! – mondta ingerülten. – Nem érdekel, mi lesz vele, ha meglát engem. Olyasvalamit fog látni, ami emberi mérték szerint sose lesz értelmezhető. Kellene, hogy érdekeljen? Nem szükséges velük élnem úgy, ahogy Quinn él a családjával. Most már tudom. Lehetetlen. Nem tehetem meg azt, amit Quinn. Törvényes névre van szükségem, meg valami pénzre...

– Gondolkozz ezen még egy kicsit! – kértem. – Nem kell ebben a pillanatban döntened. Ma este inkább meglógtam Rowan és Michael elől, nehogy felzaklassam őket, nehogy olyan kételyeket ébresszek bennük, amelyek bántanak őket. Nehéz volt, mert ki akartam faggatni őket, de le kellett mondanom róla.

– Miért olyan fontos ez neked? – kérdezte Mona.

– Mert fontosak vagytok nekem, te és Quinn – válaszoltam. – Most megsértettél. Nem tudod, hogy szeretlek? Nem teremtettem volna meg, ha nem tudnálak szeretni. Quinn annyi mindent mesélt rólad, mielőtt megismerhettem volna, és utána természetesen beléd szerettem.

– Vannak dolgok, amelyeket meg kell tudnom tőlük – erősködött. – Olyan dolgok, amelyeket elhallgatnak előlem, aztán magamtól meg kell találnom a *lányomat*. De erről még nem bírok beszélni.

– A lányodat? – kérdezte Quinn.

– Úgy érted, az asszonygyermeket, vagyis él –

– Állj! Ne most – parancsolta Mona. – Hagyjatok visszamerülni bölcselmeimbe!

Mintha kicserélték volna. Tekintete rátapadt a képernyőre. Csépelni kezdte a billentyűket.

– Mit írok inkább helyett, hogy „testálni”?

– Hagyományozni – feleltem.

Quinn odaállt mögé, és egy kámeát kötött a nyakába, úgy, hogy Monának abba se kellett hagynia miatta a lázas írást.

– Ugye, nem próbálsz meg Queen nénit csinálni belőle? – kérdeztem. Mona püfölte a klaviatúrát.

– Ó Halhatatlan Ophelia – felelte Quinn. Nem sértődött meg.

Otthagytuk Monát. Végigmentünk a folyosón, ki a hátsó erkélyre, onnan le az udvarba, ahol találtunk két kovácsoltvas széket. Akkor jöttem rá, hogy még sosem ültem ezekben a székekben.

Szépek voltak a maguk csipkés, viktoriánus módján. Semmi olyat nem tartottam, ami ne lett volna szép a maga módján, vagy kimondottan gyönyörű.

A kert körülzárt magas banáncserjéivel és éjszaka nyíló virágaival. A szökőkút vizének muzsikájából kihallatszott Mona távoli kopácsolása, és az, ahogy suttog írás közben. Hallottam a kornyikálást a rue Bourbon bárjaiból. Ha nagyon igyekeztem, hallhattam az egész átkozott várost. Az égbolt orgonalilára sápadt, felhői visszaverték a város izzását.

– Ne gondold azt – szólalt meg Quinn.

– Mit, testvérke? – rezzentem föl a távoli hangok révületéből.

– Én Queen néni örökösét látom benne – mondta. – Nem érted? Amit Queen néni el akart osztogatni a ruháiból, az ékszereiből, mindenéből, amit oda akart adni Jasmine-nak, azt már odaadta, és rengeteg pénz vár a bankban Tommy leendő feleségére, vagy arra a lányra, aki a kicsi Jerome felesége lesz (ha elfelejtették volna, Jerome az ő fia volt, akit Jasmine szült). Így Mona legfőljebb a tizedét, ha kapja a legbolondosabb selyemruháknak. Jasmine különben sem viselte soha a bolondos ruhákat. A csicsás cipők sem igazán kellenek senkinek. A kagylóhéj kámeák szabvány ékszerek. Ha Queen néni megtudta volna, hogy igazából mivé lettem, ahogy tapintatosan szoktunk fogalmazni; ha tudta volna, hogy Mona végre velem van; hogy égszakadás-földindulás történt, de Mona végre velem van,

akkor azt akarta volna, hogy adjam ezeket a dolgokat Monának. Örülne, hogy Mona az ő cipőiben szökell.

Figyeltem és megértettem. Hamarabb meg kellett volna értenem. De mi van Mona lányával? Kiféle-miféle Mona lánya?

– Nagyon boldoggá teszik a cipők és a ruhák – jegyeztem meg. – Nyilván olyan sokáig volt beteg, hogy a saját ruhái odalettek. Ki tudja?

– Mi láttál a Vérben, míg megteremtetted? Mi volt ez az asszonygyermek?

– Ezt láttam – feleltem. – Mona lányát, egy kifejtett nőt, akit szörnyetegnek tartott még a saját anyja is. Az ő testéből lett. Aztán elszakították tőle. Mona szerette, szoptatta. Láttam. Végül elveszítette, úgy, ahogy meséltem neked. A lány elment.

Quinn megdöbbsent. Ő semmi ilyet nem olvasott ki Mona gondolataiból. Ám a Vérben olyan helyekre mész, ahova senki sem akar menni. Ez benne az iszonyú. Ez benne a gyönyörű.

– Csakugyan lehetett ennyire torz, ennyire abnormális? – kérdezte. Elfordította a tekintetét. – Tudod, meséltem, hogy évekkel ezelőtt... vacsorázni mentem Mayfairékhez. Rowan megmutatta a házat. Egész idő alatt éreztem valamilyen titkot, valami rejtőző sötétséget. Láttam Rowan hallgatásában, Rowan révedezésében. De Michaelben nem láttam. Mona pedig még most sem akarja elmondani.

– Quinn, te sem fogod elmesélni Monának, miért ölted meg Patsyt – mutattam rá. – Ahogy morzsoljuk egyik évet a másik után ebben az életben, megtanuljuk, hogy a kibeszélés nem szükségszerűen jelent megtisztulást; ha elmondasz valamit, csak átéled ismét, az pedig kínszenvedés.

Felpattant a hátsó ajtó.

Mona lecsattogott a vaslépcsőn, ezúttal két papírt lobogtatva.

– Édes jó Istenem, de imádom ezeket a cipőket! – Körbetáncolta az udvart, majd megállt előttünk, és ránk szögezte az ujját, mint egy tanító apáca az iskolában. Olyan volt az emeleti ablakok fényében, akár egy viaszbaba.

– „Le kell szögezmem, hogy bár mindössze két éjszakája létezem ebben a felmagasztosult állapotban, képességeim és létformám természete igazolja új keletű szenzualista filozófiám ontológiai felsőbbrendűségét, ahogy percről percre, óráról órára érzékelem magam körül a

világegyetemet, és ennen lényem mikrokozmoszát. Ennél fogva haladéktalanul újra kell fogalmaznom a misztikusát, mint olyat, amely, mint már említettem, átszellemült, ugyanakkor totálisan testi, és akár vért iszom, akár égő gyertya lángjába nézek, megszabadít az emberi ismeretelmélet összes korlátjától. „Míg valaha a szenvedés hermeneutikája feltétlenül meggyőzött személyes megváltásomról, míg valaha kidolgoztam a Béke imáját, hogy Krisztus öt sebéet csókolva tűrhessem az elkerülhetetlennek tűnő Véget, most egy tökéletesen meghatározatlan csapáson közeledem Istenhez.

„Lehetséges-e, hogy vámpír létemre, akinek egyszerre van vámpírlleke és emberleke, mentesülök mindennemű emberi kötelesség és ontológiai előfeltétel alól? Nem hiszem.

„Épp ellenkezőleg azt gondolom, hogy legmagasabbrendű emberi kötelességem feltérképezni, miként használhatom erőmet a legmagasztosabb célra, mert tagadhatatlanul szabad akaratomból és a vérkeresztség által lettem vámpírrá. Születésem, korom, testi jellemzőim szerint azonban még mindig ember vagyok, ennél fogva osztoznom kell az emberi állapotban, noha minden testnek útjától eltérően én nem fogok megöregedni vagy meghalni. „Hogy visszatérjek a megváltás megkerülhetetlen kérdéséhez, igen, gyökereim továbbra is egy relativisztikus világegyetemhez kötnek, mindegy, milyen látványosan megváltozott alakom és funkcióim. Ugyanabban a dimenzióban létezem, mint átalakulásom előtt, ennél fogva meg kell kérdezmem: óhatatlanul ki vagyok-e rekesztve a kegyelem üdvrendjéből, amelyet isteni Megváltónk hozott létre megtestesülésének tényével, még kereszthalála előtt. Szilárd meggyőződése, hogy e két esemény az emberi történelemben történt, az emberi időszámításban elhelyezhető, vagyis mindkettő által megismerhetők, és állásfoglalásra köteleznek.

„De megválthatnak-e anyaszentegyházunk sákramentumai jelen állapotomtól? Rövid tapasztalatomból, abból az önfeledt eksztázisból, amely kiszorított szervezetemből minden kint és szenvedést, arra kell következtetnem, hogy ennen természetem közösít ki Jézus Krisztus testéből.

„Bár lehet, hogy sose fogom megismerni a választ erre a kérdésre, akármily szorgalommal derítsem fel a világot és önmagam. És nem ez a

tudatlanság visz egyre közelebb a teljes egzisztenciális elegyedéshez az emberiséggel?

„Úgy tűnik, a lelki tökéletesedés érdekében bölcs dolog lesz tudomásul vennem a legmélyebb alázattal, hogy bolyongásom során, tartson bár megszámlálhatatlan évszázadáig vagy csak néhány kurta évéig a szinte elviselhetetlen eksztázisnak, sose tudhatom meg, osztom-e a Megváltásban, és talán épp ez a tudatlanság az ár, amelyet fizetek emberfölöttien kifinomult érzékelésemért és vérszomjas diadalomért az egykor elszenvedett kínok, a küszöbön álló halál réme és az emberi idő sohasem szűnő fenyegetése fölött.”

Na, mit szóltok hozzá?

– Nagyon jó! – mondtam.

– Nekem különösen az „óhatatlanul” tetszik! – kiáltotta Quinn.

Mona odarohant hozzá, püfölni kezdte a fejét meg a vállát a papírlapokkal, és rugdosta a magas sarkú cipőjével. Quinn kuncogott, és lanyhán védekezett a fél karjával.

– Nézd, ez is jobb mint sírni – mondta.

– Reménytelen fiú! – Mona fuldokolt a nevetéstől. – Te reménytelen, minden képzeletet alulmúló fiú! Érdemtelen vagy a filozófia gyöngyszemeire, amelyeket rád zúdítottam! Ha szabad érdeklődnöm, te mit írtál a vérkeresztséged óta? Miért száradt bele kegyetlen kis vámpíragyad tekervényeibe a tinta?

– Csönd legyen! – szóltam rájuk. – Valaki vitatkozik az örökkel a kapuban! – Felugrottam.

– Uramisten, ez Rowan! – mondta Mona. – Francba, nem lett volna szabad a mobilján hívnom!

– Mobilján? – kérdeztem. De már késő volt.

– Rögzíti a hívás helyét – mormolta Quinn. Felállt, magához ölelte Monát.

Persze, hogy Rowan volt. Sarkában a lármásan tiltakozó örökkel, rémülten lihegve rohant felénk a kapualjban. Aztán meglátta az udvar túlsó végében Monát, és a földbe gyökerezett a lába.

12

Akkora erővel sokkolta Mona látványa az emeleti ablakok és az izzó égbolt fényében, hogy úgy torpant meg, mint aki láthatatlan falba ütközött.

Michael, aki rögtön utolérte, ugyanennyire megdöbbsent.

Míg ők álltak, nem tudva, hová tegyék érzékszerveik tanúbizonyságát, rászóltam az örökre, hogy menjenek ki. Ezt majd elintézem én.

– Jöjjenek fel a lakásba – intettem a vaslépcső felé.

Itt fölösleges lett volna bármit is mondani. Nem a vámpírt látták. Nem gyanakodtak természetfölötti okokra. Mona látványos „felépülése” hökkentette meg őket.

Tulajdonképpen félelmetes pillanat volt. Mert bár Michael Curry arcát felragyogtatta az őszintén ujjongó öröm széles mosolya, Rowan sötét komorságában inkább valami gyilkos haragféle fenyegetett. Életének gyűrűkbe tekert kígyója lesett e harag mögött, amely ugyanúgy megigézett, mint minden indulata.

Kelletlenül, egy alvajáró zsibbadtságával hagyta, hogy karon fogjam. Minden izma megfeszült. Ettől függetlenül felkormányoztam a vaslépcsőn, aztán előre mentem, hogy mutassam az utat a társaságnak. Mona intett Rowannak, hogy kövessen, majd hátravetette a haját, és boldogtalan arccal jött a rokona után.

Összejövetelre a hátsó szalon volt a legalkalmasabb, mert innen hiányoztak a könyvespolcok, viszont volt benne süppedős pamlag, és egy csomó tűrhető barokk szék. Persze csorgott az egész az aranyozástól és az intarziától, ordítóan új, borvörös-bézs csíkos falpapírral volt kitapétázva, a szőnyeg virágfüzérei epileptikusán vonaglottak, a vastag blondelkeretbe

foglalt impresszionisták mintha egy sokkal, de sokkal jobb, napfényes világba nyitottak volna ablakokat, de azért jó szoba volt.

Azonnal leoltottam a csillárt, és felkapcsoltam két kisebb lámpát a sarkokban. Puha szűrt fény töltötte be a szobát, de nem volt zavaró a homály. Mindenkit leültettem.

– Angyalom, egyszerűen gyönyörű vagy! – mondta Michael Monának imádságos, boldog áhítattal. – Az én édes, drága kislányom!

– Köszönöm, Michael bácsi. Annyira szeretlek – felelte Mona tragikusan, és olyan vadul dörgölte a szemét, mint aki attól fél, hogy ezek itt ketten vissza akarják juttatni valamiként a halandóság nyomorúságába.

Quinn valósággal megkövült. Ő azonnal Rowanra gyanakodott. Az asszonyból mintha csak a szeme élt volna. Váratlanul eltépte a pillantását Monától, és engem kezdett bámulni. Haladéktalanul lépnem kellett.

– Jól van, most már maguk is láthatják! – mondtam. Tekintetem átsiklott Rowanról a férjére, majd visszatért az asszonyhoz. – Mona kigyógyult a bajából, a sorvadási folyamat megfordult. Makkegészséges, el tudja látni magát. Ha azt hiszi, hogy megmagyarázom, mi volt ez, és miként történt, akkor téved. Az se érdekel, ha Raszputyinnak vagy még annál is csúnyábbaknak szid.

Rowan pillája megremegett, de az arca nem változott. Kifürkészhetetlen, megfejthetetlen vihar tombolt benne. A véletlenül fogott jelek halálos rémületre utaltak, amely a múltban történt dolgokból táplálkozott. Nem hozhattam fel őket, nem volt idő efféle mentális bűvárlatra. Folytatnom kellett.

– Itt nem kaphat válaszokat. Haragudjon csak rám, ahogy jólesik. Majd egy éjszakán, sok-sok év múlva Mona rászánhatja magát, hogy magyarázatot ad. Egyelőre azt kell elfogadnia, amit látott. Nem kell aggódnia Mona miatt többé. Mona már a maga ura.

– Nem az van, hogy hálátlan vagyok – mondta Mona kásásan, és felitatta zsebkendőjével a szemét elfátyolozó, vörös hártját. – Tudjátok, hogy hálás vagyok. Csak olyan jó szabadnak lenni megint!

Rowan ismét őt bámulta. Ha talált is erre a csodára valamilyen indoklást, azt nem engedte ki a tudat alól.

– Megváltozott a hangod – mondta. – A hajad, a bőrod... – Felém fordult. – Itt nem stimmel valami. – Most Quinnre szögezte a szemét.

– Találkozónk ezzel véget ért – mondtam. – Nem szeretnék otromba lenni, tényleg nem szeretnék, de most már tudják, amit tudniuk kell. A telefonszámot nyilvánvalóan ismerik, annak alapján találtak ide. Tudják, hol lakunk.

Felálltam.

Quinn és Mona követte a példámat. Rowan és Michael nem mozdult. Michael mindenben a feleségéhez igazodott, aztán mégis felállt nagy kelletlenül, mert ezt diktálta az udvariasság. Ez az ember olyan drága lélek volt, hogy még ebben a helyzetben sem akart kényelmetlenséget okozni, és nem akart megsérteni senkit, pláne Monát.

Egyszerűen nem úgy látott minket, ahogy Rowan. Ő nem vizsgálta az embereket, hanem a szemükbe nézett. Quinn-nél az arc érdekelte, és nem a külső jellegzetességek. Az sem zavarta, hogy Quinn ilyen égimeszelő. A jószágot kereste másokban, és mindig meg is találta. De az ő lényét is átítatta a jószág, ami még vonzóbbá tette. Érdes szépségéhez az a fajta, nyugodt önbizalom társult, amelyet csupán a hatalmas erő adhat.

– Nincs szükséged valamire, kedves? – kérdezte Monától.

– Kellene némi pénz – felelte Mona. Nem vett tudomást Rowan merev nézéséről. – Természetesen már nem én vagyok az örökös. Senki sem akarta szóba hozni, amíg haldokoltam, de már évek óta tisztában vagyok vele. De ha nem így lenne, akkor is mindenképpen lemondanék róla. A Mayfair-örökösnek gyereket kell szülnie. Mindnyájan tudjuk, hogy arra én már nem vagyok képes. Ettől függetlenül akarok valamennyi apanázst. Ó, egyáltalán nem milliárdokat. Szó sincs róla. Csak annyi tartásdíjat, hogy ne legyek szegény. Nem probléma, ugye?

– Dehogya probléma! – Michael szeretettel mosolygott rá, és megvonta a vállát. Elragadó ember volt. A legszívesebben megölelte volna Monát, de mindenben Rowanhoz igazodott, és a felesége még fel sem állt a székből. – Ugye, hogy nem probléma, Rowan? – Tekintete körbejárt a szobában, néhány pillanatra megállapodott a lángoló impresszionista festményen a pamlag fölött, amelyről felálltam. Barátságosan nézett rám.

Fogalma sem volt róla, mi változtatta át Monát, de sose gyanakodott volna baljós vagy gonosz erőkre. Elképesztő volt látni, mennyire elfogadja az átalakulást. Csak ebben a pillanatban értettem meg, amikor a feleségétől megzavartan elfeledkezett a szokott védelméről, és így belelálthattam az

agyába. Azért fogadta el Monát, mert rettenetesen akarta, hogy valóság legyen a gyógyulása. Ő már azt hitte, hogy Mona halálra van ítélve. Most, hogy megtörtént a csoda, nem érdekelte, ki volt a csodatévő: Szent Juan Diego? Szent Lestat? Bánta is ő! Neki akárki megfelelt.

Ha feltálalok valamilyen kolontos mesét arról, hogyan tömtük tele Monát lipidekkel, forrásvízzel, ő azt is beveszi az utolsó szóig. Már az iskolában ellőgte a reáliákat.

Am Rowan Mayfair nem lehetett más, csakis lángeszű tudós. Ő nem hagyhatta figyelmen kívül a tényt, hogy Mona gyógyulása fizikai képtelenség. Az ő elméjébe olyan fájdalmas emlékek égtek bele, amelyeknek még arca és alakja sem volt: csak formátlan, fekete érzések és a rettenetes büntudat gomolygott bennük.

Ült némán, mozdulatlanul. Szeme vádló haraggal járt ide-oda Mona között és közöttem.

Talán téves volt a sejtésem, hogy valahol elmozdult a bátor kíváncsiság irányába, ámde...

Mona elindult felé. Nem volt egy díjnyertes ötlet.

Intettem Quinn-nek, aki megpróbálta feltartóztatni, de Mona lerázta. Mona mindenre el volt szánva.

Ugyanakkor látszott rajta az óvatosság, mintha Rowan olyan állat lenne, amely képes karmolni. Nem tetszett ez nekem. Mona úgy állt meg, hogy elválassza Rowant tőlünk, többiektől. Már nem láttam Rowant, de tudtam, hogy Mona csak párhüvelyknyire van tőle, és ez nagyon nem jó!

Mona kitárta a karját, lehajolt. Nyilvánvalóan meg akarta ölelni Rowant, vagy meg akarta csókolni.

Rowan visszahőkölt, olyan hirtelenséggel, hogy felborította a székét, meg a mellette álló asztalkát a lámpával, és valósággal rátapadt a falra.

Michael azon nyomban a feleségéhez ugrott. De mit lehetett itt látni?

Mona a szoba közepére hátrált. „Jaj, Istenem!” – suttozta. Quinn hátulról átölelte, és megcsókolta az arcát.

Rowan meg se bírt moccanni. A szíve dübörgött, a szája nyitva volt, a szemét szorosan behunyta, mintha mindjárt sikoltana. Olyan undorodó iszonyat fogta el, mintha egy óriási rovart látott volna. Még sose tapasztaltam, hogy halandó ilyen szélsőségesen reagáljon egy vámpírra. Ez maga volt a pánik.

Tudtam, hogy képes lennék megbűvölni, mert csináltam már ilyet. Olyan simán át tudok lépni a fajokat elválasztó vonalon, hogy senkit sem rémítek közben halálra. Úgy döntöttem, most is megteszem a rám jellemző pimaszsággal, mert ehhez csakugyan eget verő pimaszság kellett.

– Jól van, drágám, jól van, kedvesem! – mondtam, és olyan sebesen siettem Rowanhoz, ahogy mertem. – Szépségem, gyönyörűségem! – Átöleltem a vállát, térde alá csúsztottam a másik karomat, felkaptam, odavittem a megdöbbszent Michael mellett az ajtóhoz. Rowan elernyed. (Hála az égnek!) – Itt vagy nálam, kedvesem – duruzsoltam, és megcsókoltam a fülét. – Foglak, szerelmes virágom! – Levittem a lépcsőn. Most már olyan volt a teste, mintha nem lennének csontjai. – Itt vagy nálam, kedvesem, semmi sem bánthat, igen, igen. – Feje a mellemre csuklott, keze erőtlően karmolászta az ingemet, zihált. – Megértem, angyalom – mondtam. – De itt biztonságban vagy, csakugyan biztonságban vagy, sose engedném, hogy bajod essék, ígérem, ezt én ígérem neked, itt van Michael is, nincsen semmi baj, drágám, tudod, hogy csak az igazat mondom neked, hogy igaz minden, amit mondok. – Láttam, hogy a szavak leülednek benne, lesüllyednek a büntudat, az emlékezés, a háritás, a rettegett és le nem tagadható igazságok rétegei alá.

Michael a sarkamban jött. Ahogy leléptünk az udvar kövére, egyetlen könnyű mozdulattal átvette tőlem a feleségét, aki ugyanúgy omlott a karjába, mint az enyémbe.

Vakmerően megcsókoltam az arcát, és nem siettem elhúzódni tőle. Keze megtalálta kezemet, ujjai megmarkolták az ujjaimat. *Íme szép vagy, én mátkám, íme szép vagy!* Még mindig annyira a hatalmában tartotta a vakrémület, hogy nem bírt szólni.

– „Olyan, mint a berekesztett kert, az én húgom, jegyesem! Mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kút¹⁰!” – súgtam a fülébe. Újra és újra megcsókoltam bársonyos arcát. Simogattam a haját. Ujjai még tartottak, de a szorítása ellazult.

– Foglak, drágám! – mondta Michael ugyanolyan hangon, mint én. – Rowan, édesem, kedvesem! Hazaviszlek.

Ahogy hátraléptem, Michael fürkészőn, de minden rosszindulat nélkül nézett rám. Megéreztem valamit a szerelméből, amely hatalmas, mentes minden kicsinyességtől, nem akarja kisajátítani az imádott asszonyt. Nehezen hittem el, hogy létezhet ilyen.

Rowan elájult, a feje Michael mellére hanyatlott. A férje megriadt.

– Nincs semmi baj! – nyugtattam meg. – Csak vigye haza, feküdjön le mellé, és ne hagyja egyedül.

– De mi az ördög történt? – súgta, miközben magához ölelte a feleségét.

– Nem fontos – mondtam. – Mindig erre gondoljon. Nem fontos. Az a fontos, hogy Mona megmenekült.

Visszamentem az emeletre.

Mona természetesen zokogott.

Zokogva hasalt az ágyon a szobájukban, ahol a számítógép zümmögött. Quinn mellette ült, ahogy szokta.

– Mit csináltam rosszul? – kérdezte Mona. Felnézett rám. – Mondd meg, mit csináltam rosszul?

Letelepedtem a számítógépes asztalra.

Mona felült. Arcára csíkokat mázolt a vér.

– Nem élhetek velük úgy, ahogy Quinn él Blackwood Manorban! Te megérted, ugye? Nem csináltam semmi rosszat!

– Jaj, ne hazudj már magadnak! – szóltam rá. – Nagyon jól tudod te, hogy haragszol, mérhetetlenül haragszol Rowanra. Nem tiszta szándékkal közeledtél hozzá. Vétett valamit ellened, becsapott, csinált valamit, amit nem tudsz megbocsátani. Gyakorlatilag közölted is velünk, itt, ebben a szobában. Meg kellett mutatnod Rowannak a hatalmadat, a végsőkéig kellett feszítened a húrt –

– Csakugyan így gondolsz? – kérdezte.

– Nem gondolom, hanem tudom – feleltem. – Azt hiszed, hogy Rowan elhallgat előled titkokat, mágikus titkokat, olyanokat, amelyeket még Quinn-nek és nekem sem árultál el. Egyfolytában haragudtál rá ezekben az években, haragudtál az orvosra, az örült tudósra, igen, az örült tudósra a mágia kulcsainak őrzőjére, aki csak úgy jár ki és be a halálszobádban, hol ezt a gyógyszert rendeli, hol azt, de sose mondja meg igazán, hogy mi történik éppen. De vannak más titkok is, sötétebb titkok, közös titkok, amelyeket csak ti ismertek, te, ő, és Michael, így van?

– Én szeretem Rowant!

– Most viszont beléd költözött egy hatalmas mágia. Kezedben tartod egy hatalmas titok kulcsait. Leeresztedél Rowanhoz. Ő pedig átlátott ezen a kétszínűségen, ezen a fitogtatott, vállveregető nyájasságon, és halálos rémülettel döbrent rá, hogy te már nem élsz! Te akartad, hogy megrémüljön, hogy elismerje a hatalmadat, amelyhez képest ő semmi.

– Csakugyan ezt hiszed? – Könnyek. Szípagás.

– Nem hiszem, hanem tudom. És még nem végeztél Rowannal. Korántsem.

– Állj, Lestat! – kérte Quinn. – Ez nem tisztességes. Mona bevallotta, hogy elszámolni valójuk van egymással. De bizonyára nem gondolt ezekre a dolgokra, amikor odament Rowanhoz.

– De gondolt! – makacskodtam.

– Te beleszerettél – mondta Quinn.

– Kibe? Monába? Már közöltem, hogy szeretlek mindkettőtöket.

– Nem – tiltakozott Quinn. – Tudod te, hogy nem Monára gondolok. Úgy beleszerettél Rowanba, ami nem is mérhető ehhez, ahogy belénk habarodtál. Olyan mélyen kötődtek egymáshoz, amivel mi nem versenyezhetünk. Tegnap este kezdődött. De Rowant nem kaphatod meg. Az lehetetlen.

– *Mon Dieu!* – suttoztam.

Keresztülvágtam a folyosón, bementem a hálósobámba, becsuktam és bezártam az ajtót.

Ott állt Julien estélyi eleganciában. Az ágy magas mahagóni fejtámlájának dőlt, keresztbe fonta a karjait, és önelégülten nézett.

– Bizony úgy van, hogy nem kaphatja meg soha! – mondta, és kuncogott. – Figyeltem ám! Úgy zuhant bele, mint a légy a mézbe. De szerettem nézni! Váratlanul csapott le magára, igen, igen! Ízlett agyonfinomult érzékeinek a gonoszság magva? Csókok az árnyékban, igen, és maga, az összes gyűlöletes hatalmával, máris hull a szerelembe! Csakhogy őt nem kaphatja meg ám! Soha! Még hogy Rowan Mayfair! Azt már nem! A fejedelemasszonyt, a legnagyobb családi vállalkozás teremtetőjét, a család közszolgálati álmának bajnokát, a család emberbaráti csodáját, a család vezércsillagát! Őt ugyan nem! Csak a távolból lesheti, és találgathatja, hogy mi történik vele. Öregség, betegség, baleset, tragédia!

Isteni látvány lesz! Maga pedig nem avatkozhat közbe! Ne is merészelje!

Mellette állt a nyolc-kilenc esztendő, kicsi Stella, ejtett derekú, sikkes fehér ruhában, fekete hajában fehér masnival.

– Julien bácsi, ne bántsd őt! – mondta. – Szegény édesem!

– Stella, tündérem, ő gonosz! – mondta Julien. – Elvette a mi drága Monánkat. Csak a legrosszabbat érdemli.

– Figyeljen már ide, maga ócska, gagyi kísértet! – mondtam. – Én nem vagyok érzelgős lump egy rossz byroni versből, és nem vagyok szerelmes drágalátos Rowan Mayfairébe. Azt a szerelmet, amit iránta érzek, egy magafajta sekélyes tekergő fel sem tudja fogni. Rowan pedig nagyobb bajban van, mintsem elképzelhetné. Miért nem meséli már el, miféle fatális bakot lőtt ármányos mesterkedésével és vizitációval? Vagy szedjem ki Monából vagy Rowanból vagy Michaelből? Nem volt egy szeráfi siker, he? Kapja fel a kislányát, és tűnjön a szemem elől! Isten hatalmazza föl rá, hogy itt tekergőzzön és köpködjön mérgében?

Verték az ajtót. Mona kiabálta a nevemet.

A kísértetek eltávoztak.

Mona a nyakamba borult.

– Én nem bírom, ha haragszol rám, mondd, hogy nem haragszol, imádlak teljes szívemből!

– Nem, nem, sose fogok haragudni rád! – biztosítottam. – Hadd szorítsalak magamhoz, fiókám, drágám, újszülött kisdedem! Imádlak! Rendbe fogunk hozni mindent. Olyan rendbe hozzuk, hogy tökéletes lesz mindenkinek. Valahogy.

13

Hotelfolyosók. Fojtott hangok. Tovább, tovább. Sötétkék szőnyeg. Gyertyaépgők. Ajtó után ajtó. Csinos az az asztal. Ó, te földhöz ragadt materialista, ne törődj az asztalokkal, szennyes küldetéssel foglalkozz! Mi lesz, ha egy kíméletlen, vállalkozó szellemű egyén katalógusba szedi mindazokat a bútorokat, amelyeket te magad írtál le a Vámpírkrónikákban, akkor mi lesz, majd én megmondom, mi lesz, ki fog sülni a szemed, te arcátlan, torkos, kapzsi, habzsi, hét főbűnben vétkes ördög, mit is mondott egyszer Louis, hogy zsidvásárt csinálsz az örökkévalóságból? Mozogj!

Hálószoza. Tükrök, mahagóni. (Né má, mama, nincsen asztal!) Barna bőrű, fekete hajú, félájult nő az ágyon. Gin szaga. Az éjszaka felhőt karcoló csillagtornyokat villogtat a széthúzott függönyszárnyak között. Nagy pohár, tele ginnel, tonikkal, jégkockákkal, amelyek fagyott buborékokba zárják a fényt.

A nő a hátára fordult, felkönyökölt. Löttyedt bézs szatén hálóing, barna mellbimbók.

– Szóval téged küldtek? – kérdezte keményre festett szája. Félárbocra engedett szemhéjak, megvető pillantás. – No és hogy fogod csinálni? Hmmm. Jó sok szőke hajad van.

Mellé heveredtem az ágyra, a bal könyökömre támaszkodtam. Édes emberi parfümjé belevette magát az ágyba. Luxusszállóhoz illő lepedők, párnák.

– Szép kis bérgyilkos vagy – gúnyolódott. Felvette a gyönyörű poharat. – Ugye, nem haragszol, ha iszom egyet, mielőtt meghalok? – Felhajtotta a tonikos gint, amelynek méregszaga volt.

Ahá, játékadósságok, milliók, hogy lehet összehozni ennyit, ám ez csak a jéghegy csúcsa, ennél sokkal mélyebbre süllyedt, repülővel járt ide-oda a kontinensek között, nem a megfelelő személynek gyűjtötte a gazdagságot.

Ha rálőtt valakire, beleürítette a tárat. Élni kell. A társa eltűnt. Tudta, hogy ő a következő. Már nem érdekelte. Az az összes pénz mind pocsékba ment. Most már egyfolytában ivott. Torkig volt a várakozással. Vékony szálú, olajos fekete haj. Olyan arc, amelyet tökéletesen átalakít az érett kor. Sok ilyen van, de kit érdekel?

Visszazuhan a párnára.

– Hát akkor ölj meg, te szemét! – nyüsztette. Illetve pösztötte.

– Azt teszem, szívi. – Ráfeküdtem, megcsókoltam a nyakát. Hmmm. Az üresség illata.

– Mi ez? – vihogott. – Erőszak? Ezzel a külsővel egy kétszáz dolláros kurvát se tudsz felhajtani ebben a koszfészekben? Tudod te, hány éves vagyok? Muszáj feldobnod a munkát valamivel?

Rátapadtam a szájára. Egy kicsit belappadt a szájamtól.

– És még csókos is – mondta hurutos orrhangon. – Maradj a riszálásnál, bájjúnár!

– Sokkal jobbat tudok én annál, cukorbaba. Alábecsülsz engem.

A nyakához nyomtam az arcomat, megcsókoltam az artériát. Hallottam a vér hullámverését, lassan kinyitottam a számat, újból megízleltem a bőrt, beleharaptam, és olyan gyorsan szívtam, hogy a nő elájult, mielőtt érzékelhette volna a szűrő fájdalmat. Jaj istenem, ez a mennyország!

Csak lazán.

Súlytalanság, időtlenség, apokalipszis. Ó, bébi, te nem vagy hazug, ne várd el, hogy a legcsekélyebb mértékben is izgasson, amit tettem, azt már nem, hogy tehetném, aranyvirág, nem vagyok én isten, hát akkor ki, az ördög, jaj de cuki, nem megmondtam, úgyse hiszem, gyűlöllek, abba ne hagy, csinálom, csinálom, ez jó, hmmm, ja, nekem mondd?, ha abba akarod hagyni, akkor hagyd abba, de ha nem, nem kell nekem, ez kell neked, ugróiskola a járdán, színes kréták, utálom őket, engedj el, ugrókötél, becsapódó szúnyoghálós ajtó, gyerekbögés, nekem kell a vér, várj egy kicsit, látom, sose tudtam, hogy ilyen – visszafelé abban a folyosóban, nem, figyelj csak ide: nem ilyen. Nevetés, fény és nevetés, el kellett volna –

Szíve nem bírta tovább szivattyúzni. Felemeltem, erősebben szívtam, a

szív megállt, az erek felrobbantak, lassan súlya lett a testnek, síkos szatén, belvárosi fényrobbanás, jégkockák sziporkája, jégkockák mirákuluma.

Vért az agynak. Uram és Istenem, már itt se vagyok. És ne feküdjél te a te áldozatodnak oldalán, mert a kevélységnek halálos bűnébe esel. Kitárt karral betörtem a hatalmas ablakot, hullt az üvegszilánk, fogadjatok be, ó, belváros hunyorgó fényei, fogadjatok magatokhoz! – üvegeső hullik a világítóakna kavicsos tetejére, a hatalmas, modern, józan ventilátorok örökké forgó lapátjaira.

Fog csodálkozni a bérgyilkos!

14

A következő alkonyaton arra ébredtem, hogy megjött a postában a *Nemzeti Katolikus Közlöny*. Feltéptem, hogy van-e hír Szent Juan Diegóról.

Volt egy remek tudósítás, és benne egy csodálatos fekete-fehér kép a fehér mitrás pápáról, amint csúnyán jobbra dőlve, bár egyébként töretlenül nézi a „bennszülött táncosokat” a Guadalupei Miasszonyunk mexikóvárosi templomában celebrált szenttéavatási misén. Hatalmas tömeg. Természetesen a cikkben meg KELLETT említeni aényt, hogy egyesek szerint Juan Diego nem is létezett!

De mit számít ez az olyan jámboroknak, mint én?

Csak miután felhabzsoltam a pápa utazásairól szóló összes cikket, akkor vettem észre, hogy az egyik ör egy cédulát hagyott az asztalon. Ezek szerint délután keresett Michael Curry, és érdeklődik, nem tudnám-e felhívni, mert nálunk senki sem veszi föl a telefont.

Előző éjszaka olyan későn értem haza, hogy nem láttam se Monát, se Quinnt. Még nem keltek föl.

Baljós csend volt a lakásban. Ezek szerint korán van még Juliennek és Stellának is. Vagy az utolsó beszédemmel sikerült megfutamítanom Julient valamennyi időre. Bár ebben kételkedtem. Valószínűleg még több energiát nyert belőle, és csak a percet várja, hogy lecsaphasson.

Éppen a telefonért nyúltam, hogy felhívjam az örnek adott számot, amikor azt láttam, hogy maga Michael érkezik a kapumhoz.

Lementem elé a Francia Negyed konyháitól szagos, izzó alkonyatba.

Intettem az öröknek, hogy engedjék be Michaelt.

Rettenetesen zaklatott volt. A tegnapi háromrészes öltönyt viselte, de

nyakkendő nélkül. A haja zilált volt, fehér ruhája gyűrött és földes.

– Mi a baj, öregem? – kérdeztem, és megfogtam a karját.

A fejét rázta. A szavak összetorlódtak a szájában. A gondolatai egymás sarkára hágtak. Valamilyen tudat alatti szinten elzárta a tudatát, nehogy beleolvassak, ugyanakkor esengett, hogy tegyem meg mégis.

Az udvarba vezettem. Szakadt róla a verejték. Tikkasztó forróság volt a kertben. Oda kellett vinnem, ahol mesterséges szelek fújnak.

– Jöjjön – mondtam. – Menjünk az emeletre.

Éppen beléptünk a hátsó szalonba, amikor megjelent az alvástól kócos Mona. Csinos kék selyemruha volt rajta, és bokapántos magas sarkú cipő. Azonnal megrémült.

– Michael bácsi, mi baj?

– Szia, bébi – mondta Michael gyöngye hangon. – Ennivaló vagy. – Lerogyott a bársonypamlagra, a térdére könyökölt, és a tenyerébe hajtotta a fejét.

– Mi a baj, Michael bácsi? – kérdezte Mona. Láthatólag nem merte megérinteni Michaelt. Idegesen gubbasztott egy közeli szék szélén.

– Rowannal van a baj – felelte a férfi. – Elment az esze, és nem tudom, ezúttal visszahozhatjuk-e. Ez rosszabb minden eddiginél. – Rám nézett. – Ezért jöttem, hogy kereken megkérdezzem, tudna-e segíteni. Magának van hatalma Rowan felett. Az éjszaka is megnyugtatta. Talán képes lenne megtenni még egyszer.

– De hát mi történik vele? – kérdezte Mona. – Katatón, mint annak idején?

Csak zűrzavaros képeket fogtam Michael elméjéből. Nem látszott hallani Mona kérdését. A szavaira kellett hagyatkoznom.

– Stirling van mellette – mondta Michael –, de nem képes szót érteni vele. Reggel mindenáron gyónni akart. Elhívtam Kevin atyát. Egyedül voltak legalább egy óráig. Gyóntató persze senkinek se mondhatja el, amit a gyónásban hall. Ha a véleményemre kíváncsi, Kevin atyát ugyancsak egy hajszál választja a megőrüléstől. Felszentelt papot nem lehet csak úgy belerántani egy ilyen családba, mint a mienk, aztán még el is várni tőle, hogy kibírja élve, hogy továbbra is képviseljen valamit, és gyakorolja a papi hivatását. Nem tisztességes!

– Michael, mit csinál Rowan? – kérdeztem.

Úgy folytatta, mintha nem hallott volna.

– Már az nem volt normális, az a munka, amellyel megcsinálta a Mayfair Gyógyintézetet, ugye tudta? Vagy legalábbis te tudtad – nézett Monára –, de senki más nem látja, hogy az összeesésig hajtja magát, hogy ne legyen belső élete, ne kelljen gondolkoznia, csak azzal kelljen foglalkoznia, aminek a gyógyintézethez van köze, ez tényleg megszállott elhivatás, ja, csodálatos, de ugyanakkor megszállott menekülés.

– Rögeszme – mondta halkan, megrendülten Mona.

– Az – felelte Michael. – Nincs más arca, csak amit a világnak mutat. A belső Rowan széthullott. Vagy beleépült a Mayfair Gyógyintézet titkaiba. És akkor jön ez az idegösszeroppanás, ez a szétesés, ez a téboly! Felfogja, hány ember él az energiájából? A példájából? Teremtett egy világot, amelynek ő a tengelye – az ország minden részéből jönnek a családtagok, hogy itt tanulják az orvostudományt, épül a kórház új szárnya, van ez az agykutató stúdium, felügyel négy kutatási programot, a felét se tudom!

– Konkrétan mi történt? – nógattam.

– Tegnap este órákig feküdt az ágyon, és magában suttogott. Nem hallottam, mit. Nem akart beszélni hozzám. Nem akart felkelni az ágyból. Nem öltözött át hálóingbe, semmit sem evett vagy ivott. Lefeküdtem mellé, úgy, ahogy tanácsolta, és átöleltem. Még énekeltem is neki, ahogy az írek szokták, tudja. Énekelünk, ha bánatosak vagyunk. Fura. Azt hittem, csak én vagyok ilyen, de aztán rájöttem, hogy az összes Mayfair csinálja. Tyrone McNamara vére, ami Julien bácsival került be a családba. Hát ezeket a mélabús dalokat énekeltem Rowannak. Elaludtam. Mire felébredtem, elment.

A hátsó kertben találtam rá, a pázsiton a tölgyfa alatt. Mezítláb volt, a szép selyemkosztümjében, és ásott, ásott, ott, ahol a maradványok voltak. – Monára nézett. – Mezítláb volt, és a kertész egyik nagy ásójával ásott. Közben Emalettről és Lasherről beszélt, és átkozta magát. Mikor megpróbáltam abbahagyni vele, megütött. Megpróbáltam emlékeztetni, hogy ő szállította el innen a maradványokat. Ahogy elkészült a Mayfair Gyógyintézet, rögtön hívatott egy munkacsoportot, hogy ássák fel a maradványokat.

– Emalet és Lasher? – kérdeztem.

– Emlékszem – mondta Mona. – Ott voltam, amikor ez történt.

– Eszelős volt aznap – folytatta Michael. – Egyre azt hajtogatta, hogy neki a Talamascában a helye. Úgy turkáltak abban a földben, mint az igazi régészek. Ja, te láttad őket. Milyen erős volt az illat!

Mona a szokásos könnyeit nyeldekelte. Őszintén sajnáltam őket. Ezek a tulajdon titkaik foglyai.

– Folytasd – mondta Mona.

– Ezt próbáltam megértetni vele. Felásták az egész területet. Mindent átvittek a Mayfair Gyógyintézetbe. Nem jutott el az agyáig. Elismételtem, amit tőle hallottam aznap. Porcogó, egy hihetetlen hajlékony faj porcai... még csak bűnjel sincsen! De nem figyelt rám. Járkál, és magában motyog. Azt mondja, hogy én nem tudom, ki ő. Mindig ezt mondta. Újból emlegetni kezdte, hogy belép a Talamascába, visszavonul a rendbe. Mintha egy zárda lenne! Azt mondta, neki ott a helye. A Talamascában. Valamikor régen azokat az asszonyokat, akik valami rosszat tettek, kolostorba lehetett csukni. Azt mondta, ír egy kérvényt a Talamascának, és ők majd befogadják, befogadják az örült tudóst, mert ő igazából az. Mona, nem hiszi el, hogy megértem! Nem hisz benne, hogy képes vagyok megbocsátani!

– Tudom, Michael bácsi.

– Erkölcös gyermeknek lát engem – mondta Michael remegő hangon. – Aztán mondta a legrosszabbat.

– Mit? – kérdezte Mona.

– Azt mondta, hogy te már... te már halott vagy.

Mona nem felelt.

– Egyfolytában azt szajkóztam neki, hogy milyen jól vagy. Hiszen csak most láttunk! Kutya bajod, meggyógyultál. De csak rázta a fejét. „Mona már nem él.” Ezt mondta.

Michael rám nézett.

– Eljön, Lestat? – kérdezte.

Csak hüledeztem. Ennek az embernek hihetetlen megérzései vannak, de bennem kizárólag azt látja, amit látni akar.

– Beszél vele? – kérdezte. – Maga olyan megnyugtató hatással van rá. A saját szememmel láttam. Jó lenne, ha eljönnének Monával. Hozzák el Quinnt! Rowan szereti Quinnt. Rowan nem nagyon figyeli meg az embereket, de Quinnt mindig szerette. Talán mert Quinn léleklátó, mit

tudom én! Vagy talán mert Quinn és Mona ennyire szeretik egymást. Szereti Quinnt attól fogva, hogy évekkal ezelőtt először jött hozzánk látogatóba Monához. Mindig megbízott Quinnben. Lestat, ha tudna beszélni vele... Mona, ha eljönnél, ha megmutatnád neki, hogy élsz, ha bebizonyítanád, hogy semmi bajod, csak azzal, hogy átöleled...

– Figyeljen rám, Michael! – mondtam. – Menjen most haza. Quinn-nek, Monának és nekem meg kell beszélnünk ezt. El fogunk menni magukhoz, vagy telefonálunk, mihamar megtehetjük. Higgye el, nagyon aggódunk Rowanért. Pillanatnyilag nincsen más gondunk, Egyedül Rowan.

Michael hátradőlt a pamlagon, behunyta a szemét, nagyot lélegzett.

– Azt reméltem, hogy velem tart – mondta lesújtottan.

– Higgye el, kis tanácskozásunk nem tart sokáig! De nekünk is vannak kötelezettségeink. Telefonálunk vagy átmegyünk, amilyen hamar csak tehetjük! – Egy pillanatig tétoztam. – Mi is szeretjük Rowant.

Michael felállt. Nagyot sóhajtott, és az ajtóhoz indult. Kérdeztem, hazavitéssük-e, de azt motyogta, hogy a saját kocsijával érkezett.

Visszanézett Monára, aki felállt, de látszott rajta, hogy fél átölelni a rokonát.

– Szeretlek, Michael bácsi – suttozta.

– Ó, édesem! – mondta Michael. – Ha előlről kezdeném az életemet, és kitörölhetném belőle azt az egyetlen éjszakát!

– Ne gondolj erre, Michael bácsi – felelte Mona. – Az ég áldjon meg, hányszor kell még elmondanom, hogy én másztam be a hátsó ablakon? Kizárólag az én hibám volt, az elejétől a végéig.

Michaelt nem győzte meg.

– Visszaéltem a helyzetteddel, bébi – súgta.

Leesett az állam.

– Michael, Julien bácsi is benne volt – mondta Mona. – Julien bácsi ördögössége. De melléfogott! Egyébként mit számít ma már?

Megint leesett az állam.

Michael a szemét összehúzáva figyelte Monát. Nem tudhattam, hogy homályosabb képet akar-e róla, vagy élesebbet, de nekem úgy tetszett, hogy ismét azt a régi, üde szépséget látja.

– Ó, de jól nézel ki – sóhajtotta. – Az én angyalom! – Hirtelen odasietett Monához, és átölelte. Mona egészen eltűnt a hatalmas medvéember

ölelésében. – Az én drága kislányom!

Összeölelkezve ringatóztak. Michael nem gyanított semmit az álomszerű lebegésben. Mona, az újszülött, olyan finom lehetett, mint egy őszibarack.

Michael végül elengedte, és fáradtan mondta, hogy haza kell mennie Rowanhoz. Megígértem, hogy hamarosan meglátogatjuk.

Egy hosszú pillanatig nézett, mintha új szemmel látna, de ezt csak a fáradtság tette. Azt látta, amit látni akart bennem. Még egyszer köszönetet mondott.

– Raszputyinnak nevezte magát, mikor dühös volt – jegyezte meg. – Nohát, én mondom magának, Lestat, hogy megvan magában az az erő, és ez jó. Érzem magában a jóságot.

– Hogy a csudába érezhet ilyet? – kérdeztem. Kimondhatatlanul jólesett föltenni ezt a becsületes kérdést. Csakugyan a legdöbbenetesebb halandók közé tartozott, akiket ismertem életemben. Ha elgondolom, hogy ez az ő férje, és az első találkozáskor úgy véltem, csak ilyen ember lehet Rowan tökéletes házastársa!

Mielőtt megakadályozhattam volna, megfogta a kezemet. Érezte vajon, mennyire kemény? A rugalmas hús már nagyon elvékonyodott rajtam. Szörnyeteg voltam. Ám ő mégis úgy nézett rám, mintha valami mást is keresne bennem a hét főbűn mellett.

– Maga jó – ismételte, megerősítve magának az állítást. – Azt hiszi, engedtem volna, hogy a karjára vegye a feleségemet, ha nem érzem meg? Hagytam volna, hogy megcsókolja az arcát? Idejöttem volna könyörögni, hogy nyugtassa meg a feleségemet, ha már én nem vagyok képes? Ilyenben nem szoktam tévedni. Jártam a holtaknál. Tulajdonképpen ők jöttek el hozzám. Körülvettek. Szóltak hozzám. Tanítottak dolgokra. Tudom.

Bólintottam.

– Én is jártam a holtaknál – mondtam. – De engem összezavartak.

– Talán túl sokat kért tőlük – felelte szelíden. – Úgy vélem, hogy a holtak azért jönnek el hozzánk, mert nyomorékok. Tőlünk várják a teljességet.

– Igen – mondtam. – Azt hiszem, ez igaz. Nem tagadom, leszerepeltem náluk. De jártam az angyaloknál is, akik túl sokat kértek tőlem, és én nemet mondtam.

Csendes megütközés suhant át az arcán.

– Igen, ezt más említette. Angyalok. El sem tudom képzelni, milyen lehet az angyalokkal.

– Ne tulajdonítson jelentőséget a szavaimnak – kértem. – Túl sokat beszélek a saját sebeimről és a kudarcaimról. Rowannál még lehet tenni valamit. Megígérem magának, hogy azon leszünk.

Bólintott.

– Csak azt kérem, hogy jöjjenek el hozzánk. Mind.

– Kettesben lesznek Rowannál? – kérdeztem.

– Stirling Oliver ott van, de...

– Jól van, ő maradhat – feleltem. – Hamarosan ott leszünk. Várjanak ránk.

Bólintott, és halványan elmosolyodott. Bizalom, hála, kedvesség volt a mosolyában. Kiment.

Remegve álltam, hallgattam, ahogy leereszkedik a lépcsőn, kisiet a kapu alatt. Behunytam a szememet.

Komor csend ülededett a szobára. Tudtam, hogy Quinn az ajtóhoz jött. Küzdöttem a szívemmel. Harcoltam. Mona halkan sírdogált a zsebkendőjébe.

– Az Ezer Könny Monája! – mondtam. Magamnak is a könnyeimmel kellett viaskodnom. Én győztem. – Hogy érthetett félre ennyire engem?

– De hát nem értett félre! – mondta Quinn.

– Dehogynem – makacskodtam. – Néha úgy érzem, a teológusok a rossz végén álltak hozzá a problémához. Nem az a nagy kérdés, hogy mivel magyarázzuk a gonosz létezését, hanem hogy mivel magyarázzuk a jóét!

– Ezt magad se hiszed – mondta Quinn.

– Dehogynem hiszem.

Váratlan révületben láttam a pápát Guadalupei Miasszonyunk mexikóvárosi templomában és a „bennszülött táncosokat” a tollas fejdíszükkel. Azon tűnődtem, hogy két- vagy három- vagy négyszáz éve legyilkolták volna-e a spanyolok ezeket a tollas tiarájú indiánokat, ha szentelt földön táncolnak? Eh, a fenébe, mit számít? Mostantól úgyis megvéd mindenkit Szent Juan Diego.

Megrázkódtam, hogy kitisztítsam a fejemet.

A pamlagon ültem. Meg kellett rágnom, amit megtudtam.

– Tehát Michael volt a gyereked apja – mondtam Monának a lehető leggyöngédebb hangomon.

– Igen – felelte. Mellém ült, rátette a kezét az enyémre. – Olyan sok dolog van, amit nem szabad elmondanom! De abban az időben Rowan nem volt itthon. Rowan... Rowan valami rettentő dolgot csinált. Nem mondhatom meg, hogy pontosan mit, de elhagyta Michaelt. Rowan volt a tizenharmadik boszorkány. Erről se mondhatok többet. Szóval Rowan elhagyta Michaelt karácsony napján.

– Folytasd, amit Michaelről akartál mondani – biztattam.

– Hetekkel később történt. A ház töksötét volt. Bemásztam az ablakon. Michaelt mindenki betegnek hitte. Annyira búsult Rowan után. Beosontam a szobájába. Ahogy megérintettem, rögtön tudtam, hogy nem beteg.

Quinn mellénk ült. Akkor jöttem rá, hogy hallotta, miről beszéltünk Michaellel. Cseppet sem örült annak, amit Mona mondott. Szörnyen megrázta, hogy Michael az apja annak a gyereknek, akiről ő olyan keveset tud. De nem szólt.

– Aztán Julien bácsi megigézett mindkettőnket – folytatta Mona. – Összehozott minket. Michaelnek próbált segíteni, hogy ne búsuljon Rowan után. Be akarta bizonyítani Michaelnek, hogy nem is olyan beteg. De én magam is akartam. Nagyon akartam. Az volt a Rodázó Ribanc korszakom. Számítógépes listát vezettem az elcsábított kuzénokról. Elcsábítottam Randallt bácsit, aki lehetett vagy nyolcvan! Majdnem agyonlőtte magát miatta! Mert hogy én csak tizenhárom vagyok és minden. Abszolút undorító volt. Kénytelen voltam bevallani Bea néninek, hogy elcsábítottam Randallt, mert meg kellett kérnem, hogy hívja a mentőket. – Eh, hagyjuk. Egyébként Randall él és virul. Ezt képzeljétek! Szeretem azt gondolni, hogy nekem köszönheti, ha megérte a kilencvenet.

– Hát persze – mondta Quinn szárazon. – Viszont Michaeltől fogantad a gyereket.

– Igen – felelte Mona. – A gyereket, akit elvittek tőlem.

– Attól kaptad a gyógyíthatatlan, sorvasztó betegséget, hogy megszülted az asszonygyermeket – mondtam.

– Igen – felelte Mona. – Kezdetben nem tudtuk, mi van velem. Fokról fokra hatalmasodott el. Kaptam egy kis időt. Egyáltalán minek főlemlegetni ezeket a dolgokat? Rowan azért ásatta fel a maradványokat a tölgy alól,

mert hátha talál bennük valamit, ami segíthet rajtam. Ez is hozzátartozott az indokláshoz. Mit számít ma már? Most mihez kezdünk?

– De kik voltak ezek a teremtmények, akiket a fa tövébe temettek? – kérdeztem. – Michael valami Emaletet és Lashert emlegetett.

– Ezek az ő titkaik – mondta Mona konokul. – Nézd, én elmenekültem ebből, hála neked, illetve nektek. Rowan számára nincs menekvés. Legfeljebb a Mayfair Gyógyintézet. Legfeljebb egyik kutatási program a másik után. De most ki kell csikarnom belőle az igazságot. Próbálta-e felkutatni a gyerekeket, vagy sem? Hazudott-e nekem?

– Miért hazudott volna? – kérdezte Quinn. – Mi oka lett volna rá? Lásd már be, Mona, Lestat és én csupán akkor érthetjük meg ezeket a dolgokat, ha elmagyarázod, mit jelentenek.

Mona arca elsötétült. Olyan szép volt, hogy a legijeszőbb gondolatok sem rútíthatták el.

– Nem is tudom... – mondta, hátradobva a haját. – Csak mindig az volt az érzésem, hogy ha Rowan megkaparinthatna egyet... a mutánsok közül, a másik fajból... elzárna a Mayfair Gyógyintézetben, és addig ki nem engedné, míg végig nem futtatott minden tesztet, hogy miként fordítható a húsa vagy a teje vagy a vére az emberek hasznára.

– Másik faj? – kérdeztem.

Sóhajtott.

– Főleg a tejük. Gyógyhatású. Sokszor elképzeltem, míg feküdtem a sötétiségben, hogy a lányom itt van valahol elzárva az intézetben. Rowan italokat diktált belém. Olyanokat képzeltem, hogy a lányom tejével keverték őket. Épp az ilyenekben rejlik a mutáció lényege. De most már nem számít. Most az számít, hogy segítenünk kell Rowannak, és ki kell szednem belőle az igazságot – hogy miként találhatom meg a lányomat.

– Továbbra is meg akarod találni? – ismételte Quinn, mintha nem igazán értette volna. – Még most is, azok után, ami történt veled?

– Igen – felelte Mona. – Különösen most. Már nem vagyok ember. Nem érted, hogy most már egyenlők vagyunk, Morrigan és én? Morrigan sok száz évig fog élni – de most már én is! Mármost ha Rowan igazat mondott ezekben az években, ha csakugyan nem tudja, hol van a lányom, és ha a lányom még él...

– Másik faj – mondtam. – Nem igazi mutáns. Csecsemők, akik röviddel

a születésük után elérik a teljes érettséget.

– A család átka... nem magyarázhatom meg! – tiltakozott Mona. – Nem értitek? Csak egy maroknyi Mayfair tudja, mi történt! A többiek megmaradtak boldog tudatlanságukban. Ez a helyzet iróniája. A család olyan nagy és olyan jó, olyan nagyon jó! Fogalmuk sincsen, mi történt, sose látták, sose élték át, sose tudták –

– Megértem, hogy hűséges vagy irántuk – mondtam –, de nem fogod fel, hogy most már Quinn és én jelentjük a családotat?

Bólintott.

– Mayfair vagyok – mondta. – Mit tehetek, hogy ezen változtassak? Semmit. Ezen még a Sötét Vér sem változtat. Mayfair vagyok, azért kell oda mennünk. Nincs választásom.

– Tudott Julien bácsi az idegen fajról, amikor megjelent Quinn-nek, hogy figyelmeztesse az ereiben folyó Mayfair-vérre? – kérdeztem. – Attól félt, hogy Quinn genetikailag alkalmas a faj létrehozására?

– Kérlek, ne tégy fel több kérdést! – könyörgött Mona. – Olyan sok rossz dolog történt! Julien bácsi azért tudta, mert mi tudtuk. El akart választani Ouinn-től. De engem annyira tönkretett Morrigan születése, hogy nekem már mindegy volt. Nem tudtam volna én szülni semmiféle gyermeket.

– Morrigan – mondtam. – Szeretted ezt a teremtményt? Értelmes volt? Tudott beszélni?

– Te azt nem tudod elképzelni, milyen élmény világra hozni egy ilyen teremtményt – mondta Mona. – Beszél hozzád már a méhből, ismer téged, és te ismered őt, bele van programozva fájának minden tudása... – Úgy némult el, mint aki megszegett egy fogadalmat.

Átkaroltam, megcsókoltam. Félresöpörtem hajának fátyolát, amely elválasztott, és újra megcsókoltam az arcát. Elcsendesedett. Szerettem bőrének textúráját, szerettem ajkának érintését, amikor ujjaim megérintették.

Quinn nézett minket, de ugyanúgy nem neheztelt rám, mint ahogy Michael sem haragudott Rowan miatt. Visszahúzódtam.

– Akarod, hogy egyedül menjek oda? – kérdeztem.

– Nem, szó sem lehet róla! – kiáltotta Mona. – Látni akarom Rowant! Rá akarom bírni, hogy mondja meg az igazat! Igaz-e, hogy a gyerekem

soha, de soha, de soha nem próbált megkeresni engem? Tudnom kell!

– Úgy vélem, mindketten megmondtátok, mit fogunk tenni – vontam le a következtetést. – Kicséréljük a titkainkat. Ez ad keretet a dialógusunknak. Szépítgetés nélkül megmondjuk Rowannak és Michaelnek, kik vagyunk. Ők pedig mesélnek nekünk az asszonygyermekről, és elmondják, tudnak-e valamit, amivel segíthetik Monát a kutatásban. Beavatnak minket azokba a dolgokba, amelyeket Mona nem mondhat el.

Mona felnézett. Tekintete kitisztult valamennyire.

– Hajlandó vagy rá, drágám? – kérdeztem.

– Igen – felelte. – Ez igazából az ő történetük, nem az enyém.

– Mona, te kis híján belehaltál ebbe – mondtam. – Hogyhogy nem a te történeted is?

– Ó, én csak betolakodtam – mondta. – Mert nekem kellett Michael, akit egyébként is otthagytam a felesége. Mindezekben a kórházi éjszakákon... hányszor gondolkoztam rajta, hogy csakugyan megbocsátott-e Rowan? És hogy ha a gyerekem életben maradt, akkor... – Megrázta a fejét, és úgy emelte föl a kezét, mint aki egy kísértetet akar elhessegetni.

Hátrasimítottam a haját a homlokából. Felém hajolt, és én megcsókoltam a homlokát.

– Oda kell mennünk, szeretett főnök! – suttozta. – Megígértük Michaelnek. Rowannak el kell mondania nekem az igazat.

– Nem jó ez így – mondta Quinn. Megcsóválta a fejét. Nem tetszett neki az ötlet. Blackwood Farmon senki sem ismerte Quinn titkait. Holtáig az ő ártatlan kisfiának hitte még az okos Quinn néni is.

– Ez az egyetlen módja, hogy megmentjük Rowan Mayfair ép eszét – mondtam. – Tudja, de nem biztos benne. Ez örökké marcangolni fogja rögeszméjévé fajul. Se ő, se Michael nem szabadulhat tőle, a szoros kötés miatt, amely összefűzi Monát és Rowant. A baj már megtörtént. Csak valamiféle igazság orvosolhatja.

– Igazad van – mondta Mona. – De ha mesélnek neked és Quinn-nek a táltosról, ha a bizalmukba fogadnak, ha olyan dolgokat mondanak el nektek, amelyeket még a Mayfairek többsége sem ismer, akkor létrejön egy új kötés, és ez a kötés talán mindnyájunkat megmenthet valamiképpen.

Táltos.

Tehát ez a neve a fajnak. Így hívták a hátsó kertbe temetett, a halódó

méhből kihajtott, furcsa illatú teremtményeket.

– Michael és Rowan úgyis rettentő titkok sokaságát őrzik – mondtam. – Alkalmasak rá, hogy megőrizzenek még egyet. Az ártatlan Mayfairek majd eljönnek, és üdvözlik Monát. Nem kell az árnyékban tengődnie. Úgy fog jönni-menni, mint Quinn. Ez a megoldás.

Quinn tiszteletteljes csöndben figyelt, aztán megkérdezte:

– Szerelmes vagy te Rowanba?

– Semmilyen értelemben sem fontos – mondtam.

Mona vörösre pirult, pillái repdestek.

Szenvedélyes, fájó pillanat. Miért nem kérgesedtek rá a lelkemre a kioltott életek? Halandó nyelvvel beszéltem.

– Azért megyünk oda, hogy megmentjük Rowant, vagy nem? – kérdeztem. – Légy szíves, Quinn, hívj egy kocsit.

Otthagytam őket, kimentem az ajtón a hátsó erkélyre. Feltámadt a szél. A banánlevelek táncoltak a téglafalak előtt. Láttam a sötétben a fehér rózsákat. Tilalmas tűz égett bennem.

– Sáronnak rózsája és a völgyek lilioma! – súgtam. – „Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!”¹¹ – Milyen tisztelettel fogadta a különös szavakat a szél!

Jobb szerettem volna a hosszú utat, gyalogszerrel széles és keskeny utcákon át, hogy halljam a villamos csörömpölő robaját, amint átrohan a Carondelet utcán, hogy lássam a tölgyeket a Szent Károly út alsó szakaszán, a kertvárosi pálló virágokat, a téglákon csillogó mohát. De most csak az emlékezetemben volt számukra idő.

– Tudod, hogy két éve nem láttam a házat az Első utca és a Gesztenyefa utca sarkán? – mondta Mona, míg a járdán vártuk a limuzint. – Mikor azon a napon megjött a mentőautó, azt hittem, egy-két hét múlva otthon leszek, ahogy szoktam. Hmm, szeretném tudni, portyázik-e még a régi szobákban Julien bácsi?

Nem, drágám, gondoltam, bár nem mondtam ki. Ott van az utca máik oldalán a lejárattal kísértet, egy éjszakára bezárt üzlet árnyékából mereszti rám a szemét. *Menj a pokolba!* Bár ki tudja, lehet, hogy inkább velünk jön.

15

Szerelem. Ki ismerheti a mások szerelmét? Minél többet szeretünk, annál jobban többször éljük át a kiégett szerelem elvesztését, annál mélyebben elhallgatunk a mások lelki rabságától.

Íme a ház, amelyről Quinn mesélte, hogy réges-régi nyári napokon ide jött látogatóba az imádott Monához; a ház, amelynek fekete kerítését selyemmirtusz fojtogatja, és a gyűrött járda kövei meghasadnak a két híres ajtónálló tölgyfa gyökereinek nyomásától.

Fehér oszlopok fönt és lent, ajtó a ház oldalán, hosszú ablakok, hintaszékek a tornácon, kovácsoltvas korlátok a virágos kúszónövények zuhataga alatt. Nagy, titkolózó mellékudvar, amely hátranyúl a elzárt, rejtett sötétségbe. Sütött rá a nap, amikor Julien bácsi idecsalta az ifjú Quinnt, hogy meséljen neki Mayfair-véréről, és óva intse a Monával kötendő házasságtól. Hogy micsoda makacs kísértetek vannak! Láttam az udvar hátuljában az úszómedence vizének csillogását, és ki tudja, hogy azon túl mit még? A talányos táltosok temetőjét?

Ahogy a megkönnyebbülten mosolygó Michael bevezetett a kettős szalonba, rögtön megcsapott az árulkodó illat. Idegen faj. Gyenge, de érezhető. Mona is érezte, mert alig észrevehetően szimatolt, azzal a gyors, jellegzetes vámpírmozdulattal. Csuda egy szoba volt!

Hosszú tükrök a két fehér márványkandalló fölött, amelyek a végtelenségig sokszorozzák a hosszú, árnyékos helyiséget és a csillárjait. Aubusson szőnyegek, a bútortatban egymás mellett a közönséges és az elegáns, az eredeti elválasztó vonalat megtörik a középső boltív alatt összezsúfolt pamlagok és székek, mögöttük vékony porfátyollal takarózó, nagy fekete Bösendorfer zongora. A falakon az ősök képei, mert ugyan ki

mások lehetnének? Fekete hajú, barna bőrű asszony csinos lovaglóruhában. No és ez itt ki a másik oldalon a csillogó szemével? Olyan mosolygós, amilyenek én bezzeg sose láttam. Hát természetesen Monsieur Julien Mayfair személyesen! A nagy német állóóra kitartóan ketyegett, ingája fáradhatatlanul ingott.

Surrogás, mintha a ház tele volna kísértetekkel. Szemem sarkából az igazi, undok Julient is láttam egy villanásra. Michael fordult oda. Aztán a másik oldalon jelent meg Julien, és tafota suhogott, mintha régimódi hosszú ruha söpörné a padlót. Michael megint odafordult.

– Hol vannak? – mormolta.

– Nem kedvelnek minket – mondtam.

– Hát helyettünk csak ne döntsenek – mondta Michael dühösen.

Először láttam dühösnek. Az indulat gyorsan jött, gyorsan elmúlt. Van erre egy remek szó: efemer.

– Kik? – kérdezte Mona. – Hogy érted ezt? – Kizökkentette magát a saját révületéből. Szeme fátyolos volt a megindulástól. Itt élt, itt szeretett, innen tépték ki, itt legyezte tarkóját a halál szele.

Kell olvasnom az elméjében, hogy ezt tudjam? Nem kell. Kiolvastam Quinn szeméből. Ő, aki egy nagy ház gyermeke volt, itthon érezte magát, akármennyire félt is a Mayfair-klán szeretetének elvesztésétől, mintha a família B-kategóriás filmekben használatos fáklyákat lobogtatva indulna hadba ellenünk kanyargós hegyi utakon.

Michael rám szögezte kék szemét. Megviselt volt, mégis hihetetlenül erős. Örült, mikor látta, milyen szemmél nézem büszkeségét, a házat.

– Magam vakoltam, festettem, én húztam be az új villanydrótokat, én lakkoztam a padlókat, miután lecsiszoltam őket üvegpapírral – mesélte morajló mély hangján. – Még Nyugaton tanultam ki a mesterséget, és bár hosszú ideig laktam ott, sose felejtettem el ezt a házat. Hányszor elmentem előtte kisfiú koromban! Álmomban se hittem volna, hogy egyszer én leszek a ház ura (kuncogás), már ha ebben a házban lehet bárki is úr, mert ennek a háznak úrnője van, esetleg két úrnője, sőt egy ideig, hosszú ideig... – elvesztette a fonalat. – Jöjjön. Megmutatom a könyvtárt.

Az éjszaka keményen nekifeszült az ablakoknak. Szárnyas lények daloltak, békák kuruttyoltak a nagy kerttől kapott fölénnyel.

Keskeny hall, magasba szökkenő falak. Gonosz lépcső. Túl meredek, túl

hosszú. Megint az idegen illat. De ez több a halandó halál szagánál. Hogy kerültem én ide? Kezem érintésétől mintha szikra pattant volna ki a korlátpillérből. Halandó bucskázik le a lépcsőn. Ezt a lépcsőt a „hanyatt-homlok” kifejezés szemléltetésére építették. Ezek az ajtók mintha tiltakozásból lennének olyan magasak, akár a templomi kapuk.

– ... 1868-ban toldották hozzá – mondta Michael. – Ebben a helyiségben minden kisebb egy árnyalatnyival, de az egész házban itt a legszebb a stukkó. – Könyvekkel borított fal, régi bőr.

– Ó, igen! – mondtam. – Gyönyörű a mennyezet! Azok a kicsi arcok a medallionban!

Mona körüljárta a szobát. Sarkának kopogását elnyelte a vörös szőnyeg. A kis oldaltornácra nyíló, magas ablakhoz ment, és úgy lesett ki rajta, mintha kimondottan ezen a csipkefüggönyön át akarná felmérni a világot. Pávák a csipkefüggönyön. Aztán sarkon fordult, és szúrósan nézett Michaelre.

Michael bólintott. A felvillanó emlékből valami fenyegette Monát. Valami félelmetes, valami halálos jött ehhez az ablakhoz. Halál és haldoklás himnuszai. Hússá és vérré lett a családi kísértet. Nem! Siess, Rowan vár. Rowan fél. Rowan itt van nagyon közel.

– Gyere, édes! – hívta Monát.

Mikor volt az én hangom ennyire meghitt, ha így neveztem?

Váratlanul kedvem támadt átkarolni Monát, hogy jelezzem a jogosultságomat. Most már az én fiókám, az én kisbabám. Szégyelld magad!

Ebédülő: tökéletes négyszög, közepén tökéletesen kerek asztal. Chippendale székek. A körbefutó falfestményen képek egy virágkorát élő ültetvényről. Másfajta, mélyre csüngő, gyertyaégős csillár. Ennek a típusnak nem ismerem a nevét.

Rowan magányosan ült az asztalnál, amelynek lakkozása visszaverte a képét.

Övvel átfogott, sötétbordó, hosszú köntöst viselt, amely alól elővillant fehér hálóinge. Az atlasz kihajtó férfias jelleget adott a köntösnek, a nő, keskeny vállával, pikáns, festetlen arcával nem is lehetett volna nőiesebb. A semleges haj szóhoz sem jutott a nagy szürke szem és a szűzies szájjal mellette. Úgy bámult rám, mintha nem ismerne meg; mintha megvakította volna a szemgolyói mögött rejtőző, óriási tudás nyomása.

Aztán Monára nézett. Fölemelkedett, jobb karja meglendült, mutatójaja előre szögeződött:

– Kapd el! – súgta olyan hangon, mint akit fojtogatnak. Futva megkerülte az asztalt. – Eltemetjük a fa alá! Hallod, Michael! – Zihált. – Kapd el, halott, hát nem látod, kapd már el! – Mona felé iramodott. Michael átölelte, nem engedte tovább. – Magam temetem el! – mondta Rowan. – Hozd az ásót, Michael! – Érdes sikoly, hisztérikus, mégis fojtott.

Mona az ajkát harapdálta. Lángoló szemmel lapult a sarokban. Quinn alig bírta visszatartani.

– Mélyre ásunk, jó mélyre! – Görcsösen összeráncolta puha szemöldökét. – Úgy eltemetjük, hogy sose jöhessen vissza! Nem látod, hogy halott? Ne hallgass rá! Halott! Ő is tudja, hogy halott!

– Te persze a halálokat kívánod! – zokogott Mona. – Te undok, te utálatos! – Úgy csapott ki belőle a düh, mint egy hatalmas lángnyelv. – Te gyűlöletes hazug! Te tudod, ki vitte el a lányomat! Mindig ismerted! Mégis hagyta, hogy megtörténjék! Mert gyűlöltél Michael miatt! Gyűlöltél, mert Michael gyermeke volt! Ezért engedted, hogy az az ember elvigye!

– Hagyd abba, Mona! – szóltam rá.

– De drágám, édesem! – kérlelte Michael, egyszerre könyörögve értünk és elcsigázott, összezavarodott önmagáért, miközben minden erőfeszítés nélkül lefogta a feleségét, aki a karját karmolásza.

Odamentem hozzájuk, kifejtettem Rowan törvényes hitvesének karjaiból. Felkaptam, belenéztem tébolyult szemébe:

– Azért tettem, mert haldokolt. A bűn az enyém.

Látott engem. Azt látta, aki vagyok. Teste olyan merev lett, akár az uszadékfa. Michael csak bámult.

– Figyeljete mindketten – mondtam. – Most szavak nélkül fogok beszélni.

Elcsépelt nevekkal illetett, legendás alakok, nappalokból éjszakákba űzött, embervéren élő vadászok, azok vagyunk mi, Quinn, Mona és én. Étkünk az emberi hulladék, már ha létezik ilyen, mert csak a rosszakra vadászunk. Az idők hajnala óta élünk együtt az emberrel, mert emberekből leszünk, akiknek testét átváltoztatja, képességeiket a lehetőségek határáig növeli a Vér. Igazad van, jól látod, valóban halott, de csak embernek halt meg, mert elvarázsoltam, megtöltöttem éltető vérrel. Fogadd el így, mert

megtörtént, és ezen nem lehet változtatni. Én tettem. Egy haldokló lány, akinek nincsen más érzése a szenvedésen és a rettegésen kívül, nem alkalmas a beleegyezésre. Én kétszáz éve nem egyeztem bele. Quinn egy éve nem mondott igent. Talán nincs is közöttünk, aki igazán egyetértene. Meggyőződésből tettem, és mert megvolt hozzá az erőm. Engem vádolj miatta. Látod, hogy kivirult? A szennyves véren él, de ő Mona megint. Az övé az éjszaka, és nem férhet hozzá a nap. Én vagyok a bűnös, engem kárhoztass.

Elnémultam.

Rowan behunyta a szemét. Úgy zihált, mintha egy alvadt csomókba csapzott, láthatatlan iszonyatot űzne ki a tüdeje mélyéből. – Vérgyermek! – súgta, és rám borult. Bal keze kinyúlt, megmarkolta a vállamat. Magamhoz szorítottam, a hajába fűrtam az ujjaimat.

Michael lesütötte a szemét, mintha senkitől sem zavart magányban szeretne gondolkozni. Megértett mindent, amit mondtam. Szavaim lesüllyedtek lelkének mélységébe, és ő fáradt és szomorú lett tőlük.

Mona odament hozzá, és Michael leírhatatlan gyengédséggel ölelte a karjaiba. Úgy csókolta meg Mona arcát, mintha az igazság valamilyen hatalmas erejű, szűziesen hatalmas közösségbe foglalta volna őket. Csókolta a haját, az ajkát.

– Drága babácskám! – mondta. – Szépséges leánykám, kicsi géniuszom! – Majdnem olyan volt, mint mikor félórája ölelte magához Monát, csak most igazán felfogtam az értelmét. Másképp érintette meg Monát amióta ismerte igazi t ermészetét.

Igen, ebben az emberben volt testi vágy, életerős, gyakorlatias bujaság; azzal született, hozzátartozott a jelleméhez, formálta a világnézetét de Mona iránt nem érezte. Hatévnnyi betegápolás épp eléggé megbüntette a gerjedelméért. Ám ez az aberrált igazság megengedte, hogy ismét lelkifurdalás nélkül cirógathassa és csókolgathassa Monát, becézhesse, két kézzel simogathassa a haját. Igen. Mona visszatért hozzá, aki gyermekének az apja, halálának az apja volt.

– Akár a táltos – dűnnyögte Mona. Felvillantotta egészséges, édes mosolyát. Rettenthetetlen ifjúság! Szemének természetfölötti szikrázása, bőrének fénye, ragyogó arcát övező hajának égő erdeje most bizonyára még jobban feltűnt Michaelnek a szoba félhomályában.

Mona viszont semmit sem érzett meg a férfi lebegő szomorúságából, fájdalmas vágyakozásából. Michael tapintatos finomsággal elengedte, leült az egyik székre, az asztalra könyökölt, és a hajába fúrta az ujjait.

Quinn leült vele szemközt, és nézte Michaelt. Mona csendesen odament Quinn mellé, és ő is elfoglalta a helyét.

Én továbbra is álltam, karomban Rowannal. Hol volt az én bujaságom, a véres vihar, amely a tudás, a bekebelezés, a meghódolás, a birtoklás, a gyilkolás, a szerelem parancsát forgatja örvényében? Megvolt, bőrig áztam tőle. Csakhogy én nagyon erős vagyok. Ez adottság. Ha pedig valaki úgy szeret egy másik embert, ahogy én szerettem Rowant, akkor nem akar bántani. Soha. A szív közhelyszerű ingerei elégnek a csöndben. Nem marad más, csupán az alázatos hála, hogy ezt is érezhetem, ezt is megismerhettem, és bezárlhatom vigyázó lelkembe.

Úgy emeltem föl a fejét, hogy a hüvelykujjam az arcához tapadt. Én biztosan nem türtem volna el, ha velem próbálják megcsinálni. Óvatosan csináltam, hogy azonnal elhúzhassam a kezemet, ha a legcsekélyebb kelletlenséget mutatná. De ő csak nézett, fásult megértéssel. Teste behódolt nekem, és a kéz, amely a vállamba kapaszkodott, gyengéden átcsúszott a nyakamra.

– Tehát mi, a belső kör Mayfairjei, mostantól újabb százszor szent titkot őrzünk – szólalt meg azon a fantasztikusan zengő, sötét fényű hangján –, mert a halhatatlanok újabb fajtája jött el hozzánk.

Légies könnyedséggel kicsúszott a karjaimból. Lopva megcsókolta a kezemet, majd az asztalhoz ment, Michael vállára tette a kezét, és ránézett Monára.

– Fel fogok majd ébredni valahogyan ebből a gnózisból – folytatta –, de védeni fogom, minden erőmmel védeni fogom a hétköznapoktól, és utána visszatérek a világba, amelyet azért alkottam, hogy szüksége legyen rám.

– Bébi, visszajöttél – súgta Michael.

Ez volt az a lény, akit imádtam.

Mikor találkozott a tekintetünk, láttam a szemében hogy felismerte rajongásomat, amelyet olyan mélységesen ért és tisztel, hogy arra nem találtam szavakat a túláradó csöndben.

Így hát a költészet megint felülmúlja a prózát: Szép vagy mátkám, rettenetes, mint a zászlós tábor, fordítsd el a te szemeidet éntőlem, mert

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

*azok megzavarnak engem. Olyan, mint a berekesztett kert az én húgom,
jegyesem! Mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kútforrás!¹²*

Károli Gáspár fordítása

16

Miért szerettem ennyire? Valaki bizonyosan elolvassa majd ezeket a lapokat, és megkérdezi: mi volt annyira szeretni való benne? Mi keltett benned, éppen benned, ekkora szerelmet? Hogy éppen te légy ennyire szerelmes, férfiak-asszonyok szeretője, ártatlan lelkek pusztítója, a vámpír? Te, akit annyi könnyen jött szerelem lobogott már körül, aki örök reménykedéssel fitogtatod fullánkös bűbájadat – miért szeretted Rowan Mayfairt?

Most mit mondjak erre? Nem tudtam, hány éves, így nem írhatom be ide. A haját nem jellemezhetem másképp, csak úgy, hogy rövidre volt vágva, a végein befelé göndörödött; sima arcát még mindig nem szántotta fel a kor, és az alakja fiús volt.

De az ember úgyis csak a szerelem felismerésének fortyogó sodorvizéből emeli ki az ilyen részleteket. Önmagukban semmit sem jelentenek. Bár ha elhiszük, hogy egy ilyen erős asszony maga alakítja a vonásait, szemöldökének állását, tartásának egyenességet, gesztusainak nyíltságát, lépteinek hosszúságát, járásának hangját, még azt is, hogy milyen eséssel keretezi az arcát a haja – akkor talán mindent jelentenek.

A lánghajú Mona mellett ő hamuszínű volt, éles, aszexuális pillantású asszonyi szénrajz; lelke oly hatalmas, hogy megtöltötte minden porcikáját, és kisugárzott a végtelenségbe. Olyan sokat tudott a világról, hogy mellette eltörpültek mások, akiket eddig ismert és még ismerni fog. Képzeljék el ezt a magányt.

Nem kezelte ő le az embereket, csak nem beszélt hozzájuk. Csak az Isten tudja azoknak a számát, akiket megmentett. És csak ő tudta azoknak a

számát, akiket meggyilkolt.

Gigászi álmait még csak most kezdte megvalósítani a Mayfair Gyógyintézetben, amely az önzetlen és fáradhatatlan gyógyítás hatalmas eszköze volt. Ám őt igazából a nyilvánosságra még nem hozott tervek vonzották amelyekhez megvolt a gazdagsága, a tudása, a lézer élességű látomása, a bátorsága és a személyes energiája.

Mi fenyegette ezt a monumentális egyéniséget, aki az örökségével dacolva, tragédiákon átlábalva megtalálta magának a tökéletes célt? A tulajdon elméje. Időnként úgy vetette magát a tébolyba, mintha erős szeszért nyúlna; és ha az emlékek és a büntudat fojtogató részegségében menekült nagyszerű terveitől, elveszítette arányérzékét, józan ítélőképességét, érdemtelenségéről dűnnyögött, és terveket szőtt a menekülésre, hogy soha többé ne kelljen megfelelnie semmiféle elvárásnak.

Ebben a drága pillanatban kegyelmi állapotnak tekintette az épelméjűséget, engem pedig annak a démonnak látott, aki visszahozta neki.

Neki én egyesítettem a két világot. Ez azt jelenti, hogy ő is megteheti.

Vérgyermek.

Éhezett rám, mindenre, ami voltam – vagyis arra, amit megérezett három találkozásunkból, és arra, amit most már igaznak tudhatott vallomásomból és a saját iszonyatából.

Kellettem neki mindenestől. Ez a vágy, amely a tehetségéből fakadt, legázolta és kiirtotta szerelmét Michael iránt. Tudtam. Hogyne tudtam volna. De ő nem szándékozott engedni a vágynak, és az ő akarata, az vas volt. Mert mint tudjuk, vasra is lehet rajzolni szénnel.

17

– Ezt a titkot meg kell őriznetek mindenkitől – mondta Mona remegő hangon. Szorosan fogta Quinn kezét. – Ha senkinek sem áruljátok el, időnként elmehettek hozzájuk. Vagyis a többi családtaghoz. Még ismerhetjük egymást egy kis ideig. Úgy, ahogy Quinn ismer mindenkit Blackwood Farmon. Lenne némi időm a kivonulásra. Miért neveztél vérgyermeknek?

Rowan ránézett a kerek asztal fölé. Azután senkinek sem szóló, váratlan türelmetlenséggel letépte magáról a vastag bordó köntöst, és kilépett belőle, mint egy törött kagylóhéjból. Ujjatlan fehér pamut hálóing feszült rajta.

– Menjünk ki innen – mondta. Bársonyos mély hangja magabiztosabb volt, fejét kissé lehajtotta. – Oda menjünk, ahová a többieket temették. Stirling már kint van. Mindig szerettem azt a helyet. Beszéljessünk a kertben. – Elindult. Ekkor vettem észre, hogy mezítláb van. Hálóingének széle majdnem érte a padlót.

Michael felállt, követte a feleségét. Mintha kerülte volna a tekintetünket. Utolérte Rowant, átkarolta.

Mona azon nyomban utánuk indult.

Keresztülmentünk egy hagyományos tálalón, színes porcelánokkal zsúfolt, magas vitrinek között, keresztülmentünk egy modern konyhán, kiléptünk a francia ablakon, leereszkedtünk a festett falépcsőn a kőlapokkal burkolt, zegzugos, tágas teraszra.

A terasz mögött terült el a hatalmas, nyolcszögletű úszómedence, amelynek vizén a merített világítás fénye villódzott. A medence túlsó

partján méltóságteljesen elegáns fürdőkabin magasodott.

Hosszú mészkö balusztrád szegélyezte a trópusi növényekkel zsúfolt kertet. A levegő hirtelen megtelt az éjszakai jázmin erős illatával.

Balról a majomcsészefa ágai építettek fölénk boltívet. Kabócák daloltak harsányan a sűrűn álló fákon. Nem hallatszott be a külvilágból a közlekedés lármája. Még a levegő is mennyei volt.

Monának tátva maradt a szája. Mosolygott, megrázta a haját, aztán szélsebesen megfordult, hogy elbújjon Quinn megnyugtató ölelésében.

– Ugyanolyan szép, sőt még szebb mint amire emlékeztem! – duruzsolta a kolibriszárny verdesésére emlékeztető hangon. Semmi sem változott!

Rowan megállt, és a mozgó felhőket nézte, mintha Monának akarna időt hagyni, hogy magába igya a látványt. Rám villantotta a szemét, megint Monára nézett, majd ismét a felhőkre.

– Ki akarna megváltoztatni egy ilyen helyet? – kérdezte gyöngéd, mély, dallamos hangján.

– Mi csak őrzésre kaptuk – felelte Michael. – Amikor mi már régen elmentünk, majd más Mayfairek lagnak benne.

Egymáshoz közel húzódva álltunk, és vártunk. Quinn nagyon ideges volt. Mona az egekben járt.

Pásztáztam, hogy nem ólálkodik-e a közelben Julien kísértete. Nem találtam. Úgy tűnik, nem akarta kockáztatni, hogy Michael meglássa.

Balról, egy fekete kovácsoltvas kapu mögül előlépett Stirling. Feltűnően csendes volt, egyébként ugyanolyan gavallér, mint rendesen, ropogós, méretre csináltatott lenvászon öltönyében. Rowan félelem nélkül ment tovább csupasz talpain, és a kertre mutatott, ahonnan Stirling kijött.

Az angol egy tájékozódó röpke pillanatig Monára nézett, majd követte Rowant és Michaelt vissza a kertbe.

Egy másik világba érkeztünk a szabályos négyszög alakú kölapok, olaszos bábos korlátok fegyelmezett tartományából.

Itt szabadon burjánzott az elefántfűl és a banáncserje. Széles pázsit terpeszkedett egy hatalmas, vén tölgyfa alatt, a pázsiton vasasztal állt és modern székek, ránézésre kényelmesebbek, mint az otthoni ereklyék a házam udvarán. A kert végében magas téglafal emelkedett, balról tiszafák sora választotta el a fészergarázstól, jobbról természetes fagyalbokrok mögé bújó, emeletes faház – ódon szolgaszállás – zárta el a világtól.

Valaki volt a szolgaszálláson. Aludt. Álmodott. Öreg lélek. Felejtsd el. Nyirkos föld, elszórt virágok, surrogó levelek a nyári párás levegőben, az éjszaka dalai, vízszag, mert csak nyolc saroknyira van a folyó az ír Csatornánál. Távoli vonatfütyt hasított az éjszakába, vagonok dübörögtek fojtottan.

Váratlanul elhallgattak a kabócák, de továbbra is harsogott a levelibékák kardala. Kiáltoztak az éjszakai madarak, amelyeket csak egy vámpír hallhat.

A lebetonozott ösvény mentén a talajszinten elhelyezett világítótestek sápadoztak. Szétszórva az egész kertben voltak hasonló lámpások. A tölgyfára szerelt két reflektor puha fényt permetezett a pázsitra. Telihold volt, ám a felhők lila ellenője mögé rejtőzött korong híg, rózsás homályba burkolta az élettől lüktető, balzsamillatú kertet, amely habzsoló parányi szájak megszámlálhatatlanságával várt reánk.

Ahogy ráléptem a fűre, megcsapta az orromat az idegen faj aromája, ugyanaz a szag, amelyet a siheder Quinn is érzett, amikor ide vezette Julien bácsi kísértete. Észrevettem, hogy Mona túlfinomult érzékei is veszik a szagot. Fölszegte a fejét, mintha megbotráncoltatta volna valami, aztán mélyen beszívta a levegőt. Quinn lehajolt hozzá, hogy megcsókolja.

Stirling a házigazdát játszotta az asztalnál, ezzel próbálta leplezni, mennyire megrendíti Mona látványa. Quinn-nél már láthatta azon a vérfagyasztó estén, mit jelent az átváltozás csodája, meg később is, azon az éjszakán, amikor elmentünk értesíteni, hogy Merrick Mayfair nincs többé. De Mona... Nehezen tudott uralkodni magán.

Rowan hófehér hálóinge a sarat söpörte. Nem törődött vele, dűnnyögött vagy dúdolt valami érthetetlen nyelven. Michael úgy bámulta a tölgyet, mintha szólna hozzá. Levette gyűrött fehér zakóját, egy szék támlájára terítette, de továbbra is a fát bámulta, mintha még nem fejezte volna be a monológot. Istenien gusztusos halandó volt.

Stirling elhúzott az asztaltól egy széket Monának, és intett Quinn-nek, hogy foglaljon helyet Mona mellett. Én vártam Rowanra és Michaelre. Rowan váratlanul megfordult, és átölelt. Olyan szorosan rám tapadt testének mennyei selymével és bársonyával, ahogy csak egy halandó asszony képes, tekintete ide-oda futkosott rajtam, és lázasan suttogott érthetetlen szavakat. Álltam, mint a kőbálvány, a szívem vadul vert. Aztán elkezdett tapogatni, húzogatta a tenyerét az arcomon, a hajamon.

Megragadta a kezemet, és az ujjaim közé fűzte az ujjait. Végül a lábai közé nyomta a kezemet, aztán borzongva hátrált, és elengedett, már csak a szemével tartott fogva.

Közel jártam az örülethez. Hát itt senkinek sincsen fogalma a bennem dúló égháborúról? Lezártam szívem koporsóját. Hogy megbüntessem. Tűrtem.

Michael egyszer se nézett ránk. Leült, háttal a tölgynek, szemben Monával és Quinn-nel. Monához beszélt, dalolta az apáskodó zsolozsmát, hogy milyen szép és milyen kedves Mona, az ő drága kislánya. Mindezt a szemem sarkából láttam, és nem bírtam tovább. Eltört bennem a lakat. Felkaptam Rowan nyúlánk testét, csókoltam a homlokát, homlokának selymes-feszes bőrét, engedelmes, puha száját. Karja lecsúszott rólam, és ő belesiklott a férje melletti székbe. Csend volt. Elvégeztetett.

Átkerültem az asztal másik oldalára, és leültem Mona mellé. Színültig megtöltött a vágy. Azt nem lehet szavakba foglalni, ha ennyire kívánunk valakit. Behunytam a szememet és hallgattam az éjszakát. Falánk, visszataszító teremtmények énekeltek gyönyörűen, a zsíros televényt pedig olyan ocsmányságok rágták, hogy írni se bírok róluk hosszabban. A vízparton egyfolytában zakatoltak a vonatok. Most a sípláda kezdte jajongani groteszk énekét a sétahajón, ahol turisták táncoltak, daloltak, lakomáztak és nevettek.

– A Sötétlő Erdő – mormoltam. Elfordultam a társaságtól, mintha gyűlölném őket.

– Mit mondtál? – kérdezte Rowan. Lázasan röpködő tekintete megállt egy percre.

Mindenki elcsendesedett, csak a szörnyek énekeltek. Szárnyas szörnyek, hatlábú, nyolclábú szörnyek, és olyan szörnyek, amelyeknek nincs is lába.

– Csak egy kifejezést, amellyel egyszer régen a Földet illettem – magyaráztam. – Akkor, amikor még nem hittem semmiben, és úgy tartottam, hogy nincs más törvény az esztétika törvényein kívül. De akkor még fiatal és ostoba voltam, újonc a Vérben, aki új és új csodákra várt. Még nem tudtam, hogy ennyit tudunk, nem többet. Időnként eszembe jut, ha véletlenül ilyen gyönyörű az éjszaka.

– Most már hiszel valamiben? – kérdezte Michael.

– Sikerült meglepned – válaszoltam. – Azt hittem, elvárod tőlem, hogy

mindent tudjak. A halandók általában erre számítanak.

Michael megszóvalta a fejét.

– Van egy olyan érzésem, hogy te se látsz messzebb a következő lépésnél. Úgy mint az emberek. – Tekintete a mögöttem levő banáncserjékre tévedt. Láthatólag nyomasztotta az éjszaka, és nagyon fájhattak neki dolgok, amelyeket nem is remélhettem megtudni. Nem akarta mutatni a fájdalmat, de túl nagy volt ahhoz, hogy magába zárhassa.

Mona közel járt a síráshoz. Nyilvánvalóan szent volt számára ez a hely, ez a titkos hátsó udvar, amely olyan jól el volt rejtve a Kertváros utcáinak, népes házainak a világától. Jobbját a bal kezembe csúsztatta. Bal keze Quinn markában volt, és tudtam, hogy egyforma kétségbeeséssel kapaszkodik belénk, újra és újra elvárva tőlünk a megnyugtatót.

Ami az én kedves Quinnemet illeti, rettentő kínosan érezte magát, és már semmiben sem volt biztos. Feszengve kémlelte Rowant és Michaelt. Még sose volt egyszerre ilyen sok halandó társaságában, akik mind tudták róla, hogy kicsoda. Eddig tulajdonképpen csak Stirling ismerte az igazi természetét. Ő is érezte a koros halandót a hátsó házban, és nem tetszett neki.

És Stirling, aki Rowan csendjéből helyesen feltételezte, hogy a kinyilatkoztatás megtörtént, ugyancsak ijedtnek látszott a maga méltóságteljes módján. A balomon ült, és Rowant figyelte.

– Miben hiszel most? – kérdezte Mona remegő, ugyanakkor sürgető hangon. – Ha téves volt a Sötétlő Erdő reménytelensége, akkor mi váltotta fel?

– A hit az Alkotóban – felelte –, aki szeretettel és céltudatosan rakosgatta össze ezt. Mi más?

– Amen! – sóhajtott Michael. – Valaki, aki jobb nálunk, mert jobbnak kell lennie – valaki, aki jobb minden földi teremtménynél, valaki, akiben van együttérzés...

– Te együttérsz-e velünk? – kérdezte Quinn élesen Michaeltól. – Mert én meg akarom őrizni a magam és a Mona titkait.

– Az a baj veled, hogy azt gondolod, még mindig ember vagy – felelte Michael. – A titkokat meg ne féltsd! Minden úgy lesz, ahogy akarsz. A biztonság kedvéért várjatok egy kis időt. Utána Mona visszatérhet a családhoz. Egyáltalán nem nehéz dolog.

– Neked hihetetlenül könnyűnek tűnik – felelte Quinn gyanakodva.

– Miért?

Michael kurtán, epésen fölnevetett.

– Meg kell értened, mik voltak a táltosok, és mit tettek velünk!

– És hogy én mit tettem az egyikkel, oktan hebehurgyaságból – szólt közbe halkán Rowan. Tekintete elmerült az emlékezésben.

– Nem tudom, és nem értem – mondta Quinn. – Lestat eredetileg arra gondolt, hogy cseréljük ki a titkainkat. Vannak dolgok, amelyeket Mona nem magyarázhat el. Túlságosan fájnak neki. Ezek a dolgok rád is vonatkoznak. Mona belegabalyodott a családi összetartás hálójába, és nem szabadulhat. Ám egy dolog világos. Meg akarja találni a lányát, Morrigan.

– Nem tudom, segíthetünk-e – mondta Michael.

– Most már önállóan is felkutathatom Morrigan! – tiltakozott Mona. – Erős vagyok megint. – Keze szorosabban markolta az enyémet. – De nektek el kell mondanotok mindent, amit tudtok! Két évig feküdtem abban az ágyban, eszelősen és összezavarodva! Még most is totál ki van az agyam. Nem értem, hogyhoggy nem találtátok meg a lányomat!

– Részletesen el fogunk mondani neked mindent megint! – nyugtatgatta Michael.

Rowan felocsúdott motyogó révületéből. Pillantása úgy cikázott az asztal fölött, mintha nem lenne ott semmi.

– Én tudtam rólatok – mondta. Szavai fojtottan peregetek a szájából. – Mármint tudtam, hogy kik vagytok: vérgyermekek, vérvadászok, vámpírok. Tudtam. Nem volt egyszerű dolog. Michael tudta. A tudás szakaszokban jött meg. – Most először nézett a szemembe, és így folytatta:

– Egyszer láttam egyet a fajtátokból. A Francia Negyedben sétált. Hím volt, fekete hajú, nagyon szép, és tökéletesen elkülönült a környezetétől. Mintha keresett volna valakit. Valósággal megbénultam az ellentmondástól, mert vonzónak találtam, ugyanakkor féltem tőle. Ismered a hatalmam. Nem úgy fejlődött, ahogy kellett volna. Boszorkány vagyok, aki nem akar boszorkány lenni, örült tudós vagyok, aki nem akar örült lenni. Tudni akartam róla. Követni akartam. Régen volt, de sose felejtettem el. Tudtam, hogy nem ember, és nem kísértet. Azt hiszem, még senkinek sem meséltem róla.

De aztán eltűnt a Talamascából az a nő. Merrick Mayfair volt a neve. Nem ismertem, de hallottam róla: színes Mayfair, a család egyik külvárosi

ágának a leszármazottja. Nem emlékszem pontosan. Azt hiszem, Lily Mayfair mondta, igen, vagy Lauren – utálok Laurent, gonosz –, tehát Lauren Mayfair mondta, hogy rengeteg színes Mayfair van, de ez a Merrick egyikkel se nagyon tartja a kapcsolatot. Ennek a Merricknek félelmetes okkult képességei voltak. Tudott rólunk, az Első utcai brancsról, de nem igazán szorgalmazta a kapcsolatot. Életének nagyobb részét a Talamascánál töltötte, mi még csak nem is tudtunk róla. Márpedig a Mayfairek gyűlölik, ha nem tudnak más Mayfairekről.

Lauren mesélte, hogy egyszer eljött ez a Merrick Mayfair, amikor a házát megnyitottuk a látogatóknak jótékonyági célból, a városvédők javára, miután Michael helyreállított mindent, a rossz idők is elmúltak, és mielőtt Mona igazán beteg lett volna. Most képzeljétek el, hogy ez a Merrick nevű nő keresztül-kasul bejárta az Első utcai házat a turistákkal, csak hogy lássa a galaxismagot. És mi nem voltunk ott. Nem tudtuk.

Mintha karddal szúrtak volna át. Stirlingre pillantottam. Ő is szenvedett. Láttam Merricket, ahogy felkapaszkodik a tüzes oltárra, viszi magával a kísértetet, amely Quinn életének átka volt. Ne mondd el! Ne támaszd fel a kint! Úgysem tehetsz semmit.

– Aztán eltűnt – mondta Rowan –, ami nagy felzúdulást okozott a Talamascában. Merrick elment! Gonosz dolgokról suttogtak. Akkortájt érkezett meg Délre Stirling Oliver. – Az angolra nézett, aki egyszerre féltősen és flegmán viszonzta a pillantását.

Rowan ismét lesütötte a szemét. Lágy, mély hangján átsejlett a robbanással fenyegető hisztéria.

– Ó, igen, tudom! – mondta nekem. – Néha attól féltem, elveszítem az eszemet. Azért építettem meg a Mayfair Gyógyintézetet, hogy ne legyek az őrült tudós. Az őrült tudós kimondhatatlan dolgokra képes. Dr. Rowan Mayfairnek jónak kell lennie. Megteremtettem ezt az óriási központot, hogy rászorítsam dr. Rowan Mayfairt a jóra. Ahogy elkezdődött a terv megvalósítása, többé nem engedhettem meg magamnak, hogy az őrültségbe meneküljek – ábrándozzak a táltosokról, akik most vajon hol lehetnek, furcsa lényekről álmodjak, akiket láttam, majd nyom nélkül elveszítettem. Mona lánya. Megpróbáltunk mindent, ami a hatalmunkban állt, hogy felkutassuk. De nem élhettem egy árnyékvilágban. Ott kellett lennem a hétköznapi emberek között, szerződéseket kellett aláírnom, tervrajzokat

kellett elbírálnom, orvosoknak kellett telefonálnom országszerte, Svájcba és Bécsbe kellett repülnöm, megbeszélést folytatni orvosokkal, akik az eszményi gyógyintézetben akartak dolgozni, abban, amelynek felszerelései, laboratóriumaival, személyzetével, kényelmével, kutatási programjaival egyetlen más intézet sem versenyezhet.

Azért lett, hogy odakössön az épelméjűek világához, azért, hogy a lehető legteljesebb mértékben megvalósíthassam gyógyítói látomásomat –

– Rowan, ez csodálatos, amit tettél – mondta Quinn. – Úgy beszélsz, mintha nem hinnél benne, ha éppen nem vagy ott! Mindenki más hisz!

Rowan ugyanúgy pergette halk szavait, mintha nem hallotta volna a közbeszólást, mintha nem bírná magába fojtani a beszédet.

– Jött hozzánk mindenféle ember. Olyanok, akik sose szültek táltost, olyanok, akik sose láttak kísérteteket, olyanok, akik sose temettek holtakat a kertjükbe, olyanok, akik sose láttak vérgyermekeket, olyanok, akik még csak nem is remélték, hogy bármilyen alakban találkozhatnak a rendhagyóval. Az intézet mindenkinek segít, mindenkit befogad, valóságos, igazi. Ez volt a lényeg. Nem hagyhattam magára, nem vonulhattam vissza a lázálmokba, még csak firkálni se húzódhattam el a szobámba, nem hagyhattam cserben a szigorlóimat, a cselédkönyveseim, a laboratóriumi asszisztenseimet, a kutatócsoportjaimat, továbbá nekem, az én idegsebész-i előéletemmel a személyes ügyem volt ennek az óriási szervezetnek minden aspektusa; nem futhattam el, nem hibázhattam, most sem hibázhatok, nem mulaszthatok, nem...

Elnémult, behunyta a szemét. Jobbját ökölbe szorította az asztalon. Michael szótlan bánattal nézte.

– Folytasd, Rowan – mondtam. – Figyelek rád.

– Feldühítesz – mondta Mona halk, metsző hangon. – Szerintem én gyűlöllek téged.

Elszörnyedtem.

– Ó, igen, mindig is gyűlöltél! – Rowan felemelte a hangját, de nem nyitotta ki a szemét. – Mert nem tudtalak meggyógyítani. És nem találtam meg Morigant.

– Nem hiszek neked! – mondta Mona.

– Nem hazudik! – szólt rá szigorúan Quinn. – Emlékezz arra, amit magad mondtál. Évekig voltál beteg és zavart.

– Mona, kedves, nem tudjuk, hol van Morrigan – mondta Michael.
Mona nekidőlt Quinn-nek, aki átkarolta a vállát.

– Beszélj, Rowan, mondd el, amit mondanod kell – kértem. – Hallani akarom.

– Ja, ja! – mondta Mona. – Halljuk a Rowan-sagát!

– Mona! – sziszegtem. Hozzá hajoltam, megragadtam a fejét, magamhoz húztam, hogy a fülébe suttoghassak: – Ezek halandók, és a halandókkal szemben fáradhatatlan türelmet tanúsítunk! Semmi sem olyan, mint régen! Uralkodj az erődön! Uralkodj hajdani halandó irigységeden és rosszindulatodon! Azoknak nincs helye itt! Nem fogod fel, mekkora hatalmat nyertél Morrigan felkutatására? Itt most a családod nyugalma forog kockán!

Kelletlenül bólintott. Nem értette. Csak most kezdtem megérteni, mennyire elválasztotta halandó korának betegsége ezektől az emberektől. Noha valószínűleg naponta látogatták a kórházban, ő agyongyógyszerezett magányban szenvedett.

Halk csoszogás törte meg az összpontosításomat. A szolgaszálláson alvó személy felébredt, és lefelé igyekezett a falépcsőn. A szűnyoghálós ajtó becsapódott. Lábak csúszkáltak a zörgő levelek között.

Pici kobold is lehetett volna az elefántfülek és páfrányok közül előlépő alak, holott csak egy vénséges vén, pöttöm asszony volt: ökölnyi, ezerráncú arc, fekete szempár. Hosszú, fehér haját két szoros varkocsba fonta, amelyeket rózsaszín pántlikával kötött meg. Merevre keményített, virágos ruhát, pufi, bolyhos, rózsaszín papucsot viselt.

– Dolly Jean! – sikította Mona, és rohant az üdvözlésére. Felkapta a morzsácskát, és megforgatta a levegőben.

– Kegyelmező Atyám az Égben! – rikoltotta Dolly Jean. – Hiszen ez Mona Mayfair! Teszel le rögtön, gyermek! Mi ütött beléd? Ezt a cipőt! Rowan Mayfair, miért nem szóltál, hogy itten van a gyermek? Te meg, Michael Curry, miért itattad velem azt a rumot, azt hiszed, anyuskád az Égben nem tudja, miket művelsz, aszitted, kiütöttél, tudom én azt, ne gondold, hogy nem tudom, de nézzétek már Mona Mayfairt, mit pumpáltatok belé?

Mona fel sem fogta, milyen rendellenes látvány, ahogy a vámpír erejével a magasba tartja az öregasszonyt. A társaság nem jutott szóhoz.

– Ó, Dolly Jean, de rég láttalak, de nagyon régen! – zokogta Mona. – Már nem is emlékszem, mikor találkoztunk utoljára! Bezártak, összevissza flastromoztak, én meg csak álmodtam. Aztán mikor mesélték, hogy Mary Jane már megint elszökött, azt hiszem, átcúsztam a teljes elhülyülésbe.

– Tudom, babám – mondta Dolly Jean –, de nem akartak beengedni a szobádba, a szabály, az szabály, de azért egy percig se gondold, hogy nem mondtam el éretted minden nap a rózsafüzért! Aztán egy napon úgyis elfogy Mary Jane pénze, és akkor majd hazajön, vagy ha nem, hát a hullaházban köt ki, a lábujján bilétával, szóval mindenképpen megtaláljuk.

Addigra valamennyien felálltunk, kivéve Rowant, aki úgy belefeledkezett a gondolataiba, mintha semmi sem történt volna körülötte. Michael sietve kikapta Mona kezéből a pihekönnyű Dolly Jeant, és beleültette egy székre, Rowan és maga között.

– Dolly Jean, Dolly Jean! – zokogta Mona, miközben Quinn visszavezette a helyére az asztalnál.

Rowan nem nézett se Monára, se Dolly Jeanra. Egyfolytában dünnögött, fejében töretlenül pergett az elbeszélés, szeme a sötét semmit fürkészte.

– Na jó, nyugodj meg, Dolly Jean, és te is, Mona! Hadd beszéljen Rowan! – kérte Michael.

– Hát te meg ki a csuda vagy? – kérdezte tőlem Dolly Jean. – Istennek szent Anyja, te meg honnan jöttél?

Rowan hirtelen megfordult, és leplezetlen értetlenséggel meredt Dolly Jeanre. Aztán visszasüllyedt emlékeinek zsúfolt magányába.

Az öregasszony mozdulatlanra merevedett, egy percre elnémult, majd azt motyogta:

– Jaj nekem, szegény Rowannak már megint elmentek hazulról! – Ismét rám meresztette a szemét, felhőrdült, és azt rikoltotta: – Én tudom, ki vagy!

Muszáj volt mosolyognom rá.

– Kérlek, Dolly Jean! – mondta Michael. – Meg kell beszélnünk néhány dolgot!

– Jézus, Mária, Szent József! – kiáltotta Dolly Jean, ezúttal Monát bámulva, aki sietősen dörgölte az arcáról a legfrissebb könnyek nyomát. – Vérgyermek lett Mona Mayfair, az én babám! – Tekintete megtalálta Quinnt. Megint felhőrdült, megint elkurjantotta magát: – Hiszen ez a fekete

hajú!

– Nem, nem az! – sziszegte Rowan dühösen. – Ő Quinn Blackwood. Tudod, hogy rég szereti Monát! – Úgy mondta, mintha ez megválaszolná a világegyetem összes kérdését.

Dolly Jean egy lökésszerű mozdulattal elfordult a székében, kétszer biccentett, és alapos megfigyelés tárgyává tette Rowant, aki úgy nézett rá fénylő szemével, mintha először látná az öregasszonyt.

– Jaj, lányom, szegény lányom! – Dolly Jean megsimogatta pici kezével Rowan haját. – Édes lányom, ne légy már olyan szomorú, folyton csak búsulsz mindenkiért. Szegény kislányom!

Rowan úgy bámult rá, mint aki egy kukkot sem értett abból, amit Dolly Jean mondott, aztán ismét a semmibe révedt, és elmerült álmodozó töprengésében.

– Ezen a délutánon négy órakor – folytatta Dolly Jean, tovább simogatva Rowan haját – ez a szegény kicsi lélek a tulajdon sírját ásta meg itten az udvaron. Észrevettem ám, milyen jól eltakartad, Michael Curry, asziszed, mindent eltakarhatsz, aztán mikor lejöttem, hogy megkérdezzem, mit áll ottan egy sáros gödörben, azt mondta, kapjam csak fel a lapátot, és temessem be élve.

– Csönd, hallgass! – suttogta Rowan, még mindig a semmibe nézve, mintha az éjszaka hangjait kémlelné. – Most magasabb szempontból kell nézni a dolgokat. A beavatottak megsokasodtak. Ez a belső kör. Légy méltó hozzá, Dolly Jean, és maradj csöndben!

– Jól van, lányom – mondta Dolly Jean –, hát akkor beszéljél csak, ahogy kell. Éretted pedig, szépséges Monám, naphosszat fogom imádkozni a rózsafüzért, és éretted is, Tarquin Blackwood. Hát te szöke, te nyálka! Asziszed, nem tudom, ki vagy, de én tudom!

– Köszönöm, madame – szóltam halkán.

– Ezek szerint mindenki megőrzi a titkunkat? – kérdezte Quinn. – Mert ez most már percről percre veszélyesebb a számunkra. Mi süлhet ki ebből?

– A titkot meg lehet őrizni – jelentette ki Stirling. – Ezt el kell mondani. Különben sem táncolhatunk már vissza.

– Nohát, csak nem képzeli, hogy most majd megpróbáljuk elhitetni az egész Mayfair famíliával, hogy vannak vérgyermekek! – hahotázott Dolly Jean, és az asztalra csapott a két kezével. – Kész nevetség! Hiszen még azt

se hiszik el nekünk, hogy van táltos! Itten van ez a langeszű doktor, még arra se tudja rávenni őket, hogy higgyenek az óriás hélixben, még arra se tudja rávenni őket, hogy viselkedjenek ildomosan, nehogy becsússzon még egy járó baba! Gondolja, hogy odafigyelnének, ha elmondanánk mindent a vérgyermekekről? Kedves, melléteszik a kagylót, ha mi telefonálunk!

Egy pillanatig azt hittem, hogy Rowan tombolni fog. Gyilkosan meredt Dolly Jeanre, és egész testében remegett. Az arca elfehéredett, a szája mozgott, de nem formált szavakat.

Aztán a legfurcsább kacajra fakadt. Halk, felszabadult nevetés volt. Arca kislányos lett az örömtől.

Dolly Jean egyre jobban belelovalta magát.

– Hát nem tudod? – kiáltotta Rowannak. – Arra se veheted rá őket, hogy higgyenek a tüdőgyulladásban! Arra se veheted rá őket, hogy higgyenek az influenzában!

Rowan bólintott. Nevetése lassan átment édes mosolyba. Még sose láttam ilyennek az arcát. Gyönyörű volt.

Mona egyszerre sírt és próbált volna beszélni.

– Higgadj már le, Dolly Jean! Le kell rendeznünk pár dolgot.

– Akkor adjatok rumot, az Ég szerelmére! – parancsolta Dolly Jean. – Szaladj csak a fiatal lábodon, te tudod, hol van, vagy nem is, tudod mit, inkább amarettót hozzá! egy kupicával! Az nagyon csúszik nekem.

Mona már futott is a pázsiton. Cipősarka kopogott a kövön, ahogy megkerülte az úszómedencét.

Michael a fejét csóválta.

– Bele fogsz betegedni, ha még rá is iszol arra a rengeteg rumra – dünnyögte.

– Betegnek születtem! – közölte vele az öregasszony.

Stirling úgy bámulta, mint valami rémséget. Belőlem kis híján kipukkadt a nevetés.

Rowan tovább mosolygott Dolly Jeanre. Édes, titokzatos, becsületes mosoly volt.

– Beléd töltöm az egész üveg amarettót – mondta fátyolos, bensőséges hangján. – Belefojtalak az amarettóba.

Dolly Jean ugrált a székén a visongó nevetéstől.

– Nohát, most megnevettetek, ugye? Nincsen itten semmi baj, te

lángész doktornő, te főnökasszony, te ház úrnője! De szeretlek, lányom! Én vagyok az egyetlen a családban, aki nem fél téled. Te csak gondoskodjál tovább mindenkiről, ezért küldött le az Úristen, te csak gondoskodjál tovább mindenkiről.

– Amiben újra és újra megbukom – mondta Rowan.

– Á, dehogy is, angyalom! – tiltakozott Dolly Jean. – Építsél egy új szárnyat a kórházhoz, és ne izgassad magadat semmin se, édes lányom.

Rowan hátradőlt a széken. Kábának tűnt. Behunyta a szemét.

Mona végigroppant a pázsiton. Több üveg szeszt és ragyogó poharakat hozott ezüsttálca, amelyet letett a vasasztalra.

– Na, lássam csak! – mondta. – Van három emberünk. – Poharakat tett Stirling, Michael, Dolly Jean és Rowan elé. – Jaj, nem is, négy emberünk! Oké, akkor minden embernek egy pohár.

Azt hittem, Quinn ott helyben meghal a szégyenkezéstől. Én csak megrándultam.

Michael elvette az Irish Mist palackját, és töltött magának egy keveset. Dolly Jean maga elé tette az amarettós üveget, és derekasan meghúzta. Stirling öntött a fényes konyakból egy cseppet, felhajtotta. Rowan ügyet sem vetett rájuk.

Csönd lett. Mona visszaült a helyére.

– Rowan – mondtam –, azt kezdted volna magyarázni, hogyan szereztél tudomást rólunk. Említetted Merrick Mayfairt, aki eltűnt a Talamascából.

– Á, ez jó! – Dolly Jean ismét meghúzta az amarettót. – Alig várom! Kezdjed, Rowan, ha beszélni van kedved! Hallani akarom. Úgy beszéljél, mintha nem is lennék itten, hogy megéjjenezzelek.

– Meg kell értenetek, mit jelent nekünk a Talamasca – mondta Rowan. Elnémult, aztán folytatta mély hangján: – A Talamasca tizenhárom nemzedék óta ismeri a Mayfair családot. Mona érti, miről beszélek. Nem tudom, Quinn, te érted-e. Nekik elmondhattunk mindent. Tudtak a táltosról. Tudtak. Hozzájuk menni annyi volt, mintha gyónáshoz járulnánk. Megvan bennük a katolikus egyház szilárdsága, törhetetlen önbizalma. És Stirling olyan türelmes volt. Mona szerette.

– Ne beszélj rólunk úgy, mintha nem lennénk itt! – mondta Mona.

– Türelem! – szóltam rá.

Rowan úgy folytatta, mint aki semmit sem hallott: – Aztán Dolly Jean, a

mi drágalátos Dolly Jean Mayfairünk a Fontevrault ültetvényről bejelentette, hogy Merrick Mayfairből vérgyermek lett. Abbion! Az történt vele!” Dolly Jean tudta, mert telefonált Tante Oscarnak. Maga Tante Oscar mondta.

– Aztán most nehogy befeketíts, mert leugatlak! – figyelmeztette Dolly Jean. – Az az igazság, hogy nem emlékszem, mi történt.

– Csitt! – szólt rá Rowan, és mosolygott.

Dolly Jean bólintott, és megint ivott.

Rowan hátradőlt és folytatta:

– Dolly Jean elvitette magát és engem Henrivel a nagy autón az alsóvárosba, hogy meglátogassuk Tante Oscart. A Francia Negyedben volt, de a kevésbé frekventált részén. Tante Oscar egy öreg, színes Mayfair, a harmadik emeleten lakik egy erkélyes lakásban, ahonnan rálátni a folyóra. Tante Oscar már akkor elmúlt száz, de még mindig megvan.

Rowan beszéde felgyorsult:

– Tante Oscar legalább három réteg ruhát viselt, a nyakára legalább négy csiricsaré kendőt csavart, és mindennek a tetejébe még hosszú, gesztenyebarna kabátot is vett, aranyszínű prémgallérral, azt hiszem, rókaprémme, apró kis rókák fejestül-farkastul, minden csontos ujját felgyűrűzte, és hosszú, ovális arca, hollófekete haja és hatalmas, tojásdad, sárga szeme volt. A lakást faltól falig telezsúfolta bátorokkal, sorjában három tálaló, három íróasztal, három szobában ebédlőasztal, mindenfelé pamlagok, székek, több réteg szőnyeg, apró asztalok keményített terítőkkal, biszkvitporcelán nippekkal, bekeretezett fényképekkel. Ezüst teáskészletek, ahova csak nézel. Csupa ferdén álló szekrény, mindegyik pukkadásig ruhákkal.

Dolly Jean kotkodácsolt, és ivott. Mona kuncogott. Rowan mintha nem is hallotta volna őket:

– Mindenfelé gyönyörű kis tizenkét éves mulatt gyerekek futkostak, hozták nekünk a kávé és a süteményt, felhozták a postát, leszaladtak újságért. Minden szobában volt egy tévé és egy mennyezeti ventilátor. Még sehol se láttam olyan szépséges gyerekeket, mint New Orleansban. Egyszerűen nincs szó a színükre.

Tante Oscar odament a hűtőhöz, amelyet jégsekreénynek hívott, noha vadonatúj volt, és kinyitotta, hogy megmutassa, ott van benne a telefon,

mert ő sose telefonál, és csakugyan ott is volt a telefon a tej, a joghurtok, a lekváros üvegek között, de mikor Dolly Jean telefonált, Tante Oscar meghallotta a csengést az ajtón keresztül, és felvette, mert Dolly Jean volt az.

Tante Oscar elmesélte, hogy kétszáz éve laknak a Francia Negyedben a vérgyermekek, akik a söpredék vérén élnek, és most már Merrick Mayfair is közéjük tartozik. Mert így kellett lennie. Merrick Mayfair vén Vervain bácsija meglátta a jövőben, hogy az ő drága kicsi Merrick Mayfairje a vérgyermekek közé fog állni egy napon, és ezt el is mondta Tante Oscarnak de senki másnak. Vervain bácsi jeles vudu doktor volt, és mindenki tisztelte, de mikor ezt látta a jövőben, ez megtörte a szívét. Tante Oscar azt mondta, hogy most már Merrick Mayfair örökké fog élni.

Megrándultam. Legalább láttam volna azt a Fényt... de mennyi esélyt ad nekem az Isten?

– Természetesen Julien bácsi igyekezett megakadályozni ezt a katasztrófát – úgy vélem, Julien bácsi azzal vezekel a bűneiért, hogy itt vesztegeti az idejét a földön –

– Ez nagyon jó! – csúszott ki a számon.

Rowan szavai tovább csobogtak:

– Tante Oscar megmagyarázta. Amikor Merrick Mayfair Nagy Nananne-ja haldokolt, megjelent álmában Julien bácsi, és utasította Nagy Nananne-t, hogy adja Merrick Mayfair a Talamascának. Ám mint Tante Oscar elmondta, Julien bácsit az az átok sújtja, hogy felsüljön minden alkalommal, amikor beavatkozik az élők világába.

– Csakugyan mondott ilyet? – kérdeztem.

Michael mosolygott, és a fejét rázta. Összenéztek Monával.

Rowan folytatta a mesét:

– Mikor leírtam a fekete hajút, akit sétálni láttam. Tante Oscar rögtön ráismert. Louis-nak nevezte. Azt mondta, el lehet üzni keresztvetéssel, habár a keresztnek nincsen hatalma fölötte, csak tiszteli. Azt mondta Tante Oscar, hogy a szökétől kell félni, akinek furcsa neve van, aki „úgy beszél, mint egy gengszter, és úgy néz ki, mint egy angyal”. Sose felejtettem el ezeket a szavakat, olyan különösek voltak.

Rám szögezte a szemét. Végem volt.

– Aztán évekkel később és alig pár napja beléptél Blackwood Farm

kettős szalonjába, Jasmine „Lestat”-nak szólított, és úgy beszéltél, mint egy gengszter, és úgy néztél ki, mint egy angyal. Tudtam, hogy benne vagy a lelkemben, mélyen, nagyon mélyen, ott, ahova nem akarok benézni. Tudtam. Emlékeztem Tante Oscar lakásában a kámforos molyirtó szagára, és arra, ahogy mondja: „A fekete sosem iszik, ha verekedni kell hozzá, de a szőke, az rettenetes dolgokat művel. Tőle kell félni.”

– Nem igaz – mondtam halkán. – Még a kárhozottak is tanulhatnak. Ez nem úgy van, ahogy az imakönyv mondja. Még a vámpírok és az angyalok is tanulhatnak. Istennek könyörületesnek kell lennie. Senki sem eshet ki a megváltásból.

– Megváltás! – súgta Rowan. – Hogy lehetne engem megváltani?

– Drágám, ne mondj ilyet! – kérte Michael.

– Ezt a lányt nem szeretheted eléggé – mondta Dolly Jean. – Felkel minden reggel, megeszi a reggelit, és egyenesen megy a pokolba. Erre megesküszök.

Rowan rám mosolygott. Kifinomult vonásaival, sima arcával olyan volt homályban, mint egy fiatal lány. Szürke pillantása egy időre megpihent, mielőtt újra kezdte lázas bolyongását.

Csókoljon meg engem az ő szájának csókjaival: mert a te szerelmeid jobbak a vérnél.

Szünet. A törvényes férj semmit sem vesz észre zaklatottságában. Rowan farkasszemet néz velem.

Bocsáss meg.

– Mennyit csapongok – mondta. – Nem egy szokványos sztori, ugye? – Úgy hordozta körbe a tekintetét, mintha meglepné a sötét kert, a palackok és a poharak csillogása.

– Kérlek, Rowan, folytasd – mondtam.

– Igen. Tehát hadd menjek vissza odáig, amikor Merrick Mayfair eltűnt. – Bólintott. – A lényeg, hogy láttam és hallottam dolgokat, el is meséltem őket Michaelnek, ő pedig meghallgatta, úgy, ahogy meg szokta hallgatni a szörnyűségeket, és évről évre sűrűbb lett benne az a baljós és mégis bűvös kelta homály, de mikor Stirlinggel beszéltem, láttam az arcán, hogy mindent ért. Találkozni akart Tante Oscarral, és találkozott is. De mondani csak annyit mondott, hogy hiányzik nekik Merrick Mayfair.

Aztán Lauren Mayfair, tudjátok, a Mayfair és Mayfair ügyvédi iroda

vezető jogásza, aki fejből tudja a törvénykönyveket, ennél fogva nem tud semmit, a szikkadt kis agyába vette, hogy kinyomozza, hova tűnt ez a Mayfair, akinek épp a fehér családjára lehet szüksége. Hülyeség.

– De mennyire – helyeselt Dolly Jean. Ismét meghúzta az üveget. – Lauren csak azért verte a tamtamot, mert ki akarta deríteni, van-e akármiféle Mayfair a Talamascában, mert az nem tetszett neki.

– Lauren ismerte a házat, amelyben Merrick Mayfair született – mondta Rowan. – Utánanézett és kiderítette, a háznak még mindig Merrick Mayfair a gazdája. Kiment a külvárosba, és olyat látott, ami megrémítette. Telefonált nekem. „Úgy helyreállították, ott, azon az életveszélyes környéken, mint egy palotát! Az összes szomszéd úgy fél, hogy a közelébe se mernék menni! Gyere ki oda velem!” Mondtam, hogy megyek. Még mindig nem győztem nevetni azon a furcsa találkozáson Tante Oscarral. Miért is ne mennék ki a külvárosba? Mindössze egy kórházat és egy kutatóközpontot kell befejeznem. Ki vagyok én, hogy azt mondjam, túl sok a dolgom a külvárosi kiruccanásokhoz?

Dolly Jean leszamarazott minket – az ember nem megy a közelébe egy vérgyermeknek, főleg, ha tudja róla, hogy micsoda, de ha mindenáron menni akarunk, akkor menjünk napszállta után, mert egy vérgyermek csak éjszaka jár; egyébként csakis a kapun mehetünk be, a főbejáratnál kell kopogtatni, és nehogy olyasmit csináljunk ügyetlenségünkben, ami okot ad a vérgyermeknek a támadásra. (Dolly Jean egyfolytában kotkodácsolt és bólogatott ez alatt a beszéd alatt.) Aztán telefonáltunk Tante Oscarnak, aki meghallotta a csörgést a hűtőszekrényből, és elismételte ugyanezt. Lauren Mayfair fűjt, mint a padláson kölykezett macska, ahogy errefelé mondják. Azt mondta, már a nagykorúsága előtt torkig volt a Mayfair familia genetikai elmebajával. Azt mondta, ha még egyszer meghallja a „vérgyermek” szót valakitől, perelni fog. Mire én természetesen azt feleltem: „Hát akkor nevezzük őket vámpíroknak!”

Mona kacagni kezdett, és Dolly Jean is olyan hévvel hahotázott, hogy a bal öklével kellett vernie hozzá az asztalt. Kis híján megfulladt nagy jókedvében. Mona kacagása végül kuncogássá halkult. Michael intett nekik, hogy hallgassanak, különben Rowan nem folytatja.

– Hát szóval lementünk oda – mondta Rowan, és elfordította rólam a tekintetét. – Még egy olyan lepusztult nyomortelepet nem láttam

életemben! A járda elmerült a sárban, farakások meredeztek az összedőlt házak helyén, a dudva akkora táblákban nőtt, mint a gabona. És ezen a helyen ott állt a gondozott kert közepén a pillérekre épült, frissen festett, fehér ház. Magas kerítése és kapuja volt, a kapuban csengő. Csengettünk. Fent a tornácon ajtót nyitott egy mezítlábas, magas nő, és megállt a küszöbön, a folyosó ellenfényében. Merrick Mayfair volt.

Tudta, kik vagyunk. Hajmeresztő volt. Gratulált nekem a gyógyintézethez, Laurennek megköszönte, hogy valamikor réges-régen eljött Nagy Nananne virrasztására. Nagyon szívélyesen viselkedett, de nem invitált be. Azt mondta, nincsen neki semmi baja. Nem is tűnt el, csak ezt a remeteéletet választotta. Emlékszem, összeszedtem minden erőmet, hogy beelássak az agyába, de mintha megbabonáztak volna. A hangja csengése, és a járása, az volt olyan, hogy elkülönítette az emberektől. Nem a csípőjében volt a súlypontja, mint a halandó nőknek. És a hangjának lett valamilyen dallamos, telt mellékszöngéje. Ami a többi tulajdonságát illeti, minden beleveszett a tornác árnyékába.

Lauren bornírt jogászagyának természetesen elég is volt ennyi. Felületes idióta. Következőnek a Talamascát támadta volna meg, amelyet, mondta, „ki fog zsuppoltatni Louisianából”, de mikor meglátta a Talamasca ügyvédjeinek mérföld hosszú New York-i és londoni listáját, továbbá a család tetemes hányada, Michaelt és magamat is beleértve, szembeszállt vele, villámgyorsan tudomásul vette, hogy nem számíthat egységes támogatásra. Bár azt azért közölte velem, hogy „eszels” vagyok, és hogy ő becsukatja Tante Oscart „egy otthonba”. Erre elkaptam és megráztam. Nem akartam ilyet tenni. Soha, senkivel nem csináltam még. Szörnyűség ilyet tenni. De mikor ezt mondta Tante Oscarról, kijöttem a béketúrásból. Megmondtam, hogy ha bárhol és bármikor ilyesmire vetemedik egy Mayfairrel szemben, legyen az színes vagy fehér, akkor én megölöm. Teljesen kiborultam. Miből képzeled Lauren, hogy van felhatalmazása ilyesmire? Gyorsan elengedtem, és hátráltam, mert attól féltem – attól féltem, hogy valami ennél is nagyobb szörnyűséget fogok tenni. Ezzel ejtettük a témát, és Lauren azóta nem jön a közelembe.

Nekem pedig tényleg annyi dolgom volt a gyógyintézetrel, hogy nem akartam éjszaka hosszát arról fecserészni Dolly Jeannal, kicsodák, miket csinálnak és miket nem a vérgyermek. Bár azt nem állhattam, hogy fel ne

menjek vele még egyszer Tante Oscar lakására, de mikor szóba kerültek a mocsárban született „járó babák”, akik alatt a táltos újszülöttek értendők, és hogy miként koncolták fel őket a mocsárlakó rémült Mayfairek, attól félttem, átmegegyek transz üzemmódba, így inkább eljöttem.

Most már majdnem a jelennél tartunk: váratlanul meghal McQueen kisasszony, Quinn szeretett nagynénje, akit mindenki imádott, összejövünk a temetésére, Mona olyan beteg, hogy meg se merjük mondani neki, zajlik bombasztikus New Orleans-i stílusban a temetés a Mária Mennybemenetele templomban, és kit látok az előttünk levő sorban? Benneteket – Quinnt, Lestatot – és azt a magas nőt, fején kendővel, látom, hogy odajön hozzá Stirling, Merricknek szólítja, és tudtam, tudtam, hogy ez ugyanaz a nő, akit már láttam, de ezúttal bizonyosra vehettem, hogy nem ember. Csak nem tudtam erre a tényre összpontosítani.

Egyszer megfordult, feltolta a napszemüvegét, a szemembe nézett, és elmosolyodott. Nem értettem: mit akar ez tőlem? Aztán elálmosodtam, és semmire se tudtam gondolni, kivéve, hogy Queen néni meghalt, és ettől mindenki szegényebb lett.

Nem mertem Quinnre nézni. Nem akartam arra gondolni, mennyire megváltozott Quinn hangja egyetlen év alatt a telefonban. Végül is lehet, hogy tévedek. Mi értelme tudni ilyeneket? Akkor mi van, ha Quinn mellett a padban az a napbarnított szőke olyan, akár egy angyal? Miből tudhattam volna, hogy egy-két nap múlva találkozom vele Blackwood Manor kettős szalonjában, ő már „foglyul ejtette” Monát, és úgy beszél, akár egy gengszter? – Csendesen elnevette magát.

– Az én életemet a Mayfair Gyógyintézet jelenti; az a küldetésem a valódi világban. Ez pedig egy gyázmise. Behunytam a szememet és imádkoztam. Utána Quinn kiállt a pódiumra a kis Tommy Blackwooddal, hogy szívből jövő, gyengéd szavakat mondjon Queen néniről. Csinálna ilyet olyasvalaki, aki nem él?

Aztán vissza kellett mennem a Mayfair Gyógyintézetbe, hogy megnézzem az ágyában fekvő, keresztül-kasul bekötözött Monát, akinek bőrét feltépték a tűk és a tapasztok, és el kellett hitetni vele, hogy Quinn, az ő szerelme, kicsattan az egészségtől, és négy teljes hüvelykkel lett magasabb azóta, hogy elutazott Európába valamikor régen...

Ismét elhallgatott, mintha kifogyott volna a szavakból, és a semmibe

bámult.

– Ezeknek a tényeknek nem vesszük hasznát – mondta érdesen Mona.
Fel voltam háborodva.

Mona folytatta:

– Minek meséled el ezt? Ami itt történt, abban nem te vagy a primadonna! Jó, jó, évekig próbáltál segíteni rajtam, hogy ne haljak meg. Ha nem te csinálod, megtette volna egy másik orvos. Te ástad ki a táltosok hulláit, akkor mi –

– Ne, hagyd abba! – suttogta Rowan. – A bűneimről beszélsz, a lányomról beszélsz!

– Ez a lényeg! – kiáltotta Mona. – Én nem bírom! Azért kell neked megtenned, de te csak beszélsz összevissza –

– Szóval te is a világra hoztál egyet – mondtam gyengéden Rowannak. – Átnyúltam az asztalon, és rátettem a kezemet a kezére. Hideg volt. Azonnal megragadta az ujjaimat.

– Áruló! – mondta nekem Mona.

– Szegény drága lányom – szólt ki a félálomból Dolly Jean, aki mostanra berúgott. – Ilyen járó babákat szülni, hogy aztán kitépjék a méhét!

Rowannak elállt a lélegzete. Visszarántotta a kezét, a válla megroskadt.

Michael megriadt. Stirling nemkülönben.

– Lődd már le magad, Dolly Jean! – mondta Michael.

– Tovább mennél, Rowan? – kérleltem. – Eddig értek mindent, amit mondtál. Megértetted velünk, miért vagy képes megőrizni a titkainkat.

– Így van – mondta Quinn. – Rowan azt adta tudunkra, miért viselhet el minket annak, akik vagyunk.

– Igaz – mondta Michael halkán, sebzetten.

– Kettőt hoztam a világra – mondta Rowan. – Tizenkét nemzedék után szabadon engedtem a gonoszt. Ezt akarja hallani Mona. Ezt a titkot kell feltárnunk, cserébe a tietekért –

– Ó, igen! – gúnyolódott Mona. – Még egy passzust a Rowan-sagából! Én a saját gyerekemről akarok hallani! Meg a férfiről, aki elvitte!

– Hányszor kell még mondanom, hogy nem találom őket! – szólt Rowan. – Hasztalanul kutattam!

Annyira megharagudtam Monára, hogy mélyeket kellett lélegeznem. Kinyújtottam a karomat, kirántottam Quinn oltalmazó öleléséből,

szembefordítottam magammal.

– Figyelj ide! – mondtam halkan. – Ezt hagyd abba, hogy visszaélsz a hatalmaddal. Ne feledkezz meg róla többé! Ne feledkezz meg rokonaid szükségszerű korlátairól! Ha most akarod felkutatni a lányodat, olyan eszközök állnak rendelkezésedre, amelyekről Rowan és Michael nem is álmodhat! Quinn-nek és nekem azért kell firtatnunk a táltosok kilétét, mert te nem vagy hajlandó közölni velünk! (Mona kerekre nyitotta a szemét, és kissé mintha meg is ijedt volna.) Ahányszor rákérdezőnk, itatni kezded az egereket. Többet rítál az utóbbi harminchat órában, mint bármely fiókám, ami ontológiaialag, egzisztenciálisan, episztemológiailag és hermeneutikailag is elviselhetetlen!

– Hogy merészelsz nevetségessé tenni! – sziszegte. – Engedj el, de azonnal! Ha azt hiszed, engedelmeskedni fogok neked szóban, tettben és gondolatban, akkor álmodsz! Nem vagyok rodázó ribanc, aminek beállítasz! Én a Mayfair család örökösnője voltam! Tudom, mit jelent az önuralom és az erő! Téged viszont nem látlok angyalnak, és rohadtul hiányzik belőled egy gengszter szekszeplje!

Csak hápogtam. Elengedtem Monát.

– Feladom – közöltem undorral. – Járd a magad útját, pimasz kis renegát!

Quinn megpördítette Monát, és a szemébe nézett.

– Hallgass, kérlek! – mondta. – Hadd beszéljen Rowan úgy, ahogy beszélni akar. Ha ismét Mona Mayfair akarsz lenni, akkor ezt kell tenned.

– Ez az igazság, Mona! – szólt Stirling. – Ne feledd, itt most a lelketeket kell kifordítani.

– Eh, hadd foglaljam össze! – mondta Mona. – Én legyőzöm a halált, aztán összeülünk, hogy meghallgassuk Rowan Mayfair emlékeit!

Váratlanul életre kelt Dolly Jean, aki eddig a flaskájával szundikált. Felalá ugrált a székén, és Monára szögezte ráncok pókhálójában ülő, apró szemét.

– Fogd be a papuládat, Mona Mayfair! – parancsolta. – Nagyon jól tudod te, akármilyen beteg is voltál, hogy Rowan szinte sose beszél, és ha igen, akkor biztosan van mondanivalója. Mít fáj az neked, ha te és a fess barátaid többet tudtok meg a Mayfairekről, ezt szeretném én tudni! Nem akarod, hogy csecse gavallérjaid megértsenek? Pofa be!

– Na, állj csak be te is a kórusba! – mondta Mona epésen. – Igyad az amarettódat, és hagyj engem békén!

– Mona! – kérlelte Quinn annyi türelemmel, amennyit összeszedhetett. – Vannak dolgok, amelyeket a te érdekedben meg kell tudnunk! Olyan nehéz odahallgatni Rowanra?

– Jól van! – mondta Mona siralmasan, és hátradőlt. Megtörölte az arcát százezernyi zsebkendőjének egyikével, aztán csúnyán nézett rám.

Rowan közömbösen figyelte mindezt. Az arca olyan nyugodt volt, amilyennek még nem láttam ma este. Dolly Jean meghúzta az amarettót, hátradőlt, behunyta a szemét. Michael hármunkat kémlelt. Stirling várt. Lebilincselőnek találta a veszekedésünket.

– Rowan, elmondanád, mi a táltos? – kérdeztem. – Alapfogalmaink sincsenek róla. Segítenél?

– Igen – felelte csüggedten. – Elmondhatok annyit, amennyit mindenki tud.

18

Változatlan nyugalommal beszélt, bár a tekintetét elfordította, hogy jobban összpontosíthasson.

– Főemlős – mondta –, amely a Homo sapienstől függetlenül, előttünk több millió évvel alakult ki az Északi-tenger egyik vulkanikus szigetén. Génállományunknak körülbelül negyven százaléka közös. Olyanok mint mi, csak magasabbak, és hosszabbak a végtagjaik. Csont helyett szinte kizárólag porcaik vannak. Ha a telivér táltos párzik, a nőténynél azonnal bekövetkezik a peteérés, pár perc vagy óra alatt kifejlődik a magzat, ennek az idejével nem egészen vagyok tisztában, mindenesetre szörnyű stresszt jelent az anya számára. A szülés nagyon fájdalmas, az újszülött olyan mint egy miniatúr felnőtt, és azonnal nőni kezd, hogy elérje a kifejlett egyed méretét.

Mona egész viselkedése megváltozott ezekre a szavakra. Közelebb bújtt Quinnhez, aki átkarolta, és csendesen megcsókolta.

– A táltosnak anyatejre van szüksége a növekedéshez – mondta Rowan. – Tej nélkül nem fejlődhet rendesen. Ha a születését követő órában kell nélkülöznie, örök életére satnya maradhat. De a tejnek és az anya telepátikus gondoskodásának köszönhetően még abban az órában eléri teljes magasságát. A hat és fél láb az átlagos. A hímek megnőhetnek hétlábnyira. A táltos addig szopik, ameddig bír: hetekig, hónapokig, évekig. De ez nagyon megviseli az anyát.

Rowan elhallgatott, a tenyerébe hajtotta a homlokát, és nagyot sóhajtott.

– A tej... – mondta. – A tej gyógyhatású. A tej az embereket is meggyógyíthatja. – Megtört a hangja. – Senki se tudja igazán, mire képes a

tej...

Felvillanó képsor. *Hálószoza, Rowan ül egy cifra mennyezetes ágyban, egy fiatal nő szoptatja. Váltás. Lövöldözés, Több lövés. Rowan ugyanezen az ágyban nem hajlandó letenni az ást. A fiatal nő ernyedte teste a nyirkos földben. Fájdalom.* Rowan előről kezdte, erős, gépies hangon:

– Senki sem tudja, meddig él egy telivér táltos. Évezredekig élhet. A nőstények idővel persze meddők lesznek. Láttam egyet, aki túlélte a virágkorát. Együgyű volt. A vidéki Indiában találták. Hímek? Csak egyről tudok: arról, aki elvitte Morrigan. Potensek maradhatnak holtukig. A táltosok természettől hallatlanul naivak és gyermekesek. A régi időkben sokan a saját ügyetlenségük miatt vagy balesetben pusztultak el. – Egy pillanatra elhallgatott.

– A táltos gondolatolvasó, kíváncsi, és félelmetes mennyiségű beprogramozott tudással születik, „tudónak”, ahogy mondják, mindent tud saját fajtájáról, a szigetkontinensről, ahonnan származik, a Brit-szigeteknek azokról a helyeiről, ahova a táltosok elvándoroltak, miután őshazájukat elpusztította ugyanaz a vulkán, amely teremtette. Ilyen táltos erőd – talán az utolsók egyike – volt a szurdokvölgy a skóciai Donnelaithben.

Ilyen volt a táltos... amikor még tiszta volt, mielőtt tudomást szerzett volna az emberről, vagy elegyedett volna vele. A populációt a balesetek, időnként járványok, a nőstényeket a túl sok szülés ritkította.

– Mit jelent a programozás? – kérdeztem. – Szeretnék jól érteni mindent.

– Mi nem vagyunk beprogramozva – felelte Rowan. – Amikor megszületünk, nem tudjuk, hogy kell beszélni, házat építeni. De a madárba bele van programozva, hogyan rakjon fészket, hogyan hívja a párját, hogy járja a násztáncot. A macskába bele van programozva a vadászat, az ivadékok gondozása – még az is, hogy megegye a gyenge vagy deformált kölykeket.

– Aha – mondtam.

– A táltos nagyon intelligens emlős, hatalmas mennyiségű, beprogramozott tudással – folytatta Rowan. – Ez a tudás és a rendhagyó reprodukciója teszi fokozottan veszélyessé. Sebezhető pontja, hogy naiv, gyermeket, és nem agresszív. Roppant módon hat rá a ritmus és a zene. Hosszasan tartó ritmikus beszéddel vagy ritmikus énekkel szinte meg lehet

bénítani.

– Értem – mondtam. – Hogyan keveredtek el az emberekkel?

Rowan tétozódott.

– Orvosilag nem ismerem a választ. Annyit tudok, hogy megtörtént.

– Az embernek szükségszerűen meg kellett érkeznie a Brit-szigetekre – mondta Michael. – Számptalan legenda szól az „óriások népéről” és harcairól az agresszívabb megszállókkal. A két faj pázódtt egymással, ami az emberek asszonyai számára majdnem mindig végzetes. A nő megtermékenyül, aztán elvetél és elvérzik. Gondolhatod, micsoda rettenést és gyűlöletet keltett ez. Viszont az emberek hímjei csupán jelentéktelen vérzést idéztek elő a nőstény táltosoknál. Abban az esetben káros, ha gyakori ismétlődése elhasználja a nőstény petesejtjeit. – Megállt, hogy kifújja magát, aztán folytatta:

– Előfordultak sikeres pázások: ezekből származott a torz „kis nép”, az emberi géneket hordozó táltosok, és a táltos géneket hordozó emberek. A századok során babonák és legendák sokasága fonta körül az ivadékokat.

– Azért nem ment ilyen simán – vette át a szót Rowan. A hangja határozottabb lett, bár a pillantása továbbra is lázasan repesett. – Szörnyű háborúkra, mészárlásokra, iszonyatos vérontásokra került sor. Mivel a táltos eleve kevésbé agresszív az embernél, alulmaradt az új fajjal szemben. A táltosok szétszóródtak és elrejtöztek. Kiadták magukat embernek. Titkolták a születési rítust. De mint Michael mondta, sor került a két faj kereszteződésére. A Brit-szigetek korai lakossága nem is tudta, hogy kialakult egy embercsoport, amely a normálisnál kétszer több kromoszómát tartalmazó DNS-spirállal rendelkezik. Ennek az óriás hélixnek a hordozói képesek voltak táltost vagy táltosnak indult, de valamilyen okból manóvá torzult, csökkent egyedet világra hozni. Ha két ilyen ember pázódtt, valószínűbb volt a táltos születése.

Rowan elhallgatott. Michael tétozódott, de mivel a felesége a tenyerébe hajtotta az arcát, ő folytatta a történetet:

– Azt bizonyosan tudjuk, hogy a titkos gének átkerültek a skóciai Donnelaith grófokba és ivadékaikba. Babonás híresztelések keltek szárnyra róluk, mert alkalmanként egy-egy táltos gyermek született a háznál.

Aztán az egyik duhaj tavaszünnepen az egyik gróf összeadta magát egy parasztlánnyal. Utódaik három emberöltővel később felvették a Mayfair

nevet, és átörökölték a táltos géneket a leendő híres gyarmati dinasztiának, akik először Haiti szigetén, majd Louisianában lettek kiskirályok. A családnak még neve sem volt, amikor elválaszthatatlanul összefonódott a Talamascával. A rend följegyezte egy Suzanne nevű boszorkány történetét. Ez a Suzanne merő véletlenségből megidézett egy kísértetet, aki barna szemű férfi alakját öltötte fel, a Lasher névre hallgatott, és egészen Rowan nemzedékéig kísértette a családot. A kísértet, akárcsak a Mayfairek, a donnelaithi völgyből származott.

Rowan közbeszólt:

– Azt hittük, hogy egy ember kísértete, vagy valamilyen asztrális lény, akinek nem volt emberi előélete. Még akkor is ezt hittem, amikor tette nekem a szépet, én pedig próbáltam megzabolázni.

– Holott egy táltos kísértete volt – mondtam.

– Igen – felelte. – Türelmesen kivárta az idejét, egyik emberöltőt a másik után, hogy jöjjön egy boszorkány, aki majd kihordja a táltos gyermeket; egy boszorkány, akinek elegendő okkult hatalma lesz, hogy Lasher az ő segítségével megszállhassa a táltos embriót, és újjászülethessen általa.

– Én nem tudtam, hogy Mayfair-génjeim vannak – szakította félbe Michael. – Nem is álmodtam róla. Julien bácsi kikezdett egy folyóparti ír lánnyal; gyerekük egy ír katolikus árvaházba került. Ő volt az egyik ősöm.

– Ó, agyafúrt kísértet volt ez a Lasher! – Rowan keserű mosollyal ingatta a fejét. – Az idők folyamán minden értelemben dúsgazdaggá tette a családot! Egy-egy nemzedékben születtek erős boszorkányok, akik ugyancsak értették, hogyan használják. A férfiakat Lasher gyűlölte, és megbüntette őket, ha az útjába álltak. Kivéve Julient. A Mayfair-hímek között egyedül Juliennak volt annyi ereje, hogy tökéletesen kihasználja Lashert. Julien gonosznak tartotta a kísértetet, de még ő is azt hitte, hogy Lasher valamikor ember volt.

– Lasher is így gondolta – jegyezte meg Michael. – A kísértet nem egészen értette, ki is ő, vagy mi a célja; annyit tudott, hogy mindenképpen újjá akar születni. Mindent ennek a célnak a szolgálatába állított: hogy átváltsa, hús-vér lehessen megint. Kölyökkorom óta rendszeresen láttam, ha elmentem a kerítés előtt. A kertben állt. Nem is álmodtam, hogy egyszer ebben a házban fogok lakni. Nem is álmodtam... – Elnémult, nem bírta

folytatni.

– Nagyon korán kidolgozták a hagyaték alapelveit – mondta Mona. – Aki a családhoz akart tartozni, részesülni akart a hagyatékból, annak meg kellett tartania a Mayfair-nevet akkor is, ha férjhez ment.

– Így tartották össze a családot – mondta Rowan. – Ezért lett ennyire belt erjes.

– Minden nemzedékben van egy örökös nő. – Mona megtörölte az orrát. – Az örökös nő ebben a házban lakik, és alkalmasnak kell lennie a szülésre.

– Matriarchátus volt, törvényes és erkölcsi értelemben – mondta halkán Rowan. – Michael és én... tökéletesen beleillettünk Lasher terveibe. A gyermekem természetesen nem volt telivér táltos, hanem táltos-ember keverék. Öt hónapja hordozhattam. Születésének éjszakáján Lasher minden erejét összeszedve lecsapott a magzatra, amely hatalmasan megnőtt, és hozzám kiáltott, hogy használjam a hatalmamat. Rowan, az örült tudós ismerte a keringést és a sejteket. Rowan, az örült tudós tudta, hogyan vezesse a szörnyeteg ivadékot. – Behunyta a szemét, és úgy fordult el, mintha az emlék taszította volna meg.

Villanófényes kép a Férfigyermekről: magas, síkos, álmélkodó, tátott száju arc, rózsás tagok. Rowan öltözteti, a kreatúra kéjesen kacarászik. Megmarkolja Rowan mellét, iszik. Rowan ájultan roskad a padlóra. A kreatúra éhesen kiüríti a másik emlőt. Drágám, rettenetesekek a titkaid.

Csönd.

Michael meggyötört arca. Hogy megértettem most a szenvedését! Ilyen fajzatokat nemzett, és rajtuk kívül senki más.

Stirling szorongott, mint korábban, ugyanakkor nem is titkolta elragadtatását. Mona behunyt szemmel támaszkodott Quinn-nek, aki Rowant figyelte. Az illatos kert puhán, közömbösen neszezett.

– Járó babák, szörnyűségek! – szölt ki álmából Dolly Jean. – Ha tudtam volna, hogy az a kísértet egy járó baba! De meg se fordult a fejemben a gondolat.

– Az én lányom nem – suttogta Rowan. – A lányom nem volt szörnyűség. Az apja volt a démon, nem ő.

Michael küzd a Lasher nevű kreatúrával. Hó és jég. A kreatúra hihetetlenül síkos, ravasz, ruganyos: nem tesznek kárt benne az ütések. A kreatúra kikacagja és gúnyolja Michaelt. A kreatúra leüti Michaelt, aki

belezuhan az úszómedence jéghideg vizébe, lesüllyed a medence aljára. Szirénák, teherautók, Rowan és a kreatúra az autóhoz rohan...

– Elmentem vele – suttogta Rowan. – Ennek a Férfigyermek valaminek nem volt más neve, csak egy kísértete. Elhagytam Michaelt. Elvittem Lashert. Az örült tudós mindenekelőtt arra gondolt, hogy elmenekítse a kreatúrát azoktól, akik elpusztíthatnák, megszállta Michael gyermekének testét, felküldte annak a gyermeknek a tiszta lelkét az égbe, és én tudtam, hogy Michael nem pihen, amíg meg nem öli, tehát elszöktem vele. Iszonyú tévedés volt.

Csend.

Rowan továbbra is félrefordult, mintha elhatárolná magát attól, amit mondott. Szemét behunyta, keze ernyedten pihent az asztalon. Szerettem volna magamhoz ölelni. Nem csináltam semmit.

Michael nem mozdult. A szörnyeteg apja. Nem! *Felküldte annak a gyermeknek a tiszta lelkét az égbe.* Csak a titokzatos testnek, a misztérium hordozójának volt az apja.

– A táltos nemzett veled egy lányt? – kérdeztem Rowantól. – Két ilyen kreatúrát hordtál ki?

Rowan bólintott. Kinyitotta a szemét, és olyan áthatóan nézett, mintha rajtunk kívül senki sem lett volna ott.

– A hím, az fertelem volt – mondta. – Szellemvilági szörnyeteg. Két célt ismert: emlékezni arra, hogy ki volt, és nemzeni egy nőtényt, akivel párosodhat. Szinte azonnal elveszítettem fölötte az uralmammat. Újra és újra elvetéltem, ő pedig szikkadtra szívta a mellemet. Csupán a kezdet kezdetén voltam képes becsalogatni laboratóriumokba és kórházakba, ahol a parancsoló fellépésemnek köszönhetően sikerült elvégezni néhány tesztet, és az anyagot titokban tovább küldtem egy San Francisco-i laboratóriumba.

Mayfair-örökös nő létemre annyi pénzt emelhettem le a külföldi számláinkról, amennyit akartam, amíg egy lépéssel megelőztem a családot, amely kutatott utánam. Így a kreatúrának módjában állt végigvonszolni a világon.

A donnelaithi völgyben úgy zúdultak rá az emlékei, akár az özönvíz. Ám hamarosan türelmetlenkedni kezdett, vissza akart térni az Államokba.

Houstont választottam, amelyet egyformán alkalmasnak láttam a

letelepedésre és a kutatásra. Arra gondoltam, hogy ahol annyi a kórház és a kutatóintézet, a lebukás kockázata nélkül megrendelhetek egy laboratóriumi felszerelést. Nem tudtam, hogy ezzel éppen a démon kezére játszom. Miután nálam nem járt szerencsével, egyre sűrűbben távozott a lakásunkból. Engem ott hagyott kikötözve, étlen-szomjan, félőrülten. Csak jóval később tudtam meg, hogy ezeken a kis kirándulásokon átugrott New Orleansba, és ott meghágta az első Mayfair-nőt, aki az útjába került. Áldozatai ter mészetesen elvetéltek és elvéreztek.

A család pánikba esett.

Hullottak a Mayfair-nők, mint ősszel a legyek. A család sehol sem találta Rowant, aki elhagyta Michaelt az ördögért. Rowan rab volt. Hamarosan fegyveres őrök vigyáztak az összes nőnemű Mayfairre. A kreatúra eljött az Első utcába, és kis híján sikerült megtámadnia Monát.

Csak hogy Mona akkor már hordozta tudtán kívül a táltos gyermeket, mert az én szökésem idején szeretkezett Michaellel.

Végül, amikor már majdnem belenyugodtam a halálba, én is fogantam egy gyermeket, és az a gyermek szólott hozzám. Ő mondta ki a szót: „Táltos”. Megmondta nekem, hogy a neve Emaeth. Olyan korokról mesélt, amelyekre az apja nem is emlékezett. A titkos telepatikus hangon a lelkére kötöttem, hogy ha megszületik, menjen el Michaelhez New Orleansba. Leírtam neki a házat az Első utcában. Ha én meghalok, okvetlenül vigye meg Michaelnek a halálom hírét. Hangok nélkül beszélgettünk.

Lasher ujjongott, mikor meghallotta a gyermek hangját. Hamarosan lesz neki arája! Rögtön jobb szívvel volt hozzám is, és ekkor sikerült megszöknöm, azon mocskosan-rongyosan. Valahogy elvergődtem a sztrádáig.

Sose jutottam haza. Egy út menti ligetben találtak rám: kómás állapotban voltam, és véreztem, mintha éppen elvetéltem volna. Álmában sem fordult volna meg a fejében senkinek, hogy megszülettem Emaethet, ő pedig, szegény árva, miután nem bírt talpra állítani, és tejem sem volt számára, gyalogszerrel nekivágott a hosszú útnak New Orleans felé.

Rohammentő vitt haza. A kórházban eltávolították a méhemet, különben nem állt volna el a vérzés. Alighanem ez mentett meg a sorvadástól, amely kis híján elpusztította Monát. Ám az agyam súlyosan károsodott. Nem bírtak felébreszteni a kómából.

Akkor is öntudatlan voltam, amikor a papnak öltözött Lasher az öröket kijátszva belopózott ebbe a házba, és könyörgött Michaelnek meg a Talamascának, hogy hagyják életben. Végül is ő felbecsülhetetlen értékű, egyedi példány. Arra számított, hogy a Talamasca megmenti. Kitálalt az (előző életéről, amely lenyűgöző példája lehetne a táltosok ártatlanságának, csak hogy Lasher nem volt ártatlan. Lashernek halál járt a nyomán. Michael harcba szállt vele, és megölte. Így ért véget Lasher hosszú uralma a Mayfair család felett. Még akkor is kómás voltam, amikor megérkezett Emaeth, és inni adott gyógyító tejéből.

Mikor magamhoz tértem, és láttam a táltos leányt, akit én szültem, és rádöbrentem, hogy ő szoptatott meg, elfogott az iszonyat. Valamiféle kizökkent tisztánlátás volt az. Halálra rémített a nyakigláb, babaarcú teremtmény. Én pedig ennek a tejét szopom, mint egy magatehetetlen csecsemő! Felkaptam az éjjeliszekrényről a pisztolyt. Megöltem. Én tettem. Elpusztítottam. Szempillantás alatt meghalt.

A fejét rázta, és elfordította a tekintetét, ahogy akkor szoktuk, ha a múltba nézünk. Büntudat, veszteség... Rowan fájdalma nem fért bele ezekbe a szavakba.

– Nem kellett volna megtörténnie – mormolta. – Nem tett mást, csak hazajött, úgy, ahogy tanítottam. Nem tett mást, csak életre keltett dús tejével. Egy magányos nőstény táltos. Mit árthatott volna nekem? A Lasher iránti gyűlölet, az undor az idegen fajtól és a saját atavisztikus viselkedésem torzította el az elmémet.

Így halt meg az én lányom. Így lett két sír ez alatt a tölgyfa alatt. Én temettem el, a kómából feltámadt másik szörnyeteg. – Sóhajtott. – Az én elveszett lányom – mondta. – Elárultam.

Csönd. Még a kert is hallgatott. Egy elhaladó autó fojtott berregése ugyanolyan természetesnek tűnt, mint az ágak között motoszkáló szellő hangja.

Stirling párásán izzó szemmel figyelte az árnyékból Rowant. Michael hallgatott.

Aztán Mona szólalt meg, nagyon szelíden:

– Valami baj volt a Talamascánál. Az egésznek a táltosokhoz volt köze. A rend néhány tagja megpróbálta megkaparintani Lashert. Még gyilkoltak is miatta. Michael és Rowan elutazott Európába, hogy megpróbálják

felgöngyölíteni a korrupciót. Nagyon összebarátkoztak a Talamascával. Mondhatni, atyafiságos kapcsolatba kerültünk velük. Közben én rájöttem, hogy terhes vagyok. A gyerekem rohamszerűen növekedett. Beszélni kezdett hozzám. Megmondta, hogy a neve Morrigan. – Elcsuklott a hangja. – Nem voltam magamnál. Mint akit megbabonáztak. Lementem délre a Fontevrault udvarházba, ahol Dolly Jean lakott, és ő meg Mary Jane Mayfair, a kuzinom és barátnőm, aki később megszökött, ő és Dolly Jean segítettek a világra Morrigan. Nagyon, de nagyon fájt, és iszonyatosan ijesztő volt. Ám Morrigan magas és gyönyörű lett. Senki se mondhatott rá mást, csak azt, hogy gyönyörű. Űde volt, ragyogó és varázslatos.

Dolly Jean felkotkodácsolt félálmában.

– Ahogy az kutyulta az emberi dolgokat! – mondta. – Micsoda kis dög volt!

– Akkor szeretted! – mondta Mona. – Ne tagadd!

– Nem állítom én, hogy nem szerettem! – Dolly Jean ráhunyorgott Monára. – Na de hát mit szóljak egy olyan valakire, aki azt mondja, hogy átveszi az uralmat a családban, és járó babákat csináltat mindenkivel? Netán vihognom kellett volna rajta?

– Épp hogy megszületett – válaszolta Mona halkán. – Azt se tudta, mit beszél. Az én nagyra vágyásomat, az én álmaimat örökölte.

– Nem tudom, hogy most hol van – mondta Rowan az ő szívből jövő mély hangján. – Nem tudom, él-e, vagy meghalt.

Mona mérhetetlenül szenvedett, de annyira rápirítottam a könnyei miatt, hogy nagy keservesen visszafojtotta őket. Próbáltam megfogni a kezét, de elhúzta.

– De ismered a táltost, aki elvitte! – mondta Rowannak. – Európában találkoztatok vele. Ő hallott Lasherről és rólad, meg a bolyongásaitokról. – Felém fordult. – Ez történt. Az a táltos találta meg őket. Igen, egy másik példány, az ősidők túlélője. A barátjuk lett. Ők persze nem szóltak nekem, és nem szóltak Morrigan. Ó, dehogy, mi gyerekek voltunk! Megtartották maguknak! Ezt képzeld el! Egy őstáltos! Nem szenvedtem eleget, hogy legalább ennyit közöljenek velem? Aztán mikor idejött, hagyták, hogy elrabolja a lányomat!

– Miként tarthattam volna vissza őket? – kérdezte Rowan. – Te is ott voltál velünk! – mondta Monának. – Morrigan őrzöngeni kezdett, amikor

megérezte a hím szagát a ruháinkon, a tőle kapott ajándékokon! Hogy miért jött oda a hím, azt már sose tudjuk meg. Annyit tudunk, amennyit te. Kint volt a kertben. Morrigan az ablakon keresztül rohant ki hozzá. Egyiket se lehetett volna feltartóztatni. Soha többé nem láttuk őket.

– Mona, kerestettük minden módon! – mondta Michael. – Ennyit elhihetsz nekünk!

– Kérem az aktákat – mondta Mona. – Az összes papírt. A nevét, a New York-i vállalkozásainak a nevét. Gazdag ember, befolyásos ember volt ez a bölcs őstáltos. Ennyit legalább közöltetek velem.

– Boldogan átadnék mindent – mondta Rowan –, de kérlek, értsd meg, hogy felszámolt mindent, és eltűnt.

– Azonnal kerestetnetek kellett volna – jegyezte meg Mona keserűen.

– Akkoriban egyetértettél velünk abban, hogy várjuk ki, amíg ők keresnek meg minket! – érvelt Rowan. – Tiszteletben tartottuk a döntésüket, hogy együtt akarnak lenni. Nem gondoltuk, hogy csak úgy eltűnnek. El sem tudtuk képzelni, hogy ilyen történhessék.

– Félünk, hogy milyen híreket kapunk róluk – mondta Michael. – Fogalmunk sem volt, miként szaporodhatnak vagy maradhatnak meg a modern világban, és hogy Ash miként tartja majd kézben őket.

– Ashnek hívták a férfit – mondtam.

– Igen – felelte Michael. Fájdalma felszakadt beszéd közben, mint egy seb. – Ash Templeton. Ash rettenetesen öreg volt. Hihetetlenül hosszú időt töltött egyedül. Végignézte fájának kipusztulását. Ő mesélte el nekünk a táltosok történetét. Meggyőződése volt, hogy a táltosok nem maradhatnak meg az emberek világában. Végül is látta, hogyan irtották őket. Igazi tragikus történet volt. Persze, mikor hallgattuk, ahogy mesél, még fogalmunk sem volt Morrigan létezéséről. New Yorkban elbúcsúztunk Ashtól. Megszerettük egymást. Örök barátságot fogadtunk. Aztán hazajöttünk, és megláttuk Morriganat.

– Talán valamiféle telepátia vezette Morriganhoz – véltem.

– Nem tudjuk – felelte Rowan. – Mindenesetre idejött, be az oldalkertbe, meglátta Morriganat az ablakon át, Morrigan megérezte szagát, és kirohant hozzá.

– Évekig éltünk félelemben – vette át a szót Michael. – Figyelemmel kísértük az összes hírügynökséget, hátha előjön egy sztori, amelynek köze

lehet a táltosokhoz. Állandó készenlétben voltunk. A Talamasca szintúgy. Mona, gondold arra az időre, mielőtt olyan súlyosan megbetegedtél! Emlékezned kell! Azért féltünk, mert tudtuk, hogy a táltos faj súlyos károkat okozhat az embereknek.

– De jól megfogalmaztad! – helyeselt Dolly Jean. – Ez a Morrigan meg odáig volt, hogy ő igazgathassa a világot, és olyanokat prédikált, hogy az emberi apjától meg anyjától szállt rája a látomás. Ha éppen nem emlékezett, akkor terveket koholt, vagy körbe-körbe táncolt és szimatolt. Tisztára mint egy állatka!

– Jaj, Dolly Jean, hallgass már, kérlek! – suttogta Mona, és az alsó ajkát harapdálta. – Nagyon jól tudod, hogy te is szeretted! És ti mind! Én már jóval előttek fel akartam kutatni őket. De ti évekig nem voltatok hajlandók elárulni nekem ezt a nevet! Ó, bízam csak rátok! Bízam csak a Mayfair és Mayfair ügyvédi irodára! És most úgy mondjátok, mintha semmit sem jelentene! Ash Templeton! Ash Templeton! – Sírva fakadt.

– Ez nem igaz – mondta Michael. – Én elismertem azt a teremtményt a lányomnak. Nem tagadhatod. Kutattunk utánuk, még mielőtt szóltunk volna neked. Nem tudhattuk, hogy ilyen súlyosan megbetegszel. – Nyelt egyet, mert rekedt volt a hangja, megnyalta cserepes száját, majd folytatta: – Nem tudhattuk, hogy ilyen rettenetesen szükséged lesz a táltosok tejére. Azt csak idővel tanultuk meg. De azért próbáltunk kapcsolatba lépni Ash Templetonnal, és kiderült, hogy felszámolta az összes vállalatát. Nyomtalanul eltűnt a bankokból, a tőzsdékről, a világpiacról.

– Akármit is érzett irántunk, úgy döntött, hogy eltűnik – mondta Rowan. – Úgy határozott, hogy titokban tartja a jövőjét.

Mona ráborult Quinnre, és zokogott. Michaelnek majd megszakadt a szíve.

Stirling megszólalt, tisztelettel, ám tekintélyt parancsoló hangon: – Mona, a Talamasca szinte azon nyomban kutatni kezdett Ash és Morrigan után. Tapintatosan igyekeztünk eljárni. Találtunk némi bizonyítékot arra, hogy ellátogattak Donnelaithbe. De innentől kezdve mintha levegővé változtak volna. Kérlek, hidd el, ha azt mondom, hogy sehol sem lőtünk rájuk!

– Ez azért meglepő – jegyeztem meg.

– Nem hozzád beszéltem! – kiáltotta Mona, és csúnyán nézett rám, majd

közelebb bújt Quinnhez, mintha félne tőlem.

– Csak elő kellett volna kerülnie valamilyen bizonyítéknak – vélekedjem. – Akármilyen történt is velük.

– Én is mindig ezt gondoltam – mondta Michael. – Két-három évig attól rettegünk, hogy valamilyen katasztrófa közepette bukkannak fel. Azt el nem mondhatom, mi mindentől féltem. Mi lesz, ha a fiatalok elkezdnek zabolátlanul szaporodni? Mi lesz, ha fellázadnak Ash ellen? Mi lesz, ha öldökölni kezdenek? Aztán mikor meguntuk, hogy féljünk, és nyomozni kezdtünk, nem találtunk semmit.

Dolly Jean megint kuncogott. Felvonta a vállát. A feje a mellére kókadott. Imbolyogni kezdett előre-hátra.

– Járó babáknak ugyanolyan könnyű megölni az embereket, mint embereknek a járó babákat. Most is tenyésznek valahol, szaporán, mint a sáskák, szétterjednek minden irányba, bujdosnak hegyen-völgyön, átkelnek földön és vízen, aztán egyszer csak megkondul egy nagy harang, és akkor egyszerre megindulnak a föld ellen, dirr-durr, lepufogatják az embereket, és elfoglalják az egész világot!

– Ezt tedd el Tante Oscarnak – szűrte Rowan fagyos arccal a fogai között.

(Rákacsintottam Dolly Jeanra. Bölintott, és megfenyegetett az ujjával.)

– Remélem, megadtunk mindent, amire szükséged van – mondta Monának Michael, és előrehajolt az asztal fölött. – Ami az aktákat illeti, lemásoltatom őket, és akkor küldetem át, amikor akarod. Azok majd bebizonyítják, hogy végigmentünk minden lehetséges nyomon. Átadjuk az utolsó papírfecnit is, amink van Ash Templetonról.

– Na persze, feketnek éppen hóttan is a sírban, mint Romeo és Julia! – szólt közbe Dolly Jean. – Rohad valahol két járó baba egymás karjaiban, míg nem marad belőlük más, csak csupán porcogó. Mert lehetséges, hogy Ash nem bírta már tovább ezt a zagyválást és őrzöngést és tervezgetést, úgyhogy a nyakába vetett Morrigannek egy selyemharisnyát, és –

– Hagyd abba, Dolly Jean! – kiáltotta Mona. – Úgy szólj még egy szót, hogy visítani fogok!

– Most is visítasz! Hallgass! – súgta Quinn.

Lelkem mélyén titkos tusát vívtam önmagammal, majd így szóltam halkan:

– Én megtalálom őket.

Mindenkit megdöbbsentettem.

Mona haragosan fordult felém:

– Mit értesz ezalatt? – Zsebkendője pecsétetes volt a vérkönnyektől.

Annyi megvetéssel pillantottam rá, amennyivel csak tudtam, tekintettel arra, hogy ő zsenge szépség volt, én meg gonosz ördög, aztán Rowanra néztem, aki ott ült az asztal túlsó oldalán:

– Köszönöm, hogy megosztottátok velünk minden titkokokat. – Michaelre néztem. – Bízatok bennünk, és úgy bántatok velünk, mintha jók és büntelenek volnánk, holott nem tudom, mennyiben vagyunk azok. Bár azt tudom, hogy azok próbálunk lenni.

Rowan arca lassan átmelegedett a mosolytól. Döbbenetes látvány volt.

– Jó és büntelen – ismételte. – Milyen csodálatosak ezek a szavak! Bár himnuszt írhatnák rájuk, hogy azt énekelhessem éjjel és nappal, éjjel és nappal...

Néztük egymást.

– Adjatok egy kis időt. Ha még léteznek, ha létrehoztak egy telepet, ha egyáltalán itt vannak ezen a világon, akkor ismerem azokat, akik tudni fogják, hol keressük őket.

Rowan felvonta a szemöldökét, tűnődve elfordította a tekintetét, majd megint kigyúlt az arcán az a mosoly. Mintha felcsavarták volna a kedvesség lámpáját. Bólintott.

Michael bizonytalan izgalommal, Stirling tiszteletteljes kíváncsisággal hallgatta a szavaimat.

– Na de csak nem gondoltátok, hogy ő a legöregebb vérgyermek a föld hátán? – kérdezte Dolly Jean továbbra is csukott szemmel. – Te meg figyeljél csak ide, te címeres nagy vénség! – Ez nekem szólt. – Bizonynal olyan szép vagy, mint egy angyal, és van benned annyi szekszepil, hogy gengszter lehessél! Háromszor láttam az összes gengszterfilmet, úgyhogy tudom, miről beszélek! Ha feketére festenéd a hajadat; simán eljátszhatnád Bugsy Siegelt!

– Köszönöm – feleltem szerényen. – Bár én mindig arra vágytam, hogy Sam Spade-et játszhassem el. Magányos és boldogtalan voltam, amikor a Fekete Maszk magazin először hozta le *A máltai sólymot*. Holdvilágnál olvastam el a regényt, és azonnal kedvet kaptam Sam Spade-re.

– Hát nem is csoda, ha úgy beszélsz, mint egy gengszter – állapította meg Dolly Jean. – De Sam Spade kispályás. Te inkább Bugsy Siegelt vagy Lucky Lucianót célozd meg!

– Hagyjátok már abba! – visította a siralmasan összezavarodott Mona. – Felfogjátok egyáltalán, mit mondott? – Egyszerre próbálta elfojtani a zokogását, és az irántam érzett dühét. – Te csakugyan képes vagy megcsinálni? – kérdezte ámuló cérnahangon. – Képes vagy megtalálni Asht és Morrigant?

Nem feleltem. Szenvedjen csak egy éjszakát.

Felálltam. Lehajoltam, megcsókoltam Rowan arcát. Kezem megtalálta a kezét, és megszorította egy rövid, forró percre. *Olyan, mint a berekesztett kert, az én húgom, jegyesem!* Ujjai minden erejükkal kapaszkodtak belém.

A férfiak felálltak, hogy búcsút vegyenek tőlem. Felületes köszönést dűnnyögtem. Csupán ekkor engedett el a titkos szorítás.

Visszaballagtam a díszkertbe a medence mögött, és felszálltam volna a harsogó fellegekbe, hogy minél messzebb legyek a földtől, ám Mona panaszos kiáltása utolért:

– Lestat, ne hagyj itt engem!

Lobogó selyemruhában rohant felém a pázsiton.

– Ó, te rossz kislány! – Rávicserítettem a fogamat, majd magamhoz öleltem ezt az édes, pihegő batyut. – Te kibírhatatlan boszorkány! Te gonosz, rakoncátlan vérgyermek! Te hitvány tanítvány! Te komisz, lázadó, konok fióka!

– Imádlak teljes szívemből, te vagy az én teremtőm, tanítóm, őrizőm! Szeretlek! – kiáltotta. – Meg kell bocsátanod nekem!

– Nem, nem bocsátok meg – mondtam. – De meg fogok. Búcsúzz el a családotól úgy, ahogy illik. Holnap este találkozunk. Most egyedül kell lennem.

Bevettem magamat a kert legmélyebb zugába – ... és onnan fölszálltam a fellegekbe, a könnyörtelen, tudatlan csillagok közé, olyan messze a halandóságtól, amilyen messze csak mehettem.

– Maharet! – kiáltottam a legvénebbhez. – Maharet, megígértem valamit azoknak, akiket szeretek! Segíts, hogy betarthassam az ígéreteimet! Hallgasd meg azokat, akiket szeretek! Hallgass meg engem!

Merre lehetett ő, az elefántcsonttorony? A nagy őszanya, aki hébe-hóba

segített nekünk? Fogalmam sem volt, mert a hetykeségem sose engedte, hogy elinduljak megkeresni. Ám azt tudtam róla, hogy a türelmes évezredekben olyan hatalomra tett szert, amely felülmúlja minden álmomat és félelmemet, s ha úgy akarja, meghallhat. Maharet, őrizőnk, anyánk, hallgasd meg könnyörgésemet!

Énekelni kezdtem az óriások dalát, a régen kihaltakét, akik visszatértek, hogy kolóniát alkossanak, és eltévedtek valahol a modern világban. Szelíd lények, nincsen számukra hely és idő, elfordult tőlük a szerencse is talán. És milyen tragikus szálak fűzik őket fiókámhoz, és halandó rokonaihoz! Ne mondass velem többet, nehogy más halhatatlanok kihallgassák, és rosszra fordítsák. Hallgass meg, édes Maharet, akárhol légy! Te bizonyára úgy ismered a világot, mint rajtad kívül senki. Láttad ezeket az óriás gyermekeket, kiknek nevét kiejteni nem merem?

Aztán vigasztaló ábrándokba burkolóztam, és vittem magamat a kósza szelekkel. Néha-néha feloldódtam a szerelem költészetében, láttam a szerelemnek lugasait, előre elrendelt fészkeket az isteni biztonságnak, túl jó és rosszon, ahol megpihenhetek azzal, akire vágyom. Kudarokra ítélt látomás volt, tudtam én jól, de az enyém, hogy örülhessek neki.

19

Naplemente után. Az ősz első íze a meleg levegőben.

Öt perccel azután, hogy szólítottam őket, Mona és Quinn megjelent a kerti ajtóban. A szálloda félhomályos teraszán minden férfi megfordult a lobogó vörös hajú, kihívó szépség után. Húha, térdig sem érő, kombinévállpántos, flitteres ruci, és ahogy az a csupasz lábikra megfeszül a nyaktörő túsarkakon, nyamm! Quinn kellőképpen káprázatos kísérője volt méretre csináltatott, khaki öltönyében, fehér ingben, piros nyakkendővel.

Már egy ideje lapítottam a rosszképű kis társaság peremvidékén, sorra pásztáztam az elméket, verettem magamat a zsinatolással, beszívtam a cigarettafüstből, a forró vérből és a férfikölniből kevert parfümöt, és nagyokat szórakoztam a csoport kapzsiságán és cinizmusán.

Körülöttünk tompán dübörgő metálzene szívverése lüktetett a hangszórókból.

Nőkről folyt a beszéd, orosz nőkről, akiket a divatosan nyeszlett, arrogáns fiatal strici – lenyalt barna haj, Armani zakó, lelkesedéstől fénylő arc – importált. Metamfetaminos eufóriában dumált a vendégeinek, akik valamennyien vásárlók voltak, hogy miket szerzett be moszkvai és szentpétervári szállítótól. Az a fehér bőr, az a szőke haj, az az üdeség, az a klasszis! Még sose láttatok ekkora fehér puncit!

Az áru olyan bőséges, hogy félévente cserélhetik a lányokat; mi terítjük őket az egész vonalon, megfelel ez garanciának? De én most a krémről beszélek, ezek olyan lányok, akik félóra alatt megkeresnek egy ezrest, szállítunk ruhástól és ruha nélkül, én most folyamatos utánpótlásról beszélek... Pofa alapállás. Meglátta Monát.

Quinn és Mona, akit hangosodó zúgás kísért, odajöttek hozzám. Mona volt az egyetlen nő a teraszon. Mennyi az annyi? Ez a kóstoló?

A stricire és a mellette tipródó drabális, túlfizetett testőrré fókuszáltam. Vacak hapsi volt, vacakul szabott szmokingban, a kihajtóján foltokban fehér por. Narkósok. Csupa narkós.

– Itt csináljuk – súgtam. Mona hidegen fölnevetett. Azok a meztelen karok! Cédrus illatú ruha. Queen néni szekrénye. Quinn csak mosolygott, és készült a vadászatra.

A dübörgő zene átcsapott brazil szambába.

Még a nevetséges, falatnyi étkekkel és kiloccsanó pezsgős poharakkal futkosó pincérek is be voltak tépve. A dallasi kopasz odakönyökölte magát a stricire: mibe kerül a vörös? Neki joga van ráigérni mindenkire, halljátok? Egy detroiti pacák, akinek gyönyörű, fehér keze volt, arról dűnnyögött, hogy beköltöztetné Monát egy kéglibe Miami Beachen, és megadna neki mindent, amit csak akar, na halljátok, egy ilyen lánynak, az ember nem hagyhatja, hogy a szakma lebutítsa odáig, ahol –

Rámosolyogtam a stricire. A fekete vaskorlátra könyököltem, sarkamat beleakasztottam az alsó rúdiba, elrejtőztem lila napszemüvegem mögé. Bordó garbónyakú pulóver, konzervatív szabású, vajpuha fekete bőr öltöny, de szeretem a ruháimat! Mona és Quinn táncolgatott egy kicsit, előre-hátra imbolyogva, Mona dudorászott a zenére.

A strici oldalogni kezdett felém, menet közben metsző és bizalmaskodó mosolyokat szórva, ahogy húshagyó kedden szórják az olcsó gyöngyöket. A jobbomra érve (Mona bal felől állt) megszólalt:

– Itt helyben kapsz tőlem érte száz rugót. Kápé.

– No és ha nem akar? – kérdeztem, a csörömpölő társaságot figyelve. Hirtelen megcsapott a kaviár, a sajt, a gyümölcs szaga. Hmm.

– Azt majd én lerendezem – nevetgélt gúnyosan. – Te csak vidd el innen a másik ürgét, őt pedig hagyd itt nekem.

– És utána? – kérdeztem.

– Nincs utána. Nem tudod, ki vagyok én? – Komolyan sajnált. – Rázod a rongyot, de buta vagy. Adok érte kétszázezret, és ennyi. Őt másodperced van. Nem több.

Halkan elnevettem magamat.

Belenéztem lelketlen, lázas szemébe. Hatalmas pupillák. Harvard, jogi

kar. Kábítószerkereskedelem, lánykereskedelem. Föl és föl, aztán le és le. Rám villantotta tökéletesen fehérített, ragyogó fogát.

– Meg kellett volna érdeklődnöd, hogy ki vagyok – mondta. – Akarsz munkát? Olyan jól kitanítalak, hogy még el is hiszik rólad, hogy okos vagy.

– Rázzunk egyet, bébi! – javasoltam. A bal hóna alá csúsztattam a kezemet, és gyengéden megpördítettem, amitől a korlátnak csapódott köztem és Mona között. Hozzáhajoltam, és befogtam a száját a bal kezemmel, mielőtt megnyikkanhatott volna. Mona piruettezett egyet, és rátapasztotta a száját a strici nyakára. Hajának fátyola kiválóan eltakarta őket.

Éreztem, ahogy elszáll az élet a girhes tagokból, hallottam hörgő nyeldekletését. Egész t estében megrándult.

– Hagyd élni! – súgtam. Kit hülyíték?

Kezet éreztem a vállamon. Felnéztem. A bamba szemű, nagydarab testőr. Annyira el volt szállva, hogy szinte nem is tudta, miért gyanakszik, vagy mit is kell csinálni ilyenkor. Quinn már terelte is arrébb, a megbénított pasas a széles, görbe hátát fordította a zajongó társaságnak, és Quinn lassan, csendesén szívta a vérét. Milyen látványt nyújthattak? Hogy sugdos az ürge fülébe? Vélhetőleg.

A társaság tovább nevetgélt, nyeldekelt, gurgulázott. Egy pincér az ingatag tálcájával majdnem rám lépett.

– Köszönöm, nem! Nincs szükségem italra – mondtam az igazságnak megfelelően.

Pedig tetszett a pezsgő halványsárgája azokban a poharakban. És tetszett a szökőkút táncolása, csobogása, csörgedezése a terasz közepén, és tetszettek a fény szabályos négyzetei a szálloda ablakaiban, ahogyan szépséges párhuzamosaik fölfelé iramodnak a rózsás égen, és tetszett a szaxofon rekedt jajongása, ahogy önmagával járja a szambát, és tetszett a cserepes növények leveleinek repesése, amire rajtam kívül senki sem figyelt a teraszon. Tetszett –

Az elkábult testőr megrogyant. Egy intrikus altestőr megragadta a karját, és örült, hogy a kolléga ilyen előnytelen helyzetben mutatkozik. A strici meghalt. Hoppá! Ilyen ragyogó pályafutás, és most itt lóg a korláton. Mona szeme világított. Drogok a vérben.

– Hozzon a vendégnek egy széket – utasítottam az első pincért, akit

elkaphattam. – Azt hiszem, túlادagolta magát.

– Jesszum pepi! – A tálcán található poharak egyik fele csörömpölve rázuhant a poharak másik felére. A vendégek odanéztek, mormoltak. A vendég mégis lecsúszott a csempés padlóra. Ez most nem tesz jót a lánykereskedelemnek.

Ki innen.

Fényűző félhomály a félemeleten, márvány, aranszín fények, tükrös lift, hussanó ajtók, szőnyegek izzó mezői, tömött rózsaszín szörnyekkel tömött ajándékbolt, vastag üveg, köves járda, mocsok, visítva kacagó turisták, változatos korú, ártatlan, dezodorált, félmeztelen emberek tiritarka, gyúrtelenített rongyokban, papírhulladék a csatornában, isteni meleg, csikorog és mennydörög a villamos, mely most kanyarodik ki a zsúfolt Szent Károly útról a Csatorna utcára.

Milyen sok... milyen sok jó ember, milyen sok boldog ember.

20

Ismét a lakásban. Hátsó szalon. Az én drágáim a pamlagon. Látszott a hazatérésünkön, hogy drogot is szívtak a vérről. Én velük átellenben, az íróasztalnál.

Szóltam Monának, hogy öltözzön át. Az a rövid, flitteres ruha túlságosan zavar az összpontosításban, márpedig fontos dolgokat kell megbeszelnünk.

– Nem színezel? – kérdezte. – Csak nem te akarsz megmondani nekem, hogy mit viselhetek és mit nem? Mert egy percig se képzeld, hogy meghallgatom a véleményedet, nem a tizennyolcadik században vagyunk, bébi! Azt nem tudom, hogy te melyik várban nőttél fel, de arról biztosíthatlak, hogy én semmiféle hűbérúr szavára nem változtatok az öltözködési szokásaimon, függetlenül –

– Szeretett főnök, nem lehetne, hogy csak megkérde Monát, legyen szíves átöltözni, ahelyett, hogy utasítod? – kérdezte fegyelmezett ingerültséggel Quinn.

– Ja, mi lenne, ha! – Mona előrehajolt, amitől a melle még jobban le akarta rúgni magáról a flitteres paszpólt.

– Mona, édesem! – mondtam szívből jövő hévvel. – *Ma chérie*, szépségem, légy szíves, öltözz át valamibe, ami kevésbé kihívó. Nehezen tudok gondolkodni, olyan ennivaló vagy ebben a ruhában. Bocsánatodért esedezem. Lábad elé helyezem szégyenletesen buja gerjedelmeimet, mintegy engesztelő hódolatul. Nekem, aki kétszáz évet húztam le a Vérben, el kellett volna már érnem a bölcsességnek és az önuralomnak arra a szintjére, amely kizárja az ehhez hasonló kéréseket, de ó jaj, mindenestül

soha ki nem oltható láng lobog keblemnek rejtekén; ennek a lángnak a forrósága zavar meg, és fegyverez le a te jelenlétedben.

Összevonta a szemöldökét, és minden erejével szondázott, hogy csúfolom-e. Nem talált árulkodó jeleket. Alsó ajka reszketni kezdett.

– Csakugyan tudsz segíteni, hogy megtaláljam Morrigan? – kérdezte.

– Addig nem állok szóba veled, amíg át nem öltözől – válaszoltam.

– Zsarnok vagy, és undok, erőszakos alak! – mondta. – Úgy bánsz velem, mintha gyerek vagy kurva lennék! Nem öltözöm át. Hajlandó vagy segíteni, hogy megtaláljam Morrigan, vagy nem? Most döntsél.

– Te vagy az, akinek döntenie kell. Úgy viselkedsz, mint egy gyerek és egy kurva. Nincs benned se méltóság, se tartás. Nincs benned irgalom. Dolgokat kell megbeszelnünk, mielőtt Morrigan keresésére indulnánk. Nem viselkedtél valami szépen tegnap éjszaka. Most pedig öltözz át, mielőtt én öltöztetlek át!

– Hozzám ne merj nyúlni! – mondta. – Azt bezzeg élvezted, amikor abban a buliban az összes halandó engem csipázott! Most mi nem tetszik ebben a ruhában?

– Vedd le! – mondtam. – Szükségtelenül kihívó.

– Ha pedig azt képzeled, hogy nekem prédikálhatsz arról, ahogy a családommal viselkedek...

– Ők már nem egyszerűen a családot. Te is tudod, hogy ennél összehasonlíthatatlanul bonyolultabb a helyzet. Olcsó érzelmi kitörésekre pocsékolod az intelligenciádat! Tegnap éjszaka visszaéltél a hatalmaddal, különleges előnyeiddel. Most pedig öltözz át!

– No és akkor mit csinálsz, ha nem öltözöm át? – kérdezte villogó szemmel.

Paff voltam.

– Elfelejtetted, hogy ez az én lakásom? – kérdeztem. – Hogy én fogadtalak be jó szívvel? Hogy csak miattam létezel?

– Akkor rúgjal ki! – mondta fülig vörösen. Felpattant, felém hajolt, és láng csapott ki a szeméből.

– Tudod, mit csináltam tegnap éjszaka, miután otthagytál minket, és távoztál, csak mert te olyan szerelmes vagy Rowanba! Ó, de milyen szerelmes vagy a *doctor dolorosába*! Na, figyelj csak ide! Elolvastam a könyveidet, azokat a vizenyős, nyafogós, melankolikás Vámpírkronikákat,

és már értem, miért utált az összes fiókád! Úgy bántál Claudiával, mint egy játékbabával, csak mert gyerekteste volt! Egyáltalán miféle dolog ez, vámpírt csinálni egy kisgyerekből?

– Hagyd abba! Hogy merészelsz!

– És a tulajdon anyád, akinek magad nyújtod át a Sötét Ajándékot, aztán meg kifogásolod, mikor levágja a hosszú haját, és férfiruhában akar járni, mert persze ez a tizennyolcadik század, amikor a tisztességes nő esküvői tortának öltözik, te despota, te tirannus!

– Sértegetsz? Gyalázkodsz? Ha nem hagyod abba –

– Tudom én, miért gerjedsz annyira Rowanra, mert az anyádat nem számítva ő az első kifejlett nőnemű egyed, aki öt percnél tovább lekötötte a figyelmedet, és erre hipp-hopp, Lestat fölfedezi a Másik Nemet! Ja, felnőtt kiszereleésben szállítják a nőket! Akik közé történetesen magam is tartozom, és ez nem az édenkert, és nem veszem le ezt a ruhát!

Quinn felugrott.

– Lestat, várj, kérlek!

– Kifelé! – mennydörögtem. Magam is felálltam. Szívem olyan mély sebet kapott, hogy alig bírtam beszélni. Megint azt a fullánkös fájdalmat éreztem, mint az anyaházban, mikor Rowan nekem esett, azt a lankasztó, bénító fájdalmat.

– Kifelé a házamból, te nyomorult kis háládatlan! – ordítottam. – Kifelé, mielőtt én hajítalak le a lépcsőn! Te zsarnokszajha! Mert az vagy! Használj minden fegyvert, amit a nemedből vagy a fiatalságodból kovácsolhatsz! Te erkölcsi liliputi felnőtt cipőben! Te megélhetési bakfis, te foglalkozásszerű gyermek! Fogalmad sincs, mit jelent a kiforrott bölcsélet, a lelki elkötelezettség, az igazi nagyság! Kifele innen, te Mayfair örökös, hogy annak is mekkora csődtömeg lehettél, abajgasd a halandó családot az Első utcában, nekik halandzsázz, amíg az örületbe nem kergeted őket a zagyválásoddal, hogy ásóval verjék szét a fejedet, és élve temessenek el a hátsó udvarban!

– Lestat, könyörögve kérlek... – Quinn felém nyújtotta a kezét, de én túlságosan dühös voltam.

– Vidd innen Blackwood Farmra!

– Engem senki sem visz sehova! – kiáltotta Mona, és már ki is rohant lobogó hajjal, flittereit villogtatva. Becsapta az ajtót, ledübörgött a

vaslépcsőn.

Quinn a fejét csóválta, és hangtalanul könnyezett.

– Ennek nem lett volna szabad megtörténnie – suttogta. – El lehetett volna kerülni. Nem érted? Még azt sem szokta meg, hogy nem kell a betegágyban feküdnie, azt sem tudja, hogyan járjon, hogyan fűzze a szavakat –

– Elkerülhetetlen volt! – mondtam reszketve. – Nem érted, miért én adtam neki a Sötét Ajándokot, és nem te? Hogy rám zúduljon a haragja! De hogy támadhatja ilyen vadul a dolgokat, amelyek velem történtek! Nincsenek benne morális árnyalatok, morális ütemérzék, morális türelem vagy morális jóság! Irgalmatlan kis nőstényördög! Már azt se tudom, miket beszélek. Menj utána! Olyan ordítóan és dölyfösen vigyázatlan! Menj már!

– Kérlek, nagyon kérlek! – esdekelt Quinn. – Ne hagyd, hogy ez meghasonlást okozzon közöttünk!

– Közted és köztem nem is lesz – mondtam. – Az nem, soha. Csak indulj már!

Hallottam Mona zokogását az udvarról. Kicsörtettem az erkélyre.

– Takarodj az ingatlanom területéről! – üvöltöttem le neki. Mona izzott a sötétségben. – Ne merészelj bőgni az udvaromban! Nem tűröm! Mars! – Leszáguldottam a lépcsőn.

Mona a kapu alá menekült előlem.

– Quinn! – visította, mintha nyúznám. – Quinn, Quinn! – óbégatta.

Quinn majd fellökött, úgy rohant el mellettem.

Sarkon fordultam, felmentem a lépcsőn. Sokáig markoltam reszkető kezemmel az erkélykorlátot, hogy némi nyugalmat kényszerítsek magamra, de hiába.

Ahogy becsuktam az ajtót, rögtön megláttam a szemem sarkából Julient. Ismét megpróbáltam lassítani dübörgő szívverésem. Nem voltam hajlandó reszketni. A plafont bámultam, és erőt gyűjtöttem, hogy elviselhessem a következő lapos dorgatóriumot.

– *Eh bien!* – kezdte franciául Julien, akinek a frakkja koromfeketén rajzolódott a selyemfényű csíkos kárpitra. – Remek munkát végzett, *monsieur*, remek munkát! Halálosan beleszeretett egy halandóba, aki sose fog engedni önnek; annyit ért el, hogy tört vert annak a halandónak a szívébe, amit az ártatlan férj előbb-utóbb felfedez. Most pedig ártatlan

unokahúgom, akit kegyed olyan fortélyosan csempészett át a saját világába, odalent fut ámokot az utcákon a kölyök szeretőjével, akinek fogalma sincs, hogyan vigasztalja, vagy mivel hűtse elharapózó tébolyát! Ön, *monsieur*, vagy inkább *chevalier*? – igazán prima példánya az ancien régime-nek! Pontosan mi is volt a titulusa? Netán alacsonyabb sarzsinak méltóztatott lenni?

Sóhajtottam, aztán habozva elmosolyodtam. Nem is reszkettem olyan nagyon.

– A *bourgeoisie* sohasem talált kedvre előttem – mondtam nyájasan. – Az apám címe pedig semmit sem jelent nekem. Fárasztó, hogy önnek ez ilyen sokat jelent. Nem ejthetnék a témát?

Leültem az íróasztal mellé, beakasztottam a cipőm sarkát a szék alsó keresztlécébe, és ámulattal néztem a kísértetet. Patyolatfehér ing. Lakkcipő. Ez aztán tudja, hogy kell öltözködni. Kimerített és elbúsított, ami Monával történt. A fantom szemébe néztem, és némán imádkoztam Szent Juan Diegóhoz. Egyáltalán kijöhet valami jó ebből?

– Ah! Csak nem kedvelt meg engem? – kérdezte.

– Hol van Stella? – kérdeztem. – Látni akarom Stellát.

– Valóban? – kérdezte. Felvonta a szemöldökét, kissé előre hajtotta a fejét.

– Nem szeretek egyedül lenni, mint ezt már többször közöltem – magyaráztam. – És különösen nem szeretnék egyedül lenni ebben a pillanatban.

Lehámolt róla az elszánt fölény. Komoran nézett. Jóképű ember lehetett a maga idejében, szépen nyírott, csigás fehér hajával, okos fekete szemével.

– Sajnálom, hogy csalódást okozok – folytattam. – De mivel kegyed úgyis tetszése szerint jön-megy, úgy tűnik, hozzá kell szoknom önhöz.

– Gondolja, hogy nekem tetszik, amit csinálok? – kérdezte váratlan keserűséggel.

– Nem gondolom, hogy sokat tudna arról, amit csinál – feleltem. – Ez talán közös bennünk. Hallottam ám magáról, mégpedig eléggé sötét dolgokat.

Üres tekintettel bámult rám, aztán fokozatosan kiült az arcára az elismerés.

A folyosóról szökdécselés hallatszott. Valami gyermek ugrándozott. A

következő percben belibbent az ajtón a habfehér ruhás, fehér térdharisnyás, fekete lakkcipős, elbűvölő kisleány.

– Szervusz, drágám, hogy neked micsoda elbűvölő lakásod van! – mondta. – Egyszerűen imádom a festményeidet. Először volt alkalmam megsejlelni őket. Szeretem a pasztellszíneket. Szeretem a vitorlásokat és a kellemes embereket, akik szép hosszú ruhában járnak. Kedvesek ezek a képek. Ha nem kislány lennék, gyanítanám, hogy idegnyugtató hatással bírnak.

– Nem dicsekedhetek azzal, hogy én választottam őket – mondtam. – Valaki másé az érdem. Bár időnként magam is kiegészítem egy-két darabbal a gyűjteményt. Én az erősebb, élénkebb színeket szeretem. A nagyobb, nyersebb erőt szeretem.

– Mit óhajt tenni ebben a dologban? – kérdezte Julien, akit észrevehetően bosszantott az intermezzo.

Szívverésem kezdte fölvenni szokott ütemét.

– Milyen dologban? – érdeklődtem. – Engedje megjegyeznem, hogy annak alapján, amiket megtudtam, az ön közbeavatkozása nem tekinthető biztató előjelnek. Nekem úgy tűnik, egyes halandó leszármazottainak véleménye szerint az ön földi vizitációi eleve kudarcra vannak ítélve. Tudta ezt? Ez egy személyre szabott átok, nekem legalábbis ezt mondták.

Stella behuppant egy rokokó székbe. Fehér ruhája labdává fúvódott körülötte. Aggodalmasan kémlelte Julient.

– Ön fölöttébb igazságtalan velem – mondta hidegen a kísértet. – Nem ismerheti, mi mindent sikerült elérnem. Arról csak nagyon kevés halandó ivadékom tud. Most engedje meg, hogy visszatérjünk aktuális kötelméhez. Bizonyára nem óhajtja szabadjára engedni unokahúgomat ezzel a magától kapott hatalommal.

Fölnevettem.

– Már közöltem, hogy ha kell magának Mona, mondja meg neki maga! Miért fél tőle annyira? Csak nem attól tart, hogy Mona nem ismerné el a tekintélyét? Hogy tökéletesen kezelhetetlennek mutatkozna? Mert őt olyan természetfölötti hepajba hívták meg, amihez képest maga csak kispályás lehet?

Julien vonásai megkeményedtek.

– Nem tesz bolonddát, egyetlen pillanatra sem tesz bolonddát! – mondta.

– Nagyon is az elevenén találták Mona szavai, az elevenén találta, hogy nem kaphatja meg Rowant, akármennyire igyekszik is ártani neki! Most fizet meg a bűneiért. Még most, beszélgetés közben is értük lakol! Retteg, hogy talán soha többé nem látja viszont őket. Ami lehetséges. Vagy ha mégis viszontlátja őket, annyira dacolhatnak magával, ami még ennél a mostani állapotánál is jobban elgyávíthatja. Jöjj, Stella, hagyjuk itt ezt a kóklert a rossz álmaival! Fáraszt a társasága.

– De én nem akarok eljönni, Julien bácsi! – ellenkezett Stella. – Szeretem ezt az új cipőt! Különbén is bűbájosnak találok Lestatot. Drágám, meg kell bocsátanod Julien bácsinak! Roppant nyomasztó hatással van rá a halál. Eletében sose mondott volna ilyen dolgokat!

Leszökkent a padlóra, hozzám futott, átfogta karocskáival a nyakamat, és pusztit nyomott az arcomra.

– Pá, Lestat! – mondta.

– Au revoir, Stella!

Aztán üres volt a szoba. Kongott az ürességtől.

Elfordultam, vigasztalanul, reszketve, és úgy hajtottam le a fejemet a karomra, mintha az asztalomnál akarnék aludni.

– Ah, Maharet! – szólítottam újból híres őszünket, anyánkat, aki akár a föld másik oldalán is lehetett. – Ah, Maharet, mit tettem, és mit tehetek? Segíts! Hadd érjen el hozzád a hangom a mérföldeken át! – Behunytam a szememet, és összeszedtem minden telepátikus erőmet: Nagyon nagy szükségem van rád! Felsüléseimen szégyenkezve jövök hozzád! Úgy jövök hozzád, mint a vérivók kópé királyfia. Nem állítom, hogy jobb vagy rosszabb lettem volna. Hallgass meg engem! Segíts engem! Segíts, a mások kedvéért! Könyörgök hozzád! Hallgasd meg imámat!

Ebben a sötét hangulatban voltam, kettesben a lelkemet kitöltő üzenettel, amikor lépéseket hallottam a vaslépcsőről.

Kopogtattak.

A kapuőr volt.

– Clem van itt Blackwood Manorból.

– Honnan a manóból tudta meg a címet? – kérdeztem.

– Quintt keresi, azt mondja, haladéktalan szükségük van Quinnre odakint. Asszem, a Mayfair háznál kereste Quintt, onnan küldték ide.

Akár ki is akaszthatnék egy ízléses neoncégért.

Most közvetlen és gyakorlatias célra kellett használnom a telepátiámat: pásztáznom kellett a szomszédságot a Káprázatos Kettős után, hogy továbbítsam az üzenetet Quinn-nek.

Sima ügy volt.

Quinn és Mona egy kis kávéházban ült a Jackson téren. Mona már telezokogott egy boglya papírzsebkendő. Quinn magához ölelte, takargatta a világ előtt.

Vettem. Mondd meg Clemnek, hogy várjon rám a Chartres és a Szent Anna utcák sarkán. Lestat, kérlek, nagyon szépen kérlek, gyere velem!

Majd Blackwood Farmon találkozunk, édes fiam.

Eh bien, miután megfelelő formában továbbítottam az üzenetet Clemnek, aki a Royale utcán trónolt a hörgő, köpködő, berregő limuzin kormánya mögött, végre lett egy gondolkodásra való csendes pillanatom, majd pedig egy úti célom.

De én be NEM ülök egy autóba azzal a flitteres pendelyű, piszok valkürrel! Köszönöm szépen, akkor inkább a felhők!

Kimentem a házból.

Megint éreztem az ősznek a csípését a hőségben, amit úgy szerettem. Az ősz már nem szerettem. Morogtam, ha jött a tél. De mi volt ez az én vérző szívemhez, renegát lelkemhez képest, ahhoz képest, amit Rowannal tettem, akinek suttyomban súgtam szégyenletes szavakat? És Michaellel, a nagy erejű, szépszavú Michaellel, aki rám bízta a felesége szívét? Vele mit tettem?

És hogy mondhatott Mona ilyen sértő dolgokat, hogy tehetett ilyet? És én miként reagálhattam ilyen gyerekesen? Behunytam a szememet.

Megtisztítottam az elmémet minden zavaró tényezőtől, kósza képtől.

Ismét Maharethez szóltam. Légy akárhol, szükségem van rád!

Most egy kis ügyeskedésre volt szükség: úgy kellett rábíznom a szelekre üzenetemet, hogy más halhatatlanok meg ne fejthessék a fölösleges részletekből. *Keresem az óriások puha csontú, ősrégi, jámbor törzsét, akik jóvátehetetlenül összegabalyodtak a fiókámmal. Krónikák és történészek nem ismerik őket, ám nekem tudnom kell, hol tartózkodnak, hogy azok, akiket szeretek, megőrizhessék ép eszüket. Útmutatást kérek! Hibákat követtem el a fiókámnál, aki kezd kezelhetetlenné vadulni. Add nekem bölcsességedet, hallásodat, látásodat! Hol vannak az óriások? Hűséges*

alattvalód vagyok. Többé-kevésbé. Csók.

Fog felelni? Nem tudtam. Őszinte szívvel (egen, mert ez az összes többi csak hazudozás) csak egyszer, valamikor évekkel ezelőtt kiáltottam hozzá segítségért, és ő nem felelt. Habár akkor a legnevetsegebb butaságot követtem el. Testet cseréltem egy halandóval, aki átejtett. Ilyen marhaságot! Nekem magamnak kellett üzőbe vennem és visszaszereznem természetfölötti testemet. És én találtam is megoldást a problémámra, minden segítség nélkül! Jó, úgyszólván segítség nélkül. Így hát minden jól végződött.

De azután már láttam a titokzatos ősanját, amikor saját akaratából sietett segítségemre, és sokat fáradozott velem. Megbocsátotta örjöngésemet, félrebeszélésemet, dührohamaimat. Beleírtam a könyveimbe. Ezt is elviselte. Tőlem sok mindent elviselt.

Talán hallott is engem az elmúlt éjszakán. Talán hallott most is. Ha nem kapok választ a hívásra, majd próbálkozom megint. És megint. Ha Maharet tovább hallgat, másokhoz kiáltok. Beszervezem a bölcs Mariust, hajdani mentoromat, a Millenium Gyermekeit. Ha ez sem jön be, magam megyek világga, hogy felkutassam a táltosokat, legyenek bár sokan vagy kevesen.

Tudtam, hogy teljesítenem kell, amit ígértem – Michaelért és Rowanért, az én drága Rowanomért, még ha Mona végképp el is hagyott, mert nagyon így álltak a dolgok.

Igen, szikkadtra aszalódott a szívem. Monát máris elveszítettem bizonyos értelemben. Hamarosan követni fogja Quinn is, és én nem értettem, hogy került sor erre?

Valahol a tudatom alatt most formálódott az iszonyú felismerés, hogy egy modern észjárású fióka ugyanolyan körmönfont, mint egy atomreaktor, egy távközlési műhold, egy Pentium-4 számítógép, egy mikrosütő, egy mobiltelefon, meg mint az összes többi hipermodern, tekervényes találmány, amelyeket nem értek. Persze csak azért, mert egyre bonyolultabb a világ.

Vagy egyre nagyobb a porhintés.

Boszorkány! Gyűlöltem! Ezért ontottam véres könnyeket, ugye? Végül is nem volt más, aki lássa.

Eh bien, hát akkor irány Blackwood Farm. Felszállás közben Maharet-hez imádkoztam. Odafele is Maharet volt az én szelekbe kiáltott imám.

21

Blackwood Manor lámpaként világított a falusi feketeségben. Első tornácra nyíló ajtók kitárva, reflektorok felkapcsolva. Jasmine, aki csokoládé bőrével, hajának szőkitett gyűrűivel most is a szokott elragadó formáját hozta, fekete túsarkúban, sötétkék princeszruhában, a térdét felhúzza ült a lépcsőn, és olyan keservesen zokogott egy fehér zsebkendőbe, hogy majd megszakadt a szíve.

– Ó, Lestat, segítsél, segítsél! – kiáltotta. – Hol van Quinn? Hol a kisleány? Szükségem van rá! Meg fogok bolondulni, és az a fiú ilyenkor csavarog! Nash nem hisz a kísértetekben, Tommy halálosan fél tőlük, öreganyám papot akar, hogy üzzék ki belőlem az ördögöt! Mintha bizony én csináltam volna!

Odamentem hozzá, felkaptam simulékony, selymes puhaságát, és bevittem a házba. Feje a mellekre csuklott.

A nappali szoba pukkadásig volt emberekkel.

– Az autó most fordul be a fásorba – mondtam. – Mi baj?

Leültem a díványra, továbbra sem téve le az ölemből az agyonsírt, boldogtalan Jasmine-t. Megpaskoltam a hátát.

– De örülök, hogy itt vagy! – kiáltotta. – Olyan egyedül voltunk már!

Velem átellenben ült a tizenhárom éves kis Tommy Blackwood. Ujjait a karfán nyugtatta, és az etikettnek mindenben megfelelő jólneveltséggel figyelt. Pontosan olyan kiváló ifjú volt, mint amilyennek Quinn leírta. Európai utazásai Queen néni és Quinn társaságában olyan tartással ajándékozták meg, amelynek köszönhetően mindig lépéselőnyben lesz másokkal szemben.

Klassz érzés volt viszontlátni.

Ott volt a nevelője, a makulátlan halszálkás öltönyt viselő Nash Penfield is, olyan ember, aki mindig megnyugtató hatással volt másokra, éppen ezért nem értettem, hogyhogy Jasmine-t nem képes megnyugtadni. Valahogy zavartan ácsorgott Tommy széke mellett, mélységes aggodalommal kémlelte Jasmine-t, nekem pedig tiszteletteljesen bólintott.

Jasmine öreganyja, a vészjósló ábrázatú Nagy Ramona a pamlag közelében ült mélybordó gabardin ruhájában, amelynek jobb válla alatt gyémántos díszű pompázott. Ehhez a ruhához harisnyát és divatos fekete cipőt viselt. Művészien hátrafésült haját kontyba csavarta.

– Jaj, hallgass már, lányom! – ripakodott rá az unokájára. – Csak csinálod a feltűnést. Ül egyenesen, és ne beszélj bolondságokat!

Nagy Ramona mögött félszegen toporgott két Csúrlakó, akik még mindig a munkaruhájukat viselték. A barátságos, kerek képű, fehér hajú Allen volt az egyik. A másiknak a nevét nem tudtam. Illetve nem is, mert tudtam. Joel.

Miután Nagy Ramona rábődült Jasmine-ra, senki sem szólt egy kukkot sem többé.

Mielőtt elkezdhettem volna az agyszondázást, besietett Quinn. Mona, a flitteres hárpia ezüstvillámként nyilamlott végig a folyosón, és bevágódott Queen néni szobájába. Az a helyiség volt az egyetlen hálószoba a földszinten.

Mona megjelenése, habár senki se nézhette meg alaposan, álmélkodó és érdeklődő hullámgyűrűket indított el a nappaliban. Arcátlan kis szörnyeteg!

Itt Quinn volt a fontos. Leült velem szemben, a hallba vezető nagy ajtó közvetlen közelében. Jellegzetes ártatlansága fokozatosan változott át parancsoló fölényre, míg az összegyűlteket pásztázta. Most gyorsan felállt, mert belépett Cyndy, az ápolónő, aki nagyon csinos volt keményített fehér egyenruhájában. Egyébként igen könnyes és bánatos volt, és jó távol keresett magának széket, a zongora mellett.

Majd a seriff érkezett, egy gömbölyded, joviális halandó, akivel Queen néni halálának éjszakáján találkoztam. Az őt követő koros és pohos személyben felismertem a háromrészes hajszálcsíkos öltönybe gyömöszölt Grady Breent, a család ügyvédjét, akit Quinn írt le nekem, midőn elmesélte életének történetét.

– Hú, hát ez elég komoly – dünnyögtem.

Jasmine összerázkódott és belém kapaszkodott.

– Ne engedj el, Lestat! – kérte. – El ne engedj! Te nem tudod, mi üldöz!

– Lépesmézem, senki se bánthat, ha velem vagy! – súgtam, miközben gyengéd kézimunkával igyekeztem elterelni Jasmine figyelmét arról a tényről, hogy a testem olyan, mint egy márványkolonc.

– Jasmine! – sziszegte Nagy Ramona. – Szállj le annak az embernek a térdéről, és viselkedj úgy, ahogy a direkttrizshez illik, mert állítólag az volnál! Én mondom neked, kizárólag azért nem botránkoznak meg az emberek, mert adnak magukra!

Jasmine nem fogadott szót.

A két hivatalos úriember az árnyékban, Cyndy ápolónő közelében keresett széket, mintha nem szeretnének betolakodni a családi körbe. A seriff potroha ráfittyedt az övére, amelyen fegyverek csüngtek, és egy adóvevő recsegett, amelyet ő restelkedő hirtelenséggel elhallgattatott.

Jasmine átfogott a bal karjával, és úgy csüggött rajtam, mintha el akarnám engedni, holott nem is akartam. Círógattam a hátát, megpuszítottam a fejét. Ennivaló kis teremtség volt. Selymes lábát hosszan elnyújtotta a bal oldalamon.

Hirtelen betört folyton-folyvást fortyogó, félig vámpír, félig emberi, gonosz, túlfűtött tudatomba a tény, hogy Quinn valamikor szeretkezett ezzel a nővel, és együtt nemzették a kicsi Jerome-ot. Jelszavam, hogy az emberi báj nem mehet kárba. Sose legyen baja belőle a halandó világnak!

– Csak ne lettem volna olyan komisz hozzá! – mondta Jasmine. – Most már sose fog békén hagyni! – A mellembé fúrta a fejét, és szorosabban markolt, én pedig szorosabban öleltem magamhoz.

– Nem lesz semmi baj, lépesmézem! – biztattam.

– Mi a csudát értesz ez alatt? – kérdezte Quinn, akit nagyon elszomorított Jasmine szenvedése. – Mi folyik itt, Jasmine? Valaki legyen már olyan kedves, és világosítson fel!

– Szóval Patsyról jött hír? – érdeklődtem, mert egyértelműen ez foglalkoztatott mindenkit. Szondáznom sem kellett, mindegyre eltaláltak a gondolatok habfoszlányai.

– Hát igen, úgy tűnik – mondta Grady Breen. – De mivel nekem úgy tűnik, hogy Jasmine képtelen beszélni, talán Nagy Ramona beszámolhatja

nekünk a történetekről.

– Ki mondja, hogy én képtelen vagyok beszélni? – rikoltotta a reszkető Jasmine, bár továbbra sem emelte fel a fejét. – Azt hiszik, nem tudom elmondani, amit ezzel a tulajdon szememmel láttam, ahogy odajött az ablakomhoz, lucskosan, csatakosan, és csorgott róla a békalencse, meg a mocsárvíz, azt hiszik, nem tudom, mit láttam, hogy Patsy volt, azt hiszik, nem ismertem meg Patsy hangját, mikor azt mondta: „Jasmine, Jasmine!”, és ezt hajtogatta váltig! Azt hiszik, nem tudom, hogy egy holt ember volt az, aki azt hajtogatta: „Jasmine, Jasmine!” Én pedig ott fekszem abban az ágyban a kicsi Jerome-mal, és rettegek, mint akit akasztani visznek, mert hátha felébred, az meg ott kapirgálja az ablakot a vörös körmével, és hajtogatja, hogy „Jasmine, Jasmine” azon a szánalmas hangján!

Quinn-nek minden csepp vér kiszaladt az arcából a sokktól.

Cyndy ápolónőből kitört a sírás.

– Engem nem érdekel, akárki akármit mond, de el kell temetni megszentelt földbe!

– El kell temetni megszentelt földbe? – kérdezte Nagy Ramona. – Miket beszélsz te, Cyndy? Annyink van belőle, ami haját kiszedhettük a keféjéből. Egy hajkefét temessünk el, az ég szerelmére?

Éreztem Nash Penfield kínos feszengését. Nem kellett a gondolataiban olvasnom. Mindenki érdekében át akarta venni az irányítást egy időre de úgy vélte, nincs hozzá joga.

Mona végigkopogott a hall márványpadlóján, és megállt az ajtóban. Szemérmesen magas nyakú fekete ruhát viselt, amelynek hosszú ujjá szoros kézelőkbe keskenyedett. Fekete tűsarkúja fenségesen kidomborította a lábikráját. Leült Quinn baljára. Az arca nagyon szelíd és komoly volt. Kis komédiás!

Azonnal ránézett mindenki, alattomban még Jasmine is arra fordította a fejét. Senki se tudta, mire vélje. Én egy pillantásra se méltattam. Kiváló perifériális látásom van.

– Mikor jelent meg neked ez a kísértet? – kérdeztem azonnal, hogy eltereljem az általános figyelmet Monáról, és elejét vegyem az átváltozását firtató kérdéseknek.

– Akkor kezdjük talán az elején – mondta a lelkiismeretes és becsületes Grady Breen –, mert itt hivatalos dokumentumok forognak szóban.

– Miféle hivatalos dokumentumok? – kérdezte Quinn türelmesen.

– Nos – mondta Nagy Ramona, akinek sötét arca nagyon parancsoló volt, és egy kicsivel előrébb csúszott a székén – gondolom, minden jelenlevő tudja, hogy ugyanebben a szobában éveken át gyakran megjelent William Blackwood kísértete, és arra a francia asztalra mutogatott, ott ni, a két ablak között, de senki se tudta mire magyarázni. Quinn, te rengeteget láttad a kísértetet. Te is, Jasmine. És meg kell mondanom, hogy én is, Isten engem úgy segítjen, habár minden alkalommal elmondtam egy Üdvözlégyet, mire a kísértet úgy eltűnt, mint mikor eloltják a gyertya lángját. És akárhányszor nyitottuk fel azt az asztalt, sose találtunk benne semmit. Csak a nagy kerek semmit. Úgyhogy visszatettük a kulcsot a konyhai csuportba, habár hogy mire fel zártuk olyan gondosan a semmit, azt én meg nem magyarázhatom.

Csak azt nem tudod, Quinn, hogy miután te elvitted innen Mona Mayfairt, vagyis pontosan az után, hogy az anyád eltűnt, hátrahagyva az összes gyógyszerét, ismét kísértetni kezdett éjjel-nappal a kísértet! Én mondom neked, csak be kellett tennem a lábamat ebbe a szobába, és ott állt William nagyapó, és az asztalra mutogatott! És ugyanez érvényes az unokámra. Jasmine, üljél már tisztességesen!

(Cifra Louis quinze volt a kérdéses asztal, egyetlen középső fiókkal, hajlított, karmos lábakkal, rengeteg aranyozással.)

– Nohát végül azt mondja Jasmine, hogy ő nem bírja ezt tovább, és sehogy sem érheti utol Quinnt, és ő így nem bír dolgozni, de én se, aztán bejön ide az én Clem fiam, és még ő is látja ezt a kísértetet, úgyhogy eldöntöttük, nos, hogy még egyszer átkutatjuk azt az asztalt, akár Quinn engedélye nélkül is. De mielőtt rászántuk volna magunkat erre, ahogy fekszik Jasmine az ágyban azzal a drága kicsi Jerome-mal, egyszer csak ott áll az ablakánál Patsy, igen, ezt én mondom, Patsy, és csicsog a mocsárvíztől, és azt kiáltja:

„Jasmine, Jasmine”, és karistolja az üveget a hosszú, festett körmével, mire Jasmine felkapja a kicsi Jerome-ot, és visítva rohan ki a házból!

Jasmine, aki egyébként gombóccá húzta össze magát az ölemben, hevesen bólogatott.

– Az a helyzet – folytatta Nagy Ramona –, hogy ezen a birtokon Jasmine volt az egyetlen, aki valaha is kedvesen bánt Patsyvel! Te voltál a

másik, édes Cyndy, csak te nem laktál itt. Na szóval, mikor Patsy kísértete előmászott a mocsárból, rögtön megtaláltuk mind az utat Mapleville-be, ahol megmondtuk Grady Breennek, hogy fel akarjuk nyitni azt az asztalt, és jobb lesz, ha kijön, mert az asztal be van zárva, és a kulcs nincs a konyhai csuporban, ahol hosszú évekig tartották, úgyhogy késsel kellett felfeszítenünk az asztalt.

– Tökéletesen logikus – felelte Quinn kedvesen.

Nagy Ramona a roppant tiszteletreméltó Grady Breen felé vágott a szemével. Az ügyvéd elővett a barna aktatáskájából egy átlátszó nejlonmappát, amelyben kézzel írott papírlapok voltak.

– És mikor kifeszítettük az asztal fiókját – folytatta Nagy Ramona –, hát mit találunk, ha nem Patsy kézzel írott leveleit, amelyekben megírja, hogy „mire ezt megtaláljátok, én már halott leszek”, aztán részletesen kifejti, hogy ki akar menni az Ördögmocsárba, és ki akar hajolni a bödön-hajóból, és jobb halántékon akarja lőni magát, hogy beleessen a vízbe, és sose tegyék egy porcikáját se a családi sírba az apja mellé, akit gyűlöl, és ezt is tudtuk mind, hogy mennyire gyűlölte.

– Olyan beteg volt! – kiáltotta Cyndy ápolónő. – Annyira szenvedett! Isten irgalmazzon neki, azt se tudta, mit csinál.

– Valóban – csatlakozott Grady –, de szerencsénkre, illetve nem, nem szerencsénkre, de számunkra előnyös módon, illetve, nos, nem előnyös módon, de történetesen az a helyzet, hogy Patsyt számos alkalommal letartóztatták kábítószeres birtoklásáért, így az ujjlenyomata szerepelt a bűnügyi nyilvántartásban, tehát összehasonlíthattuk az ezeken a papírlapokon talált ujjlenyomatokat a nyilvántartással, vagyis ez Patsy kézírása... – Felpattant, odaügetett a szobán keresztül a megdöbbenéstől elnémult Quinnhez, és a kezébe nyomta a műanyag irattartót. – Körülbelül tíz piszkozatot készített, mert vélhetőleg nem volt elégedett még az utolsó változattal sem, amikor vélhetőleg beleugrott a... Vagyis amikor eldöntötte, hogy kimegy oda, és megvalósítja a tervét.

Quinn úgy tartotta a dossziét, mintha az mindjárt robbanna, és csak bámulta a levelet a műanyag alatt, aztán kinyújtotta a kezét, és rátette az irattartót a híres szellemjáró asztalra, amelyben felfedezték.

– Ez az ő írása – mondta halkan.

Mindenki bólogatott, pusmogott, helyeselt. A Csürlakók azt

dünnögték, hogy Patsy imádott ilyen cetliket hagyni nekik: „Azonnal tankorjátok tele a kisbuszomat!”, meg „Mossátok le a kocsimat, de jól!”, ezért ők is felismerik az írását.

Majd a nagydarab seriff, egy bigott és tudatlan ember, megköszöri a torkát, és bejelentette: – Minekutána természetesen megtaláltuk a perdöntő bizonyítékot is a bődönhajóban.

– Mi volt az? – kérdezte Quinn, és kissé összevonta a szemöldökét.

– A haja – felelte a seriff –, ami tökéletesen egyezett azzal, ami a kefékben van ott fent az emeleten, és mindenki tudta, hogy Patsy soha, semmi okból nem ment ki a házból, vagyis úgy kellett lennie, hogy ott kint lőtte agyon magát, mert mi másért került a bődönhajóba?

– Ilyen gyorsan megcsinálták a DNS-vizsgálatot? – kérdezte Quinn fagyosan.

– Muszáj volt. Mindenki láthatta, hogy ugyanilyen hajszálak vannak ráragadva a hajlakkjára, meg is lehet szagolni – mondta a seriff –, de a DNS ippel jól jön, ha el akarod temetni a hajszálakat abban a kis temetőtömbben, ahol szeretsz temetgetni, meg olyan szeánszokat tartasz nagy tüzekkel, és ilyesfélék.

– Kérem, seriff, kímélje ezt a fiút! – mondta szelíden Cyndy ápolónő. – Az anyjáról beszélünk.

– Igen, talán ragaszkodjunk a tényekhez, ha megkérhetném – mondta mély, parancsoló hangján Nash Penfield, aki nem bírt tovább hallgatni, mert meg szeretne volna védeni az egész társaságot, főleg Tommyt.

– Szóval a halottkém elégedett? – kérdezte Quinn. – Megállapította az öngyilkosságot?

– Hát igen, elégedett lesz, ha majd te, Quinn Blackwood, abbahagyod ezt, hogy császkálsz összevissza, és mindenkinek elmondod, hogy meggyilkoltad az anyádat, és feletted az alligátorokkal! – közölte vele a seriff. – És ha Jasmine se mondogatja többé, hogy Patsy odaállt az ablakába, és csurgott belőle a rucaöröm, és segítségért kiabált, hogy az Isten akárhova tegye.

– Pedig igen, pedig igen! – rebegte Jasmine. – Lestat, nehogy elengedjél!

– Nem foglak! – súgtam. – Nincs az a kísértet, amely elkaphatna, Jasmine!

– De Jasmine, te mikor láttad a kísértetet? – kérdezte Quinn. – Aztán történt, hogy megöltétek ezt a papírt?

– Nem, éppen most mondta öreganyám, hogy akkor láttam, amikor még nem is tudtam a levelekről, az ablakhoz jött, sírdogált és karistoltt. És nem is egyszer! Annyira félek, hogy aludni se merek odakint. Nem tudom, mit akar. Kisfőnök, hát mit tehetek én érte? A kicsi Jerome most is fent van Tommy szobájában, odafent játszik videojátékokat, félek még kint is hagyni a hátsó házban, hát most mit tegyek? Quinn, muszáj rendezned még egy szeánszt Patsyért!

Váratlanul megszólalt Mona, és az olyan volt, mintha lámpa gyulladt volna fel abban a sarokban.

– Szegény teremtés valószínűleg nem tudja magáról, hogy halott – mondta szelíden. – Valakinek fel kell világosítani. Utat kell mutatni neki a Fénybe. Sokszor megtörténik emberekkel, főleg ha váratlanul halnak meg. Én közölhetem vele.

– Ó, kérlek, csakugyan meg tudnád tenni? – kérdezte Jasmine. – Nagyon ráhibáztál, épp az van, hogy nem tudja, azért bujdosik és tévelyeg, azért jön ki a mocsárból a házam mögött, és nem tudja, mi történt vele!

A seriff negédesen vigyorgott, a szemöldökét rángatta, és kacsingatott. Nash szorongva figyelte.

– Az történt Lidérccel, igaz? – kérdezte Nagy Ramona. – Megmondtátok neki, hogy halott, mire elment. Hát ezt kell megcsinálni még egyszer. Muszáj.

– Igen, ez történt – felelte Quinn. – Meg fogom mondani Patsynek, hogy menjen el. Cseppet sem ódzkodom tőle. Nem hinném, hogy egy újabb szeánszt igényelne.

– Hát tényleg ezt kell megcsinálni minél előbb – mondta a seriff, aki addigra felállt, és útra készen rángatta súlyos övét. – Hanem azt meg kell mondanom, hogy ez a legfaramucibb dolog, hogy ahányszor van maguknál egy haláleset, rögtön mindig belecuppan egy kísértet. Hát láttak olyat, hogy Miss McQueen kísértete így viselkedjék? Nem, azt már nem! Ő ugyan nem karmizsál semmiféle ablakot. Mert ő egy igazi úri dáma volt.

– Miről beszél? – kérdezte Quinn fojtottan, és dühösen nézett fel a seriffre. Még sose láttam dühösnek. Még sose hallottam, hogy ilyen hangon beszéljen. – Arról akar előadást tartani, hogy ki a jó halott, és ki nem az?

Akkor talán várakozzon Jasmine ablaka alatt, és tartsa meg az előadást Patsynek. Vagy miért nem megy vissza inkább az irodájába, ahol tollba mondhatna egy illemtankönyvet a friss holtaknak?

Nagy Ramona kuncogott. Én a nevetésemet nyeldekelttem. Nash roppantul ideges volt, Tommy félt.

– Te meg ne beszélj így velem! – mondta a seriff, és Quinn fölé hajolt. – Te csak egy lökött suttyó vagy, és az egész egyházközség meg van botránkozva, hogy te örökölted Blackwood Farmot. De tudja is mindenki, hogy ezzel aztán vége lesz itt mindennek. És csináltál más dolgokat is, amiken ugyancsak meg van botránkozva az egész egyházközség, most pedig olyanokat mondogatsz, hogy megölted az anyádat. Tulajdonképpen be kéne vigyelek.

Láttam, hogyan önti el Quinnt a hideg harag.

– Csakugyan meggyilkoltam, seriff – mondta vaskemény hangon. – Felkaptam az emeleten a díványáról, kitörtem a nyakát, levittem a bődönhajóhoz, bementem a sötét mocsár mélyébe, olyan mélyre, ahol már láttam a holdfényben az alligátorok hátát, ott beledobtam Patsyt a nyálkába, és azt mondtam: „Egyétek meg anyát”. Ezt tettem.

Az egész szoba szörnyülködött. Nem, nem!, kiáltotta Nagy Ramona és Jasmine. Nash kétségbeesett mormolással nyugtatta volna Tommyt, a gyerek vasvillaszemmel nézte Quinnt, az egyik Csúrlakó nevetett, és Cyndy ápolónő esküdözött, hogy Quinn sose tenne ilyet. Grady Breen szóhoz sem jutott, csak a fejét csóválta, és az aktatáskájában levő papírokkal zörgött. Még Mona is megrendülten bámult Quinnre üvegzöld szemével.

– Bevisz, seriff? – kérdezte Quinn fagyosan.

A szoba elnémult.

A seriff kancsalított, és nem tudott mit mondani.

Nash rémülten és ugrásra készen várakozott.

Quinn úgy emelkedett ki a székből, mint a szétgöngyölödő kígyó. Teljes hosszában kihúzta magát, és lenézett a seriffre. A kamaszos arcnak és a parancsolóan magas termetnek ez az együttese akkor is nyugtalanító lett volna, ha Quinnből nem árad szinte tapinthatóan a fenyegetés.

– Folytassa, nagyfiú! – mondta színfalhasogató suttogással. – Bilincseljen meg!

Csönd.

A seriff sóbálvánnyá merevedett. Aztán elfordította a fejét, hátrált két lépést, az ajtóhoz oldalazott, és kivonult a hallba, miközben olyanokat morgott, hogy Blackwood Farmon mindenki bolondgombát evett, micsoda szégyen és gyalázat, de ebek harmincadjára is fog jutni a ház, igen, kérem, EBEK HARMINCADJÁRA! Bumm, csapódott az első ajtó. Volt seriff, nincs seriff.

– Nos, úgy vélem, akkor talán az lesz a legjobb, ha folytatom! – mondta vidáman Grady Breen. – Először is hozom a halottkém jelentését. – Olyan széleseben távozott az első ajtón, amitől később akár szívrohamot is kaphatott volna az autójában. (Nem kapott.)

Közben Tommy odarohant Quinnhez, és a nyakába borult. Nash csak bámult tehetetlenül.

Quinn meghökkent, mert erre nem számított, de azért megnyugtatta a fiút:

– Te csak ne izgulj semmin – mondta. – Te mész vissza Etonba, és ha megjössz, Blackwood Farm mindig itt fog várni téged, épen és szépen, hogy minél több embernek szerezzen örömet. Itt lesz Jasmine, Nagy Ramona és mindenki. Pontosan olyan lesz, mint ma.

A Csúrlakók azt mormolták, hogy így is van. Cyndy ápolónő hozzátette, hogy ez az igazság. Nagy Ramona pedig azzal fejezte be: „Ámen!”

Jasmine látta, hogy itt rá van szükség. Miután utoljára megpuszilgattam, ő még egyszer megtörölte az arcát a zsebkendőjével, aztán elengedett. Odament Tommyhoz, és magához ölelte.

– Gyere csak velem a konyhába, Tommy Blackwood – mondta. – Maga is, Nash Penfield. Van egy kaszroly paprikás csirkém a tűzhelyen. Rád is vonatkozik, Cyndy.

– Neked van egy kaszroly csirkéd a tűzhelyen? Hogyhogy „neked?” – kérdezte Nagy Ramona. – Az az én paprikás csirkém. Nézzétek már ezt a Mona Mayfairt! Hiszen ez a gyermek makkegészséges!

– Menjetek csak nélkülünk! – hessegette őket Mona. – Quinn-nek Lestatnak és nekem még meg kell beszélünk valamit.

– Kisfőnök, én nem alszom többé odalent – jelentette ki Jasmine. – Felköltöztem ide öreganyámmal és Jerome-mal, és bereteszelem a zsalogáért! Patsy üldöz engem.

– Meg fogom keresni – mondta Quinn. – Ne aggódj.

– Meghatározott időben szokott jelentkezni? – kérdezte Mona nagyon kedvesen.

– Kábé hajnali négykor – felelte Jasmine. – Onnan tudom, hogy megállítja az órát.

– Nagyjából stimmel – állapította meg Quinn.

– Ne kezd elölről! – dorgálta Jasmine. – Most már megtalálták a leveleket, amik azt mutatják, hogy agyonlőtte magát, úgyhogy kint vagy a slamasztikából, szóval ne izgulj! – Vonszolni kezdte Tommyt.

– De várj már egy kicsit! – berzenkedett Tommy, akiről gyerekes nagy bánatában lepattogzott némi férfiasan méltóságteljes máz. – Én komolyan tudni akarom! – Nagyon nyelt. – Quinn, ugye, hogy nem te ölted meg, ugye nem? – kérdezte szívszorító szomorúsággal.

– Nem, Tommy, nem. Fontos, hogy higgyél nekem. Sose tennék ilyet. Csak nem voltam kedves hozzá. És ő most már elment, én pedig szomorú vagyok. Ami a seriffet illeti, őt nem nagyon szeretem, ezért mondtam neki mindenféle komisz dolgot.

A létező legtokéletesebb hazugság volt, olyan eltökéltséggel tálalva, hogy valósággal világított Quinn gondolatainak sötétségében. Áttüzesítette a szenvedélyes szeretet, amelyet Quinn érzett Tommy iránt. Patsyt ugyanolyan lángolóan gyűlölte, mint életében. Az pedig, hogy Patsy kísértete háborgatja az élőkét, kimondottan felbőszítette.

– Így van – helyeselt Jasmine. – Ma már mind fájlaljuk, hogy nem bántunk jobban vele. Független kísértet volt – nem így mondanád, kisleány? – és mi néha nem értettük meg.

– Nagyon jól fogalmaztál – szólt Quinn. – Nem igyekeztünk eléggé, hogy megértsük a viselkedését.

– Tommy természetesen megérti ezt – mondta Nash. – Valamennyien megértjük. Ha Quinn megengedi, valamivel részletesebben is elmagyarázhatom. Gyere Tommy, vacsorázzunk valamit a konyhában. Most, hogy Quinn ott van, semmi okunk az aggodalomra. Mayfair kisasszony, engedje megjegyeznem, hogy ön egyszerűen elbűvölő! De jó, hogy ilyen viruló egészségben láthatjuk viszont!

– Köszönöm, Mr. Penfield – felelte Mona olyan bájosan, mintha nem is lenne bestia.

Ám Quinn arca nagyon sötét volt. Ahogy kiürült a szoba, a három

álruhás szörnyeteg összedugta a fejét.

– Menjünk az emeletre – mondta Quinn. – Lestat, most csakugyan szükségem van a tanácsodra. Ki kell találnom valamit. Van néhány elképzelésem.

– Tudod, hogy megteszek mindent, amit tehetek – válaszoltam.

Célzatosan levegőnek néztem a bűnbánó feketébe öltözött Monát, aki előrement a csigalépcsőn.

22

Quinn impozáns lakosztályát – hálószoza és nappali, közöttük hatalmas boltív – patyolattisztára takarították azóta, hogy Mona Mayfairt átváltoztattam felelőtlen kis démonná. Az ágyon, amelyen megkapta a Sötét Ajándékot, kicserélték a sötétkék bársonytakarót és a függönyöket.

A szoba közepén állt az asztal, amelynél számos óra hosszat ültünk, midőn Quinn elmesélte nekem az élete történetét. Mona és én helyet foglaltunk, ám Quinnt valósággal fejbe vágta a látvány. Sokáig ácsorgott, és úgy bábméskodott, mintha szobái merőben új jelentést nyertek volna.

– Mi baj, testvére? – kérdeztem.

– Töprengek, szeretett főnök – felelte. – Csak töprengek.

Nem néztem a hárpiára. Örültem, hogy a jobbomon ül, és nem a világban csatangol könnyeket záporozó kiszolgáltatottságban és flitteres kombinében? Igen, de ezt nem voltam köteles közölni olyasvalakivel, aki vehemensen elutasított. Vagy köteles voltam?

– Halljam, beszélj! – szólítottam fel Quinnt. – Ül le!

Nagy keservesen leült a régi helyére, háttal a számítógépes asztalnak, szemben velem.

– Lestat, nem nagyon tudom, mit kellene tennem.

– Kimehetek hajnali négykor – ajánlotta fel Mona. – Én nem félek tőle. Megpróbálok szót érteni vele.

– Nem, drágám! – tiltakozott Quinn. – Most nem Patsyre gondolok. Magasabbról nem is fűtyülhetnék Patsyre. Kizárólag Jasmine miatt foglalkoztat. Blackwood Manoron gondolkozom. Azon töprengek, mi fog történni vele. Mert látod, európai tartózkodásunk idején Queen néni és én

mindig ott voltunk, ha utasítást kellett adni, telefonon, faxon, akármivel. Tavalý is itt voltunk mindketten, megtestesítve a biztónságot és a tekintélyt. De most minden megváltozott. Queen néni elment, nincs többé, én pedig nem tudom, van-e kedvem gyakran idejönni. Nem hiszem, hogy megtehetném.

– De hát nem dirigálhatná el a házat Jasmine és Nagy Ramona, ugyanúgy, mint mikor Európában voltak? – kérdezte Mona. – Én azt hittem, Jasmine virtuóz ebben a témában, Nagy Ramona pedig zseniális séf.

– Ez igaz – mondta Quinn. – Ők ketten képesek mindenre. Megcsinálják a főzést, a takarítást, fogadják, elszállásolják az alkalmi vendégeket, meg tudják tartani a karácsonyi vacsorát, a húsvéti büfét, az összes elképzelhető rendezvényt. Jasmine hallatlanul tehetséges igazgató és idegenvezető. Sokkal többre képesek, mint amennyire képesnek hiszik magukat. Ráadásul bővíben vannak a pénznek, annyi van nekik, hogy nyugodtan itt hagyhatnák Blackwood Manort, mert mindenütt gondtalan életük lenne. Ettől magabiztosnak és függetlennek érezhetik magukat. Csakhogy ők itt akarnak élni. Ez az otthonuk. Viszont kell nekik egy Blackwood, aki megtestesíti a rezidenciát. Nélküle elbizonytalanodnak.

– Aha – mondta Mona. – Nem bírhatod rá őket, hogy tulajdonosként gondoljanak a házra.

– Pontosan – helyeselt Quinn. – Holott megadtam nekik minden lehetőséget, pénzben és rangban. Részesednek minden nyereségből. De nekik az kell, hogy itt lakjak. A tekintélyemre van szükségük. Tommynak is. Aztán gondolnom kell Tommy nővérére, Brittanýre, és az anyjúkra, Terry Sue-ra. Gyakran jönnek hozzánk látogatóba. Tommy révén ők is idetartoznak Blackwood Farmhoz. Valakinek itt kell lennie, aki fogadja őket. Jasmine azt akarja, hogy én legyek az a valaki, nemcsak saját magáért, de a fiamért, Jerome-ért is, én pedig nem tudom, betölthetem-e a továbbiakban is Blackwood urának szerepét, mint ahogy betöltöttem volna, ha ...

– A válasz egyszerű – mondtam.

– Hogyan? – Quinn összerezzent.

– Nash Penfield – mondtam. – Kinevezed állandó gondnoknak, hogy vezesse és karbantartsa a birtokot Jerome, Tommy, és a te nevedben.

– Állandó gondnoknak! – Quinn arca felragyogott. – Ó! Ragyogó ötlet!

De elfogadja-e az állást? Letette a doktorátust, bármikor beállhat tanítani.

– De mennyire hogy elfogadja! – mondtam. – Éveket töltött Európában Queen nénivel és veled. Ha jól emlékszem, kéjutazásnak nevezted.

– Hát igen, Queen néni ráköltötte a világ összes pénzét – felelte Quinn. – Nash pedig maximálisan kiélvezte a kínálkozó alkalmakat.

– Így van. Gyanúm szerint Nasht egyszer s mindenkorra elrontottátok. Nem alkalmas ő már a hétköznapi életre. Semminek sem örülne jobban, mint ha felcsaphatna az intéződnék, hogy megőrizze a húsvéti és a karácsonyi trakta hagyományát az egyházközségnek, miközben magas fizetést húz, van fényűző szobája, és bőségesen ideje, hogy megír hasson egy-két könyvet a maga akadémikus témájában.

– Tökéletes! – örült Quinn. – Megvan hozzá a stílusa és az eleganciája is. Ó, ez lehet a megoldás!

– Egyeztess vele. Vesd föl, hogy üres óráiban nekiláthatna kialakítani egy tisztességes könyvtárat a kettős szalonban. Továbbá megírhatná Blackwood Farm rövid történetét, amit ki lehetne nyomtatni a turistáknak. Tudod: építészeti érdekességek, alaprajzok, legendák. Dobd be a limuzint, ami a nap minden órájában a rendelkezésére állna. Továbbá a kétévenként lecserélt, saját autót, bőséges költség számlát, fizetett vakációt New Yorkban, Kaliforniában, és azt hiszem, megfogtad.

– Szerintem harapni fog rá – mondta Mona. – Odalent borzasztóan szeretett volna közbeavatkozni, amikor a seriff hülyét csinált magából, csak úgy érezte, nincs joga hozzá.

– Így van – feleltem, továbbra se nézve Monára. – Ilyen tehetséges ember nem is álmodhatna külön állásról.

– Bár elfogadná! – Quinn egyre jobban fellelkesült. – Óriási lenne! Én pedig akkor jöhetnek-mehetnek veled és Monával, amikor kedvem tartja!

– Sokkal érdekesebb mindennél, amire Nashnek másutt lenne esélye – mondtam. – Eszményi házigazdája lenne Tommy anyjának, Terry Sue-nak, nevelhetné, esetleg taníthatná is a kicsi Jerome-t, és neki aztán nem kell mondanod, hogyan bánjon Jasmine-nal és Nagy Ramónával, akiket egyébként imád. Texasban született. Az már Dél. Nash nem holmi tapló jenki, aki arra sem képes, hogy két udvarias szót mondjon egy fekete embernek. Feltétlenül tiszteli őket.

– Azt hiszem, fején találtad a szöveget – mondta Quinn. – Ha Nash

letelepszik nálunk, működni fog Blackwood Farm. Sokáig fog működni. Jasmine ujjongani fog. Szereti Nasht.

Bólintottam.

– Prima ötlet! – folytatta Quinn. – Idővel majd közlöm velük, hogy Mona és én összeházasodtunk Európában. Nem fognak tiltakozni. Tökéletes! Mona, komolyan gondolod, hogy Nash belemegy?

Nem voltam hajlandó Monára nézni.

– Quinn, ő már Blackwood Farmhoz tartozik – felélte Mona.

Quinn a telefonhoz ment.

– Jasmine, gyere csak fel ide!

Szinte azonnal érzékeltük a lépcső rezgését. Jasmine felrohant az emeletre, és pihegve kívágta az ajtót.

– Mi a baj, kisleány?

– Kérlek, ülj le! – mondta Quinn.

– Halálra rémítettél, te nyavalyás fiú! – közölte Jasmine, majd leült. – Mi jár már megint az eszedben, hogy így ide citálsz! Nem tudod, hogy válsághelyzet van a házban? Most meg már Clem mondja, hogy ő sem alszik a konyhóban, mert fél, hogy neki is megjelenik Patsy.

– Ugyan, ne foglalkozz már vele! Nagyon jól tudod, hogy Patsy nem árthat neked!

Leült, és ismertetni kezdte Jasmine-nal a tervét, hogy Nash lenne a gondnok. Feléig se ért a mondanivalójának, amikor Jasmine égnél lökte a két kezét, és kijelentette, hogy ez csoda! Az egész egyházközség odáig lesz a boldogságtól! Nash Penfieldet Blackwood Farm kedvéért küldték le – Ugye, hogy Queen néni ültette a fejedbe ezt a gondolatot! Ő néz le rád az égből, kisleány! – mondta Jasmine. – Tudod, hogy ő tette! Meg anyuska, aki itt halt meg, ebben az ágyban. Isten megáldott minket! Tudod, mit tartanak errefelé az emberek! Úgy tartják, hogy Blackwood Farm mindenkié!

– Mindenkié? – kérdezte Mona. – Ki az a mindenki?

– Hát az egyházközségé, lányom – felelte Jasmine. – Izzik a telefon, amióta Queen néni meghalt. Attól függetlenül ugye megtartjuk a karácsonyi vacsorát? Attól függetlenül ugye megtartjuk az Azálea-ünnepet? Én mondom neked, errefelé úgy tartják, hogy Blackwood Farm az egész egyházközségé.

– Igazuk van, mert valóban mindenkié – felelte Quinn. – Tehát beleegyezéset adod, hogy megkérdézzem Nash Penfieldet, elfogadja-e az állást?

– De mennyire! – válaszolta Jasmine. – Szólok öreganyámnak, és ő ugyan nem fog vitatkozni. Te csak Nash Penfielddel beszélj. Lent van Tommyval a szalonban. Szerettem volna, ha zongoráznának. Nash tud. Tommy tud egy dalt. De Tommy azt mondja, haláleset után még hetekig nem való zongorázni. Bár ezt mi sose tartottuk be, mert ez egy szálloda. Úgyhogy szóltam Tommynak, játssza csak el nyugodtan azt a dalt.

Quinn felállt, és kiment Jasmine-nal.

Követtem őket, le a lépcsőn. Végig akartam csinálni ezt a dolgot. Nem vettem tudomást Monárról, aki utánam jött. Maga volt a tartózkodó báj. Képmutató!

A bölcseket nem lehet félrevezetni effajta komédiával.

Tommy a kettős szalon nagy hangversenyzongorájánál ült. Ódon hangszer volt, de még mindig működött. Tommy sírdogált. Nash mellette állt, és éreztem, milyen tisztán, önzetlenül szereti a gyereket.

– Tommy – szólt Quinn –, élt Beethoven korában egy asszony, aki elvesztette a gyermekét, és ez a porba sújtotta. Beethoven bejelentés nélkül elment hozzá, hogy a házában zongorázzon. A megtört anya az emeleten feküdt, és hallotta, hogy Beethoven odalent zongorázik a szalonban. Vigasztaló ajándék volt neki a zene. Zongorázz te is, ha kedved van. Ajánld fel a zenét Queen néninek. Tárd ki a mennyország kapuját a zenéddel, Tommy!

– Mondd el a kisleányoknak, mit akarsz játszani – szólt Jasmine.

– Patsy egyik dalát – felelte Tommy. – Patsy akkor küldte el nekünk a CD-t, amikor Európában voltunk. Megkértem hazulról a kottát. Queen néni gondoskodott róla, hogy a lakosztályainkban legyen zongora, ahol megtanulhatom a dalt. Nagyon ír és nagyon szomorú. Patsyért szerettem volna eljátszani, hátha megnyugtatná a lelkét.

Quinn nem szólt, csak elsápadt.

– Játsszál, fiam! – biztattam. – Okos gondolat. Queen néni örülni fog. Patsy is. Patsy hallani fogja. Játssz el azt a dalt!

Tommy rátette a kezét a billentyűkre, és belekezdett egy balladába, amely egyszerű volt, és nagyon kelta hangzású, bár volt benne bluegrass is.

Általános meglepetésre Tommy énekelni is kezdte a balladát halk, tiszta fiúszopránján, amely ugyanolyan szomorú volt, mint a zene:

*Szerelmes barátaim, Rám
többé ne várjatok Kedves
jó pajtásaim, Én már nem
táncolok. Akik szerettetek
Utánam ne nézzetek.*

*Én már a temetőt járom,
Nem jön oda velem senki,
S ha lehull ősszel a levél,
Én is el fogok menni.*

*Lesz még élet a házban, Vetnek
ágyat, szélest, puhát, Hogy
leljek benne nyugalmat, Ha
nem lelem édesanyát?*

*Látom-e még az arcát? Nincsen
álmom, nincsen hitem. Miért nem
mondhatom el dalban, Milyen jó
volt az életem?*

*Álltam színpadon, a fényben,
Onnan mondtam a mesét, De
most fekete a világ, Az öröm
elszállt a széllel, Eljön majd
hozzám az ősz, Leráz engem is
a levéllel.*

Úgy álltunk egymás mellett a szomorú dal ígézetében, mint akiket megbabonáztak.

Quinn lehajolt Tommyhoz, megcsókolta az arcát. A gyerek csak bámulta a kottát. Jasmine átkarolta a vállát.

– Hát ez gyönyörű volt! – mondta. – Patsy írta, tehát tudta, mi következik. Egészen biztosan tudta!

Aztán Quinn áthívta Nasht az ebédlőbe. Mona és én velük mentünk, de nem igazán volt szükség ránk.

Már azon láttam, ahogy leültek beszélni.

Láttam, hogy Nash az első szavakból értett, és azt se tudta, hogy örüljön a Quinn szavaiból kirajzolódó állásnak. Láttam rajta, hogy ez volt a titkos álma. Nash csak a kellő időt várta, hogy egy ilyen javaslattal élhessen.

Közben a szalonban Jasmine megkérte Tommyt, hogy játssza el ismét a dalt.

– De te nem is láttad igaziból Patsynek azt a borzasztó kísértetét? – kérdezte Tommy.

– Nem, nem! – igyekezett vigasztalni Jasmine a gyereket. – Csak beszéltem bele a világba, nem is tudom, mi ütött belém. Ne félj Patsy kísértetétől, ne is gondolj rá, különben is, ha kísértetet látsz, csak vessél keresztet, semmi az, most pedig énekeld el még egyszer a dalt, én is veled énekelek...

– Játssz el még egyszer, Tommy! – kértem. – Aztán még egyszer, és énekelj is mellé. Ha Patsy kísértete itt bolyong, meg fogja hallani, és megvigasztalódik tőle.

Kimentem az első ajtón a nyirkos melegbe. Le a lépcsőn, el a fényből. Megkerültem a rezidenciát, hátramentem a házikóhoz, amelyben Jasmine, Nagy Ramona és Clem lakott.

A kunyhó barátságos lámpafényben fürdött. Egyedül Clem üldögélt a tornácon. Hintaszékben ringatózott, és egy nagyon illatos szivart szívott. Intettem, nehogy felálljon miattam, és mentem tovább, ki a kunyhó mögé, a mocsár álnok, puha partjára.

Hallottam Tommy dalát. Vele énekeltem a szöveget, de csak halkan, suttogva. Megpróbáltam elképzelni Patsyt olyannak, amilyen fénykorában volt, a country és a western hidrogénezt és feltupírozott sztárjának, aki rojtos bőr zubbonyban-szoknyában-csizmában jár, és ontja magából az új és új szerzeményeket. Az a kép volt, amelyet Quinntől kaptam. Kelletlenül elismerte, hogy az anyja csakugyan tud énekelni. Még Queen néni is említette némileg hüvösen, hogy Patsy csakugyan tud énekelni. Ó, nem volt Blackwood Farm világában egy lélek, aki szerette volna Patsyt!

De csak a beteg Patsyt láttam, az epés, gyűlölködő Patsyt, ahogy ül a pamlagon a fehér hálóingében, tudja, hogy soha többé nem lesz annyira egészséges, hogy felléphessen, Cyndyért, az ápolónőért ordít, hogy adjon neki még egy injekciót, a lelke, a torz, elfajzott lelke mélyéből gyűlöli a fiát, Patsyt, aki megkapta a drogos fecskendőktől az új pestist, és nem érdekli, hányszor adta tovább.

Quinn pedig pontosan úgy végzett vele, ahogy azt a seriffnek elmondta. Mentem tovább a mocsár szélén. Portyázni küldtem vámpír hallásomat. Nash játszani kezdte Patsy szerzeményét, dúsabb akkordokkal, merészebb variációkkal. Együtt énekelték Tommyval a dalt. Szomorúság. Jasmine sírt. „Ó milyen szánalomra méltó!” – suttogta Jasmine. Körülvett a falusi feketeség. Elengedtem a zenét. Nincs még egy olyan vad és falánk vidék, mint a mocsár. Ebben nincsen bukolikus szimmetria vagy harmónia. Ami itt él, az habzsol és holtig verekszik a halállal, sose lelve biztos menedékre. A táj elevenen zabálja fel önmagát. Quinn mondta, hogy ilyen. Én ne tudtam volna?

Több mint száz éve engem is ebbe a mocsárba vetettek fiókáim, Claudia, a gyilkos, és Louis, a gyáva; csakhogy én, a markolászó, ocsmány rémség, életben maradtam ebben a pállott szennylében, életben maradtam, hogy visszatérjek bosszút állni. Formátlan, idomtalan bosszúból mások köszörültek végzetes pengét.

Nem érdekel.

Nem tudom, meddig mentem.

Nem siettem.

Patsy, Patsy!

Külön-külön hallottam az éjszaka hangjait, de ugyanakkor össze is mosta őket mély zsongássá a meleg szellő. A magasan járó hold néhol behatolt egy-egy résen a mocsárba, még élesebben kirajzolva a fűrészfogakkal vicsorgó, förtelmes káoszt. Időnként megálltam.

Néztem a szétszórt csillagokat. Milyen ravaszul ragyognak a falusi éjszakában! Gyűöltem őket, mint mindig. Mi megnyugvást kínálhatna a világegyetem egy pörgő porszemcsén bambuló mamlasznak, akinek ősapái értelmet és mintákat olvastak bele a megszámlálhatatlan és megismerhetetlen fénypontokba, holott azok csak gúnyolnak minket fehér, hideg tűzüknek változatlan közönyével?

Hát csak ragyogjanak le a tőlem jobbra terpeszkedő, hatalmas legelőre, a távoli tölgyfacsoportokra, a barátságosan világító házakra, amelyek messze elmaradtak mögöttem.

Lelkem a mocsárral egyesült ma éjszaka. Lelkem Patsyt kereste. Ballagtam tovább.

Nem sokat tudtam a Blackwood Farmot határoló mocsárról, de meg akartam ismerni. A lehető legközelebb mentem a vízhez, úgy, hogy még ne csússzak bele.

Hamarosan megéreztem Mona közelségét. Legjobb igyekezete szerint álcázta volna magát, de én hallottam a neszezését, és éreztem a Queen néni ruháin megtapadt, gyöngé parfümilletet.

Kevés idő múltán azt is éreztem, hogy Quinn is itt van. Monával jött, lemaradva mögöttem. Nem tudom, miért követtek hűségese.

Legerősebb látásommal próbáltam áttörni a tőlem balra bűzlő sötétséget.

Hideg futott végig a hátamon, az a hideg, amelyet akkor éreztem, amikor először találkoztam Rowan Mayfairrel, és ő az okkult erejét használta, hogy tanulmányozzon. Ez a borzongás rajtam kívül álló forrásból jött.

Megálltam, szembefordultam a mocsárral, és nyomban megláttam egy női alakot. Olyan közel volt, hogy megérintheztem volna, és ehhez alig arasznyira kellett volna kinyújtanom a kezemet.

Mohába és iszalagba gabalyodva, mozdulatlanul és élettelenül állt a ciprusfa tövében, amely mintha tartotta volna. Bőrig átázott, haja pállott pászmákban tapadt piszkos fehér hálóingére. Halvány fényben derengett, amelyet egy halandó nem látott volna meg, és engem bámult.

Patsy Blackwood volt.

Gyöngén, némán, szenvedőn.

– Hol van? – súgta Quinn. Ott állt a balomon. – Hol? Patsy, hol vagy?

– Csönd! – mondtam, egyfolytában Patsyt figyelve, boldogtalan nagy szemét, arcába csapzott tincseit, résnyire nyitott száját. Mennyi sóvárgás, mennyi szenvedés!

– Patsy! – szólítottam meg. – Drága lány, megpróbáltatásaid ezen a helyen véget értek!

Láttam, ahogy lassan, fásultan összevonja a szemöldökét, és mintha mély, hosszú sóhaját is hallottam volna.

– Menj tovább, gyönyörű lány! – biztattam. – Menj be az örök dicsőségre, Patsy! Ne bujdosz ebben a siralomvölgyben tovább! Ne tedd otthonoddá a sötétséget, amikor lakozhatsz a Fényben! Ne bolyongjál itt, kutatóan és panaszkodóan. Menj tovább! Fordíts háttal ennek a helynek és időnek, és könyörögj, hogy nyitassék meg a kapu!

Arca valahogy feléledt. Homloka kisimult, és mintha megborzongott volna.

– Menj, édes! – mondtam. – A Fény téged vár. Itt pedig ebben a világban Quinn összegyűjti minden dalodat, az összes dalodat, hallod, Patsy? Az elsőtől az utolsóig, régieket és újakat, és megismeri őket, örökké ismerni fogja őket az egész világ. Nem csodálatos dolog ilyen örökséget hagyni magunk után? Ennyi szépséges dalt, amelyeket szeretnek az emberek? Ez a te ajándékod nekik, Patsy.

Szája kinyílt, de nem beszélt. Fehér arcát síkosra áztatta a mocsárvíz, hálóinge elszakadt, összekarmolt karjára csíkokat húzott a mocsok, ujjai vergődve próbáltak összezárulni, de nem bírtak.

Hallottam, ahogy Mona felkiált. Egy erő borzongását éreztem a nyirkos levegőben. Quinn fojtottan suttogetta, hogy vétkezett, mert kioltotta Patsy életét, de cserébe örök életet ad a dalainak.

Ám én semmi változást nem éreztem a szenvedő jelenésben, azt kivéve, hogy Patsy fölemelte kissé a jobbját, és megnyíló ajka egy rövid szót mondott, hogy mit, azt nem hallottam. Mintha felém hajolt volna, és én úgy hajoltam feléje –

... szeress engem, úgy szeress engem, amilyennek lennie kell a félelmetes szerelemnek, szeressed Patsyt!...

... a szédítő szakadék fölött, mintha magáról a földről lépnék le, és megcsókoltam poshadt víztől bűzlő, nyálkás ajkát, és hatalmas áramlat csapott ki belőlem, amely az orkán erejével zúdult át Patsybe, és elragadta messze-messze, fölfelé és kifelé, áttetszővé halványodó, majd felragyogó, hatalmasra nőtt alakját –

– Fel a Fénybe, Patsy! – Mona síró szavát elsodorta, behabzsolta a szélvihar.

...csordásnak öltözött kamaszlány pengeti a gitárt, *Gloria!*, bömböli és toppant, sikító tömeg, angyalok égető villáma, a semmi számtalan szörnye, ezek a szárnyak, nem, nem láttam, de igen, láttam, menekülj! *Gloria!* Nem

láttam – *Gloria!* A fűvet kaparom, hogy a föld alá bújjak – Julien bácsi mosolyog, integet. *Gloria!* Ez a legveszélyesebb játék, te nem vagy Szent Juan Diego, ugye, tudod? Én nem, én nem, én nem megyek veled! Patsy rózsaszín bőrben, kitárt karokkal, vakító fényben üvölti: *Gloria in Excelsis Deo!*

Feketeség. Megtörtént. Különváltam. Itt vagyok. Érzem magam alatt a fűvet.

– Laudamus te. Benedicimus te. Adoramus te. In Gloria dei Patris!¹³ – suttogtam.

Amikor kinyitottam a szememet a földön feküdtem. Quinn melletttem térdelt, Mona a karján ringatta a fejemet. Rajtunk kívül senki sem volt a csendes éjszakában.

¹³ A mise Glóriájának szövege: Dicsőség a magasságokban Istennek!...Dicsérünk téged, áldunk téged, imádunk téged... Az Atyaisten dicsőségében. (A fordító)

23

Időnként megkövetelem, hogy úgy bánjanak velem, ahogy egy természetfölötti hőroznak jár.

Hosszú léptekkel visszamasíroztam a házba, ügyet sem vetve Quinnre és Monára (főleg Monára), benyitottam a konyhába, közöltem Jasmine-nal, hogy Patsy kísértete végleg eltávozott a földről, és pedig kifújtam, ezért aludnom kell egyet Queen néni ágyában, és gondoljon mindenki, amit akar.

A csintalan kis Jerome felugrott az asztalkája mellől, és azt kiáltotta.

– De hát én még nem is láttam! Mama, én még nem is láttam!

– Majd rajzolólok róla képet, ülj le! – parancsolta Jasmine, aztán a sáfár kétségbevonhatatlan tekintélyével tüstént odavezetett a hallon keresztül a szentélyhez, miközben azt dünnyögte, hogy Mona két órája széttúrta a szekrényeket, de most már minden a helyére került, én pedig színpadiasan levettem magamat a rózsaszín atlaszmennyezet alatt a rózsaszín atlaszágyra, orromat a rózsaszín atlasz párnákba fűrtam, megmerültem Chantilly-illatban, és engedtem Jasmine-nak, hogy lehúzza a sáros cipőmet, mert neki ez örömet szerzett, azonkívül így az ágyban sem esett kár, aztán behunytam a szememet.

– Lestat – kérdezte Quinn halk, tiszteletteljes hangon –, virraszthatunk melletted Monával? Olyan hálásak vagyunk azért, amit tettél.

– Tűnés a szemem elől – mondtam. – Kérlek, Jasmine, kapcsold fel az összes lámpát, aztán dobd ki őket innen! Patsy elment, és az én lelkem gyöngö! Láttam tollas szárnyait az angyaloknak. Nem érdelek meg ezért egy kis alvást?

– Kifelé, Tarquin Blackwood és Mona Mayfair! – mondta Jasmine. –

Hála legyen az Úrnak, hogy Patsy elment! Érzem. Csak eltévedt az a gyermek, de most már útban van hazafelé, nincs több kutakodás. Kiviszem ezt a cipőt Allennek. Allen a cipőszakértő ennél a háznál. Allen meg tudja pucolni ezt a cipőt. Hé, ti ketten! Nem hallottátok, mit mondott ez az ember? Gyöngye a lelke. Hagyjátok békén! Lestat, hozok neked takarót. Ámen!

Sodródtam.

Julien indulatos franciasággal sziszegett a fülemben:

– Üldözni foglak a világ végéig minden törekvéseidben, amíg bolonddá nem roncsolódsz! Felette nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság! Hiúságból csinálsz mindent, csakis kevélységednek hizlalására! Azt hiszed, az angyalok nem tudják, mit teszel, és miért teszed?

– Eh, rosszindulatú kísértet! – súgtam. – Azt képzelted, elkapsz a világok között, mi? Mert ott lakozol mindörökre, és csak nézed, ahogy elszáguhdanak melletted? Füttyültél te Patsy lelkére. Noha tőled származik ő is, ugyanúgy mint Quinn. Meg mint Mona. Patsy dédanyjával is kéthátú állatot játszóttál ugyanebben a házban, nem igaz? De te nem ismered el a tulajdon ivadékaidat, ha nem az ízlésed szerint valók, te könyörtelen asztrálzsebrák!

Mélyebbre süllyedtem, agyam alászállt az emberi kipárolgás édességébe, minél messzebb a világok közti pörölyzuhogástól, minél messzebb a mennyei folyamoktól. Adieu, bukásra született, szegény Patsym! Igen, egy csókkal csináltam, igen, egy lépéssel csináltam, igen, felment az égbe, és talán nem volt az jó? Nem cselekedtem-e jót? Tagadhatja valaki, hogy jó volt? Hé, Juanito, nem volt jó? Nem volt-e jó Lidérc kiűzése? Belehanyatlottam a mit sem tudó álmom biztonságába. A szoba aranyló fényekkel oltalmazott.

Mi olyat tehetnék, ami jó Monának és Quinn-nek?

Két órával később felkongatott egy óra. Nem tudom, hol lehetett a házban és hogy nézett ki, de nem is érdekelt. A szoba olyan egészséges és megnyugtató volt, mintha átítatta volna Queen néni nagylelkűsége és tisztasága.

Felfrissültem. Testem gonosz kis sejtjei elvégezték piszkos és elkerülhetetlen munkájukat. Ha láttam is szörnyű álmokat, nem emlékeztem rájuk.

Lestat Lestat volt ismét. Mintha ez bárkit is érdekelne. Téged érdekel?
Felültem.

Julien a kerek asztalkán ült, amelynél Queen néni szokott enni, az ágy és a szekrényajtó között. Elegáns frakkját viselte, és rövid fekete cigarettát szívott. Stella a pamlagon csücsült csinos fehér ruhájában, és Queen néni egyik porcelánfejű rongybabájával játszott.

– *Bonjour*, Lestat! – köszöntött Stella. – Na, végre felébredtél, szép Endümión!

– Mindent, amit teszel, a saját önző céljaid érdekében teszed – közölte franciául Julien. – Azt akarod, hogy ezek a halandók szeressenek. Lubickolsz vak imádatukban. Habzsolod, mint a vért. Belefáradtál az ölésbe és a pusztításba?

– Összevissza beszélsz – feleltem. – Halott létedre több eszed lehetne. A halottnak legyen értelme. Neked nincs. Csak lézengsz a másvilág sikátoraiban. Annak láttalak, aki vagy.

Gonoszul mosolygott.

– Pontosan miben áll dibdáb terved? Engem is felküldesz a felleges mennyekbe, úgy, mint Patsy Blackwoodot?

– Hmm. Miért bajlódjak a megváltásoddal? – kérdeztem. – Mint már közöltem, kezdelek megszokni. Kiváltságnak érzem e kisdéd tête-à-tête-eket, mindegy, hogy honnan érkezel. Aztán itt van Stella. Stella örökös gyönyör.

– Jaj, de édes vagy! – mondta a kicsi Stella. Föltartotta a karjánál fogva a babát. – Tudod, drágám, hogy te a legbizarrabb problémát jelented?

– Magyarázd meg – válaszoltam. – Semmi sem mulattat annyira, mint a gyerekek, akik filozófiát bugyognak.

– Ne vedd olyan biztosra, hogy képes vagyok filozofálni. – Stella összevonta a szemöldökét, de ugyanakkor mosolygott is. Az ölébe ejtette a babát. Felvonta a vállát, majd lassan leengedte. – Ezt gondolom én rólad, drágám. Neked lelkiismereted van lélek nélkül, ami megtámogassa. Egészen egyedi eset, mondhatnám.

Sötét borzongás futott végig rajtam.

– Hol a lelkem, Stella? – kérdeztem.

Ettől mintha zavarba jött volna, de aztán válaszolt:

– Elkeveredett! Hálóba akadt! Ám a lelkiismereted lélek nélkül is

szabadon szárnyal! Egyszerűen csodálatos!

Julien mosolygott.

– Majd megtaláljuk a módját, hogy elvágjuk azt a hálót – mondta.

– Ó, szóval meg akarod menteni a lelkemet? – kérdeztem.

– Nem érdekel, hova kerül, ha egyszer elhagyja a földet – felelte Julien.

– Nem mondtam még? Én a húsos hüvelyt gyűlölöm, a gonosz vért, amely éltet, az étvágyat, amely hajtja, és a sorvasztó gőgöt, amely arra ösztökélt, hogy elrabold az unokahúgomat.

– Te túl vagy spannolva – mondtam. – Ne feledkezz meg a gyermekről. Nyilván volt valami célod azzal, hogy magaddal hoztad tanúnak. Viselkedj tisztességesen a jelenlétében.

A kilincsgomb elfordult.

A kísértetek eltűntek. Ezt az ijedős társaságot!

A baba a pamlagra hullott, és mivel nem volt se könyöke, se térde, fölöttébb elanyátlanodottnak látszott, miközben nagy, festett szemével bámulta a szobát.

Bejött Quinn és Mona. Quinn átöltözött: egyszerű nadrágot viselt, és vastag, csavart mintás pulóvert, mert Blackwood Manorbán olyan erőt jelentett a légkondicionálás, amellyel nem tanácsos kukoricázni. Mona még mindig szépséges fekete ruháját hordta, sápadt arca és keze izzott. Nyakára kámeát tűzött, kék-fehér szardonixból csiszolt, gyönyörű, hatalmas ékszer.

– Most már beszélhetünk? – kérdezte Quinn nagyon udvariasan. Aggodalmasan pillantott Monára, majd visszatért hozzám a tekintete.

Most értettem meg, hogy Quinn fölöttébb szabatosan írta le szerelmét Mona iránt. Mona boldogtalansága – illetve maga Mona, lett legyen boldog vagy boldogtalan – továbbra is kiszorította Quinn szívéből a saját bűjét és bánatait. Így Mona irgalmasan megkímélte, legalábbis most még, Queen néni elvesztésének és doppelgängere, Lidérc elvesztésének fájdmától. Bármit művelt is velem az apró skorpió, Quinn számára áldásnak bizonyult ez a szerelem.

Mi mással magyarázzam a készséget, amellyel Quinn beleegyezett, hogy – miként is fogalmazzunk? – hívságomban bitorolhassam Queen néni fenékes ágát?

Addig csúsztam hátra a párnákon, amíg ülő helyzetbe kerültem. Lábamat kényelmesen kinyújtóztattam, bokáimat keresztettem, majd

bólintottam.

Ritkán láttam fekete zokniban a lábamat. Szinte semmit sem tudtam a lábamról. Elég kicsinek tűnt a huszonegyedik századhoz képest. Pech. Bár hat láb, az még ma is jó magasság.

– Tudd meg, hogy imádtam Queen nénit – motyogtam. – Az ágytakarón aludtam. Meg voltam rázva.

– Szeretett főnök, festeni való vagy itt! – mondta Quinn gyengéden. – Kvártélyozz be ide. Ismerted a nagynénemet. Átaludta a nappalt. Minden ablakon van egy fekete elsötétítő a díszes bársonyfüggöny alatt.

Némán a tudtára adtam, hogy szavai mérhetetlenül megnyugtattak.

Leült a Queen néni öltözőasztalához tartozó padra, háttal a nagy, kerek tükörnek és a szűrt fénynek. Mona a sezlonra telepedett, nagyon közel a babához, amelyet Stella kísértete az imént hagyott itt.

– Most már kipihented magadat? – kérdezte Mona, megjátszva a jólneveltet.

– Csinálj valami hasznosat – feleltem lenézően. – Fogd azt a rongybabát, és ültess le tisztességesen, hogy ne fessen olyan elárvultan.

– Ó, igen, természetesen! – válaszolta, mintha nem ő lenne a poklok vonító ördöge. A szék párnázott karfájának támasztotta a babát, keresztbe tette a lábait, kezecskéjét eligazgatta az ölében. A baba hálásan meredt rám.

– Mi történt veled odakint, Lestat? – kérdezte Quinn változatlan aggodalommal.

– Nem tudom biztosan – feleltem. – Talán valamilyen erő el akart vinni Patsyvel együtt. Össze voltunk kötve, amikor Patsy emelkedni kezdett. De sikerült elszabadulnom. Bár ez nem biztos. Néha látok angyalokat. Ez ijesztő. Nem bírok beszélni róla. Nem akarom átélni még egyszer. De Patsy elment. Ez az, ami számít.

– Láttam a Fényt – mondta Quinn. – Egyértelműen láttam, de nem láttam Patsy kísértetét. – Természetes őszinteséggel beszélt, minden affektálás nélkül.

– Én is láttam – mondta a visító ludvérc. – Te pedig birkóztál valakivel, és franciául átkozódtál, és Julien bácsiról kiabáltál valamit.

– Most már nem számít – mondtam, kizárólag Quinnre figyelve. – Mint említettem, nem szeretném újra átélni.

– Miért tetted? – kérdezte Quinn nagy tisztelettel.

– Hogy a csodába érted ezt? Meg kellett tenni, nem?

– Azzal tisztában vagyok – mondta Quinn. – De miért te? Én gyilkoltam meg Patsyt. Erre kimentél oda egyedül, és magadhoz hívtad a kísértetét. Lehoztad neki a Fényt. Tusakodás volt. Miért tetted?

– Hát gondolom, érted. – Vállat vontam. – Talán úgy véltem, hogy más nem teheti meg. Vagy Jasmine-ért, mert megígértem neki, hogy nem kaphatja el a kísértet. Vagy Patsyért. Igen, Patsyért. Ti ketten olyan fiatalok vagytok a Vérben – borongtam. – Olyan keveset láttatok. Én láttam a röghöz kötött holtak üvöltő forgószelét. Láttam lelkeiket a világok közötti űrben. Mikor Mona azt mondta, hogy Patsy nem tudja, hogy halott, számomra ez döntötte el a kérdést. Úgyhogy kimentem oda, és megcsináltam.

– Aztán pedig volt az ének – szólt Quinnt nézve a kis hárpia. – Tommy játszotta az ír balladát, és az olyan szomorú volt.

– Ha már Patsy dalainál tartunk, állom, amit ígértél – mondta Quinn. – Vagy legalábbis elkezdtem. Telefonáltam Patsy ügynökének, kiugrasztottam az ágyból. Újra kiadjuk a lemezeit, szervezünk hozzájuk különleges promóciót – vagyis meglesz minden, amit Patsy szeretett volna. Az ügynököt annyira lázba hozta Patsy halála, hogy alig bírt magával.

– Mi van? – kérdezte Mona.

– Ó, tudod, milyen rengeteg pénzt lehet keresni a holtak lemezein – mondta Quinn, és kissé megvonta a vállát. – Az ügynök majd nagy hírverést csap a tragikus halálnak. Ez lesz a karrier kódája. A díszcsomagolás.

– Tudtam, hogy állni fogod az ígéretet – mondtam. – Ha nem tetted volna, magam intézem, mármint ha engedélyt adsz rá. Végre túl vagyunk rajta.

– Gyönyörű hangja volt – mondta Quinn. – Bár lehetett volna úgy, hogy csak őt gyilkoljam meg, és ne a hangját!

– Quinn! – szólt rá Mona.

– Hát szerintem éppen ezt csináltad, testvére – mondtam.

Quinn halkán nevetett.

– Azt hiszem, igazad van, szeretett főnök. – Ránézett Monára, mosolygott ártatlan megbotránkozásán. – Egy éjszaka majd mindent elmesélek neked róla. Kicsi koromban azt hittem, hogy műanyagból és

enyvből csinálták. Örökké visított valamiért. Elég Patsyból.

Mona a fejét csóválta. Túlságosan szerette Quintt, hogy erőszakoskodjon. Különben is más gondolatok jártak a fejében.

– De mégis! Mit láttál ott kint, Lestat? – kérdezte.

– Nem figyelsz rám! – mondtam ingerülten. – Már közöltem, te őrijítő kis eretnek, hogy nem akarom átélni még egyszer! Számomra ez lezárult! Különben is mondj egy jó okot, hogy miért kellene egyáltalán szóba állnom veled. Miért tartózkodunk ugyanabban a szobában?

– Lestat, kérlek, adj Monának még egy esélyt! – mondta Quinn.

Dühös lettem – nem Monára, abba a csapdába nem esek bele még egyszer.

Csak úgy dühös lettem. Olyan gyönyörű volt ez a két gyermek. Azonkívül –

– Rendben! – mondtam, gondolkodva is beszéd közben. – Most akkor megszabom a törvényt. Ha azt akarjátok, hogy veletek maradjak, akkor itt én vagyok a gazda. És nem vagyok hajlandó bizonyítani. Nem fogom tűrni, hogy folyamatosan kétségbe vonjátok a tekintélyemet!

– Értem – mondta Mona. – Komolyan megértettem! – Úgy látszott, hogy őszinte szívből beszél.

– Ami ezt az esetet illeti, bármit láttam is odakint, úgy döntöttem, hogy elfelejtem. Tehát nektek is el kell felejtetnek.

– Igenis, szeretett főnök! – felelte Mona lelkesen.

Szünet.

Nem vettem be.

Quinn nem nézett Monára. Engem figyelt.

– Tudod, mennyire szeretlek – mondta.

– Én is szeretlek, testvérke – mondtam. – Sajnálom, hogy nézeteltéréseim Monával eltávolítottak minket egymástól.

– Mondd, amit mondanod kell! – szólította fel Quinn Monát.

Mona lesütötte a szemét, és összekulcsolta a két kezét az ölében. Hirtelen szomorúnak, gyöngédnek tűnt. Színeit még jobban kiemelte a fekete ruha. A haja valósággal lángolt.

(Nagy ügy. És akkor mi van?)

– Szidalmakkal halmoztalak el – mondta. Hangja még sohasem zengett ilyen bársonyosan. – Olyan nagyot vétettem! – Felnézett ám. Zöld szeme

sose volt még ilyen szelíd. – Hibáztam, amikor úgy beszéltem a többi fiókádról, ahogy beszéltem, amikor durván és tudatos kíméletlenséggel szóltam régi tragédiáidról. Senkivel sem lett volna szabad ilyen lelketlenül beszélnem, pláne veled. Szellemi és erkölcsi ordináróság volt. Nekem ez nem természetem. Kérlek, hidd el, amikor ezt mondom. Nekem ez nem természetem. Tökéletes aljasság volt.

Vállat vontam, bár titokban imponált nekem. Jól bánik az angol nyelvvel.

– Akkor miért tetted? – kérdeztem mímelt közönnyel.

Ezen mintha elgondolkozott volna. Quinn leplezetlen aggodalommal figyelte. Végül így szólott Mona:

– Te szerelmes vagy Rowanba. Láttam, és megijesztett. Nagyon, de nagyon megijesztett.

Csönd.

Kimondhatatlan fájdalom. Nincs Rowan-kép a szívemben, csak üresség, annak a tudata, hogy ő messze távol van tőlem. Talán örökre. *Minekelőtte elszakadna az ezüst kötél, és megromolna az arany palaczkocská.*¹⁴

– Megijesztett? – kérdeztem. – Hogyhogy?

– Azt akartam, hogy engem szeress – mondta Mona. – Azt akartam, hogy továbbra is csak én érdekeljelek. Azt akartam, hogy mellettem állj... Nem... nem akartam, hogy ő elragadjon. – Elcsuklott a hangja. – Féltékeny voltam. Olyan voltam, mint a rab, akit két év után kiengednek a magánzárkából, és mivel könyékig vájkálhattam a kincsekben, attól féltem, hogy mindent elveszíték.

Ez titokban megint imponált.

– Semmi sem forgott kockán – mondtam. – Egyáltalán semmi.

– De azt bizonyára megérted, mit jelent Monának ajándékaink özöne! – szólt közbe Quinn. – Képtelen árnyalni az érzéseit. Ott jártunk abban a kertben az Első utcai ház mögött, azon a helyen, ahol a táltosokat eltemették.

– Igen – szólt Mona. – Olyan dolgokról beszélgettünk, amelyek évek óta gyötörték, és én... és én...

– Mona, bíznod kell bennem! – mondtam. – Bíznod kell az elveimben!

Ez a mi paradoxonunk. Nem kerülünk ki a törvények hatálya alól, amikor megkapjuk a Vért. Nekünk elveink vannak. Soha, egy pillanatra sem szüntem meg szeretni téged. Akármit éreztem Rowan iránt a családi összejöveten, az semmilyen értelemben nem csorbította az irántad való érzelmeimet. Miként csorbíthatta volna? Kétszer figyelmeztettelek, hogy légy türelmes a családdal, mert tudtam, hogy így helyes. Aztán harmadszor, jó, kissé messze mentem a gúnyolódásban. De csak próbáltam elvenni sértéseid élet, amelyekkel szeretett rokonaidat illetted, te azonban nem akartál rám hallgatni.

– Most már azt teszem, esküszöm! – Ismét az a magabiztos hang, amelyet nem hallottam sem a tegnapi, sem a mai éjszakán. – Quinn órákig oktatott. Szememre vetette, ahogy Rowannal, Michaellel és Dolly Jeannel viselkedtem. Figyelmeztetett, hogy a fülük hallatára nem „halandózhatom” le őket csak így, foghegyről. Vámpírtól ez modortalanság.

– Az bizony – mondtam megsemmisítően. (Most hülyéskedsz?)

– Quinn elmagyarázta, hogy türelemmel kell viselnünk az emberi sajátosságokat. Ezt most már én is belátom, és megértem, miért kellett Rowannak úgy beszélnie, ahogyan beszélt. Valamint azt is megértem, miért volt helytelen félbeszakítanom. Nem vetemedek ilyen tapintatlan megjegyzésekre többé. Rá kell találnom... fel kell nőnöm a Vérben. – Egy pillanatra elhallgatott. – Rá kell találnom arra a pontra, ahol az érettség és az udvariasság ölelkezik. Igen, ez az. És én még messze vagyok ettől.

– Amilyen igaz – mondtam. Figyelmesen tanulmányoztam a képet, amelyet alkotott. Nem egészen győzött meg ezzel a töredelmes vallomással. De milyen bájos volt keskeny csuklója a szoros fekete kézelőben. És az a nyaktörő cipősarok, meg a kígyóként tekeredő bokapánt! Ám az tetszett, ahogy mondta: „a pont, ahol az érettség és az udvariasság ölelkezik.” Borzasztóan tetszett, és tudtam, hogy ezek az ő szavai. Mona csak azt mondta, ami benne született meg, nem kölcsönözött Quinn-től. Abból látszott, ahogyan Quinn reagált a beszédére.

– Ami pedig a flitteres ruhát illeti – zökkentett ki gondolatmenetem barázdájából –, most már azt is értem.

– Érted? – kérdeztem szigorúan.

– Természetesen. – Vállat vont. – Nyilvánvaló, hogy a hímeket sokkal jobban stimulálja a látvány, mint a nőstényeket. Miért lenne kivétel az

éjszaka népe? – Zölden villanó, nagy szem. Rózsaszáj. – Elegend volt belőle, hogy megzavar a dekoltázsom, és ezt becsületesen ki is mondtad.

– Több tapintattal és tisztelettel is találhattam volna a kérésemet – mondtam fahangon. – A jövőben úriember leszek.

– Nem, nem! – Megrázta vörös haját. – Mindnyájan tisztában voltunk vele, hogy az a ruha egy bombasztikus vacak. Eleve annak szánták. Azért viseltem a szálloda teraszán. Tudatosan tervezték kihívóra. Azért is rohantam átöltözni valami szalonképesebb ruházatba, mielőtt betettem a lábamat ebbe a házba. Mellesleg te valóban az Alkotó vagy. Quinn ezt a szót használta. Az Alkotó, vagy a Gazda. A Tanító. Elsőre tudtam, hogy van jogod azt mondani: „Vedd le azt a ruhát!” Csak hát tudod – életemnek épp egy nagyon fontos szakaszában voltam súlyos beteg. Halandó lány koromban nem tudhattam, milyen érzés ilyen ruhát viselni. Sose voltam halandó nő.

Mély szomorúság ereszkedett le rám.

– Kölyökből rögtön rokkant lettem – folytatta Mona. – És akkor te rám zúdítod ezt a hatalmat. Mi mást tettem, mint vagdalkoztam, mert azt hittem... azt hittem, hogy Rowant szereted. – Zavartan elhallgatott, lesütötte a szemét. – Feltételezem, azt akartam megmutatni... hogy abban a ruhában én is nő vagyok ... – mondta álmatagon. – Talán erről volt szó. Hogy vagyok én is nő annyira, mint Rowan.

A lelkem belesajdult abba, amit mondott. A lelkem, ami nekem állítólag nincs. A hálóba gabalyodott lelkem.

– Ironikus, nem? – kérdezte Mona a felindulástól rekedten. – Ez, amit az asszonyiség jelent. A hatalmat az anyaságra, a hatalmat a csábításra, a hatalmat, hogy elfordulhassunk mindkettőtől, a hatalmat... – Behunyta a szemét, úgy suttogetta: – És az a ruha olyan botrányos megtestesítője volt mindennek!

– Ne rágódj ezen többé – mondtam. Először szóltam hozzá gyöngéden. – Ugyanezt már az első alkalommal elmondtad.

Tudta. Felnézett rám.

– Zsarnokszejha... – suttogetta. – Annak nevezted, és igazad volt. Megrészegültem a hatalomtól, túlpörögtem tőle, pedig –

– Ó, ne, nem kell ezt –

– Pedig szublimálhatjuk, mert ezzel is meg vagyunk áldva, még ha sötét

áldás is ez, mert csodák vagyunk, oly sok csodálatos szempontból vagyunk szabadok –

– Ez az én dolgom – mondtam –, hogy irányítsalak, oktassalak, melletted maradjak, amíg önállón is képes leszel megállni a lábadon. Nem pedig az, hogy kijöjjek a béketűrésből. Nem volt igazam. Ugyanúgy a hatalmi kártyát játszottam ki, mint te, bébi. Sokkal türelmesebbnek kellett volna lennem.

Csönd. Ez a bánat is el fog múlni. El kell múlnia.

– Ugye, te szereted Rowant? – kérdezte. – Szívből, igazán szereted.

– Vedd tudomásul, amit mondok – figyelmeztettem. – Nagyon komisz alak vagyok, aki most kedvesen viselkedik.

– Ó, nem vagy te komisz! – Felkacagott, és a legragyogóbb mosollyal törölte le az arcáról a bánatot. – Abszolúte imádlak téged!

– Nem, én komisz vagyok. És elvárom, hogy imádjanak. Emlékezz arra, amit magad mondtál. Én vagyok a tanító.

– De miért szereted Rowant?

– Mona, ne vájkáljunk ebben! – szólalt meg Quinn. – Úgy vélem, sikerült kibékülnünk. Lestat most már nem hagy el minket.

– Sose akartam elmenni – mondtam halkán. – Sose hagynám el egyikőtöket sem. De most, hogy megtaláltuk egymást, úgy vélem, tovább léphetünk. Más gondolatok foglalkoztatnak.

Csönd.

– Igen, tovább kell lépnünk – helyeselt Mona.

– Miféle más gondolatok? – kérdezte Quinn némileg félénken.

– Tegnap éjszaka egy bizonyos kutatásról beszélgettünk – mondtam. – Tettem egy ígéretet, és be akarom tartani. Ehhez azonban tisztáznom kell egy s más... a kutatást illetőleg, és hogy mit remélünk nyerni rajta.

– Igen – szólott Quinn. – Nem vagyok biztos benne, hogy jól megértettem mindent a táltosról.

– Túl sok mindent kell megérteni – mondtam. – Biztosra veszem, hogy ezzel Mona is egyetért.

Mona ragyogó arcát ismét elsötétítette a zavar. Összehúzta a szemöldökét, a szája elvékonyodott. De még ebben is újfajta érettséget, magabiztosságot láttam.

– Lennének kérdéseim... – kezdtem.

– Igen – mondta Mona. – Igyekszem válaszolni rájuk.

Gondolkoztam, aztán belevágtam:

– Tökéletesen bizonyos vagy benne, hogy meg akarod találni ezeket a teremtményeket?

– Hát persze hogy meg kell találnom Morrigan! Lestat, egyáltalán hogy kérdezhatsz ilyet, nem azt mondtad –

– Hadd fogalmazzam meg másként – emeltem föl a kezemet. – Felejtsd el, amit korábban mondtál. Azóta volt időd gondolkozni, jobban hozzászokhattál ahhoz, ami vagy, tudod, hogy Rowan és Michael nem hazudott neked, tudsz mindent, nem maradt semmi, amit ki kellene derítened. Azért akarod felkutatni Morrigan, mert látni akarod, hogy megvan, ép és egészséges, vagy azért, hogy utána együtt maradjatok? Tehát melyik?

– Igen, ez a döntő kérdés! – szólt közbe Quinn.

– Természetesen azért, hogy együtt maradjunk – vágta rá Mona. – Más meg sem fordult a fejemben. Soha, de soha nemcsak az érdekelt, hogy jól van-e. Mindig... mindig úgy képzeltem el, hogy igazán egymásra találunk. Úgy szeretném átölelni, magamhoz szorítani... – Arca kiürült a fájdalomtól. Elhallgatott.

– No látod, ha ő is ezt akarná, réges-rég visszatért volna hozzád – mondtam olyan kíméletesen, ahogy tudtam.

Bizonyos, hogy ő is gondolt már erre. Gondolnia kellett. Bár most, ahogy néztem, kételyeim támadtak. Talán álmokkal és hazugságokkal áltatta magát – hogy Rowan tulajdonképpen tudja, hol van Morrigan, csak eltitkolja! Hogy Rowan becsempészte az ételébe a varázstejet, de neki az sem használta.

Most mindenesetre meg volt rendülve. Komolyan meg volt rendülve.

– Lehet, hogy nem jöhet hozzám – suttogta. – Lehet, hogy Ash Templeton nem engedi. – A fejét csóválta, és a homlokához emelte a kezét. – Nem tudom, miféle teremtmény ez az Ash! Rowan és Michael persze azt gondolják, hogy Ash egy... egy hős. Az évezredek mindentudó, bölcs megfigyelője. De mi van, ha... Nem tudom. Látni akarom Morrigan! Beszélni akarok vele! Tőle akarom hallani, mit szeretne. Nem érted? Hogy miért nem jött el hozzám ezekben az években, hogy még csak nem is... Lasher, ő kegyetlen volt, de ő aberrált lélek volt, egy... – Eltakarta a száját a

jobbjaival. Ujjai remegtek. Quinn magánkívül volt. Nem bírta elviselni, hogy ilyen boldogtalannak kell látnia Monát.

– Mona, bármilyen helyzetben legyen a lányod, nem ajándékozhatod meg a Vérral – mondtam halkan. – A Vér nem adható át ennek a fajnak. Annyira nem ismerjük őket, hogy még csak nem is kacérkodhatunk a gondolattal. Nagyon valószínű, hogy nem is fogadná be a Vért. De még ha igen, akkor sem teremthetünk újfajta halhatatlanokat. Hidd el, ha én mondom, hogy vannak fajunknak öregjei, akik sose tűnnek.

– Ó, tudom én azt! Nem is ezt kértem. Soha... – Elnémult, láthatólag nem bírt beszélni.

– Tudni akarod, hogy Morrigan él-e, egészséges-e – mondta Quinn a lehető leggyengédebben. – Ez éppen elég fontos, nem?

Mona bólintott, elfordította a tekintetét.

– Igen – hogy létezik-e valahol egy közösségük, és boldogok-e? – A homlokát ráncolta. Küzdött a fájdalom ellen. Mélyet lélegzett, arca kipirult. – Nem valószínű, ugye? – nézett rám.

– Nem az – mondtam. – Rowan és Michael ezt próbálta meg az értésünkre adni.

– Akkor tudnom kell, mi történt velük! – suttogta elkeseredetten. – Tudnom kell!

– Kiderítem – mondtam.

– Komolyan?

– Komolyan – feleltem. – Nem ígérnék neked ilyet, ha nem gondolnám komolyan. Ki fogom deríteni, és ha életben maradtak, ha csakugyan van valahol egy közösségük, akkor eldöntheted, akarsz-e találkozni velük. De amint létrejött ez a találkozó, ők attól kezdve tudnak rólad. Tudják, ki vagy. Mindent tudni fognak. Már ha csakugyan rendelkeznek azokkal a képességekkel, amelyeket Rowan tulajdonított nekik.

– Ó, de mennyire rendelkeznek! – szólt Mona. – De mennyire! – Behunyta a szemét. Mélyet, fájdalmasat lélegzett. – Borzasztó dolog ilyet beismerni, de amit Dolly Jean mondott, az mind igaz. Nem tagadhatom. Nem hallgathatom el az igazságot előled és Quinn elől. Nem tehetem. Morrigan jószerivel... jószerivel elviselhetetlen volt.

– Hogyhogy elviselhetetlen? – kérdezte Quinn.

– Rögeszmés, lelőhetetlen, tébolyító! – felelte Mona. – Egyfolytában az

agyszüleményeiről, a terveiről, az álmairól, az emlékeiről kerepelt, csakugyan azt mondta, hogy táltos család lesz a Mayfairekből, és mihelyt megérezte Rowanon és Michaelen a him táltos szagát, attól fogva végképp nem lehetett kibírni. – Behunyta a szemét. – Egy közösség, amely ilyen kreatúrákból áll... számomra úgyszólván elképzelhetetlen. Ez az őstáltos, Ash Templeton, Rowan és Michael ismerőse, ő megtanulta, hogyan adja ki magát embernek, sok száz éve megtanulta. Ez a lényeg: ezek a kreatúrák akármeddig élélhetnek! Halhatatlanok! A faj a legnagyobb mértékben inkompatibilis az emberrel. Morrigan új volt és éretlen. – Könyörögve nézett rám.

– Csak lassan! – intettem. Még sose láttam, hogy ennyire szenvedjen. Sírógörcein átsejlett önzetlensége és nagylelkűsége. Dührohamait valósággal élvezte. De most valóban gyötrődött.

– Hát nem értitek, hogy ez ugyanolyan, mint nálam? – kérdezte Mona. – Morrigan újszülött táltos volt. Én pedig újszülött vérgyermek vagyok, vagy nevezetek, aminek akartok. Ugyanazok a hibáink. Morrigan féktelen volt, nekiment a környezetében mindennek. Én ugyanígy viselkedtem, amikor összevissza zagyváltam írott vallomásaidról. Én... ő... ugyanúgy okoskodtam, fontoskodtam, még a számítógéphez is ugyanúgy rohángáltam, hogy ugyanúgy megörökítem a válaszaimat, és mondtam és mondtam és mondtam, úgy, ahogy ő, de ő, de ő sose hagyta abba, ő... én... ő... nem is tudom... – Kibuggyantak a könnyei, és nem bírta folytatni. – Ó, Mennybéli Atyám, minő szennyes titok rejlik e mögött? – suttogta. – Mi az? Mi az?

Quinn elkínzott arccal nézte.

– Én ismerem a titkot – mondtam. – Mona, te ugyanannyira gyűlölted a lányodat, mint amennyire szeretted. Mi mást tehettél volna? Fogadd el. Most pedig tudnod kell, mi történt vele.

Viharosan bólogatott, de nem bírt szólni. Nem bírt rám nézni.

– Rendkívül elővigyázatosnak kell lennünk, amikor felkutatjuk a táltosokat, de még egyszer ígérem neked, hogy megteesszük! – mondtam. – Vagy megtalálom őket, vagy kiderítem, mivé lettek!

Csönd.

Mona végre rám nézett.

Bánatos fásultság üledett rá. Nem próbált fixírozni. Szerintem nem is

tudatosodott benne, hogy visszanézek rá. Nagyon sokáig maradtunk így. Mona arca megszélidült, simulékony, gyöngéd lett.

– Soha többé nem leszek komisz hozzád – ígérte.

– Hiszek neked – mondtam. – Az első perctől a szívembe fogadtalak.

Quinn türelmesen figyelt minket. Mögötte a kerek tükör olyan volt, mint egy óriás glória.

– Te csakugyan szeretsz engem – mondta Mona.

– Igen – feleltem.

– Mit tegyek, amivel bebizonyíthatom, hogy szeretlek? – kérdezte.

Sokáig gondolkoztam, elzárva magamat tőle és Quinttól.

– Semmit sem kell tenned – mondtam végül. – Bár egy kis kegyet kérhetek.

– Akármit.

– Soha többé ne emlegesd, hogy szeretem Rowant.

Rám szögezte a szemét. Annyi szorongás volt a tekintetében, hogy alig bírtam elviselni.

– Csak még egyszer, hogy ezt elmondhassam. Rowan az Istennel jár, és a Mayfair Gyógyintézet az ő Színáj-hegye.

– Igen – sóhajtottam. – Amilyen igazad van. Ne gondold, hogy nem tudom.

24

Egy órával pirkadat előtt.

Quinn és Mona már elvonult Quinn hálósobájába.

Megbeszéltük, hogy nekem Queen néni hálósobája jár, ha ellátogatok Blackwood Farmra. Jasmine olyan hálás volt, amiért megszabadítottam Patsy kísértetétől, hogy egyszerűen csalhatatlannak tartott, és ujjongó örömmel fogadta ezt az elrendezést.

Bűn volt, hogy elfoglaltam azt a szobát, mégis megtettem. Jasmine már le is engedte Queen néni elsötétítő függönyeit, hogy kizárja a világosságot, visszahajtotta a takarót, és Quinn kérésére a párna alá dugta az *Ódon ritkaságok boltját* Dickenstől.

Erről elég.

Magányosan álltam Blackwood Farm kis temetőjében. Hogy szerettem-e egyedül lenni? Utáltam. Ám a temető vonzott. Minden temető vonz.

Maharethez kiáltottam, ahogy korábban is tettem ezen az éjszakán. Azt se tudtam, éjszaka van-e ott, ahol most tartózkodik. Annyit tudtam, hogy nagyon messze van tőlem, és szükségem van rá. Ismét beleöntöttem minden erőmet az óriás gyermekek és a megnevezhetetlen ifjak meséjébe, és esengve kértem Maharet bölcs útmutatását.

Világosodott a louisianai nyirkos ég. Homályos balsejtelem legyintett meg. Kutassam fel magamtól a táltost? Igen, meg tudom tenni. De mi történik utána?

Éppen vissza akartam vonulni, hogy kiélvezhessem az elalvás folyamatát, ahelyett, hogy kialudnék, mint egy törött villanykörte, amikor hallottam, hogy befordul a pekándióalléba egy autó, amely magabiztosan és

megállás nélkül folytatja útját a ház irányába.

Ahogy felkapaszkodtam a füves lankán, láttam, hogy kétülékes antik sportkocsi az, tiszteletreméltó brit MG TD, egyike azoknak a bűbájos gépjárműveknek, amelyeket ma már csak veterán autók kiállításán láthatni.

Igazi alacsony építésű, lombzöld angol telivér, dudoros ponyvatetővel, és aki lefékezi, az nem más, mint Stirling Oliver.

Mivel majdnem akkora telepatikus készséggel bírt, mint egy újszülött vámpír, azonnal meglátott. Siettünk köszönteni egymást.

A napkorong még mindig nem emelkedett ki a láthatár mögül.

– Mintha egyszer megígérte volna, hogy többé nem teszi be ide a lábát, és békén hagyja Quinnt – mondtam.

– Be is tartottam az ígéretemet. Magához jöttem, és ha elszalasztottam volna, bár ezt egy pillanatig sem gondoltam, akkor Jasmine-nak adtam volna oda ezt.

Elővett lenvászon zakójából egy összehajtott papírlapot, amelyre az én nevemet írta valaki.

– Mi ez? – kérdeztem.

– Egy e-mail, a maga nevére, de az én címemre, amit egy órája kaptam. Londonból érkezett. Azonnal kocsiba ültem, hogy elhozzam magának.

– Akkor ez azt jelenti, hogy elolvasta? – Karon fogtam. – Gyerünk be a házba.

Felmentünk az első lépcsőn. A főajtót sose zárták, és úgy látszik, a szalonban is mindig égett a villany. Leültem a pamlagra.

– Elolvasta, vagy sem? – kérdeztem a papírlapot bámulva.

– El – felelte. – Nagyon nehéz lett volna nem ezt tennem. Elolvasta londoni emberünk is, aki megküldte nekem. Nem tudja, honnan jött, azt se nagyon érti, hogy mit jelent. Titoktartást fogadtattam vele.

– Miért félek kinyitni ezt? – Széthajtottam a papírt.

Lestat de Lioncourt-nak

New Orleans, Louisiana

Stirling Oliver címén

Talamasca

Saját kezébe, késedelem nélkül

Fáradhatatlan kedvencem!

Ha mindenáron ragaszkodsz hozzá: Szt. Ponticus magántulajdonú szigete, Haititól délkeletre, egykori üdülőhely, nagyjából hat éve azoké, akiket keresel. A kikötőt, a felszállópályát, a heliportot, a szállodát, a nyaralókat lezárták a nagyközönség előtt. Az általad keresett populáció népes, óvatos, titkolózó. Kezdetből nagymérvű emberi jelenlét. Mostani felállás rendkívül kusza. Konfliktust, veszélyt, zavaros, gyors akciókat érzek. Óvatosan közelíts a kiépítetlen keleti part felől. Vigyázz gyermekeidre. Mérlegeld, mennyire bölcs dolog beavatkozni, már ha egyáltalán lehetséges. Vedd fontolóra, hogy elkerülhetetlen-e. A helyzet láthatólag lokalizálódott. *S'il vous plaît, Monsieur*, mellesleg vegye már a fáradságot, és tanulja meg, hogy kell e-mailezni! A két kicsi bezzeg tudja! Nem szégyelled magadat? Szeretettel üdvözlő az itteniek nevében is: M.

Szólni se tudtam. Még egyszer elolvastam a levelet.

– Ez itt, ez a zagyvaság, ebből derül ki, hogy érhetem el e-mailen? – böktek rá a többi adatra.

– Igen – mondta Stirling. – Méghozzá máris kapcsolatba léphet vele. Mutassa meg vagy Monának, vagy Quinn-nek. Diktálja le nekik az üzenetet, és ők majd elküldik.

– De miért adná ki így a tartózkodási helyét?

– Nem ad ki semmit. Kizárólag a nickjét ismeri. Ezt az üzenetet is valószínűleg többszörös áttétellel továbbították. Higgye el, van ő olyan okos, hogy utolérhetetlen legyen.

– Nekem nem kell megmagyaráznia, mennyire okos – mondtam bambán. Ezt, amit a kezemben tartottam, a telepatikus üzenetemre kaptam válaszul!

Stirling a kezembe nyomott egy térképet, és bekarikázta rajta a szigetet. Azonnal bevéstem az agyamba.

– Mit gondol, miért éppen a maga címére küldte? – kérdeztem.

– Nyilvánvalóan kényelmi megfontolásokból. Összegyűjtötte az adatokat. Szabatos tájékoztatást akart küldeni. Továbbá azt is mutatja az üzenet, hogy bizonyos értelemben bízik bennünk. Elismeri, hogy a Talamasca nem ellensége se magának, se neki.

– Hát az igaz – helyesletem. – De mit ért beavatkozás és

elkerülhetetlenség alatt?

– Már megbocsásson, Lestat, de ez egyszerű. Arra kéri, ne keveredjen bele olyasmibe, ahol darwini erők működhetnek. Azt üzeni, hogy valamilyen dráma zajlik egy magányos szigeten, amelyről talán tudomást sem vesz a világ.

– Nem ezt mondta. Azt mondta, hogy nem mondhatja el, mi történik. Ez az üzenet ínycsiklandó. Legalábbis számomra. Gondolom, Monának nem lesz az.

– Mindkét értelmezés korrekt – sóhajtotta. – Most mihez kezd?

– Odamegyek, öregfiú – feleltem mélységes élvezettel. – Miért, mit gondolt? Alig várom! Illetve várnom kell. De alkonyatkor indulok velük.

Összehajtottam a levelet, és a zakóm alá rejtettem. A tér képet szintúgy.

– Holnap megtanítom Monát a legfélelmetesebb tudományunkra. Eddig halogattam, nem akartam agyonterhelni. Quinn és én nem egészen egy óra alatt elvisszük arra a szigetre.

– Nemcsak a repülés művészetére kell megtanítania – mondta Stirling. – A táltosok talán sokkal erősebbek, mint képzeled.

– Milyen értelemben?

– Találkozott már emberekkel, akik telekinetikusan képesek ölni – mondta percnyi töprengés után.

– Igen – feleltem. – Rowanról beszél. Velem nem kell ennyire óvatoskodnia, Stirling. Szállást kértem magától. Az Első utcában egy asztalnál ültünk. Esetemben ez megfelel a közösen megtört kenyér emberi szokásának. Most itt van Maharet e-mailje. Mire akar kilyukadni?

– Hogy Rowan ereje, legyen bármily félelmetes, kudarcot vallott Lasher-rel szemben. Lasher ezért tudta bántalmazni, rabságban tartani. A táltosok túlságosan erősek, szívósak, rugalmasak.

– Jó érv, de azt csak nem gondolja, hogy ezek a kreatúrák felérnek velem! – mondtam. – Magának fogalma sincs a gonosz gépezetről, amely cicomás homlokzatom mögött lapít. Úgyhogy ne aggódjon. Mindazonáltal szánok rá időt, hogy felmérjem Mona képességeit. Nem ismerem az erejét. Olyan sok időt fordítottunk a lelkiállapotára, hogy nem fejlesztettük fizikai adottságait. Köszönöm, hogy elhozta ezt. Most pedig búcsút kell vennem magától. Nem marad? Szalonna sül a konyhán.

– Vigyázzanak magukra – mondta Stirling. – Miután őszinte hívük vagyok, aggódni fogok magukért, amíg nem jelentkeznek.

Elindultam Queen néni szobájába.

Nagy Ramona fekete pamut formaruhájában, fehér kötényesen csörtetett felém a hallban.

– Hát egy csésze kávéval se kínálja meg azt az angolt? Lestat, annyit kellett volna tennie, hogy bedugja a fejét a konyhába! Épp eleget lábatlankodik, hogy megtehesse. Nehogy elmenjen már, Mr. Oliver! Éppen fő a kávé, nem érzi a szagát? Üljön csak le! Innen el nem megy, amíg nem eszik egy kis kukoricakását, rántottát és tepsiben sült kenyeret! Tettem oda sülni szalonnát és sonkát is. Lestat, aztán nehogy összejárja már Queen néni szobáját a sáros cipőjével! Maga szándékosan tapicskol bele a sárba? Rosszabb, mint Quinn! Vegye csak le szépen a cipőjét, Allen majd kipucolja. Patsy kísértete nem jött ám négy órákor, hála legyen magának! Én pedig nem egészen félórāja megálmodtam, hogy Patsy az égben van.

– *Eh bien*, Madame! – kiáltottam, miközben sietve lerántottam a cipőmet, és szép szabályosan odaállítottam a hálószoza ajtaja elé. – Lábbelim sose részesült ily szerető figyelemben. Tudja, ez tényleg olyan, mintha laknék valahol.

– Hanem azt látnia kellett volna! – rikoltotta távozóban Nagy Ramona. – Ahogy az a jány énekelte, talpig rózsaszín bőr cowboy ruhában, hogy *Gloria in Excelsis Deo!*

Megfagytam. *Te láttad azt!*

Bementem a hálósobába, gondosan bezártam az ajtót, megtekinttem a hívogató ágyat, rávetődtem, és a fejemre húztam a takarót. Ne többet. Ne többet! Pihepárnát akarok! Jöjj, feledés, légy szíves, ne keresd magadat!

Hátba könyököltek. Megfordultam.

A könyöklő Julien, fehér flanel hálóingben. Szemtől szembe.

– *Dormez bien, mon frère.*

– Tudod mi fog történni, ha nem hagyod ezt abba? – kérdeztem.

– Mi? – kérdezte marólúgosan.

– Belém fogsz szeretni.

25

Quinn szobája. *Conférence extraordinaire.*

Maharet üzenete hisztérikus boldogsággal töltötte el Monát. Engedélyemmel azonnal küldött Quinn számítógépén egy hálálkodó választ, amely írás közben valahogy kétoldalasra dagadt. Ekkor már átvettem tőle a klaviatúrát, hogy közöljem szándékomat, miszerint azonnal indulok gyermekeimmel a szigetre, mert bizonyosságra van szükségünk, hogy mi történt a táltosokkal. Mona Halhatatlan Opheliának írta alá magát, mert neki ez volt a „nickje”, ám előbb még a magáé elé biggyesztette Quinnét: Nemes Abélard.

Ahogy a levelet elküldtük az elektronika varázslatával, tüstént munkához láttunk, és megállapítottuk, hogy Mona képes a gondolatai erejével meggyújtani a gyertyákat, lángra lobbantani a kandallóban az aprófát meg a tuskót, és minden erőfeszítés nélkül felszáll a plafonig.

Le mertem volna fogadni, hogy valószínűleg képes lenne hosszabb légi utazásokra is, de most nem volt időnk, hogy kipróbáljuk. Telekinetikus lökésben nagyon erős volt, akárcsak Quinn: a falig repített, ha nem tanúsítottam ellenállást, de kísérleti nyulak híján itt megint nem állapíthattuk meg, hol van ennek az erőnek a végső határa. Gyanúm szerint simán meg tudtak volna ölni vele egy halandót, úgy, hogy egyszerűen leszakítják a szívet a tápláló erekről.

– Elképezed, útnak indítod, meglököd minden erőddel, és érzed, ahogy elhagyja a testedet!

Végső soron Mona és Quinn akkor is felmérheti a hatalmát, ha igazi veszélyekkel találkozunk a szigeten. Ha nem lesznek képesek teljes

hatékonyssággal harcolni, még mindig elmenekülhetnek természetfölötti sebességgel és ügyességgel, én pedig különben is vigyázok rájuk.

Ami az öltözéket illeti, ebben az ösztöneimre bízom magamat.

Volt egy kis elméletem arról, hogy mit találhatunk a szigeten. Arról szó sem lehet, hogy Mona valami Queen nénitől újtott szafárikosztümben jöjjön, Quinn pedig olyasmit vegyen, amit halandó vadászataihoz használt. Felejsük el a dzsungelt, és a sziget kiépítetlen keleti partját!

– Mi a legcsicsásabb és legvillogósabb öltönyöd? – kérdeztem Quinn-től, miközben feltúrtam Queen néni szekrényeit.

– Hát gondolom, az aranylamé, amit a mindenszenteki bulira csináltattam. Három részes bűbáj, de –

– Azt vedd fel – mondtam – a legrikítóbb ingeddel, és hozzá egy flitteres nyakkendőt, ha van!

Megtaláltam Queen néni szép sorba rendezett toalettjei között az igazit: svejfolt derekú, mélyen kivágott, ujjatlan, térdig érő fekete szaténruhát, amelynek az elején fekete strucctoll paszpól futott végig, és a szoknyát is fekete strucctoll szegélyezte. Csak egy abszolút bombázó viselhet ilyet. Letéptem róla az ősrégi árcédulát, majd átnyújtottam királykisasszonyomnak.

– Öltözni, lányom! – mondtam. – Itt van hozzá a fekete flitteres cipő. (Négyhüvelykes sarok, rengeteg strassz.) Ideje indulnunk.

– Így fogunk lesből emberekre vadászni egy karibi szigeten? – érdeklődött Mona. Tetszett neki a szerelés. Nyomban átöltözött.

A tükörsztalhoz mentem.

Visszajött Quinn a fényes aranyöltönyben. Ugyanolyan kitűnő szabású volt, mint minden öltönye. A fiú csakis kitűnően szabott ruhákat viselt. Kerített hozzá egy halványlila szaténínget, és flitteres nyakkendőt. Meg kellett enni!

– Mit szólnál a gyöngyökhöz? Felgyöngyözhetem? – kérdeztem.

– Okvetlenül – felelte Quinn. Maga látott munkához, egyik gyöngyfűzért a másik után vetette Mona nyakába. A bőséget lehetett volna megfesteni arról, ahogy a gyöngyök elhelyezkedtek a borzongó fekete strucctollak között. Mona gömbölyű kis karja olyan volt, akár a pihés őszibarack. A lába lélegzetelállító látványt nyújtott a rövid, bő szoknyában.

Megrázta loboncos haját.

– Ezt nem értem – mondta. – Nem őserdőn kell átvágnunk? Nem épp hogy elővigyázatosnak kéne lennünk?

– Azok leszünk – feleltem. – Csakhogy mi nem emberek vagyunk, cica, hanem vámpírok. Szívi, az őserdőben a gondolatoddal nyitsz utat magadnak. Ha pedig ellenséges erőkbe botlunk, ez a tökéletes páncél.

(Ami engem illet, szeretett olvasó, engedje tudatnom önnel, hogy háromrészes, fekete, vajpuha bőrlőtönyt viselek, bíbor garbónyakú pulóverrel, és a kereszténység legfényesebbre kefélt cipőjével.)

Elindultunk, hogy megkeressük Szt. Ponticus szigetét.

Felvittem Monát a levegőbe, nyugtatgattam, ahogy tudtam, biztattam, hogy utánozzon, használja ő is az erejét. Quinn önállóan utazott. Nagyon értett hozzá, mert a vérkeresztsége óta gyakorolta.

Tíz perc múlva Mona már nemcsak kézzel, de lábbal is kapaszkodott belém, annyira meg volt rémülve. Nem baj, ennek ellenére is kitartott és tanult. Én pedig megálltam, hogy bosszantásból elengedjem, és a csuklójánál fogva hintáztassam (minden férfi disznó). Így szálltunk Nyugat-India, mai nevén a Karibi-térség fényesen hullámozó vizeinek irányába.

Mikor megpillantottam a szigetet, lecsaptam, és odáig ereszkedtem, ahonnan el tudtam különíteni a Maharet üzenetében felsorolt tereptárgyakat. Ha közelebb mentem volna, magához ránt a gravitáció.

A legfontosabb elem a leszállópálya volt, amelyre óriási betűkkel felfestették a „Szt. Ponticus” szavakat. Emberi szem valószínűleg nem érzékelte volna, de mi a megfakult mázolókat is el tudtuk olvasni. Kis Cessna állt az egyik kifutón, amely mellett olyan hosszú, üres pálya nyújtózott, hogy egy nagy utasszállító is elfért volna rajta.

Miután ezt ellenőriztem, ismét felmentem olyan magasra, ahonnan egyszerre beláthattam a szigetet. Előbb nem akartam közelíteni az épületekhez. A Szt. Ponticus ovális volt. A sarlóként görbülő déli és délnyugati partot építették ki, jókora homoksávot hagyva a tengerig. A sziget többi részén dzsungel burjánzott, amelyből szirtek szökkentek a magasba. Ismét lejjebb ereszkedtem. A sziget nem szűkölködött villanyáramban. Az üdülőövezetből kiemelkedett a délnyugati part legmélyebb pontján egy hatalmas villa, amely zezugos szárnyépületeket terpesztett jobbra és balra. Öt sorban futottak végig rajtuk az ablakok és a

nagy erkélyek. A széles teraszokról egyenesen le lehetett jutni a homokra. A földszinti lakosztályoknak franciaablakaik voltak, és alacsony fallal körülvett kis udvar tartozott mindegyikhez. Az udvarokon úszómedencék drágakövei ragyogtak, és kapu nyílt belőlük a partra.

A nyugati oldalon óriási úszómedence sziporkázott a merített lámpák fényében. Attól nyugatra kihalt teniszpályák ásitottak.

Szóval semmi. Keleten mintha egy hatalmas gazdasági épület lett volna, amely étteremben folytatódott. Felismertem a nyitott bárról, a magas székekről, az elszórtan ácsorgó asztalokról, bár egy lélek sem tartózkodott benne.

Aztán jött a kikötő. Hatalmas, elegáns, fehér motorjacht és számos kis csónak horgonyzott a rakpartnál. Mögötte volt a heliport, és abban egy irdatlan nagy daráló.

Végül pedig a villától legtávolabb a leszállópálya a kifakult betűkkel.

Szorgos lényecskék futkostak a szigeten, akik valamiféle fehér ládákat cipeltek a jacht és a kis repülőgép között.

– Nézz csak le! – súgtam Monának. – Használd vámpírtehetségedet! Miféle emberek ezek?

– Nem táltosok – súgta a fülembé.

– Azt lefogadhatod – mondtam.

– Automata fegyverek vannak náluk – lehelte a fülembé. – Fegyverövük van.

– Igazad van – mondtam. – És valószínűleg késük a csizmaszárban. Szabad a vásár. Ezek kalózok, drogcsempészek, és aljasak.

Néhány ember színes kendőt csavart a homlokára. Mindegyik farmert viselt. Volt köztük mindenféle fajta. Vérszag csapta meg az orromat. Éhes voltam.

– Dőzsölhetünk! – mondta Mona. – De hogy kezdünk hozzá? És mit műveltek a táltosokkal?

A szívem rákezdte a riadót. Szégyenletesen be voltam gerjedve.

Ismét felvittem Monát a magasba, és megcéloztam a keleti parton a dzsungelt, úgy, ahogy Maharet tanácsolta. A sziget nem volt valami nagy. Két óra alatt keresztül lehetett volna vágni rajta, még úgy is, hogy közben hegyet kell mászni – ha nem lett volna a sűrű vadon.

Megérkeztünk egy félelmetes sziklaszállhoz, amelynek a tövében volt

egy akkorka folt fövény, amelyen épp megállhattunk. Gyönyörű volt és unalmas.

Pásztáztam a dzsungelt. Nem fogtam tiszta jeleket. Idegesített a sűrű vadon, az apró lények neszezése. Túláságosan tökéletes rejtekhely volt ez a dzsungel.

Pásztáztam a csempészek hangját. Telefonálás. Valami zeneféle. Növeltem a pásztázás hatásfokát. Másról se volt szó, csak arról, hogy mi legyen a droggal. A motorjacht hozott egy rakományt, amit át kellett rakodni a repülőgépre és a darálóra. Már majdnem elkészültek a rakodással. A villa egyik szobájában buliztak. Talán más szobákban is.

– És ha már meg is ölték mindet? – kiáltotta kétségbeesetten Mona. – És ha ezek foglalták el a szigetet?

– És ha a táltosoknak dolgoznak? – kérdezte Quinn. – És ha a táltosok ebből tartják fent magukat?

– Azt nem hiszem – felelte Mona. – Különb is, Ash Templeton gazdag ember. Senki segítségére nem volt szüksége, hogy gyarapíthassa a gazdagságát. Különb is sem tett volna ilyet. Ha netán mégis segítségre szorul, Rowannak és Michaelnek telefonált volna. – Gyorsan kezdett elhatalmasodni rajta a hisztéria.

– Szedd össze magadat, Mona! – szóltam rá. – Öt perc múlva megkapjuk a felvilágosítást. Maharet tanácsát pedig felülírom. Már is megyek a sziget túlsó végébe. Ti, ha akartok, jöhettek a dzsungelen át a hátsó ajtóhoz, de én a főbejáraton fogok besétálni. Vérem túláságosan forr, hogy várni tudjak. Velem tartotok?

– Nem hagyatsz itt! – mondta Mona, aki szerét ejtette, hogy egyidejűleg Quinnbe is kapaszkodjon. – Követhetjük lábad nyomát?

– Pontosan erre gondoltam.

– Szerintem csináljuk inkább azt, amit Maharet tanácsolt – kellettlenkedett Quinn.

– Ugyan már, testvére, lépünk a tettek mezejére! – unszoltam. – Mi vagyunk erkölcsi fölényben.

A repülőtér irányítótornya fölött bukkantunk elő. Üres volt. Megkerültük, ráérősen leballagtunk a hosszú kifutón a kis géphez, ahol a csempészek éppen végeztek a munkájukkal.

Ritka rosszképű alakok alkották ezt a triót: levágott ujjú izomtrikó,

farmer, az övükben kések és pisztolyok, sovány, izmos vállukon gépkarabély.

Bólintottak, amikor megláttak minket, majd udvariasan elfordították a fejüket. A ruháink tökéletesen elbolondították őket. Nyilvánvalóan vendégnek néztek, akiket nem tanácsos megbámulni.

Aztán feltűnt a pilóta, aki egy hajszállal különb volt a rakodóknál, egyébként ugyanolyan nehézfiú. A nap olyan sötétre és ráncosra aszalta, mint egy emberi mazsolát. Állig fel volt fegyverezve, csak ő koszos ellenzős sapkát viselt fejkendő helyett.

Spanyolul hadartak, és mintha egymást is utálták volna némileg. Eléggé sértődékeny és pukkancs banda volt. Túlsúly van a gépen? Ki fűjt meg mit? Mi tart ilyen sokáig? Kapzsiságot, türelmetlenséget, általános gyanakvást érzékelttem. Sehol semmi óriás gyermekekről, akik korábban laktak a szigetet.

A pilóta tetőtől talpig megnézett magának minket, bólintott, majd folytatta a társalkodást a trióval.

– Vettem a lapot – mondta Mona halkán. A ruháinkra értette. Bólintottam.

Odamentem a géphez, elengedve a fülem mellett Mona kétségbeesett könyörgését, hogy ne tegyem.

– Szóval hol a főnök? – kérdeztem.

– Haver, ha te nem tudod, én honnan tudjam? – mordult rám a pilóta. Egyetlen vicsor volt az arca. Üres fekete szem. – Máris késésben vagyok. Ne tarts fel!

– Hova indultál? – érdeklődtem.

– Ezt kérdezd meg Rodrigótól – mondta. – Különben sincs itt semmi keresnivalód. Menj vissza a villába!

Rodrigo.

Elrántottam a többiektől, belevágtam a fogamat a nyakába, megszívtam a vérét: *Hol vannak az óriások, akik elöttek laktak itt?* Semmi. Hú, de finom ez a gyorsaság, ahogy a vér előnti az agyamat és a szememet! Egy másodpercig lebegtem. A szív szétrobbant. Ledobtam a halottat a betonra. Halott szemmel bámult rám, halott szájából elszállt az utolsó lélegzet.

A három gengszter észbe kapott, és futásnak eredt. Az egyiket elkaptam. A másik kettőt Mona és Quinn vette kezelésbe. Monának egy másodpercig

küzdenie kellett a magáéval, mert a bandita kést rántott, de Mona kicsavarta a kezéből és elhajította, majd legyűrte áldozatát, inkább ésszel, mint erővel.

Quinn hajlékonyan, szótlánul és kifogástalanul dolgozott.

– Mesélj csak Rodrigóról! – mondtam az emberemnek, és erősebben megszorítottam a nyakát. Egyet rántottam rajta, megpördítettem, a torkába vágtam a fogamat. *Ki van a szigeten?* A főnök, az anyja, a női, ez az ő birtoka, fasírhúst csinál belőletek – A szív megállt. Eleget kaptam.

A friss vér a szememig habzott, begyújtotta az agyamat. Kóstolgattam, élveztem végtagjaimnak bizsergését. Célzónív!

– „Megromlottak és utálatos hamisságokat cselekedtek”¹⁵ – idéztem sóhajtván. Quinn bódult volt az evéstől. Mona szédelgett.

– Több mint egy éve voltak itt! – suttogta. – Ennyit szedhettem ki belőle. Az ég szerelmére, hol van Morrigan?

Elmentünk a heliport és a hozzá tartozó épület mellett. Ketten voltak bent, kávészünetet tartottak felszállás előtt. Ugyanaz a fajta: duzzadó bicepszek, ejtett derekú farmer. Flegmán néztek rám a gőzölgő csészéjük fölött.

Odaillegettem magamat az asztalukhoz. Mona és Quinn az ajtó elé állt. Leültem.

– Tudjátok, kiről beszélek. Azokról a nyakigláb népekről, akiké az előtt volt ez a hely, hogy Rodrigo átvette. Mi történt velük?

Az alacsonyabbik vállat vont, és elmosolyodott:

– Tőlem kérde? Én a múlt héten voltam itt először. Rodrigo így dolgozik. Kérdezd meg Rodrigótól. – Elfordult tőlem, végigmérte Monát, majd ismét engem nézett baljós mosollyal.

A magasabb a vállát vonogatta.

– Imádkozzatok – mondtam.

A végső kis tusa után a kivilágított nagy étteremhez indultunk. A szalmatetős tornácon üresen álltak a bárszékek, a rózsaszín csempés teraszon senki sem ült az asztaloknál.

Rozsdamentes acél konyha, szemszagató világítás, nyögő, morgó, zörgő gépezetek. Tisztítószeres fenyőillata, szappanszag. A pultokon

tálcaszám a mosatlan edény. Romlott étel büze. Óriási mosogatógép verte a habot.

– Gyertek – mondtam. – Itt nincs élet. Mentünk tovább a hatalmas villához.

El kellett mennünk a földszinti lakosztályok előtt, amelyek mindegyikének saját külön úszómedencéje volt. Ezekben a lakosztályokban égtek a lámpák. Fecsegés, nevetés hallatszott.

Valahol a főépület mélyén bossa nova szólt. A puha, csábító zene lüktető hullámokban csapott ki a széljárta homokra.

Minket nem láthattak a sötétségben, ahogy siklottunk a lakosztályok alacsony falai mellett, és sorra pásztáztuk a szobákat. Kizárólag drogsempészeket találtunk, akik hol szolgák voltak, hol testőrök, hol a kérdezősködést mellőző orgyilkosok, amit éppen akart a gazda; vagy az óriási tévéképernyőkre cuppantak rá, vagy a mobiltelefonjukba dumáltak, vagy a medencékben áztatták magukat. Kék falak. Nádbútorok. A szobákban mocsok és rendetlenség: csajos magazinok, tequilás üvegek, sörös dobozok, tálakból, tasakokból kiszóródott krumpliszirom.

Lélekszakadva pásztáztunk, hátha megtudunk valamit az óriások népeiről. Fáradozásunkat nem koronázta siker.

Legszívesebben megöltem volna az összesét. „Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem”¹⁶, mondja a tizennegyedik zsoltár. De ki vagyok én, Szent Juan Diego, hogy ilyen sorsot mérjek ezekre, akik valamikor a távoli jövőben meg is bánhatják a bűneiket, és lehetnek akár szentjei a magasságokban lakozó Úristennek?

No de én egy szívtelen szörnyeteg vagyok. Ezeknek pedig el kell tűnniük, ha egyetlen táltost is ki akarunk szabadítani a szigetről.

Különben sem tehetünk mást.

Magam mellé intettem Monát és Quinnt, aztán sorra sújtottam le a bérenceket. Éreztem, ahogy kivágódik belőlem az erő. Nem volt vérpezsdítő. Nem volt mulatságos. Egy idő után visszaszító lett, és ha nem undorodom annyira a talpbőr lelküktől, talán nem is tudom

végigcsinálni.

Találtunk egy párt, akik nyalkábbak voltak a többieknél. Miami-retro ing. Mona a csupasz mellű csinosát kapta el, akinek a kezén gyűrűk sziporkáztak, én az idősebbet, a rettegőt, aki bűnbánó képeket kevert a vérbe.

– Semmit sem adhatnak? – suttopta Mona. Megtörölte az ajkát. Nagy szeme üveges volt. – Miért nem tudják?

– Mert jönnek-mennek, és semmit sem tudnak arról, ami itt történt – magyaráztam. – Az a lényeg, hogy eltakarítsuk őket. Hogy majd mikor a nagy ember segítséget hív, ne segíthessen senki. Gyerünk tovább.

Még két lakosztály. Huszadosztályú, csúszó-mászó cselédek. Salsát hallgattak, kokaint toltak. Mérgelődtek, mert nem lehet hangosabbra állítani a zenét. De a góré megtiltotta. Kicsit elfáradtam, nehezebb lett rájuk küldeni az erőt. Megengedtem Quinn-nek, hogy próbálkozzék, ő pedig gyorsan leszedte őket, kerülve a vérontást.

És ekkor megütöttük a főnyereményt!

Az utolsó apartman félig átnyúlt a főépületbe. Jóval tágasabb volt a többinél, és itt ugyan hiába kerestünk volna púderkék falakat, nádbútort. Liliomfehér, fejedelmi lakosztály volt. Fehér bőrpamlagok, fotelek, képeslapokkal teleszórt, széles ágy, rengeteg díspárna. Vázák, bennük harsogó csokrok. Egész falat kitöltő könyvespolc. Kosmetikumok alatt roskadozó, gigászi tükörsztal. Bordó szőnyeg. Fényáradat.

És talán a legfurább kreatúra, akivel hosszú földi bujdosásomban találkoztam.

Mona levegő után kapott, mint az várható volt. Quinn határozottan megfogta a vállát.

Hogy a lény mivel foglalkozott? Méretes nyomtatóval összekötött számítógépen kopácsolt, és ugyanúgy nem érezte meg a jelenlétünket, mint a bűnözők a többi szobában. Félbeszakította a munkát, amíg fölvelt egy színig töltött tejes poharat, az utolsó cseppig kiitta, majd letette a balján levő asztalra, egy nagy, homokfűvott kancsó mellé.

Simán megvolt hét láb magas; nyilvánvalóan hím lehetett, bár ebben nem voltam biztos, amíg meg nem csapott a szaga, az a sűrű, édes szag. Csontos, markáns arca volt, és vállig érő, fényes fekete haja, amelyet olcsó piros kendővel kötött hátra.

Édes illat. Összetéveszthetetlen illat.

Óriási fekete szeme, gyönyörű, széles járomcsontja volt, a bőre bársonyos, hibátlan, akár egy csecsemőé. Ruházata? Ujjatlan, csillogó atlaszpóló, farmerszabású, kifinomult ízléssel tűzött, csokoládébarna bőrnadrág. Hatalmas lábán saru. Hosszú, pókláb ujjak. Kezén-lábán metáلكékre lakkozott körmök. Gyermekesen puha, nagy száj.

Ujjai finnyás táncot jártak a billentyűkön. Nem vett tudomást rólunk, nem vett tudomást a világról. Dudorászott, forgatta a fejét, miközben írt vagy számolt vagy kutatott, és aztán –

... teljes hét láb magasságában kiegyenesedett, sarkon fordult, ránk mutatott. Szája kinyílt. A szeme nagy volt és ellenséges.

– Vérvadászok! – kiáltotta fáradt és utálkozó ingerültséggel. – Engem hagyjatok ki, éjszaka szamarai! Biztosíthatlak, hogy nektek keserű a vérem. Most mit akartok, mit csináljak? Vágjam fel a csuklómat, fessek be az ajtófélfát? Hagyjatok ki! Torozzatok a sziget halandóin, de engem ne zaklassatok tovább, nagyon szépen kérek!

Mona keresztülszárguldott az udvaron, megkerülte a medencét. Követték.

– Tálts! – kiáltotta. – Mona Mayfair vagyok, Morrigan anyja! Te tőlem származol! Az én génjeimet hordozod! Hol van Morrigan?

A lény ringatózott álltában, és úgy nézte, mintha sajnálná.

– Ilyen aranyos kis villi hogy lehet ekkora hazug? – kérdezte maró hangon. – Sose szültél te életedben – folytatta fagyos lekicsinyléssel. – Vérvadász vagy. Nem szülhetsz. Minek jöttél ide, miért hazudozol éppen Mona Mayfairről, Morrigan anyjáról? Ki vagy? Nem találsz a bulit, édes drágaságom? Csak kövesd a bossa novát, és menj táncolni a drogbárával és válogatott kegyenceivel. Idd az ő vérüket. Tüzes a gonzságtól. Biztos ízleni fog neked.

Elképesztő volt az ellentét a bársonyosan üde arc és sötét megvetéssel csörgedező hang között. Minket alighanem jóval unalmasabbnak talált a lény, aki már éppen visszaült volna az asztalához, ám ekkor Mona protestált.

– Korábban ember voltam! – mondta, és a kreatúra jobb karja után nyúlt. (Az elhúzódott.) – Valóban én szültem Morrigan. Szeretem Morrigan. Szeretetem átment a Vérbe is. Azért jöttem, hogy lássam,

egészséges-e, boldog-e Morrigan. Ash Templeton elvitte tőlem Morrigan. Te tőlük származol. Tőlük kell származnod! Beszélj hozzám! Felelj nekem! Az életem értelméről van szó!

A lény sorra megszemlélt minket. Gunyorosan grimaszolt. Kurtán, csodálkozva fölnevetett. Ragadozó kecsességgel hátrahőkölt, ragyogó nagy szemgolyóinak pontosan a felezővonaláig csúsztatta le a szemhéját. Gyerekszája vakító mosolyra nyílt. Felvonta az egyik szemöldökét.

– Életed értelme? – gúnyolódott. – Miért érdekeljen engem a te életed értelme, kis vörös vérvadász túsarkakon? Ash Templeton, mondd. Ash Templeton. Ismeretlen előttem ez a név. Hacsak nem apámra, Ashlarra célzol.

– De rá, de rá! – mondta Mona.

Csak loppal nézegettem, nehogy udvariatlan legyek. Hát ez a táltos, a titokzatos lény! Legalább egyet találtunk! Aztán megláttam, amit elsőre észre kellett volna vennem, vagyis hogy a jobb bokájánál fogva a falhoz láncolták.

Az acélpánttól nagyon hosszú lánc vezetett az asztal mögötti falhoz. Olyan hosszú lánc volt, hogy a fogoly kimehessen az úszómedencéhez, és nyilvánvalóan a mosdóba is, amely jobboldalt nyílt a hatalmas szobából.

– Ugye, tudod, hogy hol van Morrigan? – kérdezte Mona. Hirtelen nagyon tragikusnak látszott, ahogy ezeket a szavakat mondta. Örökké ezt hajtogatta, és most ez a lény nem akar válaszolni.

Erőmet a láncra összpontosítottam, és elpattintottam. Fél térdre ereszkedtem, és átvágtam a pántot.

A lény hátraugrott. A letört bilincset bámulta.

– Nohát, micsoda szárnyatlan angyalok! – mondta változatlan epével. – Hanem hogy a manóba szökjek meg innét? Ezek a korcs majmok mindenütt ott vannak. Figyeljetek csak! Halljátok a bossa novát? A nagyfiú nótája. Rodrigóé, a Mindenhatóé. És Luciáé, az ő Anyjáé. El tudjátok képzelni, milyen élet az, egy éve csak ezt hallgatni? Hát nem édes?

– Ó, meg fogsz te szökni simán! – mondtam. – Úgy kiviszünk innen, mint a pinty. Innentől a kifutóig máris meghalt minden ember, és a többiek hamarosan követik őket. De meg akarjuk menteni az összes táltost. Hol vannak a többiek? Tudod?

– Morrigan – mondta Mona. – Mikor láttad utoljára?

– Morrigan! – ismételte a lény. Hátraszegte a fejét, kiengedte a szájából szavainak fekete pántlikáját: – Ne mondogasd már a nevét. Gondolod, nem tudom, hogy kicsoda? Ő az egész Titkos Nép anyja. Persze hogy ismerem a nevét! Morrigan valószínűleg halott. Aki nem működött együtt ezekkel a narkókufárokkal, az mind halott. Bár Morrigan már akkor haldokolt, amikor ezek még be sem tették ide a lábukat. Őt hímet szült, mielőtt megszülte Miravelle-t, és az túlságosan sok gyerek, túlságosan rövid idő alatt.

Fáradtan megrázta a fejét, és áthelyezte a testsúlyát a másik lábára. A pillái még mindig félárbocon ültek.

– Tulajdon félázadt fiai erőszakolták meg, hátha lesz egy nőtényük, és végre meg is lett Miravelle! TadadaDÁ! Nem fogunk kihalni! Morrigan halálosan beteg volt, a teje elapadt, aztán jött a mérég. Ha a kalózok lőtték le, kár volt belé a golyó. Mellesleg ő volt az anyám, és szerettem. Múlt időben. Az élet megy tovább.

Szorosan átöleltem Monát a jobb karommal, és vártam, hogy tökéletesen indokolt könnyekre fakadjon. De a könnyek zománcos hártája nem olvadt le a szemgolyóról. Csak hallgatta ezt a hideg és rideg beszédet, és hirtelen olyannak látszott struccotollas cicomájában, mintha egy maskarába bújtatott árvacska nézne föl erre a fura és fullánkos figurára.

Ez akkora csapás volt, hogy nem is bírt mást tenni, csak állt, és hagyta, hogy támogatassam. Olyan merev volt a tekintete, olyan mozdulatlan az alakja, hogy azt hittem, el fogja veszíteni az eszméletét.

– Ne vedd a lelkedre, kicsi! – sügtam, és megcsókoltam az arcát. – Még át kell kutatnunk a főépületet.

– Ó, szeretett főnök – felelte elcsukló hangon. – Ó, szeretett főnök, kerestem, és találtam.

– Még nem – ellenkezett Quinn, aki sötéten méregette a lényt. – Addig nem, amíg át nem fésültük a szigetet.

– Nohát, micsoda gáláns kis vértolvajbanda! – állapította meg a hórihorgas lény. – És hogy szeretjük egymást, puszi-muszi! Le vagyok nyűgözve. Az Elveszett és Visszatért és Illegalitásba Vonult és Megint Elveszett Paradicsomról, no meg a Kiírtott Fajról szóló kellemetlen emlékeim feneketlen kútja mintha azt mondaná, hogy ti, könyörtelen lényecskéim, elég komiszul szipolyoztatok az embereket. Mi van ma, Szent

Bálint napja vámpíréknál?

– Kiviszünk ebből a börtönből – mondta Quinn a kreatúráéhoz méltó hidegséggel. – Leszel szíves együttműködni velünk, és elárulni, hogy vannak-e még itt táltosok?

– És azt is úgy, de úgy szeretném, ha közölnéd a nevedet! – mondtam marólúgosan. – Kissé nehéz olvasni a gondolataidban. Ha megpróbálom, mindig elhasalok a jégén és a havon.

A kreatúra gyászosan epés kacajra fakadt.

– Hát eljött végre a külvilág! – folytatta szirupként fénylő szavait, miközben kecsesen imbolygott. – Nos, késtetek egy évet. Nem tudom, ki maradt, vagy hol vannak. Lehet, hogy én vagyok az egyetlen példány. – Lendületesen égnek lökte a két karját, és gyűlölködve vigyorgott.

– Azt mondtad, hogy Morrigan volt az anyád? – kérdezte Mona szelíden.

– Morriganról és Ashlartól lettem – mondta a lény. – Tiszta vagyok, mint ők. Oberon az első fájásból, akit cinikusnak és örökös ünneprontónak ismertek az ifjabbak. Habár én sose szólítottam őket így. Nekem ők anya és apa. Ha megölöm Silas fivéremet, amikor először emlegetett lázadást, talán egész másképp történik minden. Bár kétlem, hogy a Titkos Nép fennmaradhatott volna.

– Titkos Nép, de szép név! Ki találta ki? – kérdeztem.

– Igen, szerintem is kedves – válaszolta Oberon. – és hadd közöljem, hogy nem is volt olyan rossz életünk. Ám apától naivság volt azt képzelni, hogy ez így is maradhat. Még Morrigan is megmondta neki. A világ összes nevelésével és oktatásával sem tarthatsz kézben egy húszfős táltos közösséget. Apa volt az álmodozó. Morrigan volt a mindentudó. Silas volt a méregkeverő. Így értünk véres véget.

Hirtelen embert éreztem az ajtó mögött. A táltos is érezte.

Bejött egy barna bőrű, magas nő. Lehetett vagy ötven, de rendkívül ápoltság és vonzó jelenség: feketével körülrajzolt szem, vastagon kendőzött arc, vérvörös száj, dús, sötét haj, darázsderék, nagy mell.

Valamilyen kegytárgyat fogott a kezében. Választékosan elegáns, mályvaszín selyemruhát viselt, öv helyett aranylánccal, amelyet fekete neccharisnya, túsarkú cipő, villogó arany fülkarika egészített ki. Rögtön megszólalt, vastag spanyol akcentussal:

– Na, végre megtaláltam, bár én mondom, eget-földet meg kellett mozgatnom érte, az ember azt képzelné, van minden bokorban, miután a pápa direkt eljön Mexikóba, erre az interneten kellett keresgélnem, de itt van, ni!

Ott is volt!

Letette a fal melletti, alacsony fehér asztalra Szent Juan Diego harsogó színekkel kifestett szobrát!

Mintha villám sújtott volna.

Ott állt kitárt karokkal, a legapróbb részletig kidolgozva a derék kis ember, Guadalupei Miasszonyunk összetéveszthetetlen arcúja tündökölt a urnáján, amely ontotta a híres rózsákat. Persze Miasszonyunkat csak ráragasztották, a rózsák meg papírból voltak. Na és? Akkor is Juan volt, az én Juan Diegóm.

– Képes voltál eljönni a buliból, csak hogy ezt átadhasd nekem? – ömlengett Oberon sósavas gúnyjal.

– Jaj, fogd már be a pofád! – mondta az asszony. – Hát ezek kik? – Ragyogó mosoly. – Ó, a fiaim vendégei vagytok, ugye? Isten hozott!

– Ezer dollárt kapsz tőlem ezért a szoborért – mondtam. – Nem, jobb üzletet ajánlok. Életben hagylak. Végül is minek ezer dollár egy halott asszonynak? Szállj be a kikötőben az egyik kis csónakba, és húzz el. Ezen a szigeten mindenkinek meg kell halnia, kivéve az óriások népét.

Az asszony roppant kíváncsian és abszolúte félelem nélkül bámult rám. Tekintete elködösült, szája megkeményedett. Szempillantás alatt a kezében volt egy fekete pisztoly, én pedig szempillantás alatt kikaptam a kezéből, és az ágyra dobtam.

– Ezért a fiam megnyúz a flancos barátaiddal együtt! Hogy merészeled?

– Jobb lesz, ha elfogadod az ajánlatomat! – tanácsoltam. – Asszony, a te hited megmentett téged! Mars a kikötőbe, de azonnal!

– Lucia, szerintem igazat beszél – mondta Oberon ugyanazzal a lanyha lenézéssel, amellyel hozzánk szólt. – Halálsszagot érzek. Itt jár körülöttünk. Azt hiszem, a narkókufárok uralma dicstelen véget ért. Oh, jaj, Arieled szabad, miért nem mész te is, tőkeerős és tüzes tündérbogaram?

Lustán, a fejét himbálva keresztülírszált a szobán, lehajolt a pisztolyért, felvette, nézegette, mint valami kuriózumot, és miközben Lucia értetlenül, tehetetlenül, tájékozatlanul nézte, Oberon célra tartotta a pisztolyt, és

háromszor arcba lőtte Luciát.

Ennyit Luciáról. Térde megroggyant, karjait szétlőkte, és összeesett. Hasé volt az arca helyén.

– Kedves volt hozzám – mondta Oberon. – A szobor az enyém. Jártam Guadalupei Miasszonyunk székesegyházában, amikor a Titkos Nép ellátogatott Mexikóvárosba. Nem kaphatod meg a szobrot. Még ha megszöktettek, akkor sem adom neked.

– Állati – mondtam. – Igazán prima alkupozícióban vagy. Egyébként senkitől se lopom el Szent Juan Diegót. Találok én magamnak másik szobrot. De ha olyan kedves volt hozzád, miért ölted meg?

Oberon vállat vont.

– Hogy lássam, hogy meg bírom-e tenni – mondta. – Most kapcsoljátok le a többieket? Tekintve, hogy úgylis csomagolófélben vagyok, nagy örömömre szolgálna eljátszanom a szerepemet.

– Isten az égben! – sóhajtott Mona. Láttam, ahogy végigfut rajta a borzongás. Néhány reszketeg lépést tett, majd belerogyott az egyik fehér bőrfotelbe, és a fejét fogta.

– Árukl el nekem, hogy mi bánt, ó, szép kicsi nagymamája a törzsnek! – mondta Oberon. – De csak nem képzelted, hogy mind olyan repeső szárnyú angyalak vagyunk, mint Morrigan? Ismertessem-e, mi volt a természet célja, amikor megtervezte a kettős spirált? Az, hogy változatos egyedek jöjjenek létre a fajon belül. Fel a fejjel! Buliba megyünk, vagy nem?

– Esetleg ideadhatnád azt a pisztolyt – mondta Quinn sötéten.

– Olyan nincs a sifonérban – felelte Oberon, és ejtett derekú nadrágjának övébe szúrta a fegyvert. – Nohát, hol is kezdjük? Hadd tájékoztassalak az általam ismert tényállásról. Figyelmet kérek.

– Pazar – mondtam. – Pörformansz és mézezett sértések.

Oberon kuncogott, aztán ugyanazon a fekete szirupként csordogáló hangon folytatta:

– Elmondhatom, hogy Silast és a Titkos Nép túlnyomó többségét lelőtték rögtön a kalózok érkezésének napján. Torwant és más nőstényeket még tartották egy darabig, de egyfolytában csak jajgattak. Torwan megpróbált elszökni egy csónakon, de a mólón elkapták, és halálra szurkálták. Láttam. A hímek közül csak Elathet, Hiramet és engem tartottak meg. Aztán Elath megölte az egyik gengsztert, mire agyonlőtték, és Hiram

eltűnt. Egy alkalommal mintha láttam volna Isaacot, de ebben nem vagyok biztos. Úgy vélem, mind meghaltak. Kivéve Miravelle-t és Lorkynt.

– Mi van anyával és apával? – kérdeztem.

Oberon vállat vont.

– Snájdig vértolvaj, be kell vallanom, hogy nem táplálok reményeket. Már haldokoltak a méregtől, amikor a narkókufárok kikötöttek. Apa azt mondta, hogy bújjunk el. Miravelle ápolta őket. Miravelle mellettük aludt. Addigra leállítottuk a mérgezést, de a baj már megtörtént. Silast és a zendülését pedig senki sem állíthatta le. Pontosan mielőtt Silas elkövette fatális tévedését, Miravelle-nek és anyának lett volna alkalma, hogy megvakítsák Silast egy csavarhúzóval, de Miravelle, a drága ártatlanság, sehogy se bírta rászánni magát, csak zokogott, Silas pedig kitepte magát anya markából, aztán leütötte. Ó, olyan tragikus ez. Most már tudom, hogy akkor kellett volna megölnöm Silast, amikor először megláttam. Apának meg kellett volna ölnie, amikor Silas veszélybe sodorta a Titkos Népet. Lorkyn is megtehetette volna. A legridegebb nőstény, aki valaha született ezen a szigeten. Vadállat, én mondom nektek. Hajh! Ki álmodta volna, hogy Silas fellázad, és le akarja rohanni a világot?

– Van köze Silas lázadásának a csempészek érkezéséhez? – kérdeztem.

Vállat vont. Egyik nagy kaszáspók kezével lesimította a haját, és szorosabbra húzta a piros kendőt.

– Silas indított háborút ellenük – mondta. – Kémkedett utánuk egy közeli kis szigeten. Ne kérdezd, hol van, sose jártam ott. Ám Silas átvitte a szigetükre a törzs legharciasabb, legerőszakosabb tagjait. Mosolygott, szépeket mondott, és közben lassan, módszeresen kiirtotta az egész gengszterbandát, aztán elhozta a drogot és a fegyvereiket.

Silas azt mondta, hogy apa uralmának véget kell vetni. Apa tiszta vérű őstáltos, nem illik a modern világba, Silas azt mondta, hogy nekünk Mayfair-génjeink vannak, amelyekkel megkaptuk az emberi agyafúrtságot és az emberi álmokat.

Álltam Mona mellett, aki csendesen sírt.

– A törzs ünnepelt, kokaint tolt, és lövöldözött. Marijuanát szívtak, és teljesen megvesztek. Véletlenül megölték kettőnket, Evant és Ruthot. El tudtok képzelni ekkora ostobaságot? Addig egyikünk se látott, halott táltost. Vérfagyasztó volt. Silas nagy felhajrással beledobatta őket a

tengerbe. Virágokat szóratott utánuk. Röhej! Silas elkezdte lelődözni azokat, akiket illojalitással gyanúsított! – Utálkozva nevetett.

– Lorkyn tartott egy beszédet. Azt mondta, tipikus táltos bénaság volt átmenni a csempészek szigetére. Azok egy nagy kartell tagjai voltak. A talpasaik eljönnek, és lecsapnak ránk. Fel kell vinnünk a jachtra apát és anyát, és el kell hagynunk a szigetet. Meg tudjuk csinálni. Silas meg akarta ölni, de a többiek nem engedték. Ez nagy pofára esés volt neki. De Lorkyn mindig értett a nyelvén. És azt senki se akarta, hogy éppen ő haljon meg.

Vállat vont, a szemét forgatta, és mélyebben benyomta a pisztolyt gyönyörű barna bőrfarmerjének öve alá.

– Jöttek is a gengszterek – folytatta bágyadtan imbolyogva. – Már estére itt voltak. Silas és a pártja megrohanták őket, pufogtatták a lopott fegyvereket. Ratatata! El tudjátok képzelni ezt? Még csak fedezékbe se vonultak! – Oberon gúnyosan vigyorgott. – A csempészek lelőttek minden táltost, akit láttak. Berúgták a villában az összes ajtót. Feledhetetlen élmény volt, várni, hogy mikor rúgják be az ajtót.

Így lett vége a Titkos Népnek. Hogy minket miért tartottak meg? Mi voltunk a csendesek. Azok, akik nem rohantak a csatába.

Engem három nap múlva találtak meg. Feküdtem az ágyamban, a villa emeletén. Bejöttek. Szolgát csináltak belőlem. Megtanítottak, hogy keverjek Carlosnak caipirinha-koktélt cachaçából¹⁷ és zöldcitrom levéből. Nagyon értettem a számítógéphez. Én könyveltem, csináltam a kimutatásokat, a bérszámfejtést, ilyesmi. Aztán Lucia fülig belém szeretett. Miért is ne szeretett volna belém? Jóval túl volt a koron, amikor egy táltos hím elvéreztethette volna –

Mert mint tudjátok, hímjeink ezt csinálják az emberi nőstényekkel, hacsak azok nem estek át a menopauzán. Lucia elhalmozott imádatával. Ezt az egész szobát ő rendezte be nekem fehérrel. Elutazott Miami-ba, ahol addig svejfoltatta a sebésszel a titkos tarisznyáját, míg akkora nem lett, mint egy tizenkét éves lánynak a bukszája. A kedvemért csináltatta. Milyen kedves. Természetesen sose háltam tizenkét éves emberlánnyal. Lucia élvezetes szerető volt.

Brazil cukornádpálinka (A fordító.)

– Hm – mondtam. – Nem zavar, hogy itt hever, és vértócsa van az arca helyén?

– Nem különösebben. Nem azt mondtad, hogy a szigeten minden embernek meg kell halnia? Vagy nem komolyan értetted?

Leült az íróasztalához. Elfordult, töltött magának még egy pohár tejet felhajtotta.

Ismét tanulmányozni kezdett hármunkat, Quinnt, engem, Monát, aki a térdét felhúзва kuporgott a fehér fotelben, arcában pulzált a vér, és a könnyes szeme olyan szomorú volt, hogy azt le sem lehet írni.

– Kapcsolatban van az a számítógép a külvilággal? – kérdezte Mona. Gyöngye volt a hangja, de még mindig visszatartotta a könnyeit.

– Természetesen nincs – mondta Oberon epésen. – Miféle idiótának nézel te engem? Ha kapcsolatban lett volna, hívtam volna segítséget. Megpróbáltam volna elérni Rowan Mayfairt a New Orleans-i Mayfair Gyógyintézetben.

Elhúltunk.

– Honnan tudsz te Rowanról? – kérdezte Mona, és megdörgölte a szemét. Ruhájának fekete struccollai az arcát súrolták.

– Apa elmondott mindent – hogy ha valaha is nagy bajba kerülünk, keressük meg Rowan Mayfairt a New Orleans-i Mayfair Gyógyintézetben. Azt hiszem, ez két évvel a születésem után történt. Silas akkor már adagolta a mérget apának, de ő nem tudott róla. Csak annyit tudott, hogy folyamatosan gyengül. Azt hitte, ez a korral járó végelgyengülés. Elutazott az ügyvédeihez New Yorkba. A legnagyobb titokban. Semmi név. Semmi szám. Ahogy apa szokta. Morrigan szinte már sose volt ébren. Apa tudta, hogy valamik történnek a háta mögött. Morrigan egyszer felébredt, és megvádolta apát, hogy szerelmes Rowan Mayfairbe.

Szerelmes Rowan Mayfairbe.

– Miért mondta ezt? – kérdezte Mona megtört hangon.

– Nem tudom – felelte Oberon fáradtan, gunyoros naivsággal. – Annyit tudok, hogy Rowan Mayfair az egyetlen mentőkötelem az emberek világához. Aztán egyszer csak betoppansz te, drága nagymama, és meg akarsz menteni minket! Nem vagy te gyerek? Mert olyanak látszol. Netán a mamád ruháiba öltöztél?

– Neked mindig ilyen volt a kedélyed? – kérdeztem. – Vagy ez a

rabszolgaság változtatott meg?

Oberon örömtelenül nevetett. A földön heverő halott asszonyt bámulta.

– Csalafinta vagy te – mondta. – Azzal a tudattal születtem, hogy apa és anya pusztulásra van ítélve. – Mosolygott. – Apában nem volt annyi erély, hogy fegyelmezze a fiatal hímeket. Egymást érték a titkos születések. Úgyhogy mondhatni születésemtől a siratót énekeltem. Végül is... –

Elhallgatott, ásított, aztán folytatta: – Hogy akar vezetni valaki egy táltos közösséget, ha nem hajlandó megölni a nem kívánt szaporulatot, és azokat, akik a tiltás ellenére párzanak? – A fejét rázta. – Nem látok más utat. Hacsak nem adunk erényövet a nőstényekre. Azt meg lehet csinálni. Modern erényöv nejlonból, vagy valami hasonló. Anya és apa persze a világért nem tett volna ilyet.

– Mit csinált itt a Titkos Nép? – kérdezte Mona. Megpróbált határozottan beszélni. – Egyszerűen csak jól éreztétek magatokat a szigeten?

– Ő, szó sincs róla! – felelte Oberon. – Anya és apa kiválóan megszervezték az életünket. Apának volt egy csodálatos repülőgépe. Most New Yorkban van valahol, számkivetetten, elárvultan, holtan. Azon a gépen bejártuk a világ nagyvárosait. Különösen szerettem Rómát és Bombayt. Szeretném még egyszer látni őket – Londont, Riót, Hongkongot, Párizst. És Mexikóvárost. Arra tanítottak, hogy figyeljük meg az embereket, és utánozzuk őket. Amíg ezt tettük, apa és anya mindenben gondoskodott rólunk. Egyszerűen szenzációs életünk volt! Apa nagyon szigorú volt, és nagyon óvatos. Se telefon, se internet. Ami hosszú távon végzetes hibának bizonyult.

– Sose akartál elszökni? – kérdezte Quinn.

– Én nem – mondta Oberon, és vállat vont. – Szerettem a Titkos Népet. Mellesleg az emberek általában megölik a táltos hímeket. A nőstényeket életben hagyják. Használják őket. De a hímeket mindig megölik. Ezt mindenki tudta. Itt jó életünk volt. Remek tanítók jártak hozzánk a szigetre. Apa két-három hétre hozatta őket, egyszerre mindig csak egyet. Persze nem tudták, kik vagyunk igazából, de nem is számított. Pazar könyvtárunk volt a főépületben – könyvek, filmek, minden.

Ivott még egy pohár tejet, elhúzta a száját.

– Nem elég hideg – mormolta. Majd pedig: – Időnként emberi vezetőink

voltak az utazásainkon. Mint például Indiában. Ott volt a jacht, ha ki akartunk menni a vízre. Hetente kétszer jött a takarítóbrigád, és kicsutakolták a birtokot. Aztán itt a dzsungel. Elath és Releth imádták bevenni magukat a vadonba. Seth is. Részemről nem rajongok a muslincákért, a karcolásokért, a kígyókért meg hasonlókért. – Fáradtan fölemelte hosszú karját.

– Szóval jó élet volt az, amíg Silas fel nem lázadt, és mérgezni nem kezdte anyát és apát. Azt persze Silas sem érte meg, hogy az ő háta mögött is folytak a tiltott párzások, és a vége felé már őt akarták eltenni láb alól. Teljesen elvadult és elfajult a helyzet. – Ismét vállat vont. – Elemi csapás, hogy úgy mondjam. – Hátradőlt, lenézett a fehér fotel peremén kuporgó Monára.

– Ne légy olyan szomorú, kis nagyanyókája a törzsnek! – mondta méregetől csöpögő hangon. – Nem a te hibád. Ilyen az élet. A táltosok nem élhetnek együtt az emberekkel. A táltosok végzetes botlásokat követnek el. Apától hallottam, hogy ha nincsen Silas, megtette volna más. Képtelen gondolat volt a Titkos Nép. Az utolsó napokban sokat emlegette Rowan Mayfairt. Rowan Mayfair tudná, mit kéne tenni. De apa addigra gyakorlatilag fogoly volt a tetőlakosztályban. Anya pedig már csak szórványosan tért eszméletre.

Mona szíve majd megszakadt. Most már értettük Maharet figyelmeztetését. Darwini erők, így nevezte őket Stirling. Úgy szerettem volna magamhoz ölelni Monát!

De még át kellett mennünk a főépületbe. És most ordítást hallottam. Egy maroknyi halandó felfedezte a holtakat, akiket a többi lakosztályban hagyunk magunk után.

Az ajtó ismét felpattant, és ezúttal zsíros, fekete pisztolycső előzte meg az embert, aki berúgta. Ráküldtem a titkos erőt, hogy lökje vissza, és roncsolja össze a szívét. Lövedékek csapódtak a fehér mennyezetbe. Nagyon közel voltak. Megölhették volna ezt a gonosz, beszélő valamit. Mekkora veszteség lett volna!

Kivetődtem az ajtón. Hosszú, zsúptetős tornácon találtam magamat. Újabb halandó fogott fegyvert rám. Elküldtem a Tüzet. A hirtelen, vakító világosságban megláttam még egy futó embert. A Tűz belekapott. *Fürge légy!*

Mikor megfordultam, egy fiatal nő rohant felém, kezében nagy automata pisztollyal. Farmert-pólót viselt, és káromkodott, mint a záporosó. Lefegyvereztem, ráküldtem az erőt. Összeesett, vér buggyant ki a száján. Behunytam a szememet. Émelyegtem.

Nagyon reméltem, hogy eltakarítottuk a beosztottak többségét. Ha ugyan nem mindet.

Itt az udvarban nagyon felhangosodott a bossa nova. Hallottam az elsusogott portugál szavakat az aléltan puha dallamra. A zene azt mondta: béke! A zene azt mondta: Aludj! Olyan édes volt, olyan hipnotikus.

Láttam a hatalmas, nyitott ajtókból a néptelen előcsarnokot, a buja növényeket, a széles fölépcsőhöz vezető, rózsaszín padlócsempét. Alig vártam, hogy felmehessek a lépcsőn, bele a gonoszság szívébe! Visszatértem a fehér szobába, becsuktam az ajtót, átléptem a halott Luciát, és a tárgyra tértem:

– Mikor láttál utoljára táltost, akár élő, akár holtat?

Vállrándítás.

– Talán kilenc hónapja? Időnként mintha hallanám Mirabelle és Lorkyn hangját. Egyszer felébredtem, és láttam, hogy Mirabelle a parton sétál Rodrigóval. Talán őket is rabként tartják ezek az istentelen emberek? Mirabelle olyan édes, mint a mézes – tipikus idióta táltos, már bocsánat a paraszt őszinteségemért. Ha Mirabelle-lel teniszezelsz, azt akarja, hogy te nyerj! Kolosszálisan ostoba. Érthető lenne, ha megtartották volna. Lorkyn elég agyafűrt, hogy eltitkolja az igazi természetét, és észbontóan szép. Vörös a haja, mint nagyikáé. Azt tudom, hogy láttam Lorkynt. De hogy él-e még? Ki tudja?

– Ne szólíts így! – suttozta Mona, és jéghidegen rámosolygott Oberonra. Látszott rajta, hogy közel jár az összeroppanáshoz. – Ó, tudom, hogy a szívből jövő tisztelet mondatja veled, hiszen te olyan figyelmes vagy, annyira túladsz a személyválogatás nélküli szeretettől, de én beérem a gyönyörűmmel, vagy a szépségemmel vagy a drágaságommal vagy az aranyoskámmal vagy akár a cuncimókussal. Ha még egyszer lenagyikázol, esetleg odaláncollak ahhoz a falhoz, és itt hagyjak örökre!

Oberon újabb kacajra fakadt.

– Nagyon helyes, aranyoskám – mondta. – Nem tudtam, hogy te vagy ebben a kis hadműveletben a góré. Azt hittem, ez a pozíció a szóke

szépsége.

– Hol van az anya és az apa szobája? – kérdeztem.

– A tetőlakosztályban – felelte Oberon. – Bár higgyétek el nekem, hogy valószínűleg réges-rég beledobták őket a tengerbe.

– Mit gondolsz, hányan maradtak a főépületben? Ebben a szárnyban kinyírtam az összes férfit, és egy nőt.

– Jaj de kekec vagy! – sóhajtott. – Honnan tudjam? Legfeljebb saccolhatok. Rodrigo, a két testőre, esetleg még egy-két gengszter, és talán... talán... Mirabelle és Lorkyn. Buli van a földszinti nászutas lakosztályban. Ez Rodrigo második otthona, kétszintes, pontosan középen, tengerre néz. Vagy legalábbis ezt mondta az anyja. – A halott anyára mutatott. – Szeretném lelőni az egyik gengsztert, feltéve, ha nem intézted el mindet.

– Mi van a nőekkel? Hoz ide más nőket is Rodrigo? Nem lehetséges, hogy ártatlan vendégek is vannak odafent?

– Igen kevésbé lehetséges – válaszolta, félrehajtva a fejét. – Ha vannak vendégek, azok mocskosak. Ez búvóhely. Depó. Ez a tény kecsgetetett azzal a halvány reménnyel, hogy többet láthatom Mirabelle-t és Lorkynt. Mint tudod, a nőtény táltosok mindig lelkesen vállalják a, hogy is mondjam, hókamókát. Természetesen ezzel elkerülhetetlenül együtt jár némi vérzés, de az csak később következik be, és feltűnés nélkül elintézhető. És a tej! Erről annyit hadd mondjak, hogy a tej finom! Az emberek hányingerig képesek nyakalni.

– Jól van, akkor várj meg minket itt, ne lőj agyon senkit, ha csak nem muszáj. Utána kiviszünk innen. Mona, Quinn, gyertek!

– Nem óhajtok hátramaradni – közölte Oberon, és ellenőrizte az övébe tűzött pisztolyt. – Követlek benneteket. Mint említettem, szeretnék lelőni egy-két gengsztert. Mellesleg, ha Lorkyn és Mirabelle ott van, szeretném látni őket. A húgaim, az ég szerelmére. Azt képzeled, ebben a szobában csücsülve fogom hallgatni a golyók süvítését?

– Rossz ötlet – jegyezte meg Quinn.

Oberon két kézre fogta a pisztolyt. Végképp lehámlott róla a lanyha undor. Szinte azt lehetett volna mondani rá, hogy lelkesedik. Viszont a zene mérhetetlenül ingerelte. Mindegyre összeborzongott, mintha szünyogok gyötörnék.

– Első dolgom szétlőni azt az erősítőt! – mondta.

Elindultunk a szőnyeges lépcsőn. Pásztáztuk az embereket. Megcsapott egynek a szaga.

Pontosan a középső lakosztályban, amely széles ablakokkal nyílt az előcsarnokra, és ennek a lakosztálynak is a jobb oldalában maga a császár ült az arannyal megvetett széles ágyban, amelynek fehér támlájába sellőket faragtak, és egy mobiltelefonba hadart. Szűk, fényes nadrágot viselt, elől nyitott inge megmutatta olajozott izmait. Faragott barna arca, rendkívül szép szeme volt, feketén csillogó, rövid haját hátrafésülte.

Vastag bézs szőnyeg, lámpák, székek. Ajtók további szobákba.

Ahogy beléptünk, Rodrigo kinyomta a telefont.

– Oberon, fiam, nem vártalak! – Dallamos hangján alig érzett a spanyol zöngéje. Fél térdét felhúzta, tekintete ide-oda járt rajtuk. Lábán tükrösre fényesítették a manikűrözött körmöket. Roppant barátságos volt. – Nohát, kiket látok? Ezek szerint ütött a buli ideje. Előbb azonban essünk át a bemutatkozáson, jó?

Felemelt egy kis fekete valamit, és a dürrögő hangáradat félbeszakadt. A szél újjászületett hangja végigsöpört a Karibi-tengerre néző, nagy, üres falon.

– Ó, Rodrigo, hogy milyen hálás vagyok neked ezért! – sóhajtott Oberon. – Már mindenütt kerestem ennek az elviselhetetlenül édeskedő zenének a forrását!

– Akkor minek hadonászunk azzal a stukkerrel? – kérdezte Rodrigo nyájasan. – És hol van anyuska? Nem hoztad fel magaddal? Senkit se találok a szigeten, szégyen- gyalázat. Legyetek a vendégeim, csüccsenjetek le! A bár ott van. Minden, amit óhajtotok. Mirabelle! – kiáltotta váratlanul. – Vendégeim vannak! Pontosan honnan jöttetek? Havonta ha egyszer köt ki nálam hajó. Ettől függetlenül Isten hozott! Mi itt elég remeték vagyunk, ugye, megértitek, nem áll módomban marasztalni benneteket –

– Szemet se izgulj ezért – mondtam –, hamarosan elmegyünk. Csak találkozni szerettünk volna Mirabelle-lel és Lorkynnal.

– Valóban? – kérdezte Rodrigo szkeptikusan. – Mirabelle! – vakkantotta ismét.

Ezúttal nem hiába.

Balról belépett, akit hívtak, és az kétségtelenül Mirabelle volt: hat és fél

láb magas termet, arany haj, ovális arc, hibátlan bababőr, mint Oberoné, egyszerű, ujjatlan, fekete vászonruha, szandál, kerek kék szem. Mikor meglátta Oberont, felsikított, és rohant a karjaiba. Bátyjának annyi ideje maradt, hogy az öve alá tolja a fegyvert.

Hol volt már Oberon fanyalgása! Ölegette a hűgát és összecsókolta. Hátrasimitotta Miravelle haját a homlokából, és váratlanul zokogni kezdett.

– Vissza, hé! – parancsolta Rodrigo az ágyból. Összeütötte a tenyerét. – Hallottátok? Azt mondom, vissza! Oberon, nem hallottad, mit mondtam?

De az a kettő belefeledkezett a csókolózásba, és közben valamilyen idegen nyelven beszélgettek, falzettesen füttyögő szavakkal, amelyeket egyikünk sem értett. Quinn-nek leesett az álla, de Monát mintha egy cseppet sem lepte volna meg. Hát nem semmi volt az a látvány.

Rodrigo szempillantás alatt kipattant az ágyból, szétnyitotta a mobilját, és parancsokat vakkantott spanyolul. Aztán megrázta a telefont.

– Meghaltak mind – mondtam. – Megöltem őket.

– Miket beszélsz te? – A kellemkedés lefoszlott róla, az arca maga volt a düh. Kirántotta az övéből a pisztolyát, rám szögezte. – Te gorombáskodsz velem a tulajdon szobámban – mondta –, amit én nem fogok eltűrni.

Ráküldtem az erőt, hogy üsse ki a fegyvert a kezéből, csapja a jobb oldali falhoz. A pisztoly nagyot koppant a kövön, azután lehullott a padlóra. Rodrigo szeme nagyra nyílt, de egy cseppet sem ijedt meg ettől az erődemonstrációtól. Gyilkosan meredt rám, törte a fejét, hogy most minek is volt a tanúja, aztán Quinnt és Monát mérte föl.

Ezalatt a két táltos megnyugodott némileg, és most Rodrigót figyelték. Mona melléjük állt, Quinn mellém.

Pásztáztam a hotelt. Valaki járkált fölöttünk, de nem állapíthattam meg, hogy ember-e vagy táltos.

– Na jó, mit akarsz tőlem? – kérdezte Rodrigo. – Pénzt? Megölted az összes emberemet? Ezt tetted? Milyen okból? Ha a szigetet akarod, nem az enyém, úgyhogy viheted. Ma éjszaka úgyis el akartam jönni. Miravelle, menj már onnan!

Mennydörgés robajlott, és még valamilyen hang, amit nem tudtam hova tenni, amíg Rodrigo meg nem nevezte:

– A daráló! Elmennek nélkülem! – Kirohant az erkélyre. – Állj, az Isten verjen meg benneteket! – Ömlött belőle az átkok és szitkok spanyol

nagyáriája.

Pásztáztam. Két ember. Férfiak. Mi hasznunk lenne a szigetből a jövőben, ha engednénk megszökni őket? Megmarkoltam az erkély vaskorlátját, és elküldtem a Tüzet. Nem tudtam, hat-e ilyen messziről, de hát azt se tudja meg senki, ha felsülök. Testem megmerevedett az összpontosítástól, minden energiát belesűrítettem a tűzgolyóba, amely akkora erővel találta el a helikoptert, hogy az felborult. Tudatom minden részecskéjét beleadtam a gyújtásba. *Tűz!* A helikopterből lángok csaptak ki. Aztán felrobbant.

Jó messze volt tőlünk, de a szobában mindenki összerázkódott a hangra. A máglya bevilágította a szigetet.

Rodrigónak elállt a szava.

Szédelegve, izzadságban fürödve kapaszkodtam az erkély korlátjába. Hátraléptem, és megint elkapott az émelygés a gondolattól, hogy ezt én csináltam, hogy képes vagyok erre! Aztán megrohant az üresség, az értelmetlenség. Nem hiszek semmiben. Nem vagyok jó semmire. Meg kéne halnom. Mindez beleégett az agyamba. Nem bírtam szólni, nem bírtam mozdulni.

Quinn átvette a parancsnokságot. Hallottam magam mellett a metsző hangját.

– Na, öreg! – mondta Rodrigónak. – Most már nem száll fel nélküled. Tehetünk még valamilyen szívességet? Most pedig te mondd meg nekem: mit csináltál a párral a tetőlakosztályban? Mit csináltál azokkal, akiket Miravelle és Oberon anyának és apának hív?

Rodrigo lassan megfordult, és rám nézett. Gonosz szeme összeszűkül, szája eltorzult a haragtól. Felkapta a mobilját, és elkaffogott egy spanyol szóáradatot, amelyből egyetlen szót ismertem fel: Lorkyn.

Lépések az emeleten.

– Hmm, szóval még ő is él – mondta Rodrigo mögött Oberon.

– Ó, kérlek, kérlek! – csilingelte Miravelle. – Ha azért jöttetek, hogy megmentsetek, menjünk fel anya és apa szobájába! Nézzük meg őket! Rodrigo megígérte, hogy ott vannak, jégen vannak, menjünk! Nem lehet semmi bajuk, amíg jégen vannak! Kérlek, Oberon, kérlek! Még mielőtt idejön Lorkyn!

– Te hülye! – mondta Rodrigo. Szeme, amely mostanáig engem bámult

mereven, Monára és Quinnre villant. Hiába próbálta megfejtetni, kik vagyunk, és nem tudta, milyen szabályok szerint játsszon. Pisztolya nem volt, de még maradt egy kése a csizmája szárában. Mindenesetre most kétségbeesetten várta Lorkynt.

És Lorkyn nem is váratott magára.

Hallottuk, ahogy lesiet az emelet lépcsőjén. Hallottuk a lépéseit az erkélyen, és egyszer csak ott állt a lakosztály nyitott ajtajában.

Még mielőtt felfoghattam volna, mit látok, hallottam Oberon lemondó sóhaját. Mona keserűen fölnevetett.

A lény, mint várható, hat és fél láb magasra nőtt, bársony bőr feszült rugalmas, kisbabás húsán, mint ez ugyancsak elvárható. De az arca nem ovális volt, hanem kerek. Hihetetlenül szép, zöld mandulaszem, olyan sűrű pillák között, mintha műszempillát ragasztott volna, pedig ez valódi volt, sötétrózsaszín cseresznyeszáj, kicsi, határozott áll, és olyan fitos orrocska, akár egy kiscicáé. Monától örökölt vörös haja, amelyet hátrafésült sugárzó homlokából, és összetűzött a feje búbján, hosszú hullámokban ömlött a hátára.

Ujjatlan bőringet, ejtett övű miniszoknyát, hátul záródó, magas sarkú, fűzős csizmát viselt.

Hogy mi volt a meglepetés? A fegyverzete. Nemcsak pisztolyt hordott válltokban, de egy Kalasnyikovot is lógatott a vállán.

Szempillantás alatt felmérte a helyzetet, Rodrigo azért a biztonság kedvéért megeresztett egy újabb áriát, hogy öljön meg mindenkit, Oberont is beleértve, csak Mirabelle-t kímélje.

– Gyönyörűm, ha egy ujjal hozzányúlsz ahhoz a fegyverhez, hamuvá égetlek! – figyelmeztettem.

Oberont teljesen kifordította magából a düh.

– Te mocskos görény! – acsarkodott. – Te gyilkos árulója a Titkos Népeknek! – Egész testében reszketni kezdett, potyogtak a könnyei. – Egész idő alatt itt voltál velük, engem pedig hagytál rohadni abban a földszinti szobában! Te alattomos dög! – Előrántotta a pisztolyt, célba vette a hűgát.

Mona kitépte a kezéből a fegyvert.

– Angyali gyönyörűségem – mondta, és úgy remegett közben, mint a nyárfalevél –, ő most már védett példány. Majd Rowan Mayfair eldönti, mi legyen vele.

– Rowan Mayfair? – kérdezte Lorkyn puha, ironikus hangon. – Rowan Mayfair megtalálta ezt a szigetet?

– Lódd le őket! – rikácsolta Rodrigo angolul.

Lorkyn meg se moccant.

– És Rowan Mayfair vérvadászokat küld, hogy vigyenek el innen? – Hangjának selyme bizarr ellentétben állt a szándékaival. Mozgékony, kifejező arca volt. Beszéde suttogássá tompult. – Nem csoda, hogy apa beleszeretett ebbe az asszonyba, aki ilyen döbbenetes erőnek parancsol!

– Ó, nem is igaz, ő anyát szerette! – kiáltotta Mirabelle. – Kérlek, ne kezd elölről ezeket a régi, utálatos dolgokat! Oberon ismét szabad. Együtt vagyunk! Rodrigo, engedned kell, hogy együtt maradjunk!

– Lódd le őket! – sivitotta Rodrigo. Spanyol nyelvű szitokáradatot zúdított Lorkynre.

– Miért ne ezt öljük meg? – mutatott Rodrigóra Quinn.

– Lorkyn, hol van az anya és az apa? – kérdeztem. – Tudod?

– Jégen – felelte.

– Egészen pontosan hol? – kérdezte Mona fásult ingerültséggel.

– Kizárólag Rowan Mayfairrel vagyok hajlandó beszélni – felelte Lorkyn.

– Szépen kérlek, hadd nézzem meg őket! – kiáltotta Mirabelle. – Oberon, parancsold meg neki, hogy nyissa fel a tetőlakosztályt!

– Rodrigo, kétlem, hogy a továbbiakban is lenne okunk életben tartani téged – mondtam.

– Hadd lőjem agyon én! – mondta Oberon.

– Nem – mondtam. – Te fognád a pisztolyt, és agyonlőnéd Lorkynt.

Rodrigo őrjöngött. Megpróbált leugrani az erkélyről. Megtekertem a fejét a nyakán. Azonnal meghalt. Ledobtam a kőre. Elfeküdt egy vértócsában.

Mire megfordultam, Lorkyn háttal a falnak tapadt, a két karját szétvetette, mint akit megfeszítettek. Quinn csinálta vele, pusztá akarattal, mert Lorkyn a pisztolyáért nyúlt. Lorkyn kerekre nyitott szemmel, lenyűgöző hidegvérrel bámult Quinnre.

Mona úgy tanulmányozta, mintha szeretné megérteni, de sehogy sem akarna sikerülni.

Oberon gyilkos szemmel meredt a hűgára, és keservesen sírt. Mirabelle a bátyja vállára borult.

– Velük tartottál egész idő alatt! Mi voltál te? Rodrigo dicsőségének agytrösztje? Te, a te eszeddel, körmönfontságoddal? Hívhattál volna segítséget! Kijuttathattál volna minket innen! Rohadj meg azért, amit tettél! Miért csináltad?

A macskaarcú Lorkyn nem is felelt. Változatlan, szelíd kedvesség ült a vonásain.

Odamentem hozzá, gyengéden leemeltem a válláról a gépkarabélyt, és darabokra törtem. Elvettem a pisztolyát, belehajítottam a tengerbe. Kés is volt a csizmájában. Gyönyörű kés. Elvettem, a saját csizmámba csúsztattam.

Egy szót sem szólt. Elbűvölő szeme olyan türelmesen figyelt, mintha verset olvasnék neki.

Pásztáztam, de mindhiába.

– Vigyél az anyához és az apához! – parancsoltam.

– Egyedül Rowan Mayfairnek mutatom meg őket – mondta.

– A tetőlakosztályban vannak, jégen! – mondta Mirabelle. – Rodrigo mindig ezt mondta. Jégen. Gyerünk! Majd én mutatom az utat! Rodrigo mondta, hogy mikor felment a tetőlakosztályba, apa azt mondta: „Ne öljön meg minket, úgysem árthatunk maguknak. Tartson jégen, és dollármilliókért adhat el Rowan Mayfairnek és a Mayfair Gyógyintézetnek”.

– Jaj, kérlek! – esdekelt Oberon könnyek között. – Mirabelle, édesem, most az egyszer próbálj meg kevésbé idióta lenni! Nem jegelhetik őket a tetőlakosztályban. Én tudom, hol vannak. Tudom, hol kell lenniük. Ha le tudjátok fogni Lorkynt, megmutathatom az utat.

Siettünk, ahogy bírtunk. Quinn szorosan fogta Lorkyn karját. Oberon előrement a lépcsőn.

Megint az óriási konyha.

Két irdatlan ajtó. Hűtők? Fagyasztók? Az egyik rücskös a lakatoktól.

Nyomban letörtem őket.

Ahogy megritkult a fehér pára, beléptem, és a mögöttem világító lámpa fényében azonnal megláttam a padlón a fagyott holtakat.

Csukott szemmel, békés arccal, egymást átölelve feküdt előttem az őszülő halántékú, szálas, fekete férfi és a vörös hajú nő. Csupasz lábuk kilátszott a fehér vászonköntös alól. Két angyal a mesterséges tél

karmaiban.

Fagyott, ám egykor gyönyörű virágokkal hintették tele őket. Csak az arcukon nem volt virág.

Álltam, bámultam őket. A többiek az ajtóból lestek. Bámultam a padlóra fagyott fluidumokat, bőrüknek elszíneződött foltjait, ölelésük tökéletességét, mélységes csendjüket.

Mirabelle vékony hangon felsikoltott:

– Anya! Apa!

Oberon sóhajtott, elfordult.

– Hát erre jutott hosszú évezredek után, enfiainak és leányainak keze által – mormolta. – És ő is, mindnyájunk anyja, akinek ezer évig kellett volna élnie. Megkérdezhetem, ki viragozta fel őket? Te voltál, Lorkyn, árulója mindannak, amiben ők hittek? Neked kellett lenned. Te vacak renegát. Isten bocsássa meg neked, hogy békét kötöttél ellenségeinkkel. Netán magad vezetted ide őket kézen fogva?

Mona belépett az ajtó fényes négyszögébe.

– Ez az én lányom – suttozta. Semmi könny. Semmi zokogás. Éreztem, hogyan omlik össze benne minden remény, minden álom, maga a szeretet. Láttam arcán a keserű belenyugvást. Mirabelle sírt.

– Hát ilyen keménnyé fagyasztotta őket, mint a jég? Hát ezt tette? – jajongta. A tenyerébe hajtotta az arcát, és sírt, mint a záporosó.

Letérdeltem a pár mellé, és a férfi homlokára tettem a kezemet. Akár a kő. Nem éreztem semmiféle lelket. Bár mit tudhatok én erről? Ugyanezt tapasztaltam a nőnél is, aki üde, nordikus szépségében annyira hasonlított Monára.

Vigyázva kijöttem a fagyasztókamrából a melegre, és magamhoz öleltem Monát. Egész testében reszketett, de a szeme, amellyel behunyorgott a ködbe, száraz maradt. Igyekezett összeszedni magát.

– Gyere, Mirabelle, drágám! – mondta. – Zárjuk be az ajtót. Várjuk ki, hogy jöjjön a segítség.

– De ki segíthet? – kérdezte Mirabelle. – Lorkyn úgyis azt csináltatja velünk, amit ő akar! És a többiek mind elmentek!

– Lorkyn miatt ne aggódj – mondta Quinn.

Oberon undorral letörülte a könnyeit, majd ismét magához ölelte Mirabelle-t. Kinyújtotta a jobbját, hosszú, vékony ujjjaival megsimogatta Mona

lehajtott fejét, és őt is magához húzta.

Bezártuk a fagyasztó ajtaját.

– Quinn – mondtam –, hívd fel nekem az Első utcát, aztán add ide a kis telefont.

Quinn fél kézzel is ügyes volt. Úgy beütögette a jobbjaival a számot a mobilba, hogy közben egy percre sem lazult a fogása Lorkyn karján.

Lorkyn szelíd, álmatag arca semmit sem árult el. Oberon, miközben Monát és Miravelle-t ölelte magához, leplezetlen rosszindulattal meredt Lorkynra.

– Figyelj! – súgtam Monának.

Beleszóltam a mobilba:

– Lestat akar Rowannal beszélni Morriganról.

– Mid van nekem, Lestat? – válaszolt az ő mély, fátyolos hangja.

Elmondtam mindent.

– Milyen gyorsan tudsz idejönni?

Mona elvette tőlem a telefont:

– Rowan, lehet, hogy élnek! Lehet, hogy ez csak hibernáció!

– Meghaltak – mondta Lorkyn.

Mona visszaadta a telefont.

– Maradtok, amíg sikerül odajutnom? – kérdezte Rowan.

– Mi a sötétség gyermekei vagyunk, szerelmem – mondtam. – De azért, ahogy a halandóknál mondják: csipkedjétek magatokat!

Hajnali kettőkor szállt le a gépük. Épp hogy sikerült megállnia a hosszú kifutón.

Addigra Mona és én – Quinnt hátrahagytuk Oberon és Lorkyn őrzőjének – eltakarítottuk a szigetről az összes hullát, ami teljes két óránkba került. Bedobáltuk a falánk tengerbe a maradványokat, még a hátborzongató, füstölgő ronccsá égett helikoptert is. Undorító munka volt, ám a Karibi-tenger hatalmas hullámai gyorsan megbocsátották a tisztátalan áldozatot.

Épp mielőtt leszállt volna a Mayfair-gép, Mona és én felfedeztük Lorkyn héderjét. Hát ez tényleg luxuslakosztály volt, és a számítógép csakugyan be volt kapcsolva a világhálóba. Adatok özönét tárolta a bűnbandáról, és legalább tucatnyi helyen vezetett bankszámlákhoz biztosított hozzáférést. Még ennél is döbbenetesebb volt az orvosi információk sokasága: az a komolynak tűnő forrásokból letöltött számtalan

cikk a gyógyítás összes elképzelhető aspektusáról, a dietetikai dolgozatoktól az idegsebészen és a bypass-műtét szövvényes finomságain át az agydaganatok operálásáig. Annyi volt belőlük, hogy el se olvashattuk őket. És aztán megnyitottuk a Mayfair Gyógyintézet mappáját. Ott, azon a furcsa helyen, a vér és a misztérium pillérei között értettem meg igazán, milyen mérhetetlen vállalkozás a Mayfair Gyógyintézet, milyen sokarcú, vakmerő, ígéretes. Láthattam a kórház és a laboratóriumok alaprajzát. Láttam az orvosok névsorát, az osztályok, a programok, a kutatócsoportok listáit.

Lorkyn ráadásul még letöltötte azoknak a cikkeknek a tucatjait, amelyek az orvosi közlönyökben jelentek meg a Gyógyintézetről.

Befejezésül hatalmas anyagot találtunk magáról Rowanról: a karrierjéről, kutatási eredményeiről, a Gyógyintézet fejlesztésével kapcsolatos terveiről, kedvenc kutatásairól, nézeteiről, kezdeményezéseiről.

Ezt itt nem nézhettük át.

Úgy döntöttünk, hogy magunkkal visszük a mikroprocesszort. Tényleg nem volt választásunk. Oberonét is el kell majd vinnünk. Idegenek nem találhatják meg a tragédia nyomát.

Elsőnek Rowan és Stirling szállt le a gépről. Rowan farmert és egyszerű fehér inget viselt, Stirling tweed öltönyt. Rowan néma megrökönyödéssel fogadta a három táltos látványát.

Átnyújtottam Rowannak a két mikroprocesszort, amelyeket ő továbbadott egy asszisztensnek, hogy helyezze biztonságba őket a gépen. Lorkyn némán figyelte, mi történik. A tekintete ugyanolyan kifürkészhetetlen volt, mint Rowané, csak jóval gyengédebb, talán azért, mert az arca is puhább volt. Egyetlen szót sem szólt a várakozás ideje alatt.

Mirabelle sírt. Oberon, aki, miután leoldotta a kendőjét, és megkefélt a haját, olyan szédületesen jóképű lett, hogy arra nincsen is szavam, méltóztatott megtisztelni Rowant egy könnyed biccentéssel.

Aztán Rowan megkérdezte Monától:

– Hol vannak a holttestek?

Mintegy végszóra lejött a repülőgép lépcsőjén egy fehér kezeslábast viselő csoport. Hoztak magukkal valamit, ami leginkább óriási hálózásokra emlékeztetett. Volt náluk valamilyen más felszerelés is, amelyet se megfejtetni, se leírni nem tudok.

Visszamentünk a fagyasztóhoz.

Lorkyn egyetlen szóval sem tiltakozott, holott Quinn keményen szorította a karját. Gyönyörű nagy szemét akkor vette csak le Rowanról, ha egy-egy pillantást vetett Oberonra, aki változatlan gyűlölettel meredt rá.

Rowan ugyanolyan elővigyázatosan lépett be a fagyasztóba, mint én. Aprólékosan megvizsgálta a holtakat. Megérintette a padlóra fagyott folyadékot. Megvizsgálta a foltokat a holtak bőrén. Keze visszatért a fejükhöz, aztán félreállt, hogy a csapat elvégezhesse a munkáját, és felvihesse a tetemetek a gépre.

Monára nézett.

– Halottak – mondta. – Régen meghaltak. Valószínűleg rögtön az után, hogy lefeküdtek ide.

– Talán mégse – ellenkezett Mona kétségbeesetten. – Hátha kibírnak olyan hőmérsékletet is, amit mi nem. – Törékenynek, megviseltnek látszott fekete strucc tollas ruhájában. Szája reszketett.

– Elmentek – mondta Rowan. Nem kegyetlen volt a hangja, hanem ünnepélyes. Ő is a könnyeivel küzdött.

– Jaj, anya, jaj, apa... – Miravelle újból elsírta magát.

– A jelek kiterjedt oszlásra mutatnak – mondta Rowan. – Nem gondoskodtak az állandó hőmérsékletről. Nem fulladtak meg. Úgy aludtak el ahogyan a hóban szoktak az emberek. Valószínűleg nem fáztak a végén és békésen haltak meg.

– Ó, ez olyan szép! – mondta Miravelle szintiszta őszinteséggel. – Nem gondolod, Mona? Olyan nagyon szép! Lorkyn, drágám, nem gondolod, hogy ez nagyon kedves?

– Igen, Miravelle szívem – felelte halkan Lorkyn. – Most már ne bánkódj miattuk. Megvalósult, amit akartak.

Olyan régen nem beszélt, hogy megdöbbsentett hangjának melegsége.

– És mit akartak? – kérdeztem.

– Azt, hogy Rowan Mayfair tudjon a sorsukról – felelte higgadtan Lorkyn. – Hogy ne tűnjön el a Titkos Nép.

Rowan sóhajtott. Kimondhatatlanul szomorú volt az arca.

Kitárta karjait, és átterelt mindenkit a konyhába, úgy, ahogyan az orvos a halott ágya mellől távolítja el a hozzátartozókat.

Kiléptünk a meleg éjszakába. Az erőszaktól és könnyörtelenségtől

megtisztított táj békésen adta át magát a hullámok és a szellő ritmusának.

Elfordultam a kivilágított épületektől. Ismét végigpásztáztam a sötét, hatalmas őserdőt, hogy nincs-e benne ember vagy táltos. Olyan sűrű volt az állatok és növények szövedéke, hogy semmiféle teremtményt nem érzékelttem.

Beteg és üres volt a lelkem. Ugyanakkor mérhetetlenül nyugtalanított a három táltos. Mi fog történni velük?

Elrohant mellettünk a csapat, hogy minél előbb feljussanak a fagyott tetemekkel a repülőre. Lassan ballagtunk utánuk a betonon a fémlépcsőhöz.

– Tényleg ezt kérte apa, hogy lefagyasszák? – kérdezte Oberon. Minden gögje lehullott róla. – Önként ment ebbe a halálba?

– Rodrigo mindig ezt mondta! – felelte Mirabelle, aki most éppen Stirling ölelő karjaiban ontotta keserves könnyeit. – Nekem apa azt mondta, bújjak el a rossz emberek elől, úgyhogy nem voltam mellette. Csak másnap találtak rám. Lorkyn és én együtt bujkáltunk a kis házban a tenispálya mellett. Nem láttuk, mi történik. Soha többé nem láttuk apát és anyát.

– Nem akarok fogolyként felszállni a repülőgépre – mondta Lorkyn nagyon udvariasan. – Továbbá szeretném tudni, hova megyek. Számomra tisztázatlan, ki rendelkezik itt. Dr. Mayfair, megmagyarázná, kérem?

– Lorkyn, téged nagyon megviseltek az aggodalmak – felelte Rowan ugyanolyan udvariasan, mint ahogy Lorkyn szólt hozzá.

Belenyúlt a nadrágja zsebébe, kihúzott egy fecskendőt. Lorkyn iszonyodva hőkölt, de hiába vergődött, mert Rowan beleszúrta a tűt abba a karjába, amelyet Quinn fogott. Lorkyn megrogyant, miközben Quinn karját karmolászta, aztán összeesett, és behunyta macskaszemét.

Oberon jeges mosollyal figyelte.

– Inkább a torkát kellett volna elvágnia, dr. Mayfair. – Felvonta a szemöldökét. – Tulajdonképpen én is eltörhetem a nyakát, ha lesz olyan kedves engedélyezni.

Mirabelle kifordult Stirling oltalmazó karjaiból, és felháborodottan nézett a bátyjára:

– Nem, nem, nem, nem tehetsz Lorkynnal ilyen szörnyűséget. Nem Lorkyn hibája, hogy ilyen okos! Oberon, nem bánthatod őt, most nem!

Mona epésen fölnevetett.

– Úgy látom, Rowan, megvan a mintapéldány – mondta gyöngye hangon.

– Kösd rá minden gépezetre, amelyet ismer a tudomány, boncold elevenen, fagyaszd le szeletenként, indítsd be nála a laktációt, hogy fejhesd a csodálatos táltostejet!

Rowan olyan dermesztően nézett rá, hogy nem is tudom, hallotta-e ezeket a szavakat egyáltalán. Felkiáltott a gépre, hogy jöjjenek le segíteni.

Az alvó Lorkynt rátették egy hordágyra, lekötözték, majd felvitték a lépcsőn.

Stirling követte őket Miravelle-lel, aki még mindig apát és anyát siratta.

– Bár telefonált volna apa Rowan Mayfairnek, rögtön akkor, amikor eszébe jutott! De anya olyan féltékeny volt! Tudta, hogy apa Rowan Mayfairt szereti. Ó, bár ne hallgatott volna rá apa! Így most már csak hárman vagyunk a Titkos Népből!

Rowan meghallotta ezeket a szavakat. Előbb rám nézett, aztán Monára. Mona is hallotta őket: abból lehetett látni, ahogy sötéten Rowanra villantja a szemét. Rowant is elborította a sötétség.

Oberonról meg lehetett volna mintázni a lezserséget, ahogy a testsúlyát az egyik lábára helyezve, hüvelykujjait a farmerja hátsó zsebébe akasztva ácsorog, és apróra felméri magának Rowant. Óriási nagy szemgolyóján ismét félárbocra engedte a pilláit, és az arca még mindig nedves volt a könnyektől. Hátraszegte a fejét.

– Ne is mondja – kezdte affektáltan elnyújtott hangon –, azt akarja, hogy szálljak fel én is a gépre, és térjek vissza magával a Mayfair-mirákulumok intézetébe.

– Hova máshova akarsz menni? – kérdezte Rowan olyan flegmával, ami méltó volt a táltoséhoz. – El akarod hagyni Miravelle-t és Lorkynt?

– Rowan a rokonod – mondta Mona a türelmetlenségtől görcsösen feszült hangon. – A családhoz tartozik, Oberon. Ő majd vigyáz rátok. Ha van egy csepp eszed, azt használd villás nyelved helyett, felszállsz a repülőgépre, és tisztességesen viselsz. Talán még arra is rájöhetsz, hogy páratlanul nagyszívű emberek hihetetlenül gazdag klánjához tartozol.

– Meghat a derűlátásod – mondta Oberon foghegyről. – Téged is nyilván e páratlanul nagyszívű klán iránti szeretetteljes ragaszkodásod vett rá, hogy megszökjél két vérvadással, és engedd, hogy magukhoz hasonítsanak.

– Oberon, én szabadítottalak ki – mondtam. – Így van?

– Kezdődik már! – forgatta a szemét. – Szent Juan Diego szerelmére viselkedjek illedelmesen Rowan Mayfairrel, az egyetlen emberi lénnel akit apa igazán szeretett, és ne nyomjam ki az első adandó alkalommal Lorkyn szemét a hüvelykujjammal, és tartózkodjak a még ennél is kéjesebb kegyetlenkedésektől?

– Pontosan – mondtam. – Működj együtt Rowannal minden téren. Semmit sem veszíthetsz vele. Továbbá ne ugorj rá Miravelle-re, és ne csinálj neki gyereket. Oké? Ha pedig mégis kísértésbe esel, emlékezz Szent Juan Diegóra.

Oberon kurtán fölnevetett, az égnek lökte a két kezét, leengedte őket, kifordította a tenyerét, majd fölment a lépcsőn a nyitott ajtóhoz.

– Jó kis szent lehet – dünnyögte Rowan.

– Szállj be – mondtam. – Oberon elmesélheti a többit.

– Állj, elfelejtettem a szobrot! – rikoltotta Oberon a lépcső tetején. – Hogy tehettem ilyet?

– Ígérem, hogy elhozom neked – mondtam. – Mellesleg Mayfairék megvesznek neked mindent, amit akarsz. Menj be a gépbe!

Oberon engedelmeskedett, aztán mégis előbújt ismét.

– De ne felejtse el, ehhez a szoborhoz kapcsolódik a csoda! El kell hoznod!

– Nem óhajtom itt felejteni – biztosítottam. Oberon eltűnt.

Már csak Rowan maradt, Monával, Quinn-nel és velem.

– Most hova mentek? – kérdezte.

– Blackwood Farmra – felelte Quinn. – Mi hárman összetartunk.

Rowan rám nézett. Még soha, senki nem nézett rám úgy, mint Rowan. Bólintott.

Megfordult, hogy elmenjen, aztán visszafordult, és átölelt, kezembe adva életének melegén pulzáló bokrétáját. Bennem összeomlott minden gát.

Úgy csókolóztunk, mintha senki se látna, addig csókolóztunk, amíg külön kis nyelve lett a csókjainknak. Melle forrón tapadt a mellemre, én a szememet lehunyva markoltam a csípőjét, az elmém most az egyszer hallgatott, mintha a testem parancsolt volna csendet neki, vagy annyira előntötték az érzékek, hogy nem tudta megmondani, mit tegyek. Végül Rowan elengedett, én pedig elfordultam. A vérszomj megbénított. A vágy megbénított. És akkor egyszer csak előntött a szerelem, a tiszta szerelem.

Mozdulatlanná merevített a felismerés. Tiszta szerelem. Váratlanul és akaratlanul össze kellett kötnöm azzal a szeretetettel, amelyet Patsy kísértete iránt éreztem, amikor megcsókoltam a mocsár szélén. Tiszta szerelem.

Elmém visszaszáguldott az elmúlt évszázadokba, mint mikor a lelkiismeret vadászik a bűnre, ám ez most a tiszta szerelem pillanatait kereste.

Láttam azt a keveset, ami megadatott, csendesnek, titkosnak, csodálatosnak. Csodálatosak voltak, még ha nem is tudott róluk, akit szerettem, mert az a csodálatos, hogy egyáltalán szerethetünk –

Láttam egymás karjaiban Asht és Morrigant, ahogy gomolyog belőlük a fehér pára. A tiszta szerelem jelképe.

A tudat megtört. Quinn elterelt a bömbölő sugárhajtású motorok közeléből. Lementünk a betonról.

Hallgattunk a zúgásban, vártuk, hogy felszálljon a gép. Végül puhán elvált a kifutó betonjától, és eltűnt a fellegekben.

Ki fejtheti meg ősi titkát az Antilláknak, ahova ez a szigetcske tartozik? A legszebb része a földnek, mégis gyilkos legendákat terem a véráztatta föld.

Mona a tengert nézte. Szellő emelgette sűrű vörös haját. Szeméből elfogytak a könnyek. Olyan volt, akár a megtestesült gyász.

Most már megteheti az első lépést? Most már nekivághatsz, tökéletes vámpírom?

Közelebb húzódtam. Nem akartam megzavarni a gyászában, de ő értem nyúlt a bal kezével, magához húzott, nekem dőlt.

– Ez volt az én keresésem – mondta a semmibe révedve –, ez volt az én álmom, az álom, amely átugrott a Sötét Vérbe – az álom, amely átvitt előtte minden szenvedésen.

– Tudom – mondtam. – Megértelek.

– Hogy rátalálok az én Morriganomra – mondta. – Hogy tanúja lehetek a boldogságuknak, viszontláthatom őt kergeségének teljében, megint végigbeszélgethetjük az éjszakákat, megcsókolhatjuk egymást, életünk összeér, aztán elválnak. És most... ez a rommező.

Hallgattam egy kicsit, mert tisztelni akartam a bánatát. Majd azt mondtam:

– Azért sokáig éltek boldogan. Oberon is mesélte. Évekig élhették a Titkos Nép életét. – Igyekeztem elsorolni mindent, amit Oberontól hallottunk.

Lassan bólintott. Nézte a langyos, békés tengert. Nem hatott rá.

– Hagyniuk kellett volna, hogy segítsünk! – suttogta. – Michael és Rowan segített volna! Ó, ezt az örülséget! Ha belegondolok, hogy Ash azért nem telefonált, mert Morrigan nem engedte! Mert féltékeny volt! Ó, Rowan, Rowan!

Megtartottam magamnak a gondolataimat.

– Gyere haza Blackwood Farmra – nógatta Quinn. – Böven van még időd, hogy gyászolj, aztán pedig megismerhesd Miravelle-t, Oberont, akár még Lorkynt is.

Mona a fejét rázta.

– Nem – mondta. – Ezek a táltosok nem nekem valók, most még nem. Miravelle tiszta, éteri lény, de hiányzik belőle az én tüzem, vagy az anyja tüze. A lánc máris megszakadt. Morrigan elnyűtte a szenvedés. Majd ők vigyáznak Miravelle-re. Szegény, szelíd teremtes, kimentett hajótöröttje egy öslény és egy mutáns egyesülésének! Én semmit sem adhatok Miravelle-nek. Oberon nekem túl sötét, és ugyan mit adhatnék neki? Előbb-utóbb megöli Lorkynt, nem gondoljátok? Ugyan mivel fogja indokolni Rowan hogy megtartja Lorkynt? Nem az én gondom. Nem fájdtom velük a fejemet. Veletek akarok lenni, mert ti vagytok az én népem.

– Ne próbálj most dönteni ebben a dologban – kértem. Annyira sajnáltam! Ám égette a szívemet a szorongás Rowanért is, akire ilyen feladatok várnak.

– Maharet egyértelműen megmondta – folytatta ugyanazon a megtört hangon. Nem nézett se Quinnre, se rám. – Itt az történt, amit a természet akart. Elkerülhetetlen volt.

– Talán igen, talán nem – vélte Quinn. – Mindenesetre vége. Megfordultam, ránéztem a távolban a villanyfényben úszó palotára.

Néztem a kérkedőn kivilágított part mögött az őserdőt, magasba szökkenő szikláival. Pásztáztam. Éreztem a vadon apró bestiáit, a tamarindusfákat, a madarakat, talán egy vadkant is a sűrűben, de ebben nem lehettem biztos.

Magam sem tudom, miért nem volt kedvem eljönni.

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

Dzsungelekben akartam barangolni. Sűrűk a dzsungelek, ahol még nem jártam. Csak ez most nem az arra való idő volt.

Búcsút intettünk a szigetnek. Quinn magához ölelte Monát, aztán fölszállt a fellegekbe.

Visszamentem szeretett szentem szobrocskájáért, majd hamarosan útban voltam én is Blackwood Farm menedéke felé.

27

Megálltam a lakásomnál, ledobáltam magamról a bőrruhát, levendulalila inget, bordó nyakkendőt, háromrészes fekete vászonöltönyt, tiszta cipőt vettem, célba vettem Blackwood Farmot, rávetődtem Queen néni ágyára, és mélyen elaludtam.

(Szent Juan Diego mellett állt az éjjeliszekrényen.)

Homályosan emlékszem Monára, aki bejött napfelkelte előtt, és elmondta, hogy e-mailben beszámolt „a titokzatos Maharetnak” az egész eseményről.

– Bravó! – mondtam. – Szeretlek. Most pedig mars ki!

Alkonyatkor, ébredés után megtudtam, hogy itt van nálunk Stirling Oliver. Együtt vacsorázott Nashel és Tommyval, akik a korai esetébéd után bementek New Orleansba, most pedig engem vár a nádbútorokkal berendezett, keleti teraszon.

Sírni tudtam volna, annyira megvigasztalt Blackwood Farm és a halandók gyanútlanlansága. Aztán mégse sírtam. Tettem egy kört a nagy szobákban, Julien kísértete sehol. Hogyhogy nem zargat? Akármilyen okból tette, én csak örültem neki. Innen Blackwood Farmról távolinak tűnt Szt. Ponticus szigete, és mintha csak képzeltem volna az éjszaka rémségeit.

A Káprázatos Kettős még nem jelentkezett.

Fogtam Szent Juan Diego szobrát, és kimentem a házból.

A keleti teraszt Quinn rendeztette be azokkal az ódon kosárfonott bútorokkal, amelyeket tizenéves korában talált Blackwood Farm padlásán, majd felújította őket. A terasz nagyon kedves és hangulatos lett tőlük.

A fényszórókat nem kapcsolták fel, mindössze két viharlámpa

hunyorgott. Stirling övvel átfogott, könnyű kabátot viselt, és cigarettázott. Könnyű szellő borzolta gondosan nyírott, szürke haját, egyébként maga volt a méltóságteljes önérték. Továbbá ő volt az a halandó, akivel olyan fesztelenül diskurálhattam, mintha nem is lennék szörnnyeteg.

Leültem vele szemközt a székbe. Szent Juan Diegót úgy tartottam hogy ne látsszék.

Megint éreztem a levegőben az őszt. Már belenyugodtam. Beszívtam a friss, tiszta szellőt, néztem a gyöngyház felhőket, és a félelmetes, apró csillagokat, amelyek hamarosan előbújtak a felhők között.

– Ne kíméljen! – biztattam Stirlinget.

– Nos tehát! – Úgy ragyogott a szeme, mint egy fiatalé. – Mihelyt a körülmények lehetővé tették, a mieink repülőgépe leszállt a szigeten, begyűjtötték az Oberon által leírt félemeleti könyvtárból az összes laptopot és számítógépet, a Titkos Nép hátrahagyott nyomát, amelyet Oberon szeretett volna megmenteni, és már éppen távozni készültek, amikor befutott egy csónakrakományra való kétes karakter. Minket is kísért öt-hat, mondjuk úgy, zsoldos, természetesen nem tagjai a Talamascának, de feltétlenül hűséges híveink, úgyhogy egyfajta tárgyalásra került sor. A kétes karakterek bölcsebbnek látták, ha távoznak, méghozzá igen gyorsan. Ki merném jelenteni, hogy belátták, miszerint az ő idejük a szigeten véget ért. Repülőgépünk minden baj nélkül felszállt, hála katonáink határozott fellépésének és meggyőző erejének.

Ezalatt a Mayfair és Mayfair ügyvédi iroda felgöngyölítette a sziget történetét: volt egy Elveszett Paradicsom Üdülőközpont, amely átszállt a Titkos Sziget Rt.-re. Egyetlen igazgatósági tag és részvénytulajdonos Ash Templeton. A részvénytársaság New York-i ügyvédjei értesítettek más ügyvédek, akik ugyancsak értesítettek más ügyvédek: ez utóbbiak voltak Ash igazi vagyongazdái.

Ők délután érkeztek repülőgéppel. Látták Ash holttestét a Mayfair Gyógyintézetben. Felolvasták négy éve kelt végrendeletét, amelyben mindenét Michael Curryre és Rowan Mayfairre hagyja, elkülönítve egy bizonyos összegű letétet a gyerekeinek. Akkor már sok éve múlt, hogy Ash távozott New Orleansból Morrigannal. A végrendelethez egy levélköteget is csatoltak. „Halálom vagy cselekvőképtelenségem esetén ezt adják át Michael Currynek és Rowan Mayfairnek.” Át is adták nekik.

– Nem nagyon értem – jeleztem.

– Ash tett óvintézkedéseket – mondta Stirling. – Tudta, hogy a Titkos Nép bajban van. Csak az volt a baj, hogy nem elég gyorsan lépett. A kapcsolat mindig is szórványos volt. A vagyonkezelők nem ismerték a Titkos Nép lakcímét, nem ismerték a neveket. Az összeköttetés két éve végképp megszakadt. Ash adhatott az egyik cégnek valamilyen ütemtervet és kijelölhette a követendő eljárást: „Ha nem adok hírt magamról hathavonta stb.”

– Aha – válaszoltam. – Tudják, mi lehet a levelekben?

– Amennyire a Michaeltól hallottakból megítélhetem: udvarias intések, feljegyzések és kérések, hogy Rowan, Michael és a Mayfair család vigyázzon a gyerekeire. Ash roppant gazdag volt. A pénzt lényegében Rowan és Michael kapja, hogy kezeljék Oberon, Lorkyn és Mirabelle nevében. Ez nem jelent gondot. Nem tudom, magát tájékoztatták-e, mekkora összegekkel gyarapította Rowan és Mona a Mayfair-vagyont? Rowan benne van abban a bizottságban, amely befekteti a gyógyintézeti alapítvány tőkéjét, és általános vélekedés szerint körmönfont ügyességgel forgatja a pénzt. Szóval azt próbálom elmondani, hogy a Mayfair-vagyon egyre nő, függetlenül a gyógyintézet költségeitől, amely mindenféle adományt kap, abban pedig ne kételkedjék, hogy a Mayfair és Mayfair agályosan betartja Ash végakarátát.

– Gondolja, hogy tartozik nekem ezzel a magyarázattal? – kérdeztem.

– Bizonyos értelemben igen – mondta. – Maga mentette meg a táltosokat, és természetesen ezt így közölheti Monával, ha szóba kerül a kérdés. Bízom benne, hogy szóba fog kerülni.

Bólintottam.

– Ha már a témánál tartunk, megkérdezhetem, hogy maga miből él?

– Vérből – feleltem.

– A pénzügyi részére értettem.

– Stirling, nézze meg a krónikákban és a saját aktáikban. Éhenkórász halhatatlanok csak a B-kategóriás filmekben szerepelnek. Akkorra vagyonom van, hogy azt se tudom, mit kezdjek vele. Párizsban és New Yorkban kezelik halandók, akik hangról ismernek. Ha lerongyolódom, kizárólag azért teszem, mert olyan a lelkiállapotom.

– Lélegzetelállító! – mondta.

– Folytassa, mi történt – szólítottam fel.

– Nos, Rowannak annyi dolga van a laboratóriumban a két holttesttel, hogy jóformán meg se nézte a leveleket. Michael most olvassa őket, és később majd megmutatja nekem.

Természetesen a Talamasca átadta a hajnali rajtaütésben begyűjtött valamennyi számítógépet a Mayfair családnak, mert azok Ash végrendelete értelmében Rowan és Michael tulajdonát képezik. Nem tehattünk mást. Később talán engedélyezik, hogy tanulmányozzuk az anyagot.

– Tett valamit a Mayfair és Mayfair a sziget érdekében, hogy távol tartsák tőle a drogcsempészeket?

– Kapcsolatba léptek a környék összes rendőrségével, de ez elég bonyolult kérdés. Felajánlottuk, hogy visszaküldjük a zsoldosainkat. Ezt esetleg elfogadhatják. Már odaküldtek valamilyen magánjellegű őrző-védő testületet. Meg egy takarítóbrigádöt. A jacht és a repülőgép is Ashlaré volt. Erre a Rodrigóra pedig, akit volt olyan kedves kiiktatni, régóta vadászott a DEA¹⁸. Erről akkor tájékoztatták a családot, amikor védelmet.

– Hmmm... – Zavart az a sziget. Az a rengeteg erdő. Bár szakítottam volna időt, hogy bejárjam a dzsungelt! – Hol vannak a táltosok?

– A rövidített változatot kéri, vagy a hosszút?

– Viccel?

– Nos, Mirabelle és Oberon a délelőttöt és a kora délutánt az Első utcai házban töltötte, Dolly Jean és Tante Oscar társaságában – mondta Stirling.

– Az valami elképesztő volt. Időnként azt hittem, hallucinálok. Mint megtudtam, Tante Oscar évek óta ki sem mozdult a lakásából, ami ott van a Francia Negyedben. Emlékszik még, hogy három-négy réteg ruhát visel?

– De mennyire hogy emlékszem! – mondtam. – Azonkívül gonosz pletykákat terjeszt rólam. Megreguláznám, de ha csakugyan elmúlt száz, még szívrohamot kapna ijedtében.

– Egy jó pont. Mikor Dolly Jean felhívta a híres hűtött telefonon, beleegyezett, hogy eljön az Első utcába, ha elküldik érte az autót, és ott töltötte a délutánt Dolly Jeannel és Michaellel. Hol ők traktálták mesékkel a

¹⁸ DEA: Drug Enforcement Agency, azaz kábítószerellenes ügynökség kérték a szigetnek. A család nem működött együtt a DEA-val, és nem fordult hozzájuk. Szigorúan a maguk szakállára intéztek mindent.

„járó babákat”, hol azok őket. Mindenesetre Michael és én az egészet felvettük az utókor számára. Mirabelle nagyon megrendült a két öregasszonytól, Oberon viszont valóságos hisztériába esett tőlük. A legmulatságosabb lényeknek tartotta őket, akik valaha éltek a föld hátán. Toporzékolt, az asztalt csapkodta.

Hogy az micsoda egy gyülekezet volt, engem megbabonázott már a látványuk is. Főleg Tante Oscar. – Stirling megszívta a cigarettáját. – Csakugyan legalább három-négy ruhát viselt a róka galléros, barna kabátja alatt, hozzá fekete kalapot rózsákkal, apró fátyollal, és akkora szeme van, mint két tojás! Jobb kezén olvasóval lépett be a házba, egyfolytában hányta a keresztet, és bűbajos tizenkét éves fiúk csapata kísérte fel a márványlépcsőn az ebédlőbe. A fiúk rögtön felfedezték az úszómedencét, és mikor felajánlották nekik, hogy próbálják ki, boldogan éltek az alkalommal. Talán még most is pancsolnak. Vélhetőleg sose jártak még uszodában.

Stirling elnémult.

Megjelent a Káprázatos Kettős, mindketten szafárizubbonyban, khaki nadrágban. Quinn nyitott inget, Mona olajzöld garbónyakú pulóvert vett hozzá, ami frappáns ellentétben állt a korábban viselt alkalmi ruháikkal.

Sápadtak, kissé nyűzottak voltak. Enniük nem kellett, hála az éjszakai dínomdánomnak, de a sötét kaland eléggé elapasztotta az energiájukat. Quinn olyan volt, mintha koplalna. Mona sérültnék, betegnek tűnt.

Egy pillanatra átsejlett az arcán az a sovány haldokló, akinek először láttam. Megijedtem tőle.

Puszik és ölelések Stirlingnek, aki felállt a tiszteletükre.

Megragadtam Mona kezét, aki lehajolt, hogy szájon csókoljon. Éreztem benne a lázat, mintha a test most emésztene meg a múlt álmait. Szemére hamuszín bánat borult.

Ahogy ledobta magát az egyik fonott székbe, és felpolcolta a lábát az asztalra, rögtön a tárgyra tért.

– Rowannak mostanra tudnia kell, élnek-e vagy meghaltak – mondta.

– Meghaltak, drágám! – mondta Stirling. – Ehhez nem fér kétség. Míusz negyven fokon tartják őket, Rowan rájuk kapcsolta az összes monitort, amit csak ismer. Nincs bennük élet, csak a szövetek, a vér és a csont aranybányája, amelyet Rowan meg akar vizsgálni.

– Ja, igen, ja, persze – hadarta fojtottan Mona. Behunyta szemét. Borzasztóan összetörtnek látszott. – Ujjonghat az örült tudós.

– Mi van a méreggel? – kérdeztem. – Oberon azt mondta, hogy Asht és Morrigant lassan mérgezték meg a lázadó gyermekek.

Stirling bólintott.

– Többfélét kimutattak a vérükben és a szöveteikben. Kaptak arzént, patkánymérget és még valami ritka vegyszert, amely az izmokat támadja, akkora adagokban, hogy egy is megölte volna a közönséges halandót. Egyébként ez kényes kérdés, mert kaphattak más mérgeket is, amelyeknek nem marad nyoma a szervezetben. Rengeteg nyugtatót is találtak bennük.

– Gonosz Silas – suttogta Mona.

– Mesélt még valamit Miravelle vagy Oberon a Titkos Nép életéről? – kérdezte Quinn. – Szerintem minél többet hall róla Mona, annál jobban fogja érezni magát.

– Ott egye meg a fene az egészet – morogta Mona.

Stirling szelíden folytatta:

– Igen, sokat meséltek mindketten. De hallottunk róla a New York-i jogászok némelyikétől, Ash képviselőitől is. Négy évig volt nagyon szép életük, amíg ez a gazember Rodrigo el nem foglalta a szigetet. Oberon hatalmas élvezettel részletezi utazásaikat és tanulmányaikat. Miravelle egyre jobban visszagyerekesedik. Oberon kezd türelmetlen lenni hozzá.

– Most hol vannak? – kérdezte Quinn.

– A Mayfair Gyógyintézetben. Rowan ma este mindkettőt fölvetette vizsgálatra.

– Ó, isteni! Ők pedig beleegyeztek! – mondta Mona. – Hogyhogya nem gondoltam erre? A két halott nem elég! Azonnal meg kell kapnia az élöket is! Ez Rowan. Mondta-e, hogy kissé idegsokkosnak látszanak szegény gyerekek? Vagy csak beléjük nyomott valamit, aztán feldobta őket a hordágyra? Szeretnék óvast emelni lelkiismereti megfontolásokból, de nincs bátorságom hozzá, úgyhogya hagyjuk eltűnni őket a Mayfair Gyógyintézet laboratóriumaiban és titkos tárnáiban. Ég veled, édes Miravelle! Látlak-e még valaha? Ég veled, viperanyelvű Oberon, ne haragíts meg túl sok ápolónőt a mérgezett megjegyzéseiddel, mert meg tudják keseríteni az életedet. Különben ki vagyok én, a vérgyermek, és miféle kiváltságra hivatkozva akarnám látni ezeket az időből kizökkent

csodabogarakat, ha csak azért nem, hogy rászabadítsam őket a hétköznapi világára, ahol kétségtelenül áldozatul esnének Rodrigo drogcezárnak valamelyik alattomos alteregójának!

– Mona, Mirabelle-t és Oberont nem fogják itt tartani – mondta Quinn. – Ezt magunk is elintézhetjük. Rowan nem fogja börtönbe zárni őket. Már megint ok nélkül teszed ellenségeddé Rowant. Ha akarod, most rögtön indulhatunk a Mayfair Gyógyintézetbe, és valószínűleg láthatjuk is őket. Senki sem akadályoz meg benne.

– Mit hallok! – mondta Mona ványadt, affektált mosollyal. – Azt gondolod, ismered Rowant, holott nem ismered Rowant. Ez a mi szeretett főnökünk ugyanúgy rabja lett sötét ígézetének, mint Ash Templeton, aki lemondott róla fájának kedvéért, majd pedig nem mentette meg őket, mert Morrigan féltékeny volt Rowanra. Ó, sötétség, ó, sanyarú sötétség! Lestat, megtaláltad már jégszívét?

– Úgy használod Rowant, mint egy villámhárítót – jegyezte meg Quinn józanul. – Most milyen indokkal gyűlölsz? Azért, mert megállapította, hogy Ash és Morrigan halott? Lestat is megmondta, hogy azok. Felejtsd el. Lépj túl rajta.

Mona a fejét rázta, és hadart:

– Hol a virrasztás? Hol a temetés? Hol vannak a virágok? Hol a család, az összecsókolózó rokonok? Beteszik Asht és Morrigan a családi sírboltba?

Odanyúltam, megfogtam a kezét.

– Mi szükségük nekik a virágokra vagy a csókokra, Ophelia? – kérdeztem halkán. – „Hogy egy ifjú leány esze csak oly halandó, mint ősz ember élte!” Maradj csendben, szépségem.

Ő is Shakespeare-rel válaszolt:

– „Bánat, levertség, a pokol maga önála mind kellelme változik.”¹⁹

– Ne! Gyere vissza! Kapaszkodj meg!

Behunyta a szemét. A csend nyúlt. Mona kapkodta a levegőt.

– Stirling, mesélje el neki, hogy volt – mondtam óvatosan. – A komikus részeket mondja.

A két idézet Arany János fordításában

– Hát – kezdte Stirling – ha szabad így fogalmaznom, Mirabelle-t és Oberont mindenképpen kórházkésszé tette az a délután Tante Oscar és Dolly Jean társaságában, akik ontották magukból a meséket a mocsári járó babákról. De azt hiszem, Michael Curry is örült, mikor elmentek.

– Nem is próbáltak kiszökni a házból? – kérdezte Mona.

– Örök veszik körül – vallotta be Stirling. – Különben is, Mona, ki engedhetné ki ezeket őrizet nélkül az emberek közé? Igen, a Titkos Nép bírta valami öt évig, Oberon és Mirabelle igazi tündérmeséket meséltek róla, hogy milyen életük volt apával és anyával, de akkor is eleve hibás volt az alapkoncepció. Silas lázadása két évig tartott. A Rodrigo-féle megszállás újabb két évig. Ennyit tudunk mostanáig.

– No és mi fog történni velük? – kérdezte Mona.

– Oberon feltétlenül rábízta magát Rowanra, és miután megismerte Michaelt, bejárta az Első utcai házat, és kacagtató eszmecserét folytatott Tante Oscarral és Dolly Jeannel, gondolom, ugyanerre fogja buzdítani Mirabelle-t is. Talán úgy mondhatnám, hogy Oberon összekötötte magát a Mayfair Gyógyintézettel, és hozzákötötte a húgát is. Így állnak a dolgok.

– Lorkynról semmi hír? – kérdeztem.

– Nem – felelte Stirling. – Az égvilágon semmi. Egyedül Rowan tudja, mi történik Lorkynnal. Michaelnek fogalma sincsen róla.

– Ó, ez csodálatos! – mondta Mona keserűen, remegő szájjal. – Vajon élve fogja felboncolni?

– Hagyd abba! – mondtam halkán. – Lorkyn szennyes a fajtája véréből. Rodrigo cinkosa volt. Rodrigo megölte Asht és Morigant. Úgy kell neki!

– Ámen! – mondta Quinn. – Ritkán láttam rémítőbb teremtményt ennél a Lorkynnal. Mit kéne csinálnia vele Rowannak? Netán adja át a kábítószer-ellenes kommandónak? Gondolod, hogy Lorkyn nem lépne meg tőlük? Rowan igazságszolgáltatása fölötte áll a törvénynek, akárcsak a mienk.

Mona csak rázta a fejét. Percről percre betegebnek látszott.

– No és Michael? – kérdezte. Hisztéria fűrészelt a hangjában, az arca fakó volt, a nézése kiélesedett a kintől. – Hol van ebben az én drága Michaellem? Sejtí vajon, hogy Rowan az ő háta mögött megbabonázta a nagy Lestatot?

– Ó, szóval erről van szó – mondta Quinn komoran. – Szóval te, a

gyerek, aki ágyba húztad Michaelt, és megszülted Morrigant, most Rowant leprázod néhány csókért? Nőj már fel, Mona!

– Quinn, te még sose mondtál nekem ilyen komiszságot – suttopta Mona, és úgy nézett, mint aki ölni tudna.

Stirling csak hüledezett. Én hallgattam.

– Igencsak alábecsülöd te Michael és Rowan szerelmét – mondta Stirling némileg érdesen. – Ne is tagadd. Bár beavathatnálak abba, amit bizalmasan közöltek velem. De nem tehetem. Legyen elég annyit tudnod, hogy Rowan teljes szívéből szereti Michaelt. Igen, nagyon megkísértette New Yorkban Ash Templeton. Ő akkor már nem tudott szülni, és ott volt az a bölcs halhatatlan, ki annyira megértette őt... de egy pillanatra sem engedett a kísértésnek. És most sem töri össze világának oszlopát senkiért.

– Így igaz – mondtam halkan.

Quinn odahajolt Monához, megcsókolta. Mona megbocsátóan viszonzta a csókot.

– Hol van most Michael? – kérdezte, kerülve a tekintetemet.

– Alszik – mondta Stirling. – Miután Rowan berohant, és talán kissé színpadiasan elragadta Oberont és Mirabelle-t, Michael belerogyott az emeleten az ágyába, és mélyen elaludt. Kétlem, hogy egy cseppet is jót tett volna a lelkiállapotának, amikor Tante Oscar távozás előtt jól belenézett a szemébe, és kijelentette, hogy „megátkozott ivadékoknak atyák”.

Mona haladéktalanul dühbe gurult. (De még az is jobb az örületnél.) Vörös gyűrűbe foglalt szeme könnyben úszott.

– Pont erre van szüksége Michaelnek! Hogy mer ilyeneket jóslgatni ez a banya! Fogadnék, hogy Dolly Jean azonnal ráharapott! Az ki nem engedne a horgas ujjai közül egy ilyen alkalmat!

– Hát igen – helyeselt Stirling. – Azt mondta Michaelnek, hogy az lesz a legjobb, ha felhinti az ágya körül a padlót sárga porral. Azt hiszem, Michaelnek ez volt az utolsó csepp a pohárban.

– Tudjátok – mondta Mona, akiben egyre magasabbra kúszott a hisztéria higánya, és ismét hadart –, örökösnői szép napjaimban, amikor cowboykalapban, sortban, bő ujjú ingekben lófráltam, repkedtem a család repülőgépén, dollármilliárdokra taksáltak, és torkig ehettem magamat fagylalttal, vásárolni akartam egy rádióállomást. Az egyik álmom az volt, hogy Dolly Jean kap tőlem egy műsort, hogy az emberek

betelefonálhassanak, és dumálhassanak vele a falusi életről és a falusi bölcsességről. Ó Evelynnek is akartam adni egy műsort –

– ...ismeri Ó Evelyn, ugye, Stirling?

– ... Lestat, Ó Evelyn mást se csinál, csak suttog –

– ... és díjat akartam kitűzni, amit az kapott volna, aki meg is érti. Úgy gondoltam, hogy majd suttogok fognak telefonálni, tudjátok, akik visszasuttognak neki úgy, ahogy Ó Evelyn suttog nekik. Lett volna egy óra suttogásunk, és nyerni lehetett volna rajta, hogy a fenébe ne? Aztán lett volna a Michael Curry órája, amikor lehetett volna telefonálni ír dalokról, meg mindenféléről, ami az ír Csatornánál történt, és Michael és a betelefonálók énekelhettek volna együtt. És természetesen nekem is lett volna egy műsorom a világgazdaságról és az új trendekről az építészetben és a művészetben – (sóhaj). Voltak terveim a család összes holdkórosának. Sose sikerült megcsinálnom, túlságosan beteg lettem. De Dolly Jean ma is nyomja a süketet. Michael pedig – Michaelt családja a felesége veled, és nincsen senki, aki megvédje.

– Jaj, Mona, hagyd már abba – kérte Quinn.

Mona beleroskadt valami fakó arcú, üveges szemű transzfélébe, de csak egy percre:

– És tudjátok, mi a fenéség? – kérdezte, úgy hunyorogva, mint aki nem egészen emlékszik rá, miről is akart beszélni. – Ja persze. A vámpíroknak, mármint az igazi vámpíroknak nincs is webszájtjuk.

– Ideje vadásznatok – mondtam. – Ki vagytok tikkadva. Szánjátok rá az éjszakát. Menjetek északra. Járjátok végig az út menti csehókat. Vadászattal üssétek agyon az időt. Sejtésem szerint Rowan holnap bizonyára megengedi, hogy lássuk Ash és Morigan maradványait. Találkozhatunk Miravelle-lel és Oberonnal is.

Mona kábán nézett rám.

– Ja, klasszul hangzik – suttogta. – Virtigli vurstli. Van bennem egy rész, amely soha többé nem akarja látni Rowant vagy Michaelt. Van bennem egy rész, amely soha többé nem akarja látni Miravelle-t és Oberont. Ami Morigant illeti –

– Gyere, drága Opheliám! – mondta Quinn. – Felszállunk a légbe, azt tesszük, amit a szeretett főnök mondott. Ismerem én a wurlitzer és a biliárdasztal útját. Kamionsofőröknél és csordásoknál beérjük a Kis

Korttyal, itt-ott talán megállunk, hogy ropjunk egyet a Dixie Chicks dallamára, és ha betoppan egy pasas, akinek tályogos a lelkiismerete, kicsalogatjuk oda, ahol felváltják a fák a parkolót, és megküzdünk érte.

Mona akaratlanul elnevette magát.

– Brutálisan és elementárisan hangzik – sóhajtotta.

Quinn felhúzta a székből. Mona megfordult, lehajolt hozzám. Melegen átölelt és megcsókolt.

Kellemesen meglepődtem. Magamhoz szorítottam.

– Kis koboldom, te még csak most léptél rá az Ördög Útjára. Annyi csoda várja, hogy felfedezd! Okos légy! Fürge légy!

– De az igazi vámpírok hogy lépnek kapcsolatba a világhálón? – kérdezte fájdalmas komolysággal.

– Gözöm sincsen, szívi – mondtam. – Én máig nem épültem föl teljesen a sokkból, amelyet az első gőzlokomotív látványa okozott. Kevés híján elgázolt. Miből gondolod, hogy az igazi vámpírok vágynak a kapcsolatra?

– Ne cukkoljál – mondta révetegen. – Tényleg nem akarod, hogy csináljak magamnak egy weboldalt?

– Abszolúte nem – feleltem fenyegetően.

– De hát te közreadtad a Krónikákat! – tiltakozott. – Azt lehet? – Csípőre tette a kezét. – Ezt mivel indokolod? Ezt szeretném én tudni!

– A könyv a nyilvános vallomás időtől megszentelt formája – mondtam. – Ó-Egyiptomig nyúlik vissza. A kitalálásnak titulált könyv csendesen belép a világba, hogy tanulmányozzák, latolgassák, kézről kézre adják, talán félretegyék a jövőre, hogy pusztuljon, ha nem kell, fennmaradjon, ha igen, hogy megtalálja útját a bőröndökbe, széfekbe és szemétdombokra, ki tudja? Különben sem fogok védekezni senki előtt. Ne közelíts a világháléhoz!

– Hát nekem ez kimondottan ásatagnak hangzik – közölte Mona. – Ettől függetlenül ugyanúgy szeretlek. Azért vedd fontolóra ezt a rádióadó-ötletet. Talán még nem késő. Te is kaphatnál műsort.

– ÁÁÁÁÁHHHHH! – ordítottam. – Ezt nem bírom! Te azt hiszed, Blackwood Farm a világ! Nem az, Mona! Az csak Blackwood Farm, a többi része pedig az Ördögmocsár, nekem elhiheted. Mégis mit képzelsz, meddig lesz Blackwood Farm a mienk, a tied, az enyém, vagy Quinné? Atyám az égben, te közvetlen kapcsolatot létesítesz azzal, aki megmondta,

hol keresd a Titkos Népet, e-mailt küldözgetsz a bölcsesség kútfőjének, és weboldaláról karattyolsz! Távozz tőlem, de azonnal! Őrizkedj haragomtól!

Azt hiszem, ráijesztettem egy kicsit. Olyan fáradt és ványadt volt, hogy visszahőkölt a hangomtól.

– Ezt a témát még nem zártuk le, szeretett főnök! – figyelmeztetett. – Az a te bajod, hogy túlságosan indulatos vagy. Megkérdőjelezek valamit, mire te kivered a rikácsot.

Quinn felkapta és elhurcolta. Menet közben széles köröket írt le a tornácon Monával, és énekelt neki. Így tűntek el a szemünk előtt, és Mona kacagása még sokáig visszhangzott a halkan doromboló estében.

Meleg szellő töltötte meg a csendet. Légies táncukat járták a távoli fák. A szívem hirtelen túlságosan erősen kezdett verni, és jéghideg szorongás markolt meg. Fölemeltem Szent Juan Diegót a kőlapokról, és rendesen az asztalra tettem, mert ott volt a helye. Nem mondtam róla semmit. Ó, giccses kis fickó a papírrózsáiddal, igazán megérdemelnél külön ábrázolást!

Mélyponton voltam. A lüktető éjszaka a semmiről dalolt. A csillagok szétrajzoltak, hogy bizonyítsák univerzumunk iszonyatát. A semmi testének szemcséi és morzsái távolodnak észbontó sebességgel az értetlen és értelmetlen forrástól.

Szent Juan Diego, távoztasd el tőlem! Tegyéi másik csodát!

– Mi az? – kérdezte halkan Stirling.

Sóhajtottam. Szép volt a távolban a legelő fehér kerítése, és finom illata volt a fűnek.

– Itt megbuktam valamiben – mondtam – és az főbenjáró bukás.

Felmértem az embert, akihez szóltam. A türelmes Stirling, az angol tudós, Talamasca szentje. Az ember, aki szörnyekkel bratyzik. Nyúzott a kialvatlanságtól, mégis lankadatlanul éber.

Felém fordult, rám villantotta eleven, okos szemét.

– Miről beszél? – kérdezte. – Miféle bukásról?

– Képtelen vagyok megértetni Monával, mennyire komoly az átváltozása.

– Ó, tudja ő azt – felelte Stirling.

– Ne mondja! Ugye, nem felejtette el, ki vagyok? Maga nem veszi be ezt a komédiát. Van magában valami rejtett jóság és bölcsesség, amely

sohasem engedi elfelejtenie, mi rejlik e mögött a maszk mögött. Azt képzeli, jobban ismeri Monát, mint én?

– Mona egyik sokkból szédül a másikba – felelte higgadtan. – Mit tehetnék ez ellen? Mit várt tőle? Azt tudja, hogy imádja magát. És ha égbekiáltó javaslatokkal próbálja felbosszantani? Mindig ilyen volt. Én nem félek a közelében, nem gyanakszom ösztönösen a zabolátlan erőre. Épp ellenkezőleg. Úgy érzem, egyszer eljön a pillanat, amikor visszatekint, és rádöbben, hogy valahol elveszett Mona ártatlansága, de már nem is emlékszik arra, hogy hol történt.

Az éjszakai mérsárlásra, Rodrigo nagyrútnak és katonáinak könyörtelen elpusztítására gondoltam. Az örök tengerbe vetett hullákra gondoltam. Semmire sem gondoltam.

– Mi nem dolgozunk ártatlansággal, barátom – mondtam. – Nem kultiváljuk egymásban. Becsületünk, gondolom, az lehet, még több is, mint hinné, elveink ugyancsak, virtusunk is. Monát erre tanítottam, és időről időre csakugyan tudunk nagyszerűen viselkedni. Akár hősieen is. De az ártatlanság? Abból nincs hasznunk.

Hátradólt, hogy ezen kényelmesen elgondolkozhasson. Alig észrevehetően bólintott. Éreztem, hogy több mindent szeretne kérdezni, de nem meri. Jólneveltségéből vagy félelemből? Honnan tudjam?

Megzavartak. Talán sose jobbkor.

Jasmine jött a pázsiton át, friss kávé hozott kannában Stirlingnek. Lángvörös, szűk ruhát, túsarkút viselt, és hangosan énekelt:

– Gloria! Gloria! In Excelsis Deo!

– Honnan vetted ezt a himnuszt? – kérdeztem. – Itt mindenki azon van, hogy engem hajszojon az örületbe?

– Természetesen nem! – tiltakozott. – Mitől mondasz ilyeneket? Ez egy katolikus himnusz, nem tudad? Öreganyám egész nap ezt énekelt a konyhán. Azt mondja, még a régi latin miséből való. Azt mondja, látta álmában Patsyt, ahogy ezt a himnuszt énekelt. Patsyt talpig rózsaszín cowboy-szerelésben, gitárral.

– *Mon Dieu!* – Megborzongtam. Nem csoda, hogy Julien békén hagyott azon az éjszakán.

Jasmine teletöltött két csészét gőzölgő kávéval. Az asztalra tette a kannát, aztán megcsókolta a fejem búbját.

– Tudod-e, mit mondott éjszaka álmomban Queen néni? – kérdezte vidáman. A vállamra tette a kezét, én pedig megcsókoltam selyem arcát.

– Nem én – feleltem. – De kérlek, tapintatosan közöld, mert az idegösszeomlás szélén egyensúlyozom.

– Azt mondta, nagyon élvezi, hogy az ágyában alszol; azt mondta mindig egy ilyen jóképű férfit szeretett volna az ágyába, mint amilyen te vagy, és kacagott, kacagott és kacagott! Öreganyám azt mondja, ha a holtak nevetnek álmunkban, az azt jelenti, hogy az égben vannak.

– Szerintem is ezt jelenti – mondta Stirling nagyon őszintén. – Ez a kávé maga a tökély. Hogy főzi ilyenre?

– Igya meg az egészet – mondtam. – Itt van magával az a markos kis MG TD?

– Természetesen itt – válaszolta. – Ott láthatná a ház előtt, ha lennének szemek a tarkóján.

– Vigyen már el egy sétakocsikázásra. Át kell adnom ezt a szentet Oberonnak.

– Fogná ezt a kannát és a csészét vezetés közben?

Jasmine, nem haragudna, ha kölcsönvenném őket?

– A tányérka nem kell? Ez Royal Antoinette szerviz, a kistányér a legszebb része. Nézze csak! Nagy csomagban érkezett, Julien Mayfairtől kaptuk. Tizenkét fős szerviz, ajándék *pour la famille*.

Puff neki.

– De csak nem? – kérdeztem. – Ugye, nem Julien Mayfair küldte?

– Dehogynem! De mennyire! Itt is van a levél, csak folyton elfelejtem, hogy odaadjam Quinn-nek. Ott volt Julien Mayfair a virrasztáson? Sose találkoztam semmiféle Julien Mayfairrel.

– Mikor érkezett az a csomag? – kérdeztem.

– Mit tudom én. Két napja? – Jasmine megvonta a vállát. – Rögtön az után, hogy Mona Mayfair beállt a menazsériába. Melyik az a Julien Mayfair? Járt itt kint nálunk Julien Mayfair?

– Mi volt abban a levélben?

– Valami olyasmi, hogy ha már egyszer állandó látogatója lesz Blackwood Manornak, szeretné látni a kedvenc mintáját. Most mi bajod? Ez a porcelán gyönyörű!

A legkevésbé sem óhajtottam elmagyarázni, hogy Julien Mayfair egy

kísértet, és hogy ugyanez a porcelánminta szerepelt évekkel ezelőtt egy varázslatban, amikor Julien a gyanútlan és oly nagyon emberi Quinnt traktálta süteménnyel, forró csokoládéval, és egy hosszú mesével, hogy ő, Julien, miként közösült Quinn ükanyjával. Az Isten verje meg azt a sátáni kísértet !

– Neked nem tetszik? – kérdezte Jasmine. – Szerintem nagyon szép minta. Queen néni el lett volna ragadtatva tőle. Ez egészen az ő stílusa, ezek a rózsák.

Stirling túlságosan mereven nézett. Ő persze tudta, hogy Julien Mayfair kísértet. Vagy halott. Mit takargatom ennek a démonnak a machinációit? Mit szégyellek?

– Igen, nagyon különös – mondtam. – Van benne valami régimódi kifinomultság. Stirling, mi lenne, ha meginná a kávéját, és máris indulnánk?

– Kész vagyok – szólt Stirling, és felállt. Én is kész voltam.

Vadul magamhoz rántottam Jasmine-t, és megcsókoltam. Sikított. A tenyerembe fogtam az arcát, belenéztem világos szemébe.

– Elragadó nő vagy – mondtam halkan.

– Miért vagy olyan szomorú? – kérdezte. – Miért látszol ilyen szerencsétlennek?

– Annak látszom? Nem tudom. Talán azért, mert Blackwood Farm egy perc az időben. Csak egy perc. És az a perc elmúlik...

– Az én életemben nem – mosolygott Jasmine. – Ó, tudom én, hogy Quinn feleségül veszi Mona Mayfairt, és neki nem lehetnek gyerekei. Mind tudjuk azt. De már cseperedik itt Jerome. Ő az én fiam, és Quinn fia, és Quinn a saját nevét adta a születési bizonyítványhoz. Holott sose kértem tőle, hogy ezt tegye. Nálunk növekedik Tommy, és ő Tommy Blackwood. Nash Penfield úgy fog megöregedni, hogy erre a házra visel gondot, amelyet úgy szeret. Aztán itt van Terry Sue, Tommy anyja. Nem tudom, találkozta-e Terry Sue-val valaha, de én mondom, ha létezett kutya, amelyből a legfinomabb császárszalonna sikeredett, akkor az Terry Sue, akivel Queen néni művelte ezt a kis csodát, és hamarosan Terry Sue csinálja nálunk hétvégén az idegenvezetést, amibe be fog állni Brittany is, a lánya, vagyis Tommy nővére. Az ám a szép lány, a jól nevelt lány, és jó iskolába is jár, hála Quinn-nek, mindezért hála Quinn-nek. És Queen

néninek. Te nem tudod, mi mindenre megtanította Queen néni Brittanyn. Blackwood Farm remekül meglesz. Neked is ezt kell hinned, mert miként segíthetted volna át Patsy kísértetét a hídon, ha nem ismernéd a jövőt?

– Senki sem ismeri igazán a jövőt – mondtam. – De neked igazad van. Tudsz mindenféle dolgot, amiket én nem. Érthető. – Felvettem Szent Juan Diegót.

– Te és Quinn, és Mona, ti fogtok elmenni – mondta Jasmine. – Érzem rajtatok a nyughatatlanságot. De Blackwood Farm? Az túlél mindnyájunkat.

Kaptam tőle még egy csókot, aztán elsietett. Csípője gyönyörűen ringott a szűk, piros ruhában, túsarkai gyönyörűen kidomborították a lábikráját, nyírott szőke fejét magasra tartotta – a tárnokmesternő, a jövő úrnője.

Mi is távoztunk Stirlinggel.

Beültünk a finom borszagú, alacsony autóba. Stirling csinos, bézs kesztyűt húzott a vezetéshez, aztán végigmennydörögtünk az allén, ugorva egyet minden kövön és kavicsra.

– Ezt nevezem sportkocsinak – mondtam.

Stirling fellobbantotta az öngyújtóját, és miután a cigaretta tüzet fogott, sebességbe tette az autót.

– Az bizony! – ordította túl a szelet, és rögtön lehullott róla húsz év. – Ha pedig el akarja nyomni a cigarettáját, csak kihajol, és itt az úton megteheti. Ez egy gyönyörűség!

Mennydörögve vágunk neki a mocsárnak. Nem is hagytuk el a gyorsforgalmi utakat, amíg hajnal előtt három órával meg nem érkeztünk a Mayfair Gyógyintézethez.

Sokáig barangoltam a folyosókon, megcsodáltam a falfestményeket, a padokat, a betegek családtagjainak kialakított, barátságos bútorokkal és festményekkel berendezett pihenőket, az előcsarnokokban a pazar szobrokat, és a ragyogó márványpadlót.

Aztán beléptem a laboratóriumok és titkos cellák útvesztőjébe, ahol bólintással köszöntöttek a mellettem elsiető, fehér köpenyes emberek, mert feltételezték rólam, hogy tudom, hova tartok, kezemben egy szent szobrával.

Irdatlanul nagy volt, ésszel fel nem foghatóan nagy volt ennek a családnak és ennek az egyetlen asszonynak az emlékműve. Hány és hány

ezer életet változtatott meg! Hány és hány magot ültetett el végtelen gonddal, hogy ezzé az önmagától gyarapodó, fenséges erdővé nőjenek!

Mit keresek én annak a Színáj-hegyén, aki az Istennel jár?

Találd meg Oberont a bársonyos csendben!

Oberon fehér kezeslábasban állt az ablaknál, és a két híd kivilágított íveit nézte. Puha kristályfényben izzottak a belvárosi házak. Megpördült a sarkán, amikor beléptem.

– Itt van Szent Juan Diego – mondtam, és letettem a szobrot az éjjeliszekrényre.

– Ó, köszönöm! – mondta melegen. Nyoma se volt a hangjában a régi lekicsinylésnek. – Most majd tudok aludni.

– Boldogtalan vagy? – kérdeztem.

– Nem – felelte halkán. – Csak ámulok. A cellámban azt mondogattam magamnak, hogy a világ minden szépsége benne van a tenger örökké változó hullámaiban. El kellett hinnem. De ó, mily csodák vadona a nagyvilág! Nagyon boldog vagyok. Lelkemnek már nem kell fájni a Miravelle-ért, az én édes, bolondos Miravelle-emért. Biztonságban vagyok. Ő is. És szabad vagyok.

28

A szobában mínusz negyven fokra állították be a hőmérsékletet. Még én is fáztam. Rowan szája kék volt, de ő egyetlen zokszó nélkül állt az ajtó mellett. A falnak támaszkodott, kezét karba fonta, és hagyta, hogy kedvünkre nézelődjünk. Fehér nadrágot, egyszerű fekete cipőt és fehér köpenyt viselt, amelyre még a névkártyáját is felcsíptette. A haját hátrafésülte, és nem nézett rám, aminek örültem.

A falak fehérek voltak. A csempés padló szintén. Mindenféle gépezet volt a szobában, monitorok, huzalok, csövek, drótok, de mindent lekapcsoltak, és félrehúztak a fal mellé meg a sarkokba. Az ablakokon fehér fémzsáluk zárták ki a színes éjszakát.

A szemérmes, hosszú, rózsaszín pamut hálóinget viselő Miravelle halkán sírt. Oberon, aki fehér selyemköntöst vett fehér selyempizsamájára, félárbocra engedett pillák alól bámult fényes szemmel.

Mona, a szafáriöltözékű vándor, némán állt. A bal kezét Miravelle hátán nyugtatta, a jobb kezében óriási, tarka virágcsokrot tartott. A szeme száraz volt, az arca elnyűtt és hideg.

Quinn az ajtónál maradt mellettem, és fogta a csokrot, amelyet Mona rábízott.

A virágillat megtöltötte a szobát. Volt ott százszorszép, rézvirág, liliom, rózsza, gladiólusz és már virágok, amelyeknek a nevét nem ismertem. Rengeteg szín.

A holtak külön kerek hordágyon feküdtek. Tagjaik rugalmasnak látszottak, bőrük zöldes volt, az arcuk kissé beesett. Morrigan dús haját kifésülték: olyan koszorúban vette körül a fejét, mintha vízben lebegne.

Ettől vajon még inkább Opheliára kellett gondolnia Monának? Ashnek rendkívül hosszú pillái és ujjai voltak. Lehetett vagy hét láb magas. Sűrű fekete haja majdnem a vállát verte, és a halántékán erősen őszült. Gyönyörű szája volt. Morrigan nagyon emlékeztetett Monára. Szép pár voltak.

Párnát tettek a fejük alá. Tiszta lepedőn feküdtek.

Tiszta ruhát is adtak rájuk, sima fehér vászonnadrágot, V kivágású inget, igen hasonlót ahhoz az egyszerű köntöshöz, amelyben megtaláltuk őket. Mintha egy másik korban történt volna.

Nem tudom, miért, de főleg a csupasz lábuk látszott borzasztóan halottnak. Talán, mert jobban elszíneződött vagy egy kicsit eltorzult.

Látni akartam Ashlar szemét. Tudni akartam, felhúzhatom-e a szemhéját, hogy megnézzem. De nem akartam szólni, semmit sem akartam kérni.

Végül megmozdult Miravelle. Jobb tenyerébe fogta Ash arcát. Lehajolt, megcsókolta a száját. Mikor érezte, hogy az ajak puha, behunyta a szemét, és elnyújtotta a csókot. Kinyújtotta a bal kezét, és Mona beletette a virágok felét.

Miravelle egyenletesen elosztotta az apján a virágokat. Félig betakarta velük a holtat. Mona ekkor odaadta a csokor másik felét, Miravelle tovább rakosgatott, és mire végzett, Ashnek csak az arca maradt szabadon. Miravelle megcsókolta a homlokát, aztán hátralépett.

Morriganál kezdett zokogni. – Anya! – mondta. Mona, aki egyetlen pillanatra sem távolodott el tőle, egy szót sem szólt, csak rátette a kezét Morriganéra, és megmarkolta a hajlékony ujjakat.

Quinn odavitte hozzá a csokrot. Mona átadta a felét Miravelle-nek. Közösén telerakták Morrigan testét virággal.

Oberon némán figyelte őket, de a szeme könnyes volt. Arca könnyekben ázott, és ráncok gyűrődtek a homlokára.

Végre elhallgatott Miravelle megtört zokogása. Mona lassan terelni kezdte az ajtó felé. Onnan még egyszer visszanézett. – Isten veled, Morrigan! – súgta.

Kisorjáztunk a szobából, és követtük Rowant a vastag szőnyeggel leterített, rövid folyosón.

Beléptünk egy szédületes tárgyalóterembe. Ott volt Michael és Stirling, mindketten sötét öltönyben. Ugyanazt vettünk mi is Quinn-nel.

Ebben a szobában valódi Chippendale székek vettek körül és tükörfényesre politúrozott, ovális asztal. Csodálatos festmények függtek a hűvös levendulalila falakon, expresszionista képek, tele gazdag, lüktető színekkel. Szívesen elloptam volna őket. Az ablakokat kitérták a hunyorgó-parázsló éjszakára. A belső falnál márvány bárpult húzódott, poharak és palackok villogtak.

Michael nagy kortyokban itta a bourbont. Stirling előtt skót whisky állt.

Mirabelle hasztalanul törülgette a könnyeit. Rowan töltött neki egy kis pohár sherryt. Mirabelle kacagott, ahogy feltartotta a törékeny szárú poharat a fénybe, aztán ivott egy kortyot. Egyszerre sírt és kacagott nagyon halkan.

Oberon elhárított mindenféle italt. Kibámult a társaság mellett az éjszakába, és nem bajlódott azzal, hogy a könnyeit törülgesse. Csak most vettem észre, hogy eltüntette a körméről a lakkot.

– Mit fogsz tenni velük? – kérdezte Mona.

Rowan hátradőlt a székén. Gondolkozott egy hosszú percre, aztán visszakérdezett:

– Te mit tennél velük az én helyemben?

– Nem tudom a bőrödbe képzelni magamat – mondta Mona egyszerűen.

Rowan megvonta a vállát, de az arca szomorú volt. Nem is leplezte.

– Tégy velünk, Rowan, amit akarsz – szólalt meg Oberon, és volt a hangjában egy árnyalatnyi a régi lekicsinylésből. – Végül is nem apa mondta Rodrigónak, hogy tegye el neked a holtakat? Szimpla ügy. Rodrigo nem volt sem elég okos, sem elég művelt, hogy el tudjon képzelni egy ilyen beszédet vagy kezdeményezést. Apa be akart tetőzni valamit. A holtak apa akaratából a tied, és itt nincsen szükség több beszédre.

– De milyen igaz! – mondta Mirabelle, és bólintott. – Rowan, apa szeretett téged. Tényleg szeretett. Kérlek, tedd azt, amit apa akart.

Rowan nem felelt. Ült, bámult a semmibe, ahogy szokott, aztán megnyomott egy gombot az asztal alatt.

Néhány másodperccel később nyílt az ajtó, és bejött Lorkyn.

Ismét sikerült letaglóznia a megjelenésével, nemcsak azért, mert kíséret nélkül érkezett, hanem mert az orvosok fehér köpenyét-nadrágját viselte, és hozzá még egy Lorkyn Mayfair feliratú névkártyát is. Az arca ugyanolyan kifürkészhetetlen volt, mint mikor először csaptunk össze a titkos szigeten.

A ruha tiszta fehérsége, ha lehet, még jobban érvényre juttatta annak a fítos orrocskának, a rózsaszín szájnak, a nagy szempárnak a kiscicás báját. Haja, amelyet most is felfésült a homlokáról a feje búbjára, hosszú hullámokban omlott a hátára. Vörös volt, mint Monáé. A szeme is ugyanolyan zöld volt.

Fesztelenül helyet foglalt az asztalnál, szemközt velem, Oberonnal és Miravelle-lel.

Mona fagyosan, Oberon ugrásra készen meredt rá. Miravelle nézte, mint valami furcsaságot. Egyedül Rowan látszott tudni, mit keres itt Lorkyn.

Maga a táltos magyarázta meg.

– Máris közlöm veletek, Oberon és Miravelle, hogy nem óhajtok keresztkérdésekre e válaszolni. Én akarom ismertetni a helyzetet.

– Ajánlom, drágám, hogy szenzációs legyen – mondta Oberon epésen.

– Az – mondta Rowan. – Kérlek, hallgassátok meg Lorkynt.

– Elsikkasztottam Rodrigo pénzt, és átutaltam a saját számláinkra – mondta Lorkyn. – Továbbá besúgtam a Miami Beach-i hatóságoknak az ottani tevékenységét, és olyan sebesen szabadultam meg a kapcsolataitól, ahogy csak tudtam. Viszont tartásatok észben, hogy sose lett volna kapcsolatom a külvilággal és hozzáférésem a pénzügyi adatokhoz, ha nem játszom el Rodrigónak a megfelelő szerepet. Ugyanakkor minden örömmel próbáltam kinyomozni, kicsoda anya és apa törvényesen, ki a törvényes tulajdonosa Titkos Szigetnek. De nem voltam képes rá, mert nem ismertem apa családi nevét. Apa már évekkorábban, amikor megsejtette, hogy bajok lesznek Silasszal, megsemmisített minden darab papírt, amely lehetővé tette volna, hogy Silas megkaparintsa a vagyonát. Megérkeztek repülőgépen apa ügyvédjei, és elvittek az aktatáskájukban minden fontosat a szigetről.

Ha ismertem volna a Templeton és az Elveszett Paradicsom neveket, kapcsolatba léphettem volna apa New York-i ügyvédekkel.

Ami Rodrigót illeti, nem állt módomban megölni. Akárhova mentünk, fegyveresek tucatjai kísérték. Ez így maradt a halála éjszakájáig, amikor ez a szöke arkangyal egy szálíg lemészárolta a puskáit, mielőtt megölte volna őt is. Nekem sose volt ilyen erőfölényem.

De mindig erre vártam, és gyűjtöttem közben a pénzt, és tervezgettem, miként ölöm majd meg Rodrigót és az anyját, miként szabadítalak ki

benneteket, Oberon és Mirabelle, és aztán elhúzzunk a szigetről a Mayfair Gyógyintézethez, ahol majd segítenek.

Oberon hallgatott. Láthatólag szerette volna elhinni, amit hallott, de nem fogadhatta el az utolsó szóig.

Lorkyn folytatta:

– Szabad időmben, amivel bőségesen rendelkeztem, kiterjedt kutatásokat folytattam a Mayfair Gyógyintézetéről. Mivel apa mesélt róla, és mesélt Rowan Mayfairről, tudni akartam, mi ez. Nem akartam segítséget hívni, amíg meg nem győződök róla, hogy ez a helyes dolog. Átfésültem az internetet információkért Rowan Mayfairről és a Mayfair Gyógyintézetéről. Elolvastam mindent, amit megszerezhettem. Sehol sem találtam konkrét garanciát arra, hogy Rowan Mayfairnek lenne kellő hatalma, tapasztalatai vagy eszközei arra, hogy megszabadítson minket Rodrigótól és bandájától. Úgy nézett ki, hogy nekem kell elintéznem Rodrigót; utána eljöhethünk a szigetről, és kapcsolatba léphetünk Rowannak. Ha ti ketten nem hisztek nekem, nem áll módomban bizonyítanom az igazat. Mindazonáltal javaslom, hogy használjátok a fejeteket.

– Mi a francnak nem értesítetted egész egyszerűen a hatóságokat? – tájtékozott Oberon. – Miért nem küldted el a bizonyítékodat e-mailben a DEA-nek?

– No és ha elküldöm, akkor mit gondolsz, hol lennél te most?

Oberon arcán kihűlt az indulat, de a szemét nem sütötte le.

– Nem tudom – felelte.

– Mert én se – mondta Lorkyn. – Mit gondolsz, elhitték volna, hogy ártatlan vagy? Mit gondolsz, elhitték volna a Titkos Nép történetét? Mit gondolsz, kaptál volna tanúvédelmet? Gondolod, hogy Rodrigo cinkosai nem intéztek volna el még a tárgyalás előtt?

– Értem – felelte Oberon unottan.

– Csakugyan érted? – kérdezte Lorkyn. Először láttam felhevültnek, noha most is alig emelte föl a hangját. – Rowan Mayfair tudja, kik a táltosok.

– Akkor hát mit kerestél? – kérdezte Mona.

– Menedéket – felelte Lorkyn. – Talán az egyetlen menedéket, ami létezik. És csupán érkezésem után, csupán a Rowannal folytatott, mintegy nyolcórás beszélgetés után oszlott el bennem minden gyanú.

– Nem volt egy kicsit korai? – kérdezte Mona.

Lorkyn ránézett, felvonta a szemöldökét. – Valóban? – kérdezte.

Mona nem felelt.

Rowan nem mondott semmit. Nem is nézett Monára.

– Kérlek, bocsáss meg Monának – mondta Quinn halkan.

– Folytasd, Lorkyn – mondtam. – Tehát nyolc teljes órát beszélgettél Rowannal. No és mi a következtetésed?

– Ez egy olyan hely, ahol ellehetnek a táltosok – felelte Lorkyn.

– Minek? Kutatás céljára? – kérdezte Mona. – Ketrecbe csuknak benneteket egy laborban. Ezt nevezed te szabadságnak? Kiüt téged a betonon egy injekcióval a röpcsije mellett, és te feltétlenül megbízol benne?

Lorkyn rábámult. Furcsa volt látni, mennyire megdöbben a hattyúnyakú, hórihorgas táltost Mona viselkedése. Aztán hátradőlt és folytatta:

– Félreéreszt, Mona – szólt halk önbizalommal. – Én úgy beszélek erről a helyről, mint egy környezetről, egy közösségről, egy világról, ahol élhetünk, tevékenykedhetünk, kibontakozhatunk, és ahol megvédnek minket. Jómagam behatóan tanulmányoztam az orvostudományt. Akkor láthattad, amikor beléptél a számítógépembe a szigeten. Elhoztad Rowannak a merevlemezt. Átadtad neki. Átadtad neki annak bizonyítékát, amit tanultam. Én szóban is bizonyítottam a tudásomat, és tovább akarok tanulni. Orvos akarok lenni. Ez az én kívánságom, és Rowan elfogadott tanítványának. Segíteni fog nekem. Van itt lehetőség alkotó munkára Oberonnak és Miravelle-nek is. Ez egy önfenntartó világ, ahol békére lelhetnek a táltosok, ahol szembeszökő korlátozások nélkül óvhatják és védhetik őket.

– Ragyogó megoldás! – mondta Stirling. – Nekem eszembe se jutott volna.

– Ó, szerintem nagyon kedves ötlet! – lelkesedett Miravelle. – És viselhetünk mindig hálóinget, legalábbis én viselhetek. Szeretem a hálóinget!

– Mint tudod – folytatta Lorkyn, keményen beledöfve a pillantását Monába –, a gyógyintézethez számos lakást építettek, ahol a betegeket látogató családtagokat szállásolják el. Mi is lakhatunk ilyenekben, míg tanulunk és dolgozunk. Ki se kell tennünk innen a lábunkat, hacsak nem

valami meghatározott céllal.

Elfordította a pillantását Monáról Oberonra.

– Haladásom lassú volt, eredményeim hiányosak. De Rowan látta bizonyítékát igyekezetemnek. Te is láttad őket, Mona. Te is, Lestat. Oberon, elfogadod, amit mondok?

Oberon töprengett. A gondolataiba nem hatolhattam be, de az arcában olvashattam.

– Miért nem jöttél el hozzám egyszer sem a két év alatt? – kérdezte.

– Lucia szeretője voltál – felelte Lorkyn. – Hallottam, hogyan üvöltesz a gyönyörűségtől az éjszakában. Mit mondhattam volna neked? Honnan tudhattam volna, mit mondasz Luciának?

– Legalább tudathattad volna velem, hogy élsz!

– Tudtad, hogy élek. Láttál. Különb is, mozgásköröm korlátozott volt. Igazán a számítógépnél voltam szabad. Tanultam. Olyan biztonságos helyet kellett találnom, ahova nemcsak elmehetünk, de maradhatunk is.

– Hideg vagy – mondta Oberon undorral. – Mindig az voltál.

– Meglehet – válaszolta Lorkyn –, de most megtanulhatom a melegséget. Rowan Mayfair majd megtanít.

– Hát ez bődületes! – mondta Mona. – Oberon és Mirabelle, jó lesz megrendelnetek magatoknak a bundát!

Michael felrázta magát tépelődéséből.

– Mona, édesem, próbálj meg bízni abban, amit tenni próbálunk!

– Csak a te kedvedért, Michael bácsi – felelte Mona.

– Ti nem értetek egyet velem abban, hogy szükségünk van egy menedékre? – kérdezte Lorkyn a testvéreit. – Nem mehetünk ki a világba!

– Nem, nem, és nem is akarok kimenni a világba! – tiltakozott Mirabelle. Oberon egy hosszú percig gondolkozott. Mesebeli szemhéja leereszkedett, majd felhúzódott.

– Igazad van, természetesen igazad van. Hol másutt találhatnánk olyan fogamzásgátlóra, amely lehetővé tenné, hogy pározhassunk azonnali szaporodás nélkül? Hát persze hogy briliáns ötlet. Nagyon helyes. – Bágyadtan, kecsesen megvonta a vállát. – De megvan-e az a pénzünk, amelyeket sikerült átutalnod?

– Apa hagyott ránk pénzt – mondta Lorkyn. – Rengeteg pénzt. A Mayfair család megtalálta. Úgyhogy ez nem probléma. Nem kell

eltartottnak érezned magadat. Szabadok vagyunk.

– Nem, nem, sose éreztétek eltartottnak magatokat – mondta halkan Rowan.

– Nagyon helyes. Úgy vélem, ezzel le is zárhatjuk ezt a beszélgetést – mondta Lorkyn.

Felállt. Rowanra nézett, és ekkor valami szótlan köteléket éreztem a két nő között: kölcsönös elismerést, bizalmat, hitet. Oberon is felállt, és kézen fogta Miravelle-t.

– Gyere, édes kis idiótám! Visszamegyünk a lakosztályomba, és nézzük tovább *A Gyűrűk Urá*-t. Mostanra bekészítették a töltött fehér csokit, és a finom, hideg tejet!

– Ó, olyan jó hozzánk mindenki! – mondta Miravelle. – Én úgy szeretek mindenkit, és szeretném, ha tudnátok ezt. És úgy örülök, hogy összes rossz ember meghalt, és Rodrigo is leesett az erkélyről. Ennél nagyobb szerencse nem is érhetett volna!

– Hát nem fölemelő, ahogy leírja? – kérdezte kajánul Oberon. – Ha elgondolom, hogy ezt kell hallgatnom napi tizennyolc órában. No és te, Lorkyn? Be-benézel majd fivéredhez és nővéredhez, hogy intelligens kis eszmefuttatásokat tartsál nekik orvosi tanulmányaidról? Bele is bolondulhatok, ha nagy néha nem beszélhetek olyasvalakivel, aki négyszótagú szavakat is ki tud mondani.

– Igen, Oberon – mondta Lorkyn. – Gyakrabban jövök majd hozzátok, mint gondolnád.

Megkerülte az asztalt, odaállt a bátyja elé. Oberonban elernyed a feszültség, és magához ölelte a húgát. Szenvedélyes csókot váltottak, aztán lassan, tisztelettel elengedték egymást, csak hosszú, vékony ujjaik ölelkeztek.

– Jaj, olyan boldog vagyok! – mondta Miravelle. Megcsókolta Lorkyn arcát.

Oberon és Miravelle távozott.

Lorkyn szertartásosan bólintott a társaságnak, intett a férfiaknak, hogy üljenek vissza, majd ő is kiment.

Egy darabig csend volt a szobában, azután megszólalt Rowan:

– Páratlanul intelligens – mondta.

– Elhiszem – feleltem. Senki más nem szólt.

Mona sokáig ült mozdulatlanul. Tekintete mindegyre visszatért Rowan-hoz. Majd annyit mondott, nagyon halkan:

– Vége.

Rowan nem felelt.

Mona felállt. Quinn ugyancsak. Utoljára én is. Michael ugyancsak felállt udvariasságból. Rowan ülve maradt. Töprengő volt, zárkózott.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Mona szó nélkül távozik, ám az ajtónál megállt, visszanézett, és azt mondta Rowannak:

– Azt hiszem, most láttál utoljára.

– Megértelek – mondta Rowan.

– Szeretlek, szívem – mondta Michael.

Mona megtorpan, lehorgasztotta a fejét. Nem fordult meg.

– Sose felejtelek el – mondta. Megdőbbentem. Ez váratlan volt.

Michael arca összegyűrődött, mintha kíméletlen ütést kapott volna. De nem mondott semmit.

– Isten veletek, szépséges halandó barátaim! – mondtam. – Ha szükségetek lesz rám, tudjátok, hol keressetek.

Rowan megfordult, felnézett rám. Leírhatatlan volt az arca.

Akkor én is megértettem. Lassan jöttem rá. Olyan volt, akár a hideglelés.

Az ügy, amely összekötött minket, nem volt többé. Nem csak arról volt szó, hogy Mona elfordult tőlük. Nem volt okunk összejönni többé. Nem volt titok, amely indokolja meghittségünket. A becsület és a virtus, amelyeket olyan magabiztosan emlegettem, megkövetelte, hogy most már ne tolakodjunk be egymás életébe, ne tudjunk meg dolgokat egymástól. Nem járhattunk azonos ösvényeken.

A táltosokat felfedeztük, megmentettük, biztonságba helyeztük a Mayfair Gyógyintézetben. Lorkyn beszéde volt az epilógus.

Vissza kellett húzódnunk.

Miért nem láttam előre? Miért nem fogtam fel a horderejét? Mona tudta az éjszaka, és tegnap éjszaka is, amikor megállt a szigeten, és a tengert nézte.

De én nem tudtam. Egyáltalán nem tudtam.

Megfordultam, követtem társaimat.

Lejöttünk a csillogó üveglifttel a Mayfair Gyógyintézet szent hegyéről a mesés előcsarnokba, ahol meghökkentő modern szobrok állnak a tarka

csempével burkolt padlón, majd kiballagtunk a meleg éjszakába.

Clem kitárta a limuzin ajtaját.

– Biztos, hogy abba a városrészbe akarnak menni?

– Csak tegyen ki, már várnak minket.

Olyan csend volt az autóban, mintha ki-ki egyedül lenne.

Mi nem vagyunk táltosok. Nem vagyunk ártatlanok. Nincs keresnivalónk Isten szent hegyén. Nem védenek, és nem kárpótolnak azok, akiket szolgáltunk. Nem köszönhetik meg nekünk jó szívvel, ugye, nem? Nem tárhatják ki a szentély ajtaját.

Ide nekünk a város kloákáját! Ott fogunk virulni, ahol a legvacakabb gyilkosok ugranak nekünk a gazban fuldokló, üres telkeken, olyanok, akik húsz dollárért is hajlandók késelni, ahol hetekig rohadnak a hullák a dudvában, az üszkös deszka- és a téglakupacok között. Farkaséhes voltam.

Elvadult holdvirág, toronymagas kandallókémény. Nem épp nekem való hely? Gonoszság szaga. Recseg a törött deszka. Kollégák a fal mögött. Valaki a fülembe súgja: – Szórakozni akarsz? – Nem is mondhattad volna jobban!

29

Felriadtam. A nap rég lenyugodott. Olyan kényelmes volt Queen néni ágya, hogy a legbizarrabb dolgot csináltam lefekvés előtt. Jasmine úgylátja folyton a finom vászonöltönyeim miatt kárpál. Szót fogadtam, vállfára akasztottam mindenemet, és hosszú flanel hálóingbe bújtam.

Minek ez a bolond komédia? Miért áldozok e fáradságos kedvteléseknek éppen én, aki bársonyban-csipkében aludtam földbe ásott koporsómban? Bújtam én a nap elől a pusztába is. Egyszer a kriptában háltam egy templom oltára alatt.

Julien ült az asztalnál. Hozzáütögette arany tárcájához a vékony, rövid, fekete cigarettát, aztán meggyújtotta. Hűvös, elegáns arca felragyogott a lángban. Cigarettaszag.

– Ah, ez már valami!

– Szóval egyre több energiát szivattyúzol ki belőlem – állapítottam meg. – Álomban is fejsz?

– Nappal jéghideg halott vagy – mondta. – De most valami szépet álmodtál az utolsó órában. Tetszik az álmod.

– Tudom én, mit álmodtam. Mit adhatok neked, hogy távozz mindörökké?

– Azt hittem, kedvelsz. Vagy csak ugrattál?

– Felsültél az egész vonalon – mondtam. – Te segítettél Monának, hogy közösülhessen Michaellel, és Monát elpusztította Morrigan születése. Hogy Merrick Mayfair közénk állt, az nem a te hibád volt. Te csak rábízta a Talamascára. Nem érted, hogy tovább kell menned? Ezt nem folytathatod, hogy örökké beavatkozol mindenbe, és elfuserálsz. Lasher halott. Morrigan

halott. El kell engedned imádni való Mayfairjeidet. Játsszod a szentet. Ez nem úriemberhez illő.

– No és te elengeded őket? – kérdezte. – Ó, nem az én kincsemről, az én Monámról beszélek. Ő örökre oda van. Ezt elismerem. Tudod, mi nyugtalanít most engem. – Hangja rekedt volt a felindulástól. – Most az egész család forog kockán.

– Miről beszélsz?

– Akire te ácsingózol, nem épp ő lett az engesztelő a család szemérmetlen gazdagságáért? Nem épp ő tisztította meg a család hihetetlen hatalmát?

– Mit mondanak az angyalok? – kérdeztem vissza. – Imádkozz Szent Juan Diegóhoz válaszáért.

– Felelj! – követelte.

– Miféle választ adhatnék, amit elfogadsz? – kérdeztem. – Menj Tante Oscarhoz, ő tudni fogja, ki vagy. Vagy keresd fel Kevin Mayfair atyát a paplakban! Nekik tedd fel a kérdéseidet, de tőlem távozz!

– Könyörgök neked! – mondta.

Mereven néztük egymást. Ő is megdöbbsen a tulajdon szavaitól. Én is.

– No és ha én könyörgök, hogy ne avatkozz bele a dolgukba többé, bízd őket a lelkiismeretükre és a szerencsésükre?

– Akkor megegyezünk? – kérdezte.

Elfordultam tőle. Rázott a hideg. Akkor megegyezünk?

– Menj a pokolba!

Felkeltem, lehámoztam magamról a hálóinget, felöltöztem. De sok gomb van egy háromrészes öltönyön! Megigazítottam bordó nyakkendőmet. Megfésültem a hajamat. A cipőm az ajtó előtt várakozott, természetesen.

Volt egy főkapcsoló a szobában. Felpöccintettem. Megfordultam. Julien elment. A kis asztal érintetlen volt. De a levegőben ott lengett a füst, és a cigaretta illata.

Könyörgök neked!

Felhúztam a cipőmet, kimentem a hátsó ajtón, végigsiettem a nedves fűvön, a mocsár szélén. Tudtam, hova kell mennem.

A városba.

Az alsóvárosi utcákra.

Csak menni-menni, gondolkozni, csavarogni. Elfelejtteni a vért. Vért, felejts el engem!

Az alsóvárosból átsétáltam a felsővárosba, egyre gyorsabban, egyre hangosabban dobogva az utcákon, amíg föl nem magasodott előttem a Mayfair Gyógyintézet, a fények zezzugos nagy rácsa az alacsony, felhős éjszakai égen.

Mit művelek?

Ez a betegek kertje.

Ezen az éjszakai órán senki sem járt a kavicsos ösvényeken, a sűrű fagyai- és rózsabokrok között. Nyugodtan csámboroghattam. Nem reméltem, hogy bárkivel is találkozhatok. Nem reméltem, hogy elkövethek valamilyen csínyt. Nem reméltem –

Ott volt előttem Julien, elállta az utamat.

– Te ördög! – mondtam.

– Most meg mit forralsz? Mi jár abban a csavaros eszedben? – kérdezte.
– Felkeresed éjszaka a laboratóriumban, és ismét följajánlod a véredet? Megkéred, hogy elemezze mikroszkóp alatt, te selma sátán? Minden olcsó ürügy megfelel, csak közelebb sündöröghess?

– Hát te sose tanulsz? Engem nem ingathatsz meg, ember! Keresd a Fényt! Átkaid elárulják, honnan jössz. Most pedig fogadd az én átkomat!

Utána kaptam, és behunytam a szememet, hogy lássam magamban a kísértetet, az engem sarkantyúzó vámpírkísértetet, amely testemet mozgatta, amely éhezte az engem éltető vért, láttam a kísértetet a két kezemben, amelyekkel torkon ragadtam Julient, és láttam benne is a kísértetet, az animust, amely nem volt ember, csak kivetítette az ember képét, és rányomtam a szájamat a szájára, úgy, ahogy Patsyvel csináltam, és átküldtem belé a szelet, az elutasítás orkánját, nem a szerelemét, hanem a lemondását, az eltasztását.

Távozz tőlem, gonosz lény, távozz, torz földi kísértet, távozz abba a birodalomba, ahova tartozol! Ha megszabadíthatlak a földtől, megteszem!

Kinyúlt, mint a láng. Tömör volt, süttött belőle a harag. Teljes erőből megütöttem, összezúztam, olyan messzire küldtem magamtól, hogy már nem is láttam. Elgyötört kiáltás szakadt fel belőle, amely betöltötte az éjszakát.

Egyedül voltam.

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

Felnéztem a Gyógyintézet hatalmas homlokzatára. Megfordultam, elindultam az egyszerű, zajos, meleg éjszakában.

Visszagyalogoltam az alsóvárosba.

Közben magamnak énekelgettem:

– Tied az egész világ. Tied az idők végezetéig. Tied minden, amit megkívánsz. Mona és Quinn veled van. És oly sokan vannak még a Vérben, akik szeretnek. Most már teljes a világ, menned kell tovább az utadon...

Igen, menned kell tovább az utadon, és vissza kell térned azokhoz, akiknek nem árthatsz...

30

Hajnal előtt egy órával tértem vissza Blackwood Manorba. Kifáradtam a vértelen csavargásban, húzott az ágy. A Konyhai Konklávé, ahogy Quinn hívja őket, már ilyenkor kávézott, és odatették kelni a tésztát.

Lemaradtam Tommy elutazásáról. Hagyott nekem levelet – nagyon kedves, kissé bizarr levelet –, amelyben megköszönte, hogy átsegítettem Patsy lelkét a fénybe. Ja, persze.

Rögtön leültem a szellemidézős asztalhoz, megkerestem a fiókban Blackwood Farm céges levélpapírját, amit azóta tartottak itt, hogy elveszett a kulcs, és levelet kanyarítottam Tommynak, amelyben megírtam, hogy rendkívüli ember lesz, aki nagy dolgokat fog végrehajtani, és mindenki büszke lesz majd rá.

„Óvakodj a hétköznapi élettől – írtam. – Törekedj valami nagyobbra, különlegesebbre. Hiszem, hogy ezt üzeni neked Blackwood Farm.”

Jasmine-t, aki már ilyenkor kék kosztümet viselt selyemblúzzal, csak fehér kötényt kötött hozzá, eksztázisba ejtette a kézírásom. Honnan vettem ezeket a kacskaringókat, ezeket a cirkalmakat, hogy ilyen gyorsan és tökéletesen használom a tollat?

Miért voltam túl fáradt a válaszhoz? Olyan fáradt, mint azon az éjszakán, amikor Patsy átment? Valóban örökre eltávozott Julien?

Jasmine elvette a levelet, borítékba csúsztatta, és megígérte, hogy elmegy az első rakomány karamellával, amelyet máris főznek Tommynak!

– Azt tudod, hogy Mona és Quinn most nem jön vissza egy hétig – mondta. – Egyedül te és Nash lesztek ebben az óriási nagy házban, és te, amilyen különc vagy, egy falatot sem eszel a főztünkéből, és ha te is elmész,

akkor csak Nash marad, és akkor én kisirom a szememet!

– Micsoda? – hüledeztem. – Hova ment Mona és Quinn?

– Ki vagyok én, hogy azt tudjam? – kérdezte eltúlzott taglejtésekkel Jasmine. – Még csak el se búcsúztak tőlünk. Egy másik úriember köszöntött be hozzánk, az mondta, hogy egy darabig ne várjuk őket. Hát még egy olyan furcsa embert, olyan fehér volt az arca, mint egy maszk. Hollófekete, vállig érő haj, és az a mosoly! Majdnem rám hozta a frászt! Ha majd lefekszel, nézz körül Queen néni szobájában. Hagyott ott neked egy levelet az asztalon.

– Azt az embert Haimannak hívják, és jólelkű. Tudom, hova mentek Quinnék – sóhajtottam. – Hagyod, hogy Queen néni szobájában lakjak, amíg megjönnek?

– Nem szégyelled magad? – kérdezte. – Az a te helyed. Netán azt hiszed, úszom a boldogságban, amikor Mona kisasszony végigzabrálja Queen néni szekrényeit, hogy kiöltözzön Sába királynőjének, és széthagyja a padlón a rókaboákat meg a strasszköves cipőket? Nem úszom. Na mindegy, rendet csináltam. Indíts az ágyba!

Együtt mentünk vissza a hallba. Beléptem a szobába, amely a tükörasztalon égő egyetlen lámpa szűrt fényében úszott. Álltam egy pillanatig, beszívtam az illatot, és azon tűnődtem, meddig vehetem még hasznát ennek a szenzációs lapjárásnak?

Az ágyat már megvetették, kikészítettek egy tiszta flanel hálóinget, és ott volt a kis asztalon egy levél.

Leültem, felbontottam a pergamen borítékot, kivettem az elegáns, dőlt betűkkel írott levelet.

Legdrágább lázadóm!

Kedvenceid borzasztóan szeretnék, ha fogadnám őket, így hát teljesítettem a kérésüket. Mint tudod, fölöttébb szokatlan, hogy ennyire fiatalokat hozassak a tanyámra. Ugyanakkor fölöttébb indokolt, hogy Quinn és Mona eltöltsön itt egy darab időt, ismerkedjenek a levéltárral, találkozzanak másokkal, akik nálam jönnek-mennek, és esetleg megtanulják kellő megvilágításban látni adottságaikat és a létet, amely reájuk vár.

Szilárd meggyőződésem, hogy nem egészen bölcs dolog ennyire

beletemetkezni a halandó életbe. Ez a látogatás, ez a visszavonulás a halhatatlanok közé segít felvértetni őket az esetleges csapások ellen. Indokoltan félsz attól, hogy Mona nem képes maradéktalanul felfogni a Vér szakrális hatalmát. De Quinn sem képes rá, mert akarata ellenére alkották. A másik ok, amiért idehozatom őket, egyszerűen abban áll, hogy levelezésünk a táltosokról egészen élővé tett Mona és Quinn számára, én pedig szeretnék szertefoszlatni minden ártalmas mítoszt, amellyel ifjú elménk körülfonhat engem. Itt legalább megismerik, ki vagyok valójában. Talán méltányolni fogják, hogy fajtánk nem egy fenséges istennőből, hanem egy meglehetősen szimpla személyből fakad, akit megedzett a kor, és még mindig kedvesek neki halandó álmai és vágyai.

Mindkét gyermek kivételesen tehetségesnek tűnik. Le vagyok nyűgözve eredményeidtől és türelmedtől!

Tudom, hogy most szenvedsz, és ha valaki, akkor én megértelek. De bízom benne, hogy viselkedésedben megfelelsz a szigorú kíváncsnak, amelyeket magad mértél magadra. Erkölcsi fejlődésed nem tesz lehetővé mást.

Biztosíthatlak, hogy itt mindig szívesen látunk. Könnyen megszervezhettem volna, hogy téged is elhozzanak Quinn-nel és Monával, de tudom, hogy nem akarsz jönni.

Most tehát több hetet tölthetsz halandó békességben. Bebújhatsz Queen néni ágyába, és újra elolvashatod az egész Dickenst. Jussod van erre a pihenésre.

Maharet

Tessék, itt a bizonyíték, hogy megbuktam Quinn-nel és Monával. Milyen csodálatosan nagylelkű Maharet, hogy elviteti őket magához! Széles e világon hol találhatnának külön tanárt Maharetnél?

Mindent, amit adhattam, megadtam Quinn-nek és Monának a magam módján. És nem volt elég. Egyszerűen nem volt elég. Valószínűleg az okozta a bajt, amit Maharet az én „erkölcsi fejlődésem”-nek nevezett. Bár ebben nem voltam olyan biztos.

Meg akartam csinálni Monából „a tökéletes vámpírt”. Ám tervemet hamarosan behabzsolták olyan erők, amelyek többre tanítottak engem, mint amennyire bármikor taníthatnék bárkit.

Abban is milyen igaza van Maharetnek, hogy nem akarok elmenni a híres őserdei tanyájára. Nem, nem nekem való azoknak a kőből rakott szobáknak és apácarácsokkal elzárt udvaroknak a mitikus világa, ahol az inkább alabástrom szoborra, mint élőlényre hajazó ősi úrnő tartja csendes udvarát néma ikertestvérével. Ami meg az észbontó kinyilatkoztatásokkal kecsegtető agyagtáblák, pergamentekercsek, kódexek legendás irattárát illeti, az a kincsesház is várhat még. Nekem elég kinyilatkoztatás az emberek világa. Amit ott nem találok, inkább ki se nyilatkozzék, mert úgy sincs hozzá hangulatom vagy türelmem.

Én az ellenkező irányba tartok, a bűvöletes Blackwood Farm felé, a Délnek ebbe az eldugott zugolyába, ahol banálisabb és nekem kimondhatatlanul drágább dolgok várnak.

Megbékéltem a ténnyel. Gyöngé is volt a lelkem, az biztos. Legyengítette a csata Juliennel, aki most bezzeg nincsen sehol.

Összehajtottam a levelet.

Levetkőztem.

Szépen felakasztottam a ruháimat vállfákra, ahogy rendes halandó egyénhez illik, belebújtam a flanel hálóingbe, elővettem a párna alól az Ódon ritkaságok boltját, és addig olvastam, amíg elő nem bukkant a szemhatár mögül a nap, hogy bezárjon a semmi békecséjébe.

31

Ennek a könyvnek vége. Önök is tudják. Én is tudom. Mit lehet mondani ezek után? Akkor miért írok mégis? Olvassanak tovább, és megtudják. Hány éjszaka telt el? Nem tudom. Nem számolok jól. Keverem a számokat és a korokat. De az időt, azt érzem. Úgy érzem, ahogy az esti levegőt, ha a szabadban sétálok, ahogy a tölgyfa gyökereit érzem a talpam alatt. Semmi sem bírhatott rá, hogy elhagyjam Blackwood Farmot. Amíg itt voltam, biztonságban voltam. Még Stirlinget is leráztam egy időre. Nézzék, most egyszerűen nem bírok a táltosokról beszélgetni, bár persze roppant érdekes téma, de hát nem lehet elválasztani tőle, ő van a fókuszban... Tehát mikor éppen nem olvastam az *Ódon ritkaságok boltját* vagy a *Copperfield Dávidot*, sétálni mentem a birtokon, le a mocsár szélére, ahol Patsyvel találkoztam, vagy keresztül a kis temetőn, vagy a széles pázsiton csodáltam a virággyakat, amelyeket féltő gonddal ápolnak a mai napig, holott Ótata, aki ültette őket, régen elment.

Nem voltak állandó ösvényeim, de volt állandó időm. Hajnal előtt körülbelül három órával indultam a sétákra.

A temető volt a kedvenc helyem: azok a névtelen sírok, a sarkokban a négy tölgyfa, veszélyesen közel a mocsárhoz.

A kormot az utolsó szemig lesikálták arról a sírkőről, amelyen Merrick Mayfair megrakta a máglyát. Senki se gondolta volna, hogy itt az égig csapott a láng. Az avart rendszeresen összegereblyézték, a kis kápolnát – eredeti épületecske volt – minden nap tisztára söpörték.

Nem volt ajtaja, és az ablakaiban nem volt üveg. Neogótikus darab volt, csupa csúcsív. Bent volt egy pad, ahova le lehetett ülni, elmélkedés

céljából. De nekem nem ez volt a kedvenc pontom.

A kedvenc pontom az egyik tölgyfa tövében volt, a temető fölött. Ennek volt egy olyan gyökere, amely végignyúlt a földön, és belelógott a mocsárba.

Ide tartottam lehajtott fejjel. Nem nagyon gondolkoztam semmin, hacsak azon nem, hogy ritkán voltam ennyire boldog vagy ennyire szerencsétlen. Nem volt szükségem a vérre, de kívántam. Időnként elviselhetetlenül szomjaztam rá. Főleg ezeken a sétákon. Portyázásról és gyilkosságról álmodtam. A fertőzött meghittségről álmodtam, ahogy éhségem túje felszúrja a gyűlölet égő fakadékat. De most ehhez sem volt energiám. Blackwood Farm határa volt, az én lelkemnek határa. A tölgyemhez tartottam. Le akartam ülni a tövébe, nézni akartam a temetőt, a csipkés kis vaskerítést a díszes nyárjaival, nézni akartam a sírokat, és a kápolna sötét faltját. Ki tudja, talán köd is jön a lápról, és az ég abba az ismerős és ó, mennyire jelentőségteljes lilabíborba borul, amely megelőzi a napkeltét! Ez volt a szándékom.

Én egyszerre élek a múltban, a jelenben és a jövőben. Most arra emlékeztem, hogy a másik tölgyfa alatt, amely közelebb van a temető kapujához, innen egy hajításnyira találkoztam a magányos Quinn-nel, miután megölte Patsyt, és inni adtam neki a véremből.

Barangolásom hosszú éveiben engem senki se gyűlölt úgy, ahogy Quinnt gyűlölte Patsy. Rázúdított minden gyűlöletet, amit kivájhatott a lelkéből. Ó, ki ítélné ilyen dolgokban? Szülőanyám, akinek én adtam a Vért, egyszerűen közömbös irántam, többé-kevésbé mindig is az volt. De az egész más, mint a gyűlölet. Hol is tartottam?

Igen. Hogy találkoztam Quinn-nel, és megittam a véremből. Meghitt pillanat volt, Szomorú és pezsdítő pillanat. Áadtam valamennyit a hatalmamból neki. Abban a kis időben az enyém volt. Láthattam komplikált, jóhiszemű lelkét, amelytől megrabolta a Sötét Fortély, és láthattam, miként lépett túl ezen a lopáson Quinn Blackwood vakmerő, engesztelhetetlen túlélője, aki mindenképpen értelmet akart találni a történetekben. A mi elfojthatatlan, teremtető hatalmunk!

Szerettem Quinnt, jóleső, kedves szeretettel, amiben nem volt égető kisajátítás vagy vicsorgó vágy. Nem kongott az ürességtől. És mikor végignézhettem a kiteljesedését Monában, hát az kéjesebb öröm volt a

vérivásnál. Ezen tűnődtem, ahogy közeledtem a tölgyemhez. Álmodtam, és versek csontjait szőttem bele álmaimba, verseket, amelyeket loptam, széttörtem, és beleszőttem vágyaimba: *Megsebesítetted az én szívemet, én húgom, jegyesem... Íme szép vagy, én mátkám, íme szép vagy...*²⁰ Nekem nem lehet látomásom? Én nem álmodhatok? Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre... Miért lenne baj, hogy emberszagot érzek? Blackwood Farm az emberek erődje. Miért érdekelné őket, hogy éppen sétálni van kedve Lestatnak, akit olyan nagy szeretettel fogadtak? Egyikük mégis keresztezi az utamat.

Elzárom az elmémet. Elmém beomlik önmagába, rá a versekre: *Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!*

Megtaláltam a tölgyemet, és a kezem megtalálta a fa törzsét. Ott ült, a vastag gyökereken ült, onnan nézett föl rám. Fehér köpenyén foltokban száradt a sár, névkártyája ferdén lógott, arca beesett volt, a szeme hatalmas és éhes. Felállt, belevetette magát várakozó karjaimba. Szorítottam magamhoz hajlékony, lázas alakját, és a lelkem megnyílt: „Szeretlek, úgy szeretlek, mint ahogy sose szerettem, jobban szeretlek a bölcsességnél, a bátorságnál, a gonosz ígézeténél, minden gazdagságnál, magánál a Vérnél, szeretlek alázatos szívvel, amelyről sose tudtam, hogy ilyen is van nekem, szeretlek, te szürke szemű, te villám eszű, szeretlek, te misztikusa az orvosi mágiának, te álmodó, hadd öleljelek, mert megcsókolni nem merlek, nem merlek...”

Lábujjhegyre állt, és az ajkaim közé nyomta a nyelvét. *Akarlak, egész lelkemmel akarlak! Hallasz engem? Tudod-e, milyen szakadékon keltem át, hogy hozzád jöhessek! Nincs istene lelkemnek, csupáncsak te. Kapzsi kísérteteké voltam, enhúsomból lett szörnyeké voltam, képleteké, eszméke, nagyravágyó álmoké voltam, de most már csak a tied vagyok!*

Ledőlünk a lejtő fűvére a temető fölött, a tölgyfa kupolája alatt, ahol nem láthattak a csillagok.

Kezem akarta mindenét, a húsát a vászon alatt, csípőjének kicsi, kemény domborulatát, a mellét, sápadt nyakát, az ajkát, a titkos részeit, amelyek nedvesen várták az ujjaimat, ajkam a torkát súrolta, de épp csak érezni

Az Énekek éneke részletei Károli Gáspár fordításában

merte a bőr alatt rejtőző vért, miközben ujjaim feljuttatták a csúcsra. Nyögött, a finisben megmerevedett, végül ernyedten borult a mellemre.

Fülemben dobolt a vér. Agyamban száguldott a vér. Azt mondta: *Akarom!* De én meg se mozdultam.

Szájam a homlokához tapadt. Ereimben kinná változott a vér, és a kín a csúcsra hágott, ugyanúgy, mint az ő szenvedélye. Arcának-szájának puhasága csendet és békét kínál. Még mindig sötét volt a hajnal, és a csillagok csak erőlködve hunyoroghattak át a levelek között.

Keze végigvándorolt a vállamon, a mellemen.

– Tudod, mit akarok tőled – mondta azon a mély, fényes hangján. Szavait szenvedés és eltökéltség tette nyomatékosabbá. – Tőled akarom, téged akarlak. Felsoroltam magamnak az összes nemes okot, hogy miért forduljak el tőle, felsoroltam magamnak az összes erkölcsi érvet, elmém volt gyóntatószék, szószék, tornác, ahol a filozófusok gyülekeznek, volt fórum. Megállás nélkül robotoltam a baleseti osztályon, éjjel-nappal, összeesésig. Lorkyn tanult tőlem, én tanultam Lorkyntól, oktatási programokat állítottunk össze Oberonnak és Miravelle-nek, egész éjszakákat átvitatkoztunk azon, miként szövegezzük meg a javaslatokat, amelyekkel védjük és óvjuk őket, lefektettük a róluk való gondoskodás intézményes kereteit, serkentő jóakarattal veszi körül őket – de a lelkem, az én lelkem nem akart engedni. Lelkem éhezi ezt a csodát! Lelkem éhezi az arcodat. Rád éheznek! A lelkem mindig itt volt veled. – Sóhajtott. – Szerelmem...

Csönd. A mocsár énekel. Hajnal előtt ébredő madarak éneke. A mozgó víz hangja. A levelek megdőlnék a bizonytalanul motoszkáló szellőtől.

– Sose hittem, hogy egyszer még érezhetem ezt – suttozta. – Azt gondoltam, soha többé nem jön el hozzám. – Reszketett. – Azt gondoltam, hogy azok a részeim örökre kiégtek. Igen, szeretem Michaelt, örökké szeretni fogom, de a szerelem most azt követeli tőlem, hogy bocsássam szabadon. Michael csak senyved az árnyékomban. Michaelnek egy természetes, egyszerű asszony kell, aki szülni tud neki egy egészséges gyermeket. Együttélésünk abból áll, hogy gyászoljuk azt, ami akkor lehetett volna, ha nem szállnak meg minket, és nem tesznek tönkre a szörnyetegek. Túl régóta suttozjuk a rekviemünket.

És akkor kigyúl ez a tűz. Ó, nem attól, ami vagy! Ami vagy, az rettentő

lehet. Ami vagy, az visszataszító lehet. Hanem attól, aki vagy, a benned élő lélektől, a szavaktól, amelyeket mondasz, az arcjátéktól, attól, hogy tanúja vagy az örökkévalóságnak! Világom összeomlik, ha a közeledben vagyok: oda minden értékem, tervem, álmom, ambícióm. Állványnak látom őket, amikkel a hisztéria sáncolja körül magát. Így vert gyökeret meg bennem ez a szerelem, ez a barbár szerelem, amely nem fél tőled, és nem akar mást, csak veled lenni, a Vért akarja, igen, mert az a te véred, és minden más elporlik...

Vártam. Hallgattam szívének ritmusát. Hallgattam benne a vért. Hallgattam édes lélegzését. Féken tartottam magamat – a megveszett állatot, amely oly sokszor szétrúgta a ketrecét, és elvette, amit megkívánt. Magamhoz öleltem, hogy egy örökkévalóságnak tűnő ideig ne engedjem el.

Végül mégis elengedtem, karjait keresztbe tettem a mellén, aztán felálltam, és otthagytam, elhárítottam kinyújtott kezét, csókokkal háritottam el, de azért mégis otthagytam, és magányosan mentem le a mocsárig, testem kihűlt, annyira kihűlt, mintha valamilyen északi szél talált volna meg a gyengéd melegben, és belém vájta volna a fogát.

Álltam magányosan, ó, milyen magányosan, néztem a mocsár formátlan, rácsáló fertőjét, és nem volt más gondolatom, csak ő. Szabadon vágázó képzeletem kéjelgett az ő szerelmének, birtoklásának zabolátlan dicsőségében. A világ újjászületett a szerelemben, ellenállhatatlanul ragyogó színekben lángoltak fel a szürke dolgok, ledobva magukról a szürkeség reménytelen hályogát. Mi volt nekem ez a pont az időben? Mi volt ez a Blackwood Farm nevű hely, hogy nem ölelhettem magammal őt, nem rázhattam le a lábamról a port, és nem szállhattam el vele az ígézet földjére?

No igen, Lestat, és mi köze ennek a tiszta szerelemhez? Mi adja a fényét a tiszta szerelemnek? Mi adja a fényét annak a páratlan lénynek, aki ott fekszik, és téged vár?

Nem tudom, mennyi ideig álltam ott, távol tőle. Rózsás álmaim palotákról, barangolásokról, lugasokról, a szerelem birodalmairól dicsőséges párafelhőkkel fűvódtak, összelappadtak, eltűntek.

Ő pedig ott várt rám, bölcs türelemmel.

Odajött hozzám a szomorúság, olyan tiszta, akár a szerelem, és utána a szenvedés, olyan igaz szenvedés, mint amit az ő nyugodt hangjában,

feltétlen odaadásában éreztem.

Nagysokára megfordultam, és visszatértem hozzá.

Ledőltem mellé. Karja engem várt. Ajjka engem várt.

– És te azt hiszed, hogy ez megtörténhet? – kérdeztem lassan. – Azt hiszed, csak úgy otthagyhatsz mindenkit, akik téled várják a nélküled elképzelhetetlen jövőt?

Egy darabig hallgatott. Aztán:

– Hadd hulljak át az örökkévalóságba – sóhajtotta. – Fáradt vagyok.

Ó, értem én, megértem, és olyan sokat tettél!

Vártam egy keveset, aztán mondani kezdtem, gondosan megválogatva a szavaimat:

– Azt hiszed, a világ akkor is tudni fogja, hova tegye Lorkynt, Oberont és Miravelle-et, ha nem áll mellettük a te éleslátásod és bölcsességed? – kérdeztem. – Azt hiszed, az egocentrikus tudomány csakugyan képes lesz vigyázni valamire, ami ennyire kényes, robbanékony és finom?

Semmi válasz.

– Azt hiszed, a gyógyintézet elérheti teljes tökéletességét a te útmutatásod nélkül? – kérdeztem a tőlem telhető legnagyobb szeretettel. – Vannak még titkos terveid, nagyszerű tervek, formát nem nyert, fényes látomások. Ki veszi át a jogart? Kinek lesz annyi bátorsága? Kiben lesz meg az erő is a Mayfair-milliárdokhoz? Ki az, aki egyformán pontos gammakés a műtőben és a laboratóriumban? Akkor is, ha építésszel, akkor is, ha tudósokkal kell tárgyalni? Ki? Ki tudja meghaladni bátorságban még azt is, amit eddig megvalósított az intézet? Ki kétszerezheti, vagy akár háromszorozhatja meg a nagyságát? Ezek az évek arra valók, hogy megtedd. Te is tudod, én is tudom. A fanatikus bátorság önzetlenül tiszta évei. Kész vagy hátat fordítani ennek?

Semmi válasz. Vártam. Úgy szorítottam magamhoz, mintha valaki el akarná lopni tőlem. Mintha az éjszaka tele volna veszélyekkel. Mintha nem belőlem származna a veszély.

– És Michael? – kérdeztem. – Igen, szabadon kell engedni, de ez rá a megfelelő idő? Túléli vajon, ha te eljössz hozzám? Még mindig az iszonyat vermében vergődik. Szívét megtörte Mona sorsa. Csakugyan faképnél tudnád hagyni? Meg tudnád írni a titkos levelet? El tudnád mondani a sötét istenhozzádót?

Nagyon sokáig nem válaszolt. Éreztem, hogy nem bírok többet mondani. A szívem fájt, mint mindig. Olyan közel feküdtünk, annyira összefonódtunk az egymáshoz tartozás melegében, hogy az éjszaka is elnémult a kedvünkért.

– Tudom – súgta végül, és megborzongott. – Tudom. – Majd még egyszer: – Tudom.

– Ez nem történhet meg – mondtam. – Sose akartam ennyire semmit, de nem történhet meg. Tudod, hogy nem.

– Ezt nem gondolhatod komolyan – mondta. – Nem utasíthatsz el! Azt hiszed, eljöttem volna hozzád így, ha nem tudnám, mit érzel igazából?

– Tudod, mit érzek? – kérdeztem, és nagyon erősen magamhoz szorítottam. – Igen, azt tudod, mennyire szeretlek. Igen, tudod, mennyire kívánlak, és mennyire szeretnék megszöktetni mindenkitől, aki elválaszt tőlem, igen, ezt tudod. Mit nekem a halandó életek? De nem érted, Rowan? Te fenséggé magasztaltad a halandó életedet. A lelkedet tetted ki érte. Ezt nem lehet semmibe venni.

Karja továbbra sem engedett el. Az arcomhoz szorította az arcát. A haját simogattam.

– Igen – mondta. – Megpróbáltam. Ez volt az én álmom.

– Ez az álmod – mondtam. – Még most is.

– Igen.

Egy darabig nem tudtam szólni a fájdalomtól.

Ismét elképzeltem, amint egy sötét ágyban fekszünk, ő és én, semmi sem választhat el, valamilyen isteni értelmet találunk egymásban, és úgy távoznak tőlünk a kozmikus katasztrófák, mintha fátyolt szagatnának le rólunk.

De ez álom volt, ugyanolyan sérülékeny, mint amilyen gyönyörű.

Ő törte meg a csendet.

– Így hát újabb áldozatot hozok – mondta –, vagy te hozod értem, olyan hatalmas áldozatot, hogy szinte fel se fogom ésszel! Jóságos Isten –

– Nem – mondtam. – Az áldozatot te hozod, Rowan. Eljöttél a küszöbíg, de visszalépsz. Vissza kell lépned, magadtól.

Ujjai úgy jártak ide-oda a hátamon, mintha emberi lágyág után kutatna. Feje fészket keresett magának rajtam. Kapkodva lélegzett, mintha zokogna.

– Rowan – mondtam. – Ez nem az az idő.

Felnézett rám.

– El fog jönni az idő – folytattam. – Várni fogok, és itt leszek.

– Komolyan mondd? – kérdezte.

– Komolyan. Nem veszítetted el, Rowan, amit adhatok. Csak ez most még nem az az idő.

Puha mályvaszín fény derengett az égen. A levelek izzottak. Gyűlöltem!

Felemelkedtem, gyengéden magammal húzva őt is, és leültem magam mellé. Fűtörmelék tapadt rám, haja kedvesen összekócolódott, szeme ragyogott a növekvő fényben.

– Természetesen ezer dolog történhet – mondtam. – Mindketten tudjuk. De én figyelni fogok. Figyelek és várok. Ha pedig eljön az idő, amikor készen állsz rá, hogy otthagyj mindent, akkor eljövök.

Lesütötte a szemét, utána ismét rám nézett. Szelíden töprengő volt arca.

– És most úgy elmész, hogy nem is láthatlak? – kérdezte. – Elérhetetlen leszel nekem?

– Időnként talán igen – válaszoltam. – De az sose fog sokáig tartani. Őrizni foglak, Rowan. Erre számíthatsz. És eljön az éjszaka, amelyen megosztjuk a vért. Ezt megígérem. A Sötét Ajándok a tied lesz.

Felálltam. Kézen fogtam, és őt is felsegítettem.

– Most mennem kell, szerelmem. A fény az én halálos ellenségem. Bár nézhetném még veled a napfelkeltét, de nem tehetem.

Vadul, erőszakosan magamhoz rántottam, és azzal az éhséggel csókoltam, amelyet őt szoktam.

– Szeretlek, Rowan Mayfair! – mondtam. – Én hozzád tartozom. Mindig hozzád tartozom. Sose leszek távol tőled.

– Isten veled, szerelmem – suttogta. Sápadtan mosolygott. – Te valóban szeretsz engem, ugye?

– Igen, tiszta szívemből – mondtam.

Olyan gyorsan fordult el tőlem, mintha ezt nem lehetne másképp. Felsietett a lejtőn a pázsitra, onnan átvágott a bekötőúthoz. Megvártam, amíg felmordult autójának motorja, aztán lassan visszatértem a hátsó ajtóhoz, és bementem a szobámba.

Olyan iszonyúan boldogtalan voltam, hogy alig tudtam, mit művelek. Belém hasított, hogy örültséget csináltam. Aztán az hasított belém, hogy nem lett volna szabad így történnie. Egy magamfajta önző ördög nem

hagyhatta volna, hogy elmenjen.

Ki mondta azokat a fennkölt szavakat?

Ő megadta nekem a percet, talán az egyetlen percet. Én pedig Szent Lestat akartam lenni. Hős akartam lenni. Édes Istenem, mit tettem! Bölcsessége, ereje most majd messzire viszi tőlem. Az idő még fényesebbé teszi a lelkét, és elkoptatja bűvöletem vonzását. Odadobtam örökre. Ó, Lestat, hogy gyűlöllek téged!

Bőven volt időm a hálóinges szertartásra. Amikor végeztem, szomjúságtól elgyötörten, azon keseregve, amit most dobtam oda és talán örökre elveszítettem, ráeszméltem, hogy nem vagyok egyedül.

Már megint kísértetek, gondoltam. *Mon Dieu!* Csak azért is ránéztem a kis asztalra.

Azt a látványt!

Felnőtt volt, talán húsz-huszonöt éves nő. Fényes, fekete, dauerolt haj. Ejtett övű, ujjatlan selyemruha, hosszú gyöngysor. Divatos cipőbe bújtatott lábát keresztbe vetette.

Stella!

Iszonyú volt. Mintha a kislányt, akit ismertem, széthúzták és felfűjták volna. Bal kezében szipkába dugott cigarettát tartott.

– Dágám, ne legyél ilyen csacsi! – mondta. – Hát persze, hogy én vagyok az! Julien bácsi most annyira fél tőled, hogy a közeledbe se mer jönni. De azt üzeni, hogy ez isteni volt!

Eltűnt, mielőtt hozzávághattam volna a cipőmet. Bár különben sem vágtam volna hozzá.

Mit számít? Hadd jöjjenek-menjenek. Végül is ez Blackwood Farm, vagy nem? Blackwood Farm mindig kitárta ajtaját a kísérteteknek.

Most pedig lefekszem aludni, és a könyv végét ér.

A pihepárnába süppedve rájöttem valamire. Rowan még a gyászban és a veszteségben is az enyém. Most már örökre bennem marad. Kevésbé lesz keserű a magány. Az évek során eltávolodhat tőlem, talán még azt a szenvedélyes percet is kárhoztathatja, amely a karjaimba dobta. Elveszíthetem valamilyen más, hétköznapi értelemben is, amely minden éjszakámon könnyekre fog fakasztani.

De igazából sose veszítem el. Mert nem vész el a szerelem leckéje, amelyet általa tanultam. Ezt úgy adta nekem, ahogy én próbáltam neki adni.

Blackwood Farmon akkor reggel is megült a fűvön a hajnali harmat, és én ezt álmodtam, mielőtt felkelt a nap:

Szent akarok lenni! Lelkeket akarok menteni milliószám! Úgy akarok kinézni, mint egy angyal, de nem akarok úgy beszélni, mint egy gengszter, nem akarok rosszat tenni még a rossz fiúkkal sem, Szent Juan Diego akarok lenni...

... De maguk ismernek engem, és ha eljön az est, talán eljön az idő is, hogy portyázzak egyet a mellékutakon és azokban a vacak kis csehókban, beszívjam a sör és a fűrészporszagát, táncoljak egyet, miközben a zenegépből a Dixie Chicks muzsikál, és talán összeroppantsák két nehézfiút, akik csak engem várnak, és amikor kicsattanok a vértől, és megunom a biliárdgolyók csattogását, és azt a meleg fényt a zöld posztón, ki tudja, mennyire fog vonzani a firmamentum, ha majd a fellegek réseiben feltűnnek az elveszett kis csillagok, és én felszállok a földről, és úgy tárom ki a karjaimat, mintha nem is vágnék semmiféle jóságra vagy melegségre.

Távozzatok tőlem, ó, ti halandók, akik tiszta szívűek vagytok! Távozzatok gondolataimból, ó, ti lelkek, akik fenséges álmokat álmodtok! Távozzatok tőlem, glóriás dicshimnuszok! Én a kárhozottak mágnesese vagyok! Legalábbis egy ideig. Aztán szívem jajszókra fakad, szívem nem akar nyugodni, szívem nem adja fel, szívem nem enged –

... a vér, amely az életet tanítja, nem tanít hazugságokat, és a szerelem lesz ismét fenyítőm, ostorom, és dalom.

VÉGE

*Anne Rice New
Orleans 2002.
október 5.*

ANNE RICE VILÁGÁNAK KRONOLÓGIÁJA

i.e. kb. 5500

A Hold Előtti Idő. Maharet és Mekare ősei idáig tudják visszavezetni a Nagy Család boszorkányainak eredetét. [*A kárhozottak királynője*]

???

A Hold Eljövetele. Ősi legendák szerint a Hold ekkor érkezik meg Föld körüli pályájára árvizektől, földrengésektől és viharoktól kísérvé. [*A kárhozottak királynője, Táltos*]

i.e. 4000 előtt

Maharet és Mekare (a Nagy Család boszorkányikrei) születése a Kármel-hegyen. [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 4000

Az egyiptomi Akasa királyné és Enkil király lemészároltatja a Kármel-hegy népét, az ikreket pedig erővel Egyiptomba hozatja, hogy megismerje boszorkánytudományukat. Az ikrek nem hajlandóak megosztani tudásukat. Akasa megerőszakoltatja őket Enkil sáfárjával, Haimannal, majd hazaengedi őket. Megszületik Maharet és Haiman gyermeke, Miriam. Akasát és Enkilt meggyilkolják ellenségeik. Amel,

egy kísértet, aki valaha ember volt, és ismét anyagi testre vágyik, beleköltözik a haldokló Akasába és halhatatlan vámpírt csinál belőle. Akasa vámpírt csinál Enkilből. Akasa az ikrek segítségét kéri. Az ikrek nem hajlandóak segíteni. Akasa halálra ítéli őket. A kivégzés előtt Akasa vámpírt csinál Haimanból. Haiman vámpírt csinál Maharetből és Mekaréből, és megszökteti őket. A szökevények sok halandóból vámpírt csinálnak, hogy azok felvegyék Akasával és Enkillel a harcot. Végül elfogják Maharetet és Mekaret, és egy-egy kökoporsóba zárva keletre és nyugatra viszik őket. Később kiszabadulnak, de nem találják meg egymást. A Dél-Amerikába vetődött Mekare barlangfestményeket készít, megörökítve az „Ikrek Legendáját”. [*A Kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 3980

Maharet visszatér a Kármel-hegyre, és elmondja Miriamnak vámpírrá válásának történetét. Lánya leszármazottait az egész világon nyomom követve Maharet a Nagy Család krónikása és gondnoka lesz. [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 3780

Maharet lejegyezi a Nagy Család első kétszáz évének leszármazottait, és saját őseinek neveit vissza a Hold Előtti Időig. [*A kárhozottak királynője*]

???

A vámpírok a véristenek, termékenységistenek, ligetistenek szerepét játszva elterjednek mindenfelé. Néha háborúznak is egymással. Akasát és Enkilt hosszú időn át rabságban tartják, szipolyozzák a vérüket. [*Lestat, a vámpír*]

kb. i.e. 3000

Akasa és Enkil egyre kevesebbet mozog, és végül szótlán mozdulatlanságba dermed. [*Lestat, a vámpír*]

kb. i. e. 2700

Merrick Mayfair boszorkány ősei ükanyja anyai ágán ebből a korból származnak, egy ismeretlen indián kultúrából. [*Merrick*]

kb. i.e. 2030

Ashlar születése a táltosok szigetén. [*Táltos*]

kb. i.e. 2000

A táltosok szigetének pusztulása. A táltosok áttelepülnek a Brit-szigetekre. A Brit-szigetek hideg telei újra és újra megtizedelik Őket. A legnagyobb csoport Ashlar vezetése alatt az évszázadok során jelentős társadalmi evolúción megy keresztül: korábbi, szinte gyermeki életük helyébe magasabban civilizált vadászó-gyűjtögető kultúra lép, mely később a Brit-szigeteken uralkodóvá válik. A táltosok találkoznak a szigeteken elszórtan élő, primitív emberekkel, a Beaker Folkkal. Megépítik a szigetek kőköreit, köztük Stonehenge belső két körét. [*Táltos*]

i.e. 1279-1213

II. Ramszesz uralkodása. Ramszesz egy hettita papnőtől kap egy elixírt, mely halhatatlanná teszi. [*A múmia*]

kb. i. e. 1270

II. Ramszesz fia, Meneptah születése.

i.e. 1213

Ramszesz fia, a közel 60 éves Meneptah halhatatlanná akar válni. Megpróbálja kizsarolni apjától a halhatatlansága titkát, de Ramszesz nem ad neki az elixírből. Ramszesz megrendezi saját halálát, Meneptahra hagyja Egyiptom trónját, és elindul bejárni a világot. [*A múmia*]

i.e. 1187-1156

III. Ramszesz uralkodása. II. Ramszesz, a halhatatlan sikertelenül próbál véget vetni saját életének, majd elmegy III. Ramszesz udvarába, és a fáraó tanácsadója lesz. III. Ramszesz halálát követően számos fáraó tanácsadója. [*A múmia*]

kb. i.e. 1030 Erik
születése.

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

kb. i.e. 1000

Maharet vámpírt csinál Erikből.

kb. i.e. 700-400

Európából kelta népcsoportok települnek át a Brit-szigetekre, és irtani kezdik a táltosokat. A táltosok a Skót-felföldre szorulnak vissza. Ashlar népe letelepszik Donnelaith völgyében. Kb. száz év alatt a táltosok majdnem teljesen eltűnnek a Brit-szigetéről. A táltosok és az emberek itt-ott kereszteződnek egymással, létrehozva a vad táltosokat és a kis népet. A táltos gének belekeverednek némelyik emberi vérvonalba, főleg a boszorkánypesszésekkel rendelkező családokéba. Ashlar donnelaith-i klánja a túlélés érdekében magára ölti a piktek álcáját. [*Táltos*]

???

Avicusból vámpírt csinálnak Egyiptomban. Később ligetistenként Britanniába kerül. [*Vér és arany*]

kb. i.e. 560

Ázriel születése Babilonban egy zsidó család sarjaként. [*A Csontok Szolgája*]

kb. i.e. 550

Ramszesz, a halhatatlan a föld alá vonul aludni. Meghagyja a papoknak, hogy ha bármelyik egyiptomi uralkodó a tanácsát akarja, ébresszék fel. [*A múmia*]

i.e. 539

Babiloni papok megölik Ázrielt, hogy szelleméből új istent csináljanak, aki szentesíti Kürosz hatalomátvételét Babilonban. Néhány pap megfőzi Ázriel csontjait aranyban, és ezzel kísértetét a csontokhoz köti: Ázriel a Csontok Szolgája lesz, akivel a csontok tulajdonosa rendelkezhet. [*A Csontok Szolgája*]

kb. i. e. 500

Arionból vámpír lesz. [*Blackwood Farm*]

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

kb. i. e. 347

Eudoxia születése. [*Vér és arany*]

i. e. 332

Alexandria alapítása. Eudoxia Alexandriába költözik, ahol vámpírt csinálnak belőle. [*Vér és arany*]

i. e. 69

VII. Kleopátra születése.

i.e. 56

VII. Kleopátra felébreszti Ramszeszt. Kleopátra és Ramszesz egymásba szeret. [*A múmia*]

i.e. 51-30

VII. Kleopátra uralkodása. Ramszesz Kleopátra tanácsadója lesz. [*A múmia*]

i. e. 48

Kleopátra Július Caesar szeretője lesz.

i. e. 44

Július Caesar halála.

i. e. 42

Kleopátra Marcus Antonius szeretője lesz.

i.e. 40

Kleopátra Marcus Antonius felesége lesz.

i.e. 30

Marcus Antonius öngyilkosságot követ el. Kleopátra kéri Ramszeszt, hogy mentse meg Marcust, de Ramszesz nem ad neki az elixírből. Marcus Antonius meghal. Kleopátra öngyilkos lesz. Ramszesz a kriptájába megy, és időtlen álomra tér. [*A múmia*]

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

kb. i.e. 30

Marius születése. [*Pandora*]

i.e. 15

Lydia (később Pandora) születése. [*Pandora*]

i.e. 11

Flavius születése. [*Pandora*]

i.e. 5

Lydia első találkozása Mariusszal. [*Pandora*]

i.sz. 4

Az Akasát és Enkilt őrző vámpír, a Vén kiviszi őket a napra. A vámpírok világszerte megégnek, és rengetegen elpusztulnak. Avicus túléli az égést. Egy kelta druida, Mael elrabolja Mariust, hogy népe ligetistent csináljon belőle megégett istenük helyett. A megégett, gyenge vámpír-ligetisten vámpírt csinál Mariusból. Akasa hívását hallva Marius elhagyja Mael népét, megkeresi Akasát és Enkilt, és a gondozójukká válik. Egyiptomból Antiokheia-ba viszi őket. A ligetisten nélkül maradt kelták Maelt szánják a szerep betöltésére, ezért Britanniába küldik, hogy egy ottani vámpír istenné változtassa. Avicus vámpírt csinál Maelből, és együtt megszöknek a ligetek népétől. [*Lestat, a vámpír, Vér és Arany*]

???

Marius azt tervezi, hogy véget vet a vámpírok céltalan létezésének azzal, hogy elpusztítja Akasát és Enkilt. [*Pandora*]

19

Lydia a nevét Pandorára változtatja. Akasa úgy intézi, hogy Marius kénytelen legyen szerelméből, Pandorából vámpírt csinálni, és ezzel biztosítja, hogy Marius ne pusztítsa el a vámpírokat. [*Pandora*]

29

Pandora vámpírt csinál Flaviusból. [*Pandora*]

???

Arion megvásárolja, és felszabadítja Petroniát, a gladiátort. Pompejibe költöznek. [*Blackwood Farm*]

79

A Vezúv kitörése elpusztítja Pompejit. Arion és Petronia elmenekül a városból. Később Arion vámpírt csinál Petroniából. [*Blackwood Farm*]

???

A kereszténység térhódításával a vámpíristeneket világszerte gonosznak kiáltják ki, és azok lassan kihalnak. Helyüket átveszik a babonás, vallásos vámpírok, a Sötétség Gyermekei, akik a Sátán szolgáinak tartják magukat. A vámpírok világszerte elfelejtik fajuk eredetét. [*Lestat, a vámpír*]

222

Marius elhagyja Pandorát, Rómába költözik. Akasát és Enkilt elrejt egy Róma melletti szentélyben. Rómában találkozik Maellel és Avicussal. Később hiába keresi Pandorát, nem találja. [*Pandora, Vér és arany*]

410

Alarik seregei elfoglalják Rómát. Marius hosszú álomra tér Akasa és Enkil szentélyében. [*Vér és arany*]

kb. 486

Zenobia születése. [*Vér és arany*]

kb. 500

Zenobiából vámpír lesz. [*Vér és arany*]

kb. 510

Marius felébred. Maellel és Avicussal együtt Constantinopolisba költözteti Akasát és Enkilt. Eudoxia Mariusék életére tör, hogy megszerezze tőlük Akasát és Enkilt. Akasa megöli Eudoxiát. [*Vér és arany*]

565 után

Marius az itáliai Alpokba költözteti Akasát és Enkilt, ahol új szentélyt épít nekik. [*Vér és arany*]

566

Ashlar átveszi Szt. Columbától a keresztény hitet. [*Lasher*]

567

A kereszténység kezdete Donnelaith-ben. Ashlar megpróbálja felvetetni népével – az egyetlen megmaradt táltos közösséggel – a kereszténységet. A táltosok egy része nem tér át a keresztény hitre. Harc robban ki, mely során a donnelaithi táltosokkal eddig együtt élő emberek rájönnek Ashlar népének különbözőségére, és gyakorlatilag kiirtják őket. Janet (Ashlar felesége) meghal. Ashlar túléli a pusztítást. Templomot épít Donnelaith-ben, majd elhagyja a települést. Később – az alkalmanként boszorkányok és a kis nép kereszteződéséből születő táltosok kapcsán – elterjed Szent Ashlar újjászületésének legendája. [*Táltos*]

758

Tudósok egy csoportja létrehoz egy szervezetet a boszorkányok, szellemek, vámpírok és egyéb „természetfeletti” jelenségek megfigyelésére. Az alapításnál Ashlar is jelen van. A szervezet egyik célja egy táltos férfi és nő párosítása. [*A kárhozottak királynője, Táltos*]

985

Azim tanyát ver a Himalája egyik templomában. A szentélybe érkező zarándokok véréből issza a következő ezer éven keresztül. [*A kárhozottak királynője*]

11. század

A természetfeletti jelenségeket vizsgáló rend felveszi a Talamasca nevet. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1059

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

A kelet-angliai Lorch-kastély építése. Később ez lesz a Talamasca angliai anyaháza. [*Vér és arany*]

1119

A templomos lovagok rendjének megalapítása.

kb.1159

Pandora vámpírt csinál Arjunból Indiában. [*Vér és arany*]

1200

Marius hosszú álomra tér az alpokbeli szentélyben. [*Vér és arany*]

1205-1266

Szent Ashlar templomát felújítják, és katedrálissá bővítik. [*Lasher*]

1228

Ashlar ellátogat Donnelaithbe, ahol megismeri Szent Ashlar időnkénti újjászületésének legendáját. [*Táltos*]

kb. 1250

Ursulából vámpír lesz. [*Vittorio, a vámpír*]

???

Maharet vámpírt csinál Thorne-ból. [*Vér és arany*]

1307

Franciaország királya eretnekséggel vádolja meg a templomos lovagokat. A rend tagjait Európa-szerte az inkvizíció elé állítják, és megégetik. Az üldözött templomosok titokban a Talamascára bízzák vagyonukat. [*Boszorkányok órája*]

1314

Az inkvizíció elítéli, és kivégzi a templomosok nagymesterét, Jacques de Molayt. A rend vagyonát a Talamasca öröklí. [*Boszorkányok órája*]

1348

334

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

A Fekete Halál kezdete Európában. Thorne északra megy, és egy jeges barlangban hosszú álomra tér. [*Vér és arany*]

kb. 1350

A Fekete Halál tombolása alatt Santinóból vámpír lesz. A Fekete Halál kiirtja az angliai Knorwood összes lakosát. A település utolsó lakója úgy kerül el a halált, hogy vámpírt csináltat magából a szomszédos kastélyban élő vámpírral, majd annak helyére költözik. [*Rampling Gate ura*]

1434

Vittorio di Raniari születése. [*Vittorio, a vámpír*]

1435

Bartola di Raniari születése. [*Vittorio, a vámpír*]

1438

Matteo di Raniari születése. [*Vittorio, a vámpír*]

1450

Ursula vámpírt csinál Vittorióból. [*Vittorio, a vámpír*]

kb. 1474

Bianca Solderini születése. [*Vér és arany*]

1479

Raymond Gallant születése. [*Vér és arany*]

1480 körül

Az alkimista Magnus kihantol egy alvó vámpírt, és kiissza belőle a halhatatlanságot adó vért. Magnus vámpírrá válik. [*Lestat, a vámpír*] A Rampling család felépíti az elpusztult Knorwood melletti ősi kastély romjain a Rampling Gate kastélyt. A család minden generációja hagyja, hogy a vámpírrá vált utolsó knorwoodi a Rampling Gate-ben éljen. Knorwood romjain létrejön a Rampling Gate nevű település. [*Rampling Gate ura*]

1480

Andrej (később Amadeo, majd Armand) születése Kijevben. [*Armand, a vámpír*]

1482

Marius felébred hosszú álmából. [*Vér és arany*]

kb. 1492

Marius palotát vásárol Velencében, és világi életre rendezkedik be. [*Vér és arany*]

1495

Andrejt elrabolják rabszolgakereskedők, eladják Mariusnak. Marius elnevezi Amadeónak, és tanítani kezdi, hogy majdan halhatatlan vámpírtársa legyen. [*Armand, a vámpír*]

1497

Marius vámpírt csinál Amadeóból. [*Armand, a vámpír*]

1499

Marius találkozik Raymond Gallanttel, akinek személyében a Talamasca régóta figyeli őt. A Sötétség Gyermekai Santino vezetésével megégetik Mariust, elrabolják Amadeót, Rómába viszik, és áttérítik saját hitükre. Nevét Armand-ra változtatják. Marius vámpírt csinál Biancából, aki segít neki felépülni az égésből. [*Armand, a vámpír, Vér és Arany*]

1500

Armand a Sötétség Gyermekei párizsi bokrának vezetője lesz. [*Armand, a vámpír*]

1535. december

Boleyn Anna és a boszorkány Douglas of Donnelaith gyermeke, Lasher születése. Lasher órák alatt felnőtté válik. Apja a néphiedelem szerint időnként újjászülető Ashlarnak hiszi fiát. Lasher később Itáliába megy tanulni. [*Lasher*]

kb. 1559

Santino a Sátán szolgálatába vetett hite összeomlik. Santino eltűnik, a Sötétség Gyermekének római bokra széthull. [*Vér és arany*]

1559

Marius meglátogatja Raymondot a Lorwich-kastélyban. Raymondtól megtudja, hogy Pandora egy indiai vámpír társaságában utazgat Európában. [*Vér és arany*]

1559. december

Apja hívására Lasher hazatér Skóciába. [*Lasher*]

1559. december 24.

Egy Talamasca-tag táltosként azonosítja Lashert, és elmondja neki a táltos faj történetét. John Knox protestánsai lerohanják Donnelaitht. Szent Ashlar katedrálisának elpusztításakor Lashert is megölik. Lasher kísértete földhöz kötött marad. [*Lasher*]

1568

Raymond Gallant halála. [*Vér és arany*]

1646

Petyr van Abel születése. [*Boszorkányok órája*]

1652

Suzanne Mayfair és Donnelaith earljének lánya, Deborah Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1654

Petyr van Abel Talamascához kerül, majd később a rend tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1658

Suzanne Mayfair megidézi Lasher földhöz kötött kísértetét Donnelaith-ben. Az idézés révén Lasher erőt nyer, és ismét anyagi test után kezd vágyni. [*Boszorkányok órája*]

1659

Marius és Bianca Akasáékkal Drezda szomszédságába költözik, ahol Pandora felbukkanása várható. Marius megtalálja Pandorát, aki azonban nem képes elhagyni társát, Ardzsúnt. Pandora és Ardzsún Oroszországba utazik. Bianca elhagyja Mariust. [*Vér és arany*]

1664

Suzanne Mayfairt megégetik boszorkányság miatt. Petyr van Abel, a Talamasca tudósa magával viszi Deborah Mayfairt az amszterdami anyaházba. [*Boszorkányok órája*]

1664-1667

A Talamasca intése ellenére Deborah Mayfair is megidézi Lashert, és a kísértet segítségével hatalmas vagyont kezd felhalmozni. Elhagyja az anyaházat, és nem sokkal később Monteleve-be költözik, ahol tovább gyakorolja boszorkánytudását. [*Boszorkányok órája*]

1667

Charlotte Mayfair születése Deborah Mayfair és Petyr van Abel rövid szerelmi kapcsolatából. [*Boszorkányok órája*]

1669

Geertruid van Stolk (talamascás boszorkány) halála. [*Boszorkányok órája*]

1685

Charlotte Mayfair férjhez megy Antoine Fontenay-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1689. szeptember

Deborah Mayfairt elítélik boszorkányság miatt. Charlotte Mayfair Saint-Domingue-re menekül. Deborah öngyilkos lesz. Halálakor leég a donnelaith-i kastély, az earl meghal a tűzben. Charlotte Saint-Domingue-en ültetvénytulajdonos lesz. Boszorkánytudása révén manipulálja Lashert, és fokozatosan hatalmas vagyonna tesz szert. [*Boszorkányok órája*]

1689. október

Petyr van Abel a Talamasca tilalma ellenére lánya után megy, hogy figyelmeztesse, ne vegye igénybe Lasher szolgálatait. Charlotte Mayfair teherbe esik az apjától. Petyr halála. [*Boszorkányok órája*]

1690

Charlotte Mayfair és Petyr van Abel ikergyermekei: Peter és Jeanne Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1690 után

A Talamasca folytatja a Mayfair család megfigyelését. A boszorkányság a családban majdnem minden generációban jelen van, főleg a nőkben. A család egyre gazdagabb és kiterjedtebb. Az egyre erősödő Lasher mindig az adott generáció boszorkányát szolgálja, és közben igen gyakran családon belüli házasodásra ill. kereszteződésre veszi rá őket. A beltenyészet révén a boszorkányképességek általában erősödnek az egyre újabb generációkban, miközben Lasher a család génállományát titokban a saját reinkarnációját lehetővé tevő végső egyed, a tizenharmadik boszorkány megszületése felé tereli. [*Boszorkányok órája*]

1709 Marius az Égei-tenger egyik szigetére költözik Akasával és Enkillel.
[*Vér és arany*]

1725

Jeanne Louise Mayfair és Peter Mayfair gyermeke, Angélique Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1730

Gabrielle születése. [*Lestat, a vámpír*]

1743

Charlotte Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1755

Angélique Mayfair férjhez megy Vincent St. Christophe-hoz.
[*Boszorkányok órája*]

1759

Lestat de Lioncourt születése. [*Lestat, a vámpír*]

1760

Nicolas de Lenfent születése. [*Lestat, a vámpír*]
Angélique Mayfair és Vincent St. Christophe gyermeke, Marie
Claudette Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1766

Louis de Pointe du Lac születése. [*Interjú a vámpírral*]

1771

Peter és Jeanne Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1773

A Talamasca angliai csoportja beköltözik a londoni anyaház épületébe.
[*A kárhozottak királynője*]

1779

Lestat Párizsba megy színészkedni. [*Lestat, a vámpír*]

1780 eleje, tél

Magnus vámpírt csinál Lestatból, majd elégeti magát. Lestat vámpírt
csinál anyjából, Gabrielle-ből. Párizsban Lestat találkozik Armand-dal,
és meggyőzi nézeteinek tévességéről. Armand felgyűjtja a Sötétség
Gyermekeinek otthonát. Lestat létrehozza a Vámpírszínházat. Lestat
vámpírt csinál Nicolas de Lenfentből. [*Lestat, a vámpír*]

1780 május

Armand története alapján Lestat keresni kezdi Mariust, üzeneteket hagy
neki szerte a világon. [*Lestat, a vámpír*]

???

A Sötétség Gyermekeinek helyét mindenhol fokozatosan az új, világi vámpírok veszik át. [*Lestat, a vámpír*]

1789

Forradalom Franciaországban. Nicolas de Lenfent elégeti magát. Lestat apja New Orleansbe menekül. Marius megkeresi Lestatot, elmondja neki a vámpírok történetét, és megmutatja neki Akasát és Enkilt. Lestat New Orleansbe megy. Claudia születése. [*Interjú a vámpírral, Lestat, a vámpír*]

Marie Claudette Mayfair átköltözteti a Mayfair családot Saint-Domingue-ről Louisianába, a Riverbendnél létrehozza a La Victoire ültetvényt. [*Boszorkányok órája*]

1791

Lestat vámpírt csinál Louis de Pointe du Lacból. [*Interjú a vámpírral*]

1794

Lestat és Louis elhagyja a Pointe du Lac birtokot, és New Orleansbe költözik. [*Interjú a vámpírral*]

1794. szeptember 21.

Lestat vámpírt csinál Claudiából. [*Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynője*]

1799

Marie Claudette Mayfair és Henry Marie Landry lánya, Marguerite Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

???

Armand találkozik Biancával Párizsban. [*Armand, a vámpír*]

kb. 1813

Octavius születése. [*Lasher*]

1819

Marguerite Mayfair férjhez megy Tyrone Clifford McNamarához.
[*Boszorkányok órája*]

1824

Marie Claudette Mayfair férje, Henry Marie Landry halála.
[*Boszorkányok órája*]

1825

Augustin Mayfair születése. Francois Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1827

Rémy Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1828

Marguerite Mayfair és Tyrone McNamara fia, Julien Mayfair születése.
[*Boszorkányok órája*]

1829

Tyrone McNamara halála. Marguerite Mayfair férjhez megy Arlington Kerrhez. Hat hónappal később Arlington eltűnik. [*Boszorkányok órája*]

1830

Marguerite Mayfair és Arlington Kerr lánya, Katherine Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1831

Marie Claudette Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1836. szeptember 21.

Claudia egy naplót kap „születésnapjára” Louistól. [*A kárhozottak királynője*]

1840

Manfred Blackwood születése. [*Blackwood Farm*]

1843

Julien Mayfair véletlenül agyonlövi Augustin Mayfairt. Augustin fia, Tobias elköltözteti a Mayfair család egy ágát a Fontevrault ültetvényre. [*Boszorkányok órája*]

1847

Edith Savarell születése. [*A múmia*]

1856

Arthur Langtry (talamascás boszorkánykutató) születése. [*Boszorkányok órája*]

1857

Katherine Mayfair férjhez megy Darcy Monahanhoz. Telket vásárolnak New Orleansben, az Első utcán, és építkezni kezdenek. [*Boszorkányok órája*]

1858

Katherine Mayfair és Darcy Monahan beköltözik New Orleansbe, az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1859

Clay Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

Elliott Savarell születése. [*A múmia*]

1860

Louis és Claudia megpróbálja megölni Lestatot. Lestat nagyon meggyengül, de életben marad. Louis és Claudia Európába megy az óvilági vámpírok után kutatni. Párizsban megtalálják Armand-t és a Vámpírszínházat. Lestat Louis-ék után megy Párizsba. Claudia halála. A Vámpírszínház leégése. Armand és Louis elhagyja Párizst. [*Interjú a vámpírral*]

1862

Lestat visszatér Európából New Orleansbe. [*Lestat, a vámpír*]

1865

Vincent Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

Richard Rampling születése. [*Rampling Gate ura*]

1867

Julie Rampling születése. [*Rampling Gate ura*]

1871

Darcy Monahan halála. Katherine Mayfair visszaköltözik a Riverbend-re. [*Boszorkányok órája*]

1872

Katherine Mayfair és Julien Mayfair lánya, Mary Beth Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1875

Julien Mayfair feleségül veszi Suzette Mayfairt. [*Boszorkányok órája*]

Irene Flaurent Mayfair (Nagy Nananne) születése. [*Merrick*]

1879

Julien Mayfair és Suzette Mayfair fia, Cortland Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1880

Richard Llewellyn születése. Manfred Blackwood és Julien Mayfair megállapodást köt arról, hogy a Blackwood család pénzügyeit a Mayfair és Mayfair kezelje. [*Boszorkányok órája, Blackwood Farm*]

1881

Manfred Blackwood birtokot vásárol az Ördögmocsár mellett, és hozzákezd Blackwood Manor felépítéséhez. [*Blackwood Farm*]

1882

Az Amelia utcai Mayfair-ház építése. Később Tobias Mayfair és családja ide költözik a Fontevrault ültetvényről. [*Lasher*] Henry Stratford születése. [*A múmia*]

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

1885

Suzette Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1886

Manfred Blackwood felesége, Virginia Lee meghal. Manfred felfedezi az Ördögszigetet. Megismerkedik Rebecca Stanforddal, és Európába utaznak. Nápolyban Manfred megismerkedik Petroniával. [*Blackwood Farm*]

1887

Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair Európába utazik. Victor Gregoire halála. [*Lasher*]

Manfred Blackwood és Rebecca Stanford visszatér az Egyesült Államokba. Manfred felépítteti a szigeten a Remetelakot. [*Blackwood Farm*]

1888

Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair megveszi a donnelaith-i kastélyromot, és ásatásokba kezd. Belle Mayfair születése. [*Boszorkányok órája, Lasher*]

1888 tavasza

Julie Rampling megismerkedik a Rampling Gate urával, a kastélyban élő vámpírral, aki vámpírt csinál Julie-ből. [*Rampling Gate ura*]

1889

Julien, Mary Beth és Belle Mayfair hazatér Európából. [*Boszorkányok órája*]

Alex Savarell születése. [*A múmia*]

Rebecca Stanford megszarolja Manfred Blackwoodot, hogy vegye feleségül. Manfred és Petronia megöli Rebeccát. [*Blackwood Farm*]

1891

Marguerite Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1893

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

Julie Stratford születése. [*A múmia*]

1895

Stuart Townsend születése. [*Boszorkányok órája*]

1896

A Mississippi elárasztja a Riverbendet. A Mayfair család fő ága beköltözik a La Victoire ültetvényről az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1897. február 11.

Daniel McIntyre anyjának halála. [*Boszorkányok órája*]

1897

Rémy Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1899. január 15.

Mary Beth Mayfair feleségül megy Daniel McIntyre-höz. [*Boszorkányok órája*]

1899

Barbara Ann és Cortland Mayfair lánya, Evelyn Mayfair (Ó Evelyn) születése. Barbara Ann belehal a szülésbe. [*Lasher*]

1899. szeptember 1. Mary Beth Mayfair és Daniel McIntyre lánya, Carlotta Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1900. november 2. Mary Beth Mayfair és Daniel McIntyre fia, Lionel Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1901. október 10. Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair lánya, Stella Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

???

Armand elhagyja Louis-t. Louis San Franciscóba megy. [*Interjú a vámpírral*]

1903

Stuart Gordon születése. Később a Talamasca tagja lesz. [*Táltos*]

1909

Randall Mayfair születése. [*Vérhózsanna*]

1905. január 2.

Katherine Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1905

Daniel McIntyre bíró lesz. Stuart Townsendet egy lázas delírium során megszállja Antoinette Fielding kísértete. [*Boszorkányok órája*]

1907

Sheffield Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1911

Pierce Mayfair születése. Lily Mayfair születése. Grady Breen születése. [*Boszorkányok órája, Blackwood Farm*]

1913

Julien Mayfair elviszi magával Evelyn Mayfairt az Amelia utcai Mayfair-házból az Első utcaiba. Julien és Evelyn lánya, Laura Lee Mayfair születése. [*Lasher*]

1914

Felice Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

Lawrance Stratford felfedezi II. Ramszeszt, a halhatatlan sírját, és benne az alvó Ramszeszt. Henry Stratford megöli Lawrance-t, hogy pénzt szerezzen tőle. Ramszesz felébred álmából. Ramszesz és Julie Stratford egymásba szeret. Ramszesz felfedezi Kleopátra mumifikálódott holttestét egy egyiptomi múzeumban, és az elixírral feléleszti. Kleopátra megöli Henryt. Ramszesz ad az elixírből Elliott Savarellnek és Julie-

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

nek, akik megisszák, és halhatatlanná válnak. [*A múmia*]

1914. nyár közepe

Julien Mayfair halála. [*Lasher*]

1915

Stuart Townsendet egy fejsérülés során elhagyja Antoinette Fielding kísértete, Stuart visszanyeri valódi énjét. [*Boszorkányok órája*]

Joan Cross születése. Később a Talamasca tagja lesz. Ashlar Amerikába költözik. [*Táltos*]

Julien Mayfair és Grace Blackwood lánya, Lorraine Blackwood (Queen néni) születése. [*Blackwood Farm*]

1916

David Talbot születése. [*A testtolvaj meséje*]

Peter Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1918

Stuart Townsend csatlakozik a Talamascához. [*Boszorkányok órája*]

1919

Nancy Mayfair születése. Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1921

Aaron Lightner születése. [*Boszorkányok órája*]

1921. november

Stella Mayfair és Cortland Mayfair lánya, Antha Marie Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1922

Dr. Jack születése. [*Táltos*]

1923

Raglan James születése. [*A testtolvaj meséje*]

Ellen Louise Mayfair (Ellie) születése. Beatrice Mayfair születése.

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

[*Boszorkányok órája*]

1924

Stella Mayfair egy fénykép hátulján üzenetet küld a Talamascának.

Lauren Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

Petronia vámpírt csinál Manfred Blackwoodból. [*Blackwood Farm*]

1925. május

Megállapítják, hogy Mary Beth Mayfair rákos. [*Boszorkányok órája*]

1925. szeptember 12

Mary Beth Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1925. december

Daniel McIntyre halála. [*Boszorkányok órája*]

1928

Stella Mayfair összegyűjt 13 Mayfair-boszorkányt, hogy a prófécia szerint „áthozzák” Lashert. A próbálkozás sikertelen. Aaron Lightnert bemutatja apja a Talamascának telekinetikus képessége miatt. A Talamasca megtanítja Aaronnak, hogyan bányon pszichikus képességeivel. Aaron ekkortól rendszeres kapcsolatban van a Talamascával. [*Boszorkányok órája*]

1929

Lestat New Orleansben a föld alá vonul aludni és gyógyulni. [*Lestat, a vámpír*]

Jonathan Ben Isaac születése. [*A Csontok Szolgája*]

1929. június

A Talamasca engedélyével Stuart Townsend kapcsolatot létesít Stella Mayfairrel, majd erőszakos halált hal az Első utcai Mayfair-házban. [*Boszorkányok órája*]

1929. augusztus

Arthur Langtry nyomoz Stuart Townsend eltűnése miatt, találkozik

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

Stuart Townsend kísértetével a Mayfair-házban. Stella Mayfair kéri Arthurt, hogy segítsen rajta, vigye magával a Talamascához. Lionel Mayfair agyonlövi Stellát, majd megőrül, és elmegyógyintézetbe kerül. [*Boszorkányok órája*]

1929. szeptember 7.

Arthur Langtry halála. [*Boszorkányok órája*]

1929. november 6.

Lionel Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1932

Thomas Blackwood (Ótata) születése. [*Blackwood Farm*]

1935

Emilie Blanchard halála. [*Boszorkányok órája*]

1936

Ryan Mayfair születése. Aaron Lightner beköltözik a Talamasca londoni anyaházába. [*Boszorkányok órája*]

1937

Stirling Oliver születése. [*Vérhozsanna*]

1938. április

Antha Mayfair megszökik otthonról, összeköltözik Sean Lacyvel New Yorkban. [*Boszorkányok órája*]

1941

Michael Curry születése. [*Boszorkányok órája*]

1941. július 1.

Sean Lacy meghal. Antha Mayfair hazakerül New Orleansbe. [*Boszorkányok órája*]

1941. október 4.

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

Antha Mayfair és Sean Lacy lánya, Deirdre Mayfair születése.
[*Boszorkányok órája*]

1941. december 10.

Antha Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1943

Aaron Lightner a Talamasca tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

1944

Laura Lee Mayfair lánya, Gifford Mayfair születése. [*Lasher*]

1945

Cornell Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1945 után

Egy régész megtalálja Mekare barlangfestményeit Peruban. [*A kárhozottak királynője*]

1947

Roger Flynn születése. [*Memnoch, a Sátán*]

1949

Barclay Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1950

Jessica Reeves (a Nagy Család egyik tagja) születése. [*A kárhozottak királynője*]

Gretchen születése. [*A testtolvaj meséje*]

1951

Garland Mayfair halála. Grady Mayfair halála. Amanda Grady Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1952

Sheffield Mayfair halála. Irwin Dandrich halála. [*Boszorkányok órája*]

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

1953

Daniel Molloy születése. [*A kárhozottak királynője*]

1954

Ellie Mayfair férjhez megy Graham Franklinhez. [*Boszorkányok órája*]

1955

Edith Mayfair születése. [*Lasher*]

Honey Isabella Mayfair születése. [*Merrick*]

John McQueen halála. [*Blackwood Farm*]

1957

Elaine Barrett (talamascás boszorkánykutató) halála. [*Boszorkányok órája*]

1958

Aaron Lightner megkezdi New Orleansben a Mayfairek megfigyelését.
Cortland Mayfair megpróbálja megmérgezni Aaront. [*Boszorkányok órája*]

1959

Cortland Mayfair megerőszkolja Deirdre Mayfairt. Richard Llewellyn halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. október

Cortland Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. november 7.

Megszületik Deirdre Mayfair és Cortland Mayfair lánya, Rowan, akit születése után Carlotta Mayfair azonnal elvitet San Franciscóba nevelőszülőkhöz (Ellie Mayfairhez és Graham Franklinhez), hogy megszabadítsa a családi átoktól, Lashertől. Rowan Mayfair úgy nő fel, hogy semmit nem tud a Mayfair családról és saját, rendkívül erős boszorkányképességeinek háttéréről. [*Boszorkányok órája*]

1960

Yuri Stefano születése. [*Lasher*]

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

1961

Merrick Marie Louise Mayfair születése. [*Merrick*]

1962

Yuri Stefano apjának halála. [*Lasher*]

1963

Laura Lee Mayfair lánya, Alicia Mayfair születése. [*Lasher*]

Patsy Blackwood születése. Kevin Mayfair születése. Jasmine születése. [*Blackwood Farm*]

1965

Gerald Mayfair születése. Hamilton Mayfair születése. [*Lasher*]

1967

Marklin George születése. Tommy Monohan születése. [*Táltos*]

1968

Vervain Mayfair halála. [*Merrick*]

1969

Sybelle születése. [*Armand, a vámpír*]

Theodora Flynn születése. [*Memnoch, a Sátán*]

Yuri Stefano a Talamascához kerül. A Talamasca Amszterdamban kezdi taníttatni. [*Lasher*]

1970

Jesse Reeves először találkozik személyesen a Nagy Család gondnokával, Maharettel, de nem tudja meg, hogy ő és társai vámpírok. [*A kárhozottak királynője*]

1971

Merrick Mayfair és családja expedícióra megy, hogy megkeressék indián őseik barlangját Guatemalában. Matthew Kemp halála. Sandra Mayfair és Honey Isabella Mayfair halála. [*Merrick*] Mary Jane Mayfair születése. [*Táltos*]

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

1972

Aaron Lightner apjának halála. [*Boszorkányok órája*]

1973

Jesse Reeves a Talamascának kezd dolgozni. [*A kárhozottak királynője*]

kb. 1975

Marius Amerikába költözik Akasával és Enkillel. [*Vér és arany*]

1975

Daniel Molloy riporter interjút készít Louis-val. Az anyagból megírja az Interjú a vámpírral c. könyvet. Az interjú után Daniel felkeresi Lestat házát, ahol Armand-ba botlik, és társává szegődik. [*Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynője*]

Merrick Mayfair csatlakozik a Talamascához. Nagy Nananne halála. [*Merrick*]

David Mayfair születése. Yuri Stefano befejezi amszterdami tanulmányait, és Oxfordban tanul tovább. [*Lasher*]

Roger Flynn megöli Theodora anyját, Terryt. [*Memnoch, a Sátán*]

1976

Anne Rice írói álnév alatt kiadják az Interjú a vámpírral.

1976. november

Alicia Mayfair és Patrick Mayfair lánya, Mona Mayfair születése. [*Lasher*]

1978. szeptember

Benjy (Mayfair?) születése. [*Táltos*]

1979

Millie Mayfair halála. Marklin George és Tommy Monohan megismerkednek egymással. [*Boszorkányok órája, Táltos*] Patsy Blackwood ikergyermekai, Tarquin Anthony Blackwood (Quinn) és Garwain Blackwood születése. Garwain néhány nap után meghal. Kisértete földhöz kötött marad, Quinnhez kapcsolódik, és vele együtt

„nő fel”. Később Quinn – aki előtt eltitkolták Garwain létezését és halálát – szellemnek hiszi társát, és elnevezi Lidércnek. [*Blackwood Farm*]

1981

David Talbot, a Talamasca rendfőnöke megbízásából Jesse Reeves a vámpírok után kezd kutatni. Lestaték régi New Orleansi házában megtalálja Claudia naplóját, mely a Talamasca birtokába kerül. [*A kárhozottak királynője*] Yuri Stefano befejezi oxfordi tanulmányait. [*Lasher*]

1982

Benjamin születése. [*Armand, a vámpír*]

1983

Gravier Blackwood halála. [*Blackwood Farm*]

1984

Lestat előjön a föld alól. Az Interjú a vámpírral olvasása után zenélni kezd az Elszabadult Lucifer nevű együttesel. Az együttes nevét Lestat, a vámpírra változtatja. [*Lestat, a vámpír*] Idősebb Pierce Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1985

Lestat a világ elé tárja a vámpírok történetét a *Lestat, a vámpír* c. könyvben Anne Rice álnéven. A Lestat, a vámpír elolvasása során Jesse Reeves rádöbben az igazságra Maharettel és a vámpírokkal kapcsolatban. Lestat zenéje hatására Akasa megtöri évezredes mozdulatlanságát. Enkil vérének kiszívja, majd elhagyja Marius rejtekhelyét. A világ vámpírjainak legtöbbjét (köztük Azimot is) felgyújtja. Armand vámpírt csinál Daniel Molloyból. A Lestat, a vámpír koncertje. Maharet vámpírt csinál Jesse Reevesből. Akasa elrabolja Lestatot, vérével nagyon erőssé teszi. Lestattal az oldalán egy jobbára nőkből álló, háborútól mentes világot akar létrehozni a férfiak többségének megölésével. Mekare előkerül, megöli Akasát, és hogy Amelnek, a vámpírok létrehozójának továbbra is anyagi teste legyen,

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

megeszi Akasa agyát és szívét. Maharet elrejtí Mekarét. [*Lestat, a vámpír, A kárhozottak királynője*]

1985 ősz vége – tél

Merrick Mayfair és David Talbot megkeresi Guatemalában az ősi barlangot, és elhoz onnan egy varázserejű maszkot. [*Merrick*] Lestat hozzákezd *A kárhozottak királynője* c. könyv megírásához.

1986. január

Lestat összebarátkozik David Talbottal. Befejezi *A kárhozottak királynője* írását. [*A kárhozottak királynője*]

1986

Yuri Stefano a Talamasca tagja lesz. [*Lasher*]

1987

Erich Stolov a Talamascának kezd dolgozni. [*Lasher*]

1987. ősz Bridget Mary nővér halála. [*Boszorkányok órája*]

1988. január Nancy Mayfair halála.

[*Boszorkányok órája*]

1988

Kiadják *A kárhozottak királynője* c. könyvet Anne Rice álnév alatt. Graham Franklin halála. Ellie Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]
Raglan James gyógyíthatatlan rákban szenved. Hogy lelke elkerülje a halált, kiszorítja egy 24 éves fiatalember lelkét annak testéből, és átköltözik a testbe. [*A testtolvaj meséje*]

Thomas Blackwood (Ótata) és Terry Sue gyermeke, Tommy Harrison születése. [*Blackwood Farm*]

1989

Stuart Gordon felfedez Indiában egy táltos nőt, Tessát. Titokban Angliába viszi, és a Talamasca tudta nélkül elrejtí saját lakásán. [*Táltos*]

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

1989. május 1.

Michael Curry San Franciscóban a tengerbe fullad. Rowan Mayfair kimentí és újraéleszti. [*Boszorkányok órája*]

1989. augusztus

Michael Curry és Rowan Mayfair egymásba szeret. Michael New Orleans-be utazik, ahol Aaron Lightner megismerteti a Mayfair család történetével. Deirdre Mayfair meghal. A halálhírré Rowan New Orleansbe megy, és megismeri a család történetét. Carlotta Mayfair halála. Aaron felveszi a kapcsolatot Rowannel. Michael és Rowan beköltözik az Első utcai Mayfair-házba. Rowan teherbe esik. [*Boszorkányok órája*]

1989. november 1.

Michael Curry és Rowan Mayfair összeházasodik. Az esküvő után Lasher fokozatosan a hatalmába keríti Rowant, a tizenharmadik Mayfair-boszorkányt. [*Boszorkányok órája*]

1989. december

David Talbot lemond a Talamasca rendfőnöki posztjáról, helyét Anton Marcus veszi át. [*Lasher*]

1989. december 24. Lasher erőszakos vetélést idéz elő Rowan Mayfairben, majd a magzatot percek alatt felnőttté változtatva annak testében reinkarnálódik. Rowan és Lasher eltűnik. [*Boszorkányok órája*] Lasher és Rowan Európába, majd Donnelaith-be utazik. [*Lasher*]

1990. eleje Lestat néhány napra testet cserél Raglan Jamesszel. James elszökik Lestat testében. David Talbot segítségével Lestat utoléri Jamest, visszaszerzi testét. Lestat tudtán kívül James kiszorítja Davidét a testéből, és beleköltözik. David lelke kénytelen James fiatal testében megtelepedni. James – eljátszva, hogy ő David Talbot – megkeresi Lestatot, és kéri, hogy tegye halhatatlan vámpírrá. Lestat rájön, hogy David idős testében valójában James próbál vámpírrá válni, és megöli a

testet és vele együtt James lelkét is. [*A testtolvaj meséje*] Mona Mayfair elcsábítja Michael Curryt. Rowan Mayfair titokban Lashertől származó vér- és egyéb mintákat küld génanalízisre. Lasherről kiderül, hogy nem ember, hanem más intelligens fajba tartozik, 92 kromoszómával. A felfedezés nyomán elkezdik feltérképezni a Mayfair család génállományát is: kiderül, hogy a Mayfairek egy része szintén 92 kromoszómával rendelkezik, de ebből 46 inaktív. A Talamasca szintén analizálja Lasher és a Mayfairek génállományát, és rádöbbennek, hogy Lasher egy táltos. A felfedezés kapcsán Stuart Gordon és társai (Marklin George és Tommy Monohan) a saját szakállukra titokban megpróbálják megszerezni Lashert, hogy a Gordonnál rejtegetett Tessával párosítsák. Anton Marcust megvesztegetik, aki szemet huny a Talamasca tudta nélkül zajló terv fölött. Lasher és Rowan az USA-ba utazik. Több vetélésbe torkolló próbálkozás után Lashernek sikerül ismét teherbe ejteni Rowant, aki ezúttal nem vetél el. [*Lasher*]

1990. február 28.

Lasher teherbe ejti Gifford Mayfairt, aki azonban elvetél, és elvérzik. [*Lasher*]

1990. március 3.

Gifford Mayfair temetése. Lasher további öt Mayfair-nőt teherbe ejt, hogy feltámassza a táltos fajt, de a nők (Edith, Mandy, Alicia, Lindsay és Clytee) mind elvetélnek és elvéreznek. [*Lasher*]

1990. március 3. után

Rowan Mayfair megszökik Lashertől. Megszületik Lasher és Rowan táltos lánya, Emaeth, és rendkívül gyorsan felnőtté válik. Aaron Lightner és Beatrice Mayfair összeházasodik. Lasher a Mayfair-házba megy, ahol Michael Curry megöli. Rowan megöli Emaeth-et. [*Lasher*] Lestat vámpírt csinál a 26 éves testben élő David Talbotból. [*A testtolvaj meséje*]

1990. április közepe

Megkezdődik a Mayfair Gyógyintézet építése. Tovább folyik a Mayfair család genetikai analízise. Stuart Gordonék megöletik Aaron Lightnert.

Aaron társa, Yuri Stefano találkozik Ashlarral. Együtt kinyomozzák, ki ölette meg Aaront. Ash megöli Anton Marcust. Rowan Mayfair megöli Stuart Gordont. A rendfőnöki székbe Joan Cross kerül. A Talamasca kivégzi Marklin George-ot és Tommy Monohant. Tessáról kiderül, hogy már túl öreg, meddő. A Talamasca a gondjaiba veszi Tessát. Megszületik Michael Curry és Mona Mayfair táltos lánya, Morrigan. Ashlar és Morrigan Donnelaith-be megy. [*Táltos*]

1990

Lynelle Springer tanítani kezdi Quinn Blackwoodot. [*Blackwood Farm*]

1991

Lestat megírja *A testtolvaj meséje* c. könyvet.

1992

A testtolvaj meséje kiadása Anne Rice álnév alatt.

1993

Ash és Morrigan tanyát ver Szt. Ponticus szigetén, majd virágzó táltosközösséget hoznak létre. [*Vérhozsanna*]

1994

Lestat megöli Roger Flynn-t. Memnoch, a Sátán megkeresi Lestatot, elviszi egy utazásra a mennybe és a pokolba. Lestat segítségét kéri munkájához. Lestat visszautasítja a segítséget. Lestat elmondja David Talbotnak menny- és pokolbéli élményét, mely alapján David hozzákezd a Memnoch, a Sátán c. regény megírásához. Armand megpróbál tűzhalált halni, sikertelenül. Összebarátkozik Sybelle-lel és Benjammal. [*Memnoch, a Sátán, Armand, a vámpír*] Gregory Belkin, a Lélek Templomának vezetője azt tervezi, hogy a Föld lakosságának nagy részét kiirtja, majd egyháza egy új, jobb világot épít fel. Ázriel megakadályozza Gregory Belkin apokalipszisét. [*A Csontok Szolgálója*]

1994. február 28.

David Talbot befejezi a *Memnoch, a Sátán* írását. Lestat

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

mozdulatlanságba merevedik. [*Memnoch, a Sátán*]

1994. február 28. után

Megfilmesítik az *Interjú a vámpírral*. Lestat mennyi- és pokolbeli kalandjának hallatán számos idegen, fiatal vámpír jelenik meg New Orleansben, Lestat erős vérére szomjazva. Pandora elmondja David Talbotnak élete történetét. Armand meglátogatja Lestat mozdulatlan testét New Orleansben, iszik a véreből. Armand elmeséli történetét Davidnek, aki leírja azt a Armand, a vámpír c. könyvben. Marius vámpírt csinál Sybelle-ből és Benjaminből. Sybelle zenéje hallatán Lestat megmozdul és visszatér a vámpírok közé. Lestat és Armand megölik a biztonságukat veszélyeztető idegen vámpírokat. Lestat ismét mozdulatlanságba dermed, csupán néha kel fel zenét hallgatni. Louis, David és Lestat kivételével a vámpírok elhagyják New Orleanst. [*Pandora, Armand, a vámpír, Merrick*]

1994 tél Ázriel elmondja történetét Jonathan Ben Isaacnek, aki megírja *A Csontok Szolgáját*. [*A Csontok Szolgája*]

1995 eleje Thorne felébred álmából. Találkozik Mariusszal, aki elmondja neki történetét. Maharet elviszi Thorne-t, Mariust, Armand-t, Pandorát és Santinót rejtekhelyére, a dzsungelbe. Thorne elpusztítja Santinót. Maharet láncra veri Thorne-t. [*Vér és arany*]

1995 tavasza

Louis és David Talbot kérésére Merrick Mayfair megidézi Claudia kísértetét. Louis vámpírt csinál Merrickből, majd megpróbálja elégteteni magát a napfénnel. Lestat végleg megtöri mozdulatlanságát. Lestat, David és Merrick feléleszti a megégett Louis-t. [*Merrick, Vérhozsanna*]. Megjelenik a *Memnoch a Sátán* c. könyv.

1996

A Csontok Szolgájának megjelenése.

ANNE RICE: VÉRHOZSANNA

1997

Lynelle Springer halála. Kicsi Ida halála. Kiderül, hogy Mona Mayfair beteg, vizsgálni és kezelni kezdik a Mayfair Gyógyintézetben. [*Blackwood Farm*]

1997. július 5. David Talbot befejezi a Pandora írását.

1998. március 14. Rose Blackwood (Édes) halála. [*Blackwood Farm*]

1998

Quinn Blackwood megtalálja az Ördögszigetet. Quinn és Mona Mayfair megismerkednek, és egymásba szeretnek. Quinn megismerkedik Petroniával. Quinn és családja Európába utazik. Quinn és Jasmine fia, Jerome Blackwood születése. [*Blackwood Farm*]

Néhány táltos Silas vezetésével fellázad Ash ellen, és átveszi a hatalmat a Szt. Ponticusi táltosközösség felett. [*Vérhozsanna*]

A *Pandora* megjelenése.

Az *Armand*, a vámpír megjelenése.

1999

Vittorio megírja történetét, mely Vittorio, a vámpír címmel, Anne Rice álnév alatt jelenik meg.

David Talbot megírja a *Merrick* c. regényt.

2000

A Silas vezette táltosok háborút indítanak a szomszédos sziget kábítószercsempészei ellen. A csempészek elfoglalják Szt. Ponticus szigetét, és Oberon, Mirabelle és Lorkyn kivételével az összes táltost megölik. [*Vérhozsanna*] Kiadják a *Merricket* Anne Rice álnév alatt.

2001

Quinn Blackwoodék hazatérnek az Egyesült Államokba. Petronia vámpírt csinál Quinnből. Lidérc szívni kezdi Quinn véré. [*Blackwood*]

Farm]

2001

A Vér és arany megjelenése.

2002

Mona Mayfair méhét eltávolítják. Quinn Blackwood elolvassa a Vámpírkronikákat, majd segítséget kér Lestatól Lidérc ellen. Lestat hívja Merrick Mayfairt. Merrick rájön, hogy Lidérc nem más, mint Garwain Blackwood kísértete. Quinn megöli Patsy Blackwoodot. Merrick magával viszi Lidércet a Fénybe, és közben saját lelke is elhagyja a földi létet. [*Blackwood Farm*]

Lestat vámpírt csinál Monából. Lestat megismerkedik Rowan Mayfairrel és Michael Curryvel, és felfedi nekik, hogy ő, Quinn és Mona vámpírok. Lestat megismeri a Mayfair család és a táltosok történetét. Lestat, Quinn és Mona Szt. Ponticus szigetére mennek, hogy megtalálják Morigant. Megölik a szigetet bitorló kábítószercsempészeket, majd a Mayfair Gyógyintézetbe viszik Oberont, Mirabelle-t és Lorkynt. [*Vérhózsanna*] Megjelenik a *Blackwood Farm* Anne Rice neve alatt.

2003

Megjelenik a *Vérhózsanna* Anne Rice álnévvel.

Összeállította: dr. Torkos Attila

2008. 07. 05.